

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORRUPTED HEART

JAGGER COLE

BOZUK KALP

VENOMOUS TANRILARI
DÖRDÜNCÜ KİTAP

JAGGER COLE

Corrupted Heart
Jagger Cole ©
2024 Tüm hakları
saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf Ren
Saliba

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Sonsöz](#)

[Deviant Hearts](#)

[Also by Jagger Cole](#)
[Yazar Hakkında](#)

PLAYLIST

Gölge - Livingston
ZİHİN HUZURUNUN ÖLÜMÜ - Bad Omens
Starburster - Fontaines D.C.
Ballerina - Yehezkel Raz
Trouble - CRMNL
Crawling - Linkin Park Take
Me to Church - Hozier
The Wolf - Manchester Orchestra Idea
22 - Gibran Alcocer, Anya Nami X -
Welshly Arms
Pain - The War On Drugs
Good Girls - CHVRCHES
Bad Habits - Ed Sheeran, Bring Me The Horizon
Beni Öpüşünü Seviyorum - Artemas
Aşk ve Savaş - Fleurie Way
Down We Go - KALEO
How Not To Drown - CHVRCHES, Robert Smith
It's a Man's World - James Brown Beautiful
Things - Benson Boone
OWN MY MIND - Måneskin
Devil Side - Foxes
Drown - Bring Me The Horizon

Tek İstediyim - Dawn Golden
Bir Tür Ten - AURORA

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

TRIGGER WARNING

Sevgili okuyucu,

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travma, insan ticareti, SA ve CSA'nın grafik tasvirlerini içerir. Konu *ağırlıklı olarak* ilkel/CNC oyunu, darbe oyunu ve şüpheli nitelikteki çok kaba yetişkin eylemleri etrafında dönmektedir.

Emniyet kemerlerinizi bağlayın ve tepsi masalarınızın dik konumda olduğundan emin olun.

Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi tanıyın ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğun için

teşekkürler, Jagger

BIANCA

ÜRPERTİCİ BİR HİS, bir bıçağın ucu gibi keskin bir şekilde omurgamdan yukarı doğru sürükleniyor. Sanki görünmez, kötü niyetli bir el sıkıyormuş gibi boğazımın daraldığını hissedebiliyorum. Gözlerim açılırken ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor.

Yaklaşıyor.

Eli şimdi yatak odasının kapısında. Kapı kolu sessizce dönüyor, siyah bir duman bulutu halinde odaya girerken yatağın üzerindeki gölgeler cenaze kefenleri gibi uzuyor-

"Ne okuyorsun *lan* sen?"

Boğazımda yükselen çığlığı bastırmak için her şeyimi harcıyorum. Kalbim kelimenin tam anlamıyla bir milisaniye için duruyor ve etrafımda dönerken saf adrenalin sistemimde patlıyor, bu süreçte neredeyse tabletimi soyunma odasının zeminine düşürüyorum.

Alicia burnunun ucuyla bana bakıyor ve Regina George'a taş çıkartacak kibirli, kendini beğenmiş bakışlarını takınıyor. Her zamanki gibi iki numarası Irena onun yanında ve *sadece* birkaç santim gerisinde duruyor.

Ne de olsa kraliçenin kendisi sahneye çıkamaz.

Alicia ve Irena dışında burada kalan son kişi olduğumu fark ederek sahne arkasındaki soyunma odasına göz atıyorum. Madam Kuzmina'nın altına "zaman her şeydir" yazılı bir tabela iliştirdiği duvar saati bana provanın kırk dakika önce bittiğini söylüyor. Ama daha önce bir uçurumda bırakmıştım ve prova biter bitmez bir sonraki bölümü okumam gerekiyordu. O yüzden kaldım.

"Ciddiyim," diyor Alicia, bakımlı kaşlarını kaldırarak, bir tutam sarısını yerine yerleştiriyor. "Bu da ne böyle?"

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Yok bir şey. Sadece-

Cümlemi tamamlayamadan tableti elimden kaptı. Irena ona yaklaşıyor, gözleri ekranda açık olan e-kitaba sabitlenmiş. Hemen ikisi de iğrenç suratlar yapıyor ve sonra gülmeye başlıyorlar.

"Sürtük, bu konuda ciddi olamazsın."

Ağzım hafifçe geriliyor. "Sadece bu kitap-"

"Bir kızın kendi yatağında bir psikopat tarafından öldürülmesiyle mi ilgili?" Alicia gözlerini ekrandan yüzüme kaldırıyor. "Bianca, tatlım, işte bu yüzden bekarsın. BILGIN OLSUN. Bu korku saçmalığı çok ürkütücü ve açıkçası bunu okuman çok garip."

Tableti geri alırken kaşlarımı çatıyorum. "Bu korku değil. Gerçek suç."

Alicia ve Irena bakışırlar.

"Kurgu değil," diye açıklamaya çalışıyorum. "Gerçek bir cinayet hakkında, Rachel Dawson adında bir kız-"

"Evet, her *neyse*..." Alicia sözümü keserek hızlıca söylüyor. Kalçasını sallarken kaşlarını tekrar çatıyor. "Whatcha

"Şu anda ne yapıyorsun?"

İçimde tutuşan kıvılcımdan nefret ediyorum. Bana takılmayı teklif edecekmiş gibi heyecanlanmamdan nefret ediyorum.

Zakharova Balesi'nde dans eden hepimiz en iyilerin en iyisiyiz. Muhtemelen daha yürümeye başlamadan ilk pozisyonu öğrenmişimdir. Zanaatımı geliştirmek için *yüz binlerce* saatimi harcadım ve burada olmak için çok *şeyden* vazgeçtim.

Ben *iyiyim*. Gerçekten iyiyim. Madam Kuzmina'nın soğuk ve acımasız yönetimi altındaki Zakharova, dünyanın en iyi bale topluluklarından biridir.

Ama Alicia Houghton, karma hakkında inanmak istediğiniz her şeyi çürütüyor, en iyimiz. Evet, o bir tür sürtük. Kaba, sinsi ve kibirli olabiliyor ve bir sonraki solistliğe terfi etme olasılığı en yüksek kişi olarak konumunun son *derece* farkında.

Bu nedenle, aynı zamanda Irena gibi küçük yalaka takımıyla çevrili, bale topluluğunun hüküm süren kraliçe arısıdır.

Mesele *şu* ki, Alicia sinir bozucu olacak kadar kibirli. Ama ondan tamamen uzak durmanızı gerektirecek kadar da zalim değil. Son derece yetenekli, güzel ve havalı olması onu görmezden gelmeyi daha da zorlaştırıyor.

Ondan nefret etmek istiyorsun. Aynı zamanda onun gibi *olmak* istiyorsunuz. İşte bu yüzden bir yanım Alicia ile hiçbir şey yapmak istemese de, diğer yanım ne yaptığımı sorduğunda hemen neşeleniyor.

Havalı olmanın cazibesi

budur. Hiçbirimiz buna

karşı bağışık değiliz.

"Hiçbir şey mi?" Omuz silkiyorum.

Yalan da değil. Provadan sonra Milena ve Naomi ile bir şeyler yapmayı planlıyordum. Ama Naomi son dakikada çalıştığı bara çağrıldı ve Milena'nın da kaçıramayacağı bir aile işi vardı.

"Aile meselesi" derken, sanırım "mafya meselesi"ni kastediyor. Baban Kalishnik Bratva'nın başı Marko Kalishnik olunca bunu söylemeye gerek yok.

Yani, anlıyorum. Babam Vito, Barone ailesinin donu sonuçta.

Ama Milena, Naomi ve ben ne kadar iyi olursak olalım, Alicia seviyesinde iyi değiliz. Ayrıca onun yalaka kız grubunda da değiliz. Aslında, tüm bunları bir lise filmi olarak düşünecek olursanız, iki arkadaşım ve ben muhtemelen yemekhanedeki tuhaf çocuk masasında oturan ve partilere davet edilmeyen siyahlı ucubeler olurduk.

Alicia bana sırtarak, "Şimdi bir şeyler yapıyorsun," dedi. "Hadi."

Irena ile birlikte topuklarının üzerinde döner ve soyunma odasından vals yaparak çıkmaya başlar. Sanki konuşmanın sonu buymuş gibi.

"Um, ne?"

Alicia derin bir iç çekiyor, durup bana dönerek az önce en büyük sosyal gafi işlediğimi söyleyen bir bakış atıyor.

"Var mısın, yok musun Bianca?"

"Ne için" diye sormanın bu konuşmanın bittiğini ve Kraliçe Alicia'nın macerası her neyse onunla gitmeyeceğimi garanti ettiğini bilecek kadar akıllıyım. Bu yüzden olabildiğince rahat bir şekilde omuz silkiyorum ve tabletimi çantama atıyorum.

"Oh, varım. Tamamen varım."

Sırıttıyor. "Güzel. Hadi gel."

Gözlerimi ona çevirmeden önce gergin bir şekilde "kıyafetime" bakıyorum. Alicia elbette harika görünüyor. Çoktan duş almış, saçları tertemiz yapılmış. Makyajı mükemmel ve kıyafeti çok şirin. Irena da aynı şekilde.

Ben ise B takımını taytları ve kapüşonlu bir tişört giymiş, uzun saçlarımı her zamanki gibi topuz yapmış ve sıfır makyajlıyım. Ayrıca provadan sonra duş almadım, çünkü burada duş almıyorum.

Yapamam.

"Ben... Eve gidip üstümü değiştirsem mi-" "İyisin. Hadi gel."

Milena'nın, ayağa ne kadar çabuk fırladığımı görse gözlerini bir yerini burkacak kadar sert devireceğini biliyorum. Ama o burada değil ve biliyor musun, bana bir rahat ver. Yani sahip olduğum arkadaşları seviyorum. Ama aşırı korumacı üç ağabeye sahip bir mafya babasının kızıyken çok fazla arkadaş edinemezsin.

Dans çantamı dolabıma bırakıyorum ve ikisini soyunma odasından çıkarken hızla takip ediyorum. Zakharova Balesi'ne ev sahipliği yapan Mercury Opera Binası'nın arka kapısından çıkıyoruz ve Alicia'nın Tesla'sına biniyoruz. Boğazımı temizlemeden önce üç dakika daha dilimi tutmayı başarıyorum.

"Peki, nerede..."

Irena gözlerini dikiz aynasından kaldırıp arka koltuktaki bana bakarken sırıttıyor. "Bir macera."

Alt dudağımı çiğnerken kaşlarım çatılıyor. Manhattan yanımdan geçerken pencereden dışarı bakıyorum. Sonra lanet olası ağzımı tekrar açıyorum. "Ne, uh... Ne tür bir macera?"

"*Kargaşa* türünden," diye sırtıyor Irena.

Bunu sinirlerimi *yatıştırmak* için söylemediğine eminim. Bu durumda, bravo. Pencereden tekrar dışarı bakarken endişe midemi kemiriyor. Irena Rus Bratva'ya komşu. Kuzeni Grisha Lenkov, büyük bir sürüngen olmasının yanı sıra, Chernoff Bratva için bir *avtoritet*.

Aynı zamanda Alicia'nın bir dargın bir barışık erkek arkadaşı. Bu arabaya neden bindiğimi hatırlatır mısın?

Alicia bizi Williamsburg Köprüsü'nün üzerinden geçiriyor, sonra Brooklyn'in derinliklerine, hipster barlar ve ironik kahve dükkanları yerini gerçek bir sanayi bölgesine bırakana kadar götürüyor. Alicia kapanmış bir lokantanın yanındaki karanlık bir otoparka giriyor ve arabayı kapatıyor.

Şimdi bunu kabul ettiğim için *tamamen* pişmanım. "Um..."

"Bu kadar korkak bir kedi olma. Sorun yok," diye iç geçiriyor Alicia dışarı çıkarken. Irena da dışarı çıkmadan önce bana kötü kötü sırtıyor. Alicia bagajdan bir spor çantası çıkarırken ben de yavaşça onu takip ediyorum.

"Alicia."

Bana döndü. "Evet?" "*Ne yapıyoruz biz?*"

Dişlerini emiyor, biraz sırtıyor. "Sadece bir şey Grisha için."

Gözlerim spor çantasına kayarken midem düğümleniyor.

"Yapma..." Başını sallarken sırtışı kayboluyor. "Sorma. Ciddiyim. Ama her şey yoluna girecek. Tehlikeli olsaydı bunu onun için yapmamı istemezdi."

Saçmalık.

Grisha ile daha önce provadan sonra Alicia'yı almaya geldiğinde bir ya da iki kez karşılaşmıştım. Ona "sürüngen" demek Jeffery Dahmer'a "garip yeme alışkanlıkları olan bir adam" demek gibi bir şey. Alicia'ya karşı hıyarın teki, gördüğü hemen herkese kaba davranıyor ve neredeyse kesinlikle onu almaya erken geliyor ki herkes üstünü değiştirirken o soyunma odasına girebilsin.

Alicia bagajı kapatır ve spor çantasını tekrar eline alır. "Hadi, gidelim."

Boş otoparkı geçip kepenkleri kapalı lokantanın yanından yürümeye başladı. Irena hemen arkasında, ben daha geride duruyorum.

"Tamam, cidden..." Lokantanın arka tarafına geldiğimizde endişeyle etrafıma bakıyorum: tuğla duvarlı bir ara sokak, paslanmış bir çöp konteyneri ve tek bir giriş... ya da çıkış yolu. "Alicia, biz neyiz-"

"Yani Grisha artık teslimatlarını yapmaları için orospularını mı gönderiyor?"

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Dönüp dururken, sokağın girişinde arkamızda duran iki adamı gördüğümde yüzüm bembeyaz oluyor. İkisi de yapılıydı, boyunlarında ve ellerinde görünür dövmelemler vardı ve koyu renk takım elbise giymişlerdi, kravatları yoktu.

İçlerinden biri diğerinden biraz daha uzun ve yetkili kişi gibi görünüyor. İkinci adama dirsek atıyor ve sonra başını sallıyor

çenesiyle bize sırtıtarak baktı.

"Ee, siz kızlar kokainle mi geliyorsunuz?"

Ne oluyor lan?

Gözlerim yana kayarak Alicia'nın elindeki poşete bakıyor. Kola mı? *Kokain* gibi mi?!

Birden, daha önce Irena bu gece "kargaşa" yapacağımızı söylediğinde aldığım kötü juju titreşimlerini *büyük ölçüde* hafife aldığımı fark ettim.

Bu bir macera değil.

Alicia'nın pislik erkek arkadaşı için uyuşturucu anlaşması yapıyoruz.

Bir an için bu sahneden kaçmayı ve arkama bakmamayı düşünüyorum. Ama daha önce hiç uyuşturucu satışı yapmamış olsam da, bu dünyayı tanıyorum - en azından şu anda kaçmanın çok ama çok kötü bir fikir olacağını anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Alicia umursamazca omuz silkiyor. "Evet. Hepsi burada. Yedi kilo."

Vay anasını.

Uyuşturucu hakkında pek bir şey bilmem. Ama 7 kilonun bir *ton* kokain olduğunu biliyorum.

"Grisha paranın sende olduğunu söyledi-"

"Yanlış anladınız." Uzun boylu adam bize müstehcen bir şekilde sırtıyor. "Kokain fiziksel olarak sizinle mi geldi demek istemedim. Siz kızlar kokainle mi *geliyorsunuz* demek istedim."

Sırtışı genişliyor ve o ve arkadaşı ceketlerinden silahlarını çıkarırken birden kanım buza dönüşüyor. Alicia'nın yüzü bembeyaz oldu. Dudağı titriyor.

"Ben... Grisha dedi ki-"

"Grisha tam bir salak," diye kıkırdıyor iki adamdan daha kısa olanı. "Çantayı yere koy, tatlım. Ve sonra -"Üçünüz de dizlerinizin üzerine çökün."

Arkadaşına sırtıırken boğazımdaki safra yükseliyor.

"Görünüşe göre Grisha yedi kiloyu elinden aldığımız için bize bir teşekkür hediyesi göndermiş." Geri dönüyor, gözleri Alicia'ya takılıyor. "Sarışın benimdir."

Uzun boylu olan bana karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Bana uyar. İtalyan sürtükler için sertleşiyorum."

Bakışlarım Alicia ve Irena'ya kayıyor, onların dehşet dolu bakışları önce bana, sonra birbirlerine dönüyor. İki adam bize doğru yaklaşılmaya başladığında Alicia aniden geri çekiliyor ve spor çantasını onlara doğru fırlatıyor.

"KOŞ!!" diye bağılıyor.

Korkunç bir milisaniye boyunca olduğum yerde donup kaldım, Irina ve Alicia'nın adamları iterek geçip ara sokaktan çıkmalarını izlemekten başka bir şey yapamadım. Ama sonra, harekete geçiyorum. Dönerek sokağın ağzına doğru koşmaya başladım.

"Siktiğimin *kaltağı*."

Güçlü bir kol ortama dolanıp beni sertçe geri çekerken tüm dünyam korku ve buza dönüşüyor. Kabaca yere fırlatıldığımda çığlık atıyorum, çakıl ve kir avuç içlerimi ve dizlerimi ısıırken irkilerek yere düşüyorum.

Üzerime bir ağırlık çöküyor ve bir silah gürültüyle patlarken beni yere itiyor.

"*Lütfen!*"

Adamlar kıkırdıyor. Sırtımdaki adamlardan birinin ağırlığı beni yere yapıştırırken, dizim çakıllarla daha da parçalandığı için acı içinde boğuluyorum.

"Madem bu kadar kibarca sordun, sürtük," diye kıs kıs gülüyor içlerinden biri. Bir kemer tokasının açılma sesini duyuyorum. "İkimizi de alacaksın."

Lastikler kaldırımda gıcırıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Görünüşe göre küçük arkadaşların seni terk etmiş, bebeğim," diye homurdanıyor içlerinden biri karanlık bir şekilde. "Sanırım artık sadece sen ve biz varız."

"Hatırlat da bir dahaki sefere Grisha'yı gördüğümde ona teşekkür edeyim," diye kıkırdıyor diğer adam başımın yanında diz çökmeye başlarken.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

"*Lütfen*-" Boğuluyorum. "*Lütfen yapma...*"

"Kapa çeneni ve aç şu lanet çeneni-"

Sözleri mide bulandırıcı, guruldayan bir sesle aniden kesiliyor. Önümde diz çöken adam aniden yana doğru çekilmeden önce yanımdaki asfalta ıslaklık sıçırıyor. Sırtımdaki ağırlık kalkıyor ve yuvarlanarak ayağa kalkıyorum.

Dehşet içinde *donup kalmak*.

Adamlardan biri kocaman bir kan gölünün içinde ölü yatıyor, boynu yarılmış. Diğeri ise birkaç metre yukarıda, gözlerini dikmiş dehşet içinde, boynuna dolanmış bir el ile sırtından duvara sabitlenmiş durumda.

Kocaman bir el, kocaman bir kolun ucunda, *kocaman* bir canavar gibi bir adam.

Duvarı kıvranan adam silahını kaldırmaya çalışır. Anında, onu duvara sabitleyen dev adam

bir bıçakla. Müstakbel saldırganım çığlık atıyor, silahını düşürüp kolu gevşerken duvara kan sıçırıyor. İri adam ustalıklarla tekrar kesiyor.

Devin bıçağı diğerk adamın boğazını parçaladığında gözlerim kocaman açılıyor ve tüm dünyam buza dönüyor. Kan bir tsunami gibi fişkirirken dev el ikinci saldırganın yere düşmesine izin veriyor.

Sırtını bana dönmüş, siyahlar giymiş, kapüşonunu kafasına geçirmiş devasa, iri cüsseli adam sözsüz bir şekilde spor çantasına doğru yürüyor. Çantayı ters çevirerek yedi tuğla beyaz tozu yere döküyor. Plastik ambalajlı her bir tuğlayı kesip açmasını ve içindekileri bir kanalizasyon giderine boşaltmasını izlerken hâlâ donmuş durumdayım ve kelimeler ya da düşüncelerimi tamamlayamıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor, omuzlarını esnetiyor ve dikleşiyor.

Ve daha

uzun. Ve

daha uzun.

Adam yavaşça sikini kaldırırken ayaklarım yere değiyor. Başını. Etrafında dönüyor ve aniden elim ağzıma gidiyor.

Sadece devden daha büyük değil.

Maske takıyor.

Tamamen siyah, gözler için iki parlayan beyaz neon X'ler ve bir geniş, şeytani gülümsemesi de parlayan beyaz neonlarla kazanmıştı.

Lanet olsun.

Yüzünü tamamen bana dönüyor, başını hafifçe yana eğiyor, sanki beni sözsüz bir şekilde inceliyormuş gibi.

Elinde hala bir bıçak tutuyor. Hala kan damlıyor.

İşte böyle. İşte böyle, gerçek suç kitaplarımdaki çözülmemiş gizemlerden biri gibi. Rachel Dawson gibi. Bir hafta sonra Brighton Sahili'nde diş kaydı ya da parmak izi olmadan bulunacak bir başka Jane Doe.

Bana doğru bir adım atıyor. Nabzım kulaklarımda bir siren gibi uğulduyor. Bana doğru ilerlemeye devam ederken vücudum aynı anda hem buz gibi soğuk hem de patlayıcı derecede sıcak oluyor. Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Saf kötülüğün sinsisi, neon maskesi yaklaştıkça gözlerim şişiyor.

Yavaşlamıyor. Durmuyor. Ve benden birkaç santim uzaktayken, siyah eldivenli eli yukarı kalkıp boğazıma demir gibi sarılınca keskin bir nefes alıyorum. Yukarı bakıyorum - ve *yukarı* demek istiyorum, benden bir buçuk ayak kadar uzun.

-O maskenin neon çılgınlığına, arkasındaki karanlığın zonklayan n a b z ı ruhumu yakarken.

"Telefon."

Kelime ağzından yuvarlanırken metalin metale sürtünmesi gibi gıcırıyor. Sesi gök gürültüsü kadar derin ve üzerinde hafif baharatlı, temiz bir koku alabiliyorum.

"Ne?"

"Telefonun," diye tekrar mırıldanıyor, bu sefer sesinde biraz daha keskin bir ton var. "*Ver onu bana.*"

Hızla başımı sallıyorum, elimi kapüşonumun cebine sokup telefonumu çıkarırken tir tir titriyorum.

"Al şunu!"

Elimi tuttuğu yerden çekerken diğer eli benimkine değdiğinde ürperiyorum. Kafası hareket etmiyor, o neon X'ler

üzerime doğru gelirken gözlerimin içine bakıyor. "*Kilit açma kodu.*"

Titriyorum.

"*Kod,*" diye tekrar hırlıyor. "*Şimdi.*"

Her nasılsa, numaralarımı hatırlamayı başarıyorum, onları telefona yazıp açmasını izliyorum. Neon gözleri bana kilitlemiş, ama eminim gerçek gözleri -yani eğer gerçekten cehennemden gelen bir tür iblis değilse- o telefona dokunurken Tanrı bilir ne için telefonumu tırıyor.

"Param var!" Ağzımdan kaçırdım. "Ailemin olduğu gibi! Lütfen! Ne istersen isteyebilirsin-"

"Seni soymuyorum."

Telefonun ekranını aniden siyaha çeviriyor ve kapüşonumun cebine geri sokuyor. Eli orada kalıyor ve kumaştan karnıma değdiğini hissettiğimde titriyorum. Elini ön cepten çıkarmadan önce bunu bir kez daha yapıyor. Bir parmağını hafifçe göğüs kafesime bastırıyor ve elini boğazıma dolamadan önce yavaşça yukarı, göğüslerimin arasına ve sonra daha yukarı doğru çekerken nefesim kesiliyor.

Başını hafifçe yana eğiyor ve o neon X'lerin arkasında gizlenen gözler ruhumu deşerken psikotik öfkeyi *hissede biliyorum.*

"Bu gece burada ne gördün?"

Dehşete düşmeme rağmen. Titriyor olsam da. Beynim bunu anlamaya çalışırken neredeyse uyuşmuş olsa da...

Ben aptal değilim.

"*Hiçbir şey!*" Pat diye söyledim. "Ben hiçbir şey görmedim." "O adamlara ne oldu?" "Hiçbir şey!"

Başı hâlâ hafif dengesiz bir açıyla eğik, hiçbir şey söylemeden öylece duruyor. Sonunda eli boynumdan iniyor ama hızlıca değil. Beni bırakırken eldivenli parmaklarını yumuşak tenimde ve zonklayan nabzımda yavaşça, neredeyse şehvetli bir şekilde gezdiriyor.

Benden geri adım atıyor ve sesi tekrar gürlüyor, bir kayanın daha küçük bir kayayı kum haline getirmesi gibi.

"Bu gece burada ne gördüğünü unutma."

"*Ben bir şey görmedim,*" diye fısıldıyorum, titreyerek. Sokağın karanlığında hareketsiz duruyor. "Seni izliyor olacağım, *prinkipissa.*"

Geriye doğru gölgelerin içine doğru adım atıyor, siyah mürekkebin beyaz bir sayfayı yutması gibi gölgelerin içine batıyor.

Sonra da gitti.

BIANCA

Eller karanlığın içinden bana uzanıyor. Ayak sesleri arkamdan geliyor, kovalıyor, avlıyor, yaklaşıyor. Nefesinin hırıltısını ve bunun sonucunu zaten bildiğini gösteren karanlık, soğuk kıkırdamayı duyabiliyorum.

Kaçabileceğimi ama saklanamayacağımı.

Ondan değil. Arzuladığım kabustan değil.

Karanlığın vaadi ve uğursuz, sapkın arzuların yerine getirilmesi. İpin ısırması ve lastiğin tıkanması. Benim rızam olsun ya da olmasın, onun tarafından istediği şekilde kullanılmanın...

Tam bir teslimiyet vaadi. Acının.

Yaklaştıkça yaklaşıyor, ayak sesleri tam arkamda. Parmak uçları tenimi okşuyor, sonra aniden saçlarıma dolanıyor. Çekiyorlar. Kavıyorlar. Yere yığılıyorum, ellerimi kabaca başımın üzerinde tutuyor ve ben kıvranıp çığlık atarken benden zevk alırken hırlıyor-

Bir irkilmeye uyanıyorum, dimdik otururken boğazıma bir gerçek dünya nefesi düğümleniyor.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor. Ter tenime yapışıyor. Yüzümü yavaşça ovuşturup bir elimi uzun saçlarımın arasından geçirirken nefes vermek için kendimi zorluyorum.

Bu rüya yeni değil. Seyrek bile değil.

Bu her zaman oluyor, sanki yatağında güvenderken kafamın içinde yaşayan berbat karanlıktan asla güvende olmadığının hatırlatılması gerekiyormuş gibi. Kimseye anlatamadığınız sapkınlıklar ve arzular... Sanki sapkınlıklarımı anlatabileceğim insanlar *varmış* gibi.

Yapsam bile, sanki hiç yapmayacakmışım gibi.

Bu tür ateşli rüyalar her zaman olur. Ama az önce uyandığım rüyada küçük bir fark vardı.

Genellikle yüzsüzdür, beni kovalayan adam. Beni yakalayan. Beni yere seren ve ter içinde, kalbim küt küt atarken ve kalçalarım titrerken uyanmamı sağlayan. Sanırım dün geceki de teknik olarak yüzsüzdü. Tanıdığım yüzsüz bir takipçi olması dışında.

Gerçek dünyada tanıştığım

biri. Maskeli biriyle.

Az önce, sapkın, berbat rüyalarımnda, neon maskeli dev adam tarafından kovalanıyordum. Dün gece gölgelerin arasından sıyrılıp *gerçekte* tam önümde iki adamı öldüren adamın ta kendisi.

Siyah asfalt üzerindeki canlı kırmızı kan ve korkunç bir çığlık kafamda yankılanırken ürperiyorum.

Onlara olanlar için kendimi kötü hissetmiyorum. Hele ki bana yapmak üzere oldukları şeyden sonra. Ama yine de, adamın bıçağının boğazlarını keserken çıkardığı mide bulandırıcı sesi hatırladıkça irkiliyorum.

Gözlerim kapandı. İçinde yaşadığım dünyanın bir parçası olsam bile, daha önce hiç böyle *bir* ölüm görmemiştim. Hiç kimsenin ölümünü izlemedim. İzlemiş olsam da, dün gece söz konusu olduğunda kafamı taktığım şey bu değil.

Alicia'nın beni büyük bir uyuşturucu anlaşmasına sürüklediği gerçeğini düşünmüyorum. Ya da dün gece iki adamın bana saldırmaya çalıştığını.

Onu düşünüyorum.

Çakıl sesli, demir dokunuşlu ve gözleri olmayan bir adamın canavarı.

Beni kurtaran ve sonra bir hayalet ya da intikamcı bir ruh gibi karanlığın içinde eriyip giden kişi.

Nefes vererek yatağıma uzanıyorum ve içinde büyüdüğüm odanın tavanına bakıyorum. Gözlerim yavaşça odanın duvarlarında gezinirken, posterleri, başarıları ve anıları incelerken dudağımı çiğniyorum.

"Normal "in ne kadar çabuk çocuk işi gibi gelmesi komik.

Son iki yıldır Yukarı Doğu Yakası'nda kendime ait mütevazı bir dairem var. Para sorun değil, hele de benim ailemden biriyseniz. Ama sonunda babama taşınma zamanımın geldiğini söylediğimde, babamın parasını ödediği camdan bir çatı katında yaşayan başka bir mafya prensesi olmak istemedim. Yani, evet, kiramı o karşılıyor. Bale dansçıları çok kazanmıyor. Ayrıca saray gibi bir çatı katında ya da şehir evinde yaşasam bile Vito Barone'un banka hesabı bunu fark etmezdi.

Yine de dans ettiğim kızların çoğuna biraz daha uyum sağlamak istedim. Yani, yaşadığım yer sıradan, ortalama bir daire. Tamam, son teknoloji güvenlik sistemi, kapıcısı ve Barone'dan maaş alan korumaları var,

Çünkü yirmi bir yaşında olmama rağmen erkek kardeşlerimin hepsi "bebek" kız kardeşlerine karşı psikopatça aşırı korumacılar.

Ama bu sabah uyandığım yer orası değil.

Dün gece Brooklyn'de olanlardan sonra buraya, babamın Küçük İtalya'daki konağına geldim. Gece yarısı bir Uber'le babamın evine gelmenin artıları ve eksileri vardı, kanlı sıyrıklar ve kirle kaplıydım, yüzüm bembeyazdı ve çok korkmuştum, ama dürüst olmak gerekirse, olanlardan sonra eve gitmekten çok korkuyordum. Hâlâ uyanık olma ve ona durumumu açıklamak zorunda kalma riskini göze alacak kadar korkuyordum.

Neyse ki evdekiler uyuyordu. Ve dün gece ön kapıda nöbet tutan Roberto'nun dikkati telefonundaki futbol skorlarıyla o kadar dağılmıştı ki, yürüyüşe çıktığım sırada ayağımın takıldığı ve iyi olduğum yönündeki açıklamama inanmış görünüyordu.

Bir yanım burada, çocukluk odamda kalmak ve bütün gün dünyadan saklanmak istiyor. Ama sonra başka, daha yetişkin bir içgüdü benimkini kontrol altına alıyor ve bu görmezden gelemeyeceğim bir içgüdü.

Coffee'ye ihtiyaç var.

Saçlarımı tipik dansçı topuzuyla topluyorum, kapüşonlu bir tişört giyiyorum ve babamın birkaç yıl önce eski usul İtalyan yemekleri pişirmeye başladığında yeniden düzenlediği büyük mutfığa yalınayak iniyorum.

"İyi" değil, "*içine*" dediğime dikkat edin. Ama hey, bu onu mutlu ediyor.

Arka merdivenlerden koridora doğru yürürken sesini duyabiliyorum. Yaklaştıkça, bunun beklediğimden daha fazla bir eve dönüş olduğunu fark ediyorum.

"Vay, vay, bakın kedi ne getirmiş."

Üç ağabeyimden ortancası olan Carmy, mutfığa girip doğrudan kahve cezvesine yöneldiğimde sırtıyor. En küçük ağabeyim Nico ve babamla birlikte kahvaltı masasında oturuyor.

"Bilirsiniz, taşındıktan sonra, özellikle de bu konuda ısrarcı olduğunuzda, tekrar taşınmak genellikle kötü bir görünümüdür."

Burnumu kırıştırıp Nico'ya ters ters bakmadan önce iki yudum sade kahvenin etkisini göstermesini bekliyorum.

"Ziyarete iznim var, sik kafalı."

Sırtıyor. Babası onun kafasına hafifçe vuruyor. "İsteddiği zaman buraya gelebilir. Anladın mı, Bumblebee? *Her zaman.*"

Bana taktığı en sevdiğim lakapla sırtıyorum. "Teşekkür ederim baba."

Teknik olarak, Vito benim babam değil. En azından biyolojik olarak. Şu anda elinde bir fincan kahveyle mutfak tezgahına yaslanmış olan en büyük kardeşim Dante'nin de babası değil. Gerçek babamızla ilgili hiçbir anım yok, çünkü o ve annem öldüğünde ben sadece iki yaşındaydım. Ama Vito'nun yakın bir arkadaşıydı, aslında onun kişisel terzisiydi. Dante, Carmy ve Nico ile kuzenleriymiş, hatta kardeşleriymiş gibi oynayarak büyüdü. Ablam Claudia da öyle.

Annem ve babam vefat ettiğinde Vito bizi hemen yanına aldı ve Barone ailesinin diğer üç çocuğu gibi yetiştirdi.

Dante'nin bakışları her iki dizimdeki yara bantlarına takılınca kaşları çatılıyor, bacaklarımın diğer yerlerindeki morluklardan bahsetmiyorum bile. Kapüşonlu sweatshirt kollarımdaki çürükleri kapatıyor.

Dün gece. Ama dün sabah işe gitmek için evden çıktığımda babamın evinde kalacağımı bilmiyordum ve yanımda sadece uyku şortu vardı.

"Bu da ne?" diye suçlama ve endişe karışımı bir sesle homurdanıyor. Dante kısaca böyle biri. Biraz otoriter, biraz huysuz ve *çokça* aşırı korumacı. En azından Tempest'la evlendiğinden beri biraz yumuşamış.

Mutfaktaki diğer herkes kaşlarını çatıp morluklarımı incelerken gerilmemeye çalışarak umursamazca omuz silkiyorum.

"Sadece iş. Bir asansör yan yattı ve ben de çarptım. Önemli bir şey değil."

Aslında, olabilir. Dün gece geldiğimde Alicia'dan gelen bir sürü cevapsız arama ve mesaj vardı. Olanlar hakkında konuşmak istemedim - dün gece çok titrediğim için konuşabileceğimden de emin değildim. Ama temizlendikten sonra ona, bize saldıran iki adamdan kaçtıktan sonra evde olduğumu ve iyi olduğumu bildiren bir mesaj gönderdim.

Onun ve Irena'nın *beni orada bıraktığı* gerçeğiyle daha sonra ilgileneceğim.

Bu ve dün gece bana gönderdiği ama cevap vermediğim son mesaj:

ALICIA

Peki ya spor çantası?

Yedi tuğla kokainin ne kadar para ettiğini bilmiyorum. Ama *çok fazla* olabileceğini hissediyorum. Gerçi bu Alicia ve Grisha arasında.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Carry omuz silkiyor. "Bu sabah yakınlardaydım."

Gözlerimi deviriyorum. "Herhangi bir noktada adını duydun mu?"

"Har, har, har," diye söyleniyor. "İş için yakınlardaydım, velet. Ayrıca," diye sırtıyor. "Aslında hiç yatıya kalmadığımı biliyorsun."

"Tam bir centilmen."

Carmy babasına dönerken kıs kıs güler. "Bana destek ol baba."

Vito omuzlarını kaldırıyor. "Yani, bazen bayanlar... Sende kalmanı istiyorlar, anlıyor musun? Biraz sarılma, biraz yastık sohbeti..."

Yüzümü buruşturdum ve kulaklarımı kapattım. "Aman Tanrım, ben bunu dinlemek."

Nico güler ve çenesini Dante'ye doğru sallar. "Bu adamla birlikteydim. Babama Venom için yeni çevrimiçi portalı göstermek istedi."

Dante, çoğunlukla New York'un en tehlikeli ve elit... ve açıkçası en sapkın üyelerine hitap eden ultra özel, üyelere özel bir kulüp olan Club Venom'un sahibi ve işletmecisidir. Dışarıdan bakıldığında, kükreyen yirmili yılların ihtişamı ile *Eyes Wide Shut*'ın boğuculuğu arasında bir yerde dekore edilmiş ultra havalı bir kulüptür.

Burası aynı zamanda üyelerinin farklı, genellikle oldukça agresif sapkınlıkları sergileyebildiği bir yerdir. İsim vermek yasaktır, herkes bu tür Venedik karnavalı maskeleri takar ve üyeler neyle ilgilendiklerini gösteren farklı renklerde bileklikler takarlar.

Ya da... bana öyle söylendi. *Açıkçası*, hiç gitmedim. Gitmek istemediğim için değil, Dante bir zorba ve bana hala yedi yaşındaymışım gibi davranan dünyanın en aşırı korumacı ağabeyi olduğu için. Bu da Venom Kulübü'ne girmemin yasak olduğu anlamına geliyor.

Bu çevrimiçi portal olayını daha önce de duymuştum. Dante ve Tempest birkaç ay önce bazı karışıklıkları *site dışı* katılımlara açmak için bu fikri ortaya atmışlardı.

Dişlerimi alt dudagımın üzerinde gezdirirken tenim karıncalanıyor.

"Bazı sapkınlıklar" derken "benim sapkınlıklarımı" kastediyorum. En azından birini. En büyüğü.

İlkel oyun.

Kovalanmak ve yakalanmak. Rızası olsun ya da olmasın zorla aşağı indirilmek ve kabaca götürülmek.

Bende birkaç sorundan daha fazlası olabilir, ama konudan sapıyorum.

Vito iç çekerek, "İnternet üzerinden kafayı bulmak," dedi ve başını hayıflanarak salladı. "Ne boktan bir zamanda yaşıyoruz."

Nico başını sallar. "Görünüşe göre babam Tinder'ı hiç duymamış."

"Bahse girmek ister misin?"

Bu sefer kardeşlerim bile gülmekten ağızları sulanıyor. Vito ve karısı Giada Barone hiçbir zaman normal bir çift olmadılar. Ya birbirlerinin gırtlığına sarılırlardı ya da birbirlerinin yataklarında -ya da daha sık olarak başkalarının yataklarında-. Açıkçası ilişkilerinin detaylarını bilmeme hiç gerek yok.

Ancak tüm bunlar göz önüne alındığında Giada bazen aylarca ortalıkta görünmüyordu. Vito'nun Claudia, Dante ve beni oğullarıyla birlikte büyüttiğini söylediğimde, gerçekten *Vito'nun büyüttiğini* kastediyorum. Giada'yı severdim ve altı yıl önce öldüğünde elbette yas tuttum. Ama o ve ben babamla olduğum kadar yakın değildik.

Vito gülüyor, göğsünü sıvazlamadan önce hepimize el sallıyor. "Hey, ben yaşlıyım, ölü değil. Ve eğer kalemde hala kurşun varsa-"

"*Tanrı* aşkına baba," diye öğürür Nico. "Bir daha asla kalemindeki lanet kurşundan bahsetmeyelim, olur mu?"

"Buna amin derim, *lanet olsun*," diye mırıldanıyor Carmy. Tekrar babamıza dönmeden önce elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Bu arada, dün gece Ares'in ekibinden Batı Yakası geliştirme projesinin güncellenmiş finansal raporlarını aldım."

Vito yavaşça başını sallıyor. "Orada hala iyi miyiz?"

"Altın. Tahminler biraz değişti ama önemli ölçüde değil. Eğer hala satmak istediğinizden eminseniz, Ares hala üzerinde anlaşılan miktara razı."

Bahsettikleri gelişme, Manhattan'ın Batı Yakası'nda, Hudson Nehri'nin üzerinde yükselen eski, kullanılmayan, on beş katlı bir bina. Babam burayı on yıl önce kelepir bir fiyata satın almış ama hiç geliştirmemiş. Ama o zamandan beri değeri hızla arttı. Vito teklifleri değerlendireceğini açıkladığında, teklif yağdı.

Son birkaç aydır, Yunan mafyası Drakos ailesi ile Arnavut bir suç ailesinin başı olan Davit Kirakosyan arasında çılgın bir teklif savaşı yaşanıyordu. Ancak geçtiğimiz günlerde Drakos ailesi teklifini agresif bir şekilde yükselterek Arnavut'un ilgisini sona erdirdi.

Drakos'un mülkle ilgili planları arasında lüks bir butik otel, üst düzey konutlar, perakende satış ve bir restoran alanı bulunuyor. Yani evet, uzun vadede mülk şimdikinden çok daha değerli olacak. Ancak bu, ön maliyetler, inşaat için geçecek yıllar ve tüm bu masraflardan sonra. Kurulduktan sonra burayı işletmenin getireceği baş ağrısından bahsetmiyorum bile. Babama göre, devasa bir

Tüm bu saçmalıklarla uğraşmak yerine hemen şimdi toplu ödeme yapmak daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Ayrıca Ares, bu işte çalışan aynı yerel demir işçileri sendikasının bu işi yapmaya devam etmesine izin vermekte bir sakınca görmüyor. Bu da babamın süper kahraman gibi görünmesini sağlıyor.

Tam bir kazanç. Babamızın aslında nefret ettiği göz önüne alındığında şaşırtıcı *olan-*

"O lanet aile," diye homurdanıyor Vito. "Sana söylüyorum, o çek boz durulduğu anda, o lanet barbarlardan biriyle bile son kez konuşmak ya da *görmek* istiyorum." İç çekiyor. "Her neyse, ofise gitmem gerekiyor."

"Aynı," diye iç geçiriyor Dante. Gözlerimi yakalamak için dönüyor. "Bir süre daha burada mı kalacaksın?"

"Eh, birazdan eve gitmeli ve tiyatroya gitmeden önce bazı işlerimi halletmeliyim."

"Şimdi hazır mısın? İstersen seni bırakabilirim."

Sırıtıyorum. "Bu harika olur, teşekkürler."

Babama, Carmy'ye ve Nico'ya veda edip eşyalarımı aldıktan sonra Dante'yi Range Rover'ına kadar takip ediyorum. Yolcu koltuğuna tırmandıktan sonra bana dönerken kaşlarını çatıyor.

"Ne?"

"Dün gece neden Vito'da kaldığını söylemek ister misin?"

Aramızda garip bir tuhaflık var. Ona "baba" diyorum çünkü Vito benim gerçekten tanıdığım tek baba. Ama ailelerimiz öldüğünde Dante on beş yaşındaydı. Vito'yu hâlâ babası *gibi* seviyor. Ama zaten başka bir adamı Vito'ya "baba" diyemeyecek kadar iyi tanıyordu.

Anladım.

Sorusu karşısında kendimi biraz küçülmüş buluyorum. Sanki suçluluk duygusunu saklıyormuş gibi duvarlar örüyorum. Dante ve ben yakınız. Ama dün gece gerçekte ne olduğunu ona anlatmaya hazır olduğumu sanmıyorum.

Bir kez daha, garip bir şekilde, düşüncelerim dün geceki tehlike ve dehşete odaklanmıyor. Bunun yerine, neon gözleri ve ağzı olan yüz­süz canavara odaklanıyorlar. Gözümün önünde iki adamı öldüren, ellerini boğazıma dolayan ve içimin derinliklerine *vahşi* bir kıvılcım gönderen devasa canavar. Maskeli adam dün gece rüyalarımı kasıp kavurmaya devam etti-

"Zor bir gün geçirdim."

Yani, tamamen yalan değil.

"Sanırım sadece evimi özledim?"

Dante'nin kaşları yavaşça başını sallarken çatılır. "Peki ya çürükler?" "Sana zaten söyledim: işte oldu."

"Genelde böyle dayak yemezsin ama."

Gözlerimi deviriyorum, göğsümdeki paniği bastırmak için yüksek sesle ofluyorum. "İspanyol Engizisyonu ile karşı karşıya kalacağımı beklemiyordum."

"*Kimse* İspanyol Engizisyonu'nu beklemiyor," diye sırtarak ikimizin de milyonlarca kez izlediği Monty Python filminden alıntı yapıyor.

"Aslında yaygın bir yanılgı. *Herkes* İspanyol Engizisyonu'nu beklerdi. Birisi sorgulanmadan önce aylar öncesinden bildirimler gönderirlerdi."

"İnanılmaz. Tüyler ürpertici gerçek suç kitaplarından daha fazlasını okuyorsun."

"Ha ha ha," diye kuru bir sesle karşılık verdim.

Dante sırtarak bana bakıyor, sonra yüzünde bir gölge beliriyor. "Hey-bu arada, bana bir iyilik yap."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam mı?"

"Şu anda geç saatlere kadar tek başına dışarı çıkmak yok." Kaşlarımı çattım.

"Yani, çıkmıyorum, ama neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece sana göz kulak oluyorum. Adamlarımdan bazılarını ya da Vito'nun adamlarından bazılarını senin için görevlendirebilirim-"

"Zor pas," diye başımı sallıyorum. "Korumalara ihtiyacım yok ve *kesinlikle* peşimde dolaşan iri kıyım adamlara da ihtiyacım yok. Madam Kuzmina prova sırasında onların binaya girmesine bile izin vermez."

Dante'nin ağzının kenarları biraz yukarı kalkıyor ama tavrı asık suratlı olarak kalıyor.

"Neler oluyor, Dante?"

Ağzı buruşuyor. "Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Saçmalık. Benden bir şey saklıyorsun." Kaşlarımı çattım. "Benden bir şey saklarsan, Tempest'in ç ı l d ı r m a s ı n a neden olacağımı biliyorsun."

Ağabeyim derin bir nefes veriyor. "*İyiyim*. Sadece bazı raporlar var..." Bir omzunu kaldırıyor, gözlerini yoldan ayırmıyor. "Şehirde yeni bir oyuncu olabilir."

Huzursuzca yutkunuyorum. "Oh?"

Dante kaşlarını çatar. "Evet. Dün gece birisi Carveli ailesinin iki eski infazcısını öldürdü."

Nabzım atıyor. Genelde "aile" ile ilgili çoğu şeyden uzak dururum - bununla "suç" demek istiyorum. Ancak İtalyan mafya dünyasını etkileyen siyasi dramı görmezden gelmek imkansızdı

Carveli ailesinin yönetim kurulundan silinmesinin ardından son birkaç ay içinde.

"Çıkarmak mı?"

"Öldürüldü, Bianca. Hem de acımasızca. Muhtemelen kötü giden bir uyuşturucu anlaşması. Ama bizim dünyamızda kimse genellikle boğaz kesmez."

Kalbim bir an için sıkışıyor, her şey geri gelirken kanım donuyor. Şiddet. Vahşet. Ürkütücü neon gülümsemenin ve o mürekkepli maskenin çarpı işaretli gözlerinin ardında gizlenen ham güç.

"Biliyor musun, muhtemelen Carveli ailesiyle olan eski bir anlaşmazlıktır. Küçük kız kardeşimi korkutmaya çalışmaktan bıktım."

Zayıfça gülümsüyorum. Dante bana sırtlıyor.

"Sanki *herhangi bir şey* tarafından korkutulmaya karşı bağışıklığın yokmuş gibi Okuduğun onca ürkütücü korku saçmalığından sonra artık." "Gerçek suç."

Dante arabasını benim binamın önüne çekerken gözlerini deviriyor. "Her neyse. Dışarıda güvende ol, tamam mı?"

Zihnim bir kez daha dün geceki olaylara geri dönüyor. Kan ve şiddet. Kocaman kollarındaki ve omuzlarındaki ham güç. Maskesinin ardındaki uğursuz siyahlık, suyun içinde biriken mürekkep gibi.

...Sonrasında bütün gece peşimi bırakmayan günahkâr rüyalar. "Bianca-"

Range Rover'ın kapısını açarken "Rahatla Dante," diye sırtıyorum. "Katil psikopatlar için gözlerimi dört açacağım."

Çenesi gerilir. "Bianca-"

"İyi olacağım, Dante. Tempest'a benden selam söyle. Güle

güle."

BIANCA

Trajik bir şekilde, evimle antrenman arasında hiçbir katil psikopat beni durdurmadı.

Bu düşünceye "trajik bir şekilde" diye başlamam, muhtemelen kendimi derhal bir psikiyatri koğuşuna kapatmam için yeterli bir sebeptir.

Ama elimde değil. Çünkü dün gece o kasvetli neon kötücüllük maskesine baktığımda ne kadar dehşete kapılmış olsam da, bu farklı türden bir korkuydu. Gerçek korku korkunçtur. Bunu daha önce de hissettim. O iki adam bana zarar vereceklerini gösteren her işaretle beni yere çarptıklarında hissettiğim buydu. Bıçaklanmış gibi hissettiren, uyuşmuş, içimi boşaltan bir korkuydu.

Ama o neon maskeye bakarken hissettiğim "korku" daha çok heyecanla karışık bir dehşet gibiydi. Bu, hız treninin yerçekimine yenik düşüp ilk inişten aşağı çekilmeden hemen önce hissettiğiniz türden bir korku beklentisiydi. Harika bir korku filmi izlerken, atlama sahnesini beklerken duyduğunuz korku gibi.

Maskeli savunucum dün gece damarlarıma *bu* tür bir korku enjekte etti. Dehşet, evet. Ama heyecan verici, heyecan verici,

heyecan verici bir tür terör. *İyi* bir tür terör diyebilir miyim?

"Çabuk çabuk, Bianca!"

Rus aksanlı sesin soğuk, kesik kesik keskinliğini duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Benim ürkütücü maskeli yabancıım heyecan verici bir korku olabilir. Ama derse ya da provaya geç kalmaya bu kadar yaklaşmışken Madam Kuzmina'nın gazabı korkunun gerçek tanımıdır.

"*İzvini*, Madam," diye geveliyorum.

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkıyor. Ayrıca onu gözlerindeki eğlenceyi fark edecek kadar uzun zamandır tanıyorum.

"Rusça bildiğiniz beş kelimedenden birini kullanmanız, üç dakika içinde barda yerinizi almanız konusunda sizi daha az geciktirmez, Bayan Sartorre."

Zayıf bir gülümseme gösterdim.

"Ama iyi çaba," diye sırtıyor. "Şimdi harekete geç. Alicia bugün bir saat erken geldi."

Bariz iğnelemeyi görmezden geliyorum. Madam Kuzmina eski kafalı bir Rus ve "büyüklüğe ilham vermek" adına biz dansçıları birbirimize düşürmekten kesinlikle çekinmiyor.

"Hemen geliyorum," diye geveliyorum gülümseyerek.

Dolabımdan eşyalarımı çıkardım, soyundum ve rekor bir sürede taytımı ve mayomu giydim. Soyunma odasındaki bankta oturmuş bale ayakkabılarımı giyiyordum ki kapı pat diye açıldı. İrkiliyorum ve bakışlarımı tam zamanında kaldırıp dehşete düşmüş görünen Alicia'nın hızla içeri girdiğini görüyorum.

"Aman *Tanrım*, Bianca!" diye haykırıyor, sesi şaşırtıcı derecede gerçek bir endişeyle yüklü. "*Çok* özür dilerim-"

"Beni terk ettiğin için mi?" Biraz sinirlenerek tersliyorum.

Alicia yüzünü buruşturuyor. Bazen biraz kaltak olabiliyor. Ama psikopat değil.

"Bianca, cidden çok özür dilerim. İkimiz de tam arkamızda olduğunu sanıyorduk! Arabaya bindiğimizde o kadar korkmuştuk ki iki blok boyunca arka koltukta olmadığını fark etmedik bile!"

Alicia aniden bana sıkıca sarılınca irkiliyorum. Tamam, kibarlığı biraz işe yarayabilir. "Sana kazık attığımızı fark etmedik çünkü orada olmadığını bile bilmiyorduk" demenin pek özür sayılacağından emin değilim. Ama bu konuda çok kötü hissettiği açık.

"Sorun yok. Kaçtım," diye mırıldanıyorum, içimi bir ürperti kaplıyor. "Uzakta bir polis sireni vardı ve ikisi kaçmaya başlayınca ben de diğer tarafa kaçtım."

Geri çekildi, elleri omuzlarımdaydı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Cidden yeterince özür dileyemiyorum. Kendimi berbat hissediyorum!"

Başımı elimden geldiğince kayıtsızca eğiyorum. "Artık bitti. Ve ben ölmedim."

Zayıf bir gülümseme daha attı. "Tanrıya şükür."

Başımı sallıyorum, dün geceki kötü ve müstehcen rüyalarımın hararetli geri dönüşleri düşüncelerimde alay ederken başka tarafa bakıyorum.

Kocaman eller. Kocaman, geniş omuzlar. Cehennemin ağzı gibi bir siyahlık, ışıltılı neonların arkasından bana sesleniyor.

"Oraya gitmeliyiz."

Alicia'dan uzaklaşıyorum ve dışarı çıkmak için dönüyorum. "Bianca..."

Saçımı topuz yapmanın ortasındaiken döndüm. Yüzündeki beyazlık ve gözlerindeki panik yüzünden kaşlarım çatılıyor.

"Spor çantası..."

Yutkunuyorum, alt dudağım dişlerimin arasına çekiliyor. Başımı sallıyorum.

"Özür dilerim Alicia. Anladılar."

Sanki kusacakmış gibi yüzü kül rengi ve kenarları yeşile dönüyor.

"Sende değil mi?" diye ciyak ciyak, korkmuş bir ses tonuyla mırıldanıyor.

Başımı tekrar sallıyorum.

"*Becer beni,*" diye geveliyor, boğazı düğümlenirken dönüyor. "Oh *Siktir...*"

"ZAMAN!"

Soyunma odasının dışında Yoldaş Kuzmina'nın havlayarak söylediği söz ikimizi de sıçrattı.

"Gerçekten üzgünüm Alicia," diye tekrar mırıldanıyorum. "Bak, eminim Grisha ile konuşsaydın-"

"*Boku yedim,*" diye mırıldanıyor soğuk bir şekilde, yanımdan geçip kapıyı çekerek açıyor. Duraklıyor, korkmuş gözlerimi düpedüz dehşete düşmüş gözleriyle yakalamak için dönüyor. "Ve sen de öyle."

PROFESYONEL BİR DANSÇI İÇİN dersler ve provalar tüm gününüzü alır. Sabah dersinden sonra şirket bugün dört alt gruba ayrılıyor ve her biri birkaç ay içinde gerçekleştireceğimiz performans için farklı bir parça üzerinde çalışıyor. Öğle yemeğinden sonra Milena, Naomi ve Barselona'dan gelen süper yetenekli yeni erkek dansçı Miguel'e katılarak bir saat boyunca güç ve esneme hareketleri yapıyorum, ardından tekrar çeşitli parçaların provasına dönüyorum, ta ki tek bildiğim metronomun sayımı, Madam Kuzmina'nın ses tonu ve kaslarım beni adımlara taşırken nabzımın gümbürtüsü olana kadar.

Evet, yorucu bir iş ve uyandığınızda *bir* yerinizin ağrımadığı tek bir sabah bile *olmuyor*; ister çünkü eski sakatlığınız olsun, isterse yeni kırılmış bir yeriniz.

Ama buna *bayılıyorum*. Her zaman sevdim. Ve o kadar çok konsantrasyon ve odaklanma gerektiriyor ki, son yirmi dört saat içinde gördüğüm her şeyi ve hissettiğim her korkuyu aklımdan çıkarmayı bile başarıyor.

"Aç mısın?" Milena yanımda uzun sarı saçlarını havluyula siliyor, duş sonrası çıplaklığından hiç etkilenmiyor. Yani, onun gibi görünseydim ben de olmazdım. Bu seviyede dans edebilmek için hepimizin deli gibi formda olması gerekiyor. Ama Rus arkadaşım aynı zamanda podyum modeli bacaklarla kutsanmış ve sahip olduğu az miktardaki vücut yağı da doğru yerlerde.

"Naomi ve ben onun bahsettiği yeni mantıcıya gidip bir şeyler atıştırmaktan bahsediyorduk."

Midem coşkuyla gurulduyor. Gerçekten açlıktan ölüyorum.

"Yani, evde duş alıp üstünü değiştirdikten sonra."

İki arkadaşım, tiyatro sonunda neden duş almadığımı bilen çok küçük bir grubun parçası.

Gün.

Kararsızım. Onlarla çıkmak istiyorum. Ama bir anda dün gecenin aklımdan zorla çıkardığım kısımlarını tekrar oynatmaya başlıyorum. Temiz baharat gibi kokan, büyük eli kapüşonumun içinden karnıma dokunan ve eli boğazımı şehvetli bir şekilde sarmadan önce kalın bir parmağını göğüs kafesimde gezdiren maskeli devle ilgili heyecan verici kısımları değil.

Hayır, zihnimin ön planında titreşen şey dün gecenin *diğer* tüm parçaları. Beni yere fırlatan o iki adamın çıplak dehşeti. Beni orada kıştırıp kemerlerine uzanmaları.

Dante'nin gece dışarı çıkmama konusundaki uyarısını hatırlıyorum. Saçmaladığımı söylemek güzel olurdu. Ama dün gece oldu.

"Gelemem," diye iç geçirdim, arkadaşşıma yalan söyledim.

"Ailevi bir meselem var." Omuz silkiyor. "Sorun değil. Anlıyorum."

"Bir dahaki sefere, kesinlikle."

Bir dahaki sefere, dün gecenin anıları ruhumda taze yaralar açmadığında...

Taytımı ve kapüşonlu tişörtümü giyiyorum, kocaman çantamı omzuma atıyorum ve bir taksi bulmak için sinemanın arkasından çıkıyorum.

Ama sahne kapısı arkamdan kapandığı anda, acımasız bir el bileğimi sarıp beni karanlığa doğru çekerken soğuk bir korku içinde nefes nefese kalıyorum. Bir tuğla duvara sertçe itildiğimde nefesim kesiliyor.

"Param nerede, kaltak?!"

Bakışlarım Grisha Lenkov'un hırıltılı yüzüne kayarken çığlık boğazımda düğümleniyor.

Alicia'nın erkek arkadaşı ve Irina'nın kuzeni, sürekli çatık kaşlı, sarı saçlı ve keskin çeneli, yapılı bir adam. Gözlerinde her zaman için için yanan saf kötülük olmasa neredeyse tuhaf bir şekilde erkeksi bir şekilde güzel olabilirdi, ondan yayılan genel ürpertici havadan bahsetmiyorum bile.

Ve bu gece, ürkütücü olmaktan çok daha fazlası var. Şu anda yüzü öfkeden mosmor olmuş durumda.

"Grisha-" diye boğuluyorum.

Grisha Lenkov'a saygı duymuyorum. Ama aileme rağmen ondan korkuyorum. Grisha, Chernoff Bratva'da bir teğmen, özellikle acımasız taktikleri ve bu şehirdeki diğer suç imparatorluklarının çoğunun dokunmayacağı aşağılık faaliyetlere karışmalarıyla biliniyor.

Kapüşonumu avucunun içine alıp hırlayarak yüzüme bakarken nefesim kesiliyor. "Benim *param*, *shlyukha*," diye tükürüyor, az önce Vito Barone'nin kızına yüzüne karşı fahişe dediğini umursamayan bir adamın tüm kibriyle. "Nerede lan bu para?"

Başımı sallayarak sızlanıyorum. "Hiç param yok!" "O zaman kokain nerede?!" diye hırlıyor soğuk bir şekilde.

Onun bakışları altında

soluyorum. "Ben-

Grisha..."

"Beni mutlu etmek için üç saniyen var Bianca," diye mırıldanıyor. "Ya da dizlerinin üzerinde, lanet olası ağzınla beni mutlu edebilirsin."

Boğazımda yükselen safrayı geri yutuyorum.

"Çocuklar..."

"*Sp-sp-spit it out!*" diye bağılıyor.

"Onu aldılar!" Yalan söyledim. "Grisha, bizi karşılayan adamlar bize saldırmaya çalıştı-"

"*Neden* umurumda olsun ki?"

Ona bakıyorum. "Alicia da oradaydı, biliyorsun. Zarar verebilirlerdi-"

"Tek bilmek istediğim 400 bin *dolarlık* kokainimin nereye gittiği iken, duyduğum tek şey bir sürü saçmalık."

Kalbim yerinden çıkacak gibi

oldu. Ne. Ne. *Sikeyim*.

Grisha hemen yüzümdeki dehşet dolu ifadeye takıldı.

Yüzüme. Beni tuğla duvara çarparken dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Beni duydun, amcık," diye tıslıyor. "Nerede lan bu?!" "Onu aldılar!" Ağzımdan kaçırdım. "Beni kovaladılar ve aldılar-"

"Saçmalık."

"Grisha, yemin ederim-"

Kelimelerim titriyor. Grisha aniden beni bacaklarımın arasından yakaladığında tüm vücudum kasılıyor. Eli taytımın üzerinden kabaca cinsel organımı kavriyor, tüm varlığım utanç ve dehşet içinde kendi içine kıvrılırken neredeyse kusmama neden oluyor.

"*Grisha, lütfen...*"

"Oh, lütfen diyeceksin, sürük," diye tıslıyor karanlık bir şekilde. "Çünkü bu iş şöyle olacak. Ya sen

o kokaini ya da değerindeki parayı bana *hemen* geri ver, yoksa aletimle kışından çıkarırım."

Eli kalçalarımın arasını okşarken midem bulanıyor ve cam parçalarına ayrılmak istiyorum.

Aniden, derinlere inerek, onunla savaşıacak gücü buluyorum. Dişlerimi sıkıp bileğini kavriyorum ve elini itiyorum. Tek bir hareketle, onunla duvarın arasından sıyrılmayı başarıyorum ve hızla ondan uzaklaşıyorum.

"Bana bir daha *asla* böyle dokunamayacaksın," diye zehirli bir şekilde tükürdüm. "Babam-"

"Ne? Ne kadar küçük bir fahişe olduğunu mu duydum? Uyuşturucu işlerine girdiğini mi duydu? Sonra ne olacak, Bianca?"

Yutkunuyorum. "Bana ellerini sürdüğünü duyduğunda. O-"

"Bir bok yapmayacak," diye hırslıyor Grisha. "Bu arada, patronum?" Sırıttıyor. "Bay Chernoff geçen hafta sırf pokerde onu yendiği için bir orospu çocuğunu otuz katlı bir pencereden aşağı attı. Baban da bunu biliyor. Ne Chernoff'a ne de bana bir bok yapmaz." Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "Ama eminim küçük prensesinin dört yüz bin dolarlık kokain aldığını duyunca bir şeyler yapacaktır."

Grisha bir sustalıyı açarken kaskatı kesiliyorum. Dişleri karanlıkta kötü niyetle parlıyor.

"Bana o lanet parayı getir, Bianca. Ciddiyim."

"HEY!"

Tempest mutfak adasından şaşkınlıkla bana bakıyor. Hemen önündeki dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve taburesinden kayarak bana doğru yürüyor.

Yüzümü buruşturdum. "Önce aramalıydım. Özür dilerim."

Baldızım bana sarılırken sırtlıyor ve sonra başını sallıyor. "Dostum, asla. Bizim evimiz senin evin."

O ve kardeşim bir araya geldiklerinden beri bu çok daha seyrek oluyor. Ama bazen uzun bir prova gününden sonra kendi evime dönmek yerine geceyi burada, onların evinde geçiriyorum. Mercury Opera Binası'na çok daha yakın ve burada kendi banyosu olan boş bir misafir odası da var.

Ama bu gece uğramayacağım çünkü şehir merkezine kadar gelmek için çok yorgunum.

Korktuğum için uğruyorum.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Grisha tehditleriyle ödümü kopardı. Ellerini üzerimde gezdirmesinin mide bulandırıcılığından bahsetmiyorum bile. Tekrar ürperdiğimi hissediyorum, beni okşayan elinin hatırasını uzaklaştırmaya çalışıyorum.

En kötüsü de haklı olması. Ne yapacağım ben şimdi? Vito'ya mı söyleyeceğim?

Merhaba baba, bu adam onun için uyuşturucu işine girdikten ve dört yüz bin dolar değerinde kokain kaybettikten sonra bana iğrenç davrandı.

Evet, hayır.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ama Vito Barone'a söylemeyeceğimi biliyorum.

Tempest omuz silkiyor. "Aç mısın? Akşam yemeği hazırlamak üzereydim."

"Gerçekten mi?"

Sırıtıyor. "'Yapmak' derken, benden çok daha iyi yemek yapabilen birinden yemek *sipariş* etmekten bahsediyorum. Bu çitanın ne kadar düşük olduğunu biliyorsun."

Midem tekrar guruldarken sırtıtıyorum. "Kulağa harika geliyor aslında. Önce durulanmamın sakıncası var mı?"

"Devam et! Suşi olur mu? Ben siparişi vereyim."

"Mükemmel."

Tempest telefonunu açıyor ve teslimat siparişini vermeye başlıyor. Bu arada ben de misafir odalarına gidip kapıyı kapatıyorum ve banyoya giriyorum. Küvet köpükler ve sıcak suyla dolarken soyunuyorum, sonra ağrıyan bedenimi içine indiriyorum. Yüzümü bir bezle yıkarken irkilerek kendimi hızla keseliyorum. Bacaklarımın arasını keselerken dişlerimi sıkıyor, Grisha'nın beni ellediği anıyı aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Sonra dışarı çıkıyorum ve her zamanki rutinimi yapıyorum: Küvetin yanında diz çökerken dizlerimin altına havlu katlıyorum, kendimi destekleyip öne doğru eğildiğimde su akıyor. Saçımı ıslatıyorum, sonra şampuanlarken tekrar dik oturuyorum. Sonra durulamak için tekrar eğilirim. Suyu kapatıp ayağa kalkmadan önce saçıma bir havlu sarmadan önce saç kremi için de aynı şeyi tekrarlıyorum.

Bir gün, tamamen erimeden başımı tekrar suya sokabileceğim. Ama o gün bugün değil.

Onların evinde sakladığım pijamalarımı giyip Tempest'a katılmak üzere suşi ve saçma sapan reality TV izlemek için dışarı çıkıyorum. Dante bu gece Venom'da geç saate kadar çalışacak, o yüzden bana iyi geceler dileyip odalarına kaybolduktan sonra

Bir süre oturma odasında Rachel Dawson'ın kendi yatağında parçalara ayrılmasını okurken tüylerim diken diken oldu.

Çünkü ben böyle bir ucubeyim.

Sonunda gözlerim yorulmaya başladı. Tabletini bırakıyorum ve kanepeye geri gömülüyorum. Gözlerim kapanıyor ve her şeyi tekrar oynatmaya başlıyorum.

Dün gece ve o.

Bir adamın devasa duvarı, güçle damlıyor, karanlık ve tehlike ile titreşiyor.

Güçlü elinin boğazımdaki baskısı. Parmağının göğüs kafesime dokunuşu. Onun kokusu.

Cüssesi.

Ve o ürkütücü maskenin ışıltısı ruhuma doğru süzülüyordu.

Lanet olsun.

Tüm bunları tekrarladıkça ve onu düşündükçe daha da tahrik olmaya başlıyorum. Kara hayaller ve vahşi fanteziler kafamı dolduruyor. Yapmamam gerektiğini bildiğim fanteziler, içimde elektrik çarpıntıları bırakıyor.

Kaçma ve kovalanma arzusu. Yakalanma ve isteğim dışında sıkıştırılma ihtiyacı. *Alınmak*, kabaca.

Senin derdin ne Bianca? Ne tür bir kız bunu ister ki? Yardıma ihtiyacın var. Bozulmuşsun.

Yıllar öncesine ait sözler kafamda yankılandıkça taze tokatlar gibi geliyor ve bana arzuladığım şeyin -bazen can attığım şeyin- içinde yaşadığım dünyaya "uymadığını" hatırlatıyor.

Bu düşüncelerin kafama ait olmadığını.

Başımı sallayarak, günün yorgunluğu uzuvlarıma yerleşirken esnedim.

Uyumam lazım.

Mutfakta, yatağa götürmek üzere bir bardak su alıyorum. Bakışlarım yavaşça dolaşıyor ve mutfak adasının en ucunda duran dizüstü bilgisayara takılıyor.

Tempest'in değil.

Dante'nin.

Ne yaptığımı anlayamadan üzerinde geziniyorum. Açıyorum, gözlerim klavyeye kayarken nabzım güm güm atıyor.

Bu yanlış ama yine de yazmaya başlıyorum.

"Venom" kilidi açmak için işe yaramıyor. "Club Venom", "kink", büyük K ile "Kink" ya da ebeveynlerimizin isimlerinden herhangi biri de işe yaramıyor. Dante'nin ve genç yaşta ölen ablamın adı olan "Claudia "yı denediğimde irkiliyorum.

Hayır.

Sonra, dünyanın en bariz neon tabelası gibi çarptı yüzüme.

"Fırtına".

Evet, bu kadar yeter.

Birinci sınıf güvenlik, kardeşim.

Dante'nin bilgisayarına girmek korkunç bir fikir. Sadece güvenini kırmak açısından ahlaki olarak da yanlış değil.

Anında, tüm Venom'un üye listesine ve üye profillerine ücretsiz erişimim olduğunu fark ettim, bu da yanlış kişilerin elinde büyük bir fidye parası kazandırabilirdi.

Ama buraya insanlara şantaj yapmaya ya da itibarlarını zedelemeye gelmedim.

Buradayım çünkü dün gece maskeli bir adam içimdeki küçük kötü ateşin üzerine benzin döktü. Şimdi ise alev alev yanan bir cehennem.

...Ve Dante'nin bilgisayarında onu söndürecek tek su var.

Açıkçası, fantezilerimi gerçekleştirmeyi daha önce de düşünmüştüm. Artık bunun anonim olarak ya da en azından bir daha asla görmeyeceğim bir yabancıyla olması gerektiğini biliyorum.

Tanıdığınız insanlara böyle bir konuda güvenemezsiniz, her ne kadar güvenlik açısından ironik görünse de. Çıktığımız dönemde karanlık fantezilerimi Tim'e açma hatasını yaptım.

Senin derdin ne Bianca? Ne tür bir kız bunu ister ki?

Kırılmışsın.

Bu Tim ve benim sonumuzun başlangıcıydı. Ve sonra... şey, *gerçekten* son olan şey. Ondan sonra, bazı şeyleri herkese söyleyemeyeceğinizi fark ettim.

Club Venom'un merakımı gidermek için idealden de öte olduğu açık. Ama küçük bir sorun var, orayı *kardeşim* işletiyor, güvenliğinden ve demir gibi sağlam bir inceleme sürecinden bahsetmiyorum bile.

Venom'a sahte bir şekilde giremezsiniz, inanın bana, denedim. Evet, maske takıyorsunuz. Ama her misafirin taktığı bileklik-

sapkınlıklarını ve bir sub ya da Dom olduklarını gösteren kartlar doğrudan o üyeyle bağlantılıdır. Hatta birisinin kimliğini belirlemek için güvenlik tarafından taranabilirler. Ve belli ki tüm güvenlik ekibi benim kim olduğumu biliyor.

Tüm bunları bir şekilde atlatsam bile, fantezimi keşfedecek kadar rahatlayamazdım. Tanınmaktan çok korkardım.

Ama bu sabah Vito'nun mutfağında geçen konuşma kafamda çarkların dönmesine neden oldu.

Kulübün kendisi çıktı. Ancak yeni web sitesi portalının olması şart değil.

Yutkunarak ve ara sıra omzumun üzerinden bakarak, Club Venom'un yeni "site dışı" bağlantı portalının kontrol panelini bulana kadar Dante'nin özel dosyalarında geziniyorum; bu portal, zaman zaman Club Venom'un sunabileceğinden daha fazla alana ve daha fazla gerçekçiliğe ihtiyaç duyan belirli bir oyun türünü arzulayan benzer düşünen bireyleri birbirine bağlıyor.

Özellikle de ilkel sapkınlık.

"Tecavüz sapkınlığı" terimi hakkında ne hissettiğimden emin değilim, temelde bu olsa bile. Kovalanma ve yakalanma arzusu. Kabaca hırpalanmak ve bir şeylere "zorlanmak". "Rızaya dayalı olmayan rıza" bunu ifade etmenin daha kibar bir yolu.

İyi kız balet ve mafya prensesi Bianca Sartorre'un bırakın istemeyi, bilmemesi bile gereken şeyler" şeklinde de ifade edilebilir.

Ama işte buradayız.

Sinirlerim geriliyor, yönetici kontrol panelini buluyorum ve üye listesine gidiyorum. Suçluluk duygusu ve bunu bir başkası yapsaydı ve *ben de bu listede* olsaydım çok *utanacağımı* fark ettim.

liste aniden beni yakaladı. Kendimi biraz daha iyi hissetmek için pencereyi hızla yeniden boyutlandırıyorum, böylece üye listesinin "isimler" sütununu göremiyorum. Sonra en alta iniyorum, orada "yeni üye ekle/ithal et" yazan bir düğme var.

Çekirdeğimde sıcaklık patlıyor. Düğmeye tıkladığımda nabzım damarlarımda hızla atıyor. Başka bir ekrana yönlendiriliyorum ve anında adrenalinim yükseliyor.

Temel verileri girmek için alanlar var: isim, iletişim numarası, e-posta, bu tür şeyler. Çok hızlı bir şekilde gözlerim formun en altındaki son soruya takılıyor:

"Birey mevcut Club Venom üyesidir". Bunun yanında, sadece basit bir evet veya hayır geçişi vardır.

Bu berbat bir fikir. Bunu yapmamalısın. Yine de yapıyorum.

İsim: Rachel Dawson.

Ne? Cinayetiyle ilgili kitap sürükleyici.

Telefonumu kullanarak bir kullan-at telefon uygulaması indiriyorum ve bunu telefon alanına yazılacak yeni bir numara almak için kullanıyorum. Yine telefonum aracılığıyla yeni bir e-posta hesabı oluşturun ve bir sonraki gerekli alan için bunu kullanıyorum.

Sonra, parmağım imleci evet/hayır geçişine sürüklüyor ve nefesim tutuluyor.

"Birey mevcut Venom Kulübü üyesidir: *evet.*"

Cesaretimi kaybetmeden önce sayfanın en altına doğru hızlıca ilerliyor ve gönder düğmesine tıklıyorum. Bir parçam aniden paniğe kapılıyor ve bundan sonra ne olacağını merak ediyor. Bir üyelik numarası vermem gerekiyor mu? Dante yeni primal kink portalı için listeyi manuel olarak mı gözden geçiriyor? İsmi saçmalık olduğunu fark ederse ne olacak? Ne halt ediyordum ben?

öldürülen bir kızın adını kullanarak
Okuyordum-

Telefonum çalıyor. Sarsılarak aşağı baktım.

Lanet olsun.

Yeni sahte hesabıma Club Venom'dan gelen bir e-posta. Titreyerek üzerine tıklıyorum ve nabzım hızlanırken e-postayı açıyorum. Beni tamamen siyah bir sayfa karşılıyor ve altın renginde beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran sadece dört kelime var:

Kovalamacaya hoş geldin.

Altında, çevrimiçi giriş sayfasına bir bağlantı var. Hala titriyor, oraya gidiyorum ve bir şifre oluşturmak ve bir kullanıcı adı seçmek için gerekli alanları dolduruyorum.

Senin derdin ne Bianca? Bozulmuşsun.

Hmm.

Kullanıcı adı olarak "BrokenDancer" yazmaya başlıyorum ama bu çok yakın geliyor. Geri alıyorum ve onun yerine "BrokenBee" yazıyorum.

Sonra gönder'e tıklıyorum.

Bir patlama olmasını bekliyordum. Ya da Dante'yi izinsiz girdiğim konusunda uyarıcı bir alarm. Ama tek duyduğum yeni bir e-postanın sessiz çınlaması.

Bilgilerinizi gönderdiğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Dawson. Potansiyel bir ortak i ç i n herhangi bir özel tercih eklemek için portalı kullanabilirsiniz. Ya da şaşırmayı seçebilirsiniz.

Sürpriz istiyorum. Nitelikleri seçmek, bir yabancı yapmasını istediğim şeyi yapmasının heyecanını ortadan kaldırıyor gibi geliyor.

Portal sohbet işlevi aracılığıyla olası ortaklarla sohbet edebileceksiniz. Üyelerimizi yalnızca portal üzerinden iletişim kurmaya teşvik ediyoruz. Numara alışverişi yapmak veya diğer sohbet platformlarına geçmek, Club Venom'da teşvik ettiğimiz anonimlikten potansiyel olarak uzaklaşır. Lütfen buluşmadan önce partnerinizle sert ve yumuşak limitleri, arzuları ve diğer ayrıntıları gözden geçirmeyi unutmayın.

Sizi mümkün olan en kısa sürede uygun bir ortakla buluşturacağız.

Kalçalarımın arasında ısı birikiyor.

Bunu gerçekten yapıyorum. Bu gerçekten oluyor.

Dante'nin bilgisayarındaki portal kontrol panelinden çıkıyorum ve işlediğim suçlara dair diğer kanıtların üzerini örttüğümden emin oluyorum. Kapağı yavaşça kapatıyorum, sonra misafir odasına kaçıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yorganın altına giriyorum.

Kovalamaca başladı.

KRATOS

AVIMIN izlendiğine dair hiçbir fikri yok. Takip edildiklerinin. Analiz edildiklerinin.

Avlandım.

Beni gizleyen karanlıktan, avımın dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum, insani duyguların bir parıltısını ortaya çıkarıyor ve bana "insanlığını" bir anlığına gösteriyor... buna insanlık demeyeceğim... bu önümüzdeki iki ila üç dakika içinde sönecek.

Bir gülümsemenin parıltısı beni caydırmıyor. Yapmak üzere olduğum şey hakkında kendimi en ufak bir şekilde kötü hissettirmiyor.

Çünkü eylemlerin sonuçları vardır. Bu eylemler, genç kızların akıl almayacak kadar korkunç bir kaderi yaşamak üzere canavarların ellerine teslim edilmesini içeriyorsa, sonuçlar da uygun şekilde korkunç olacaktır.

Devasa boyutuma rağmen, gölgelerin içinde sessizce hareket ederim. Eğer bu geceki avım kaçmaya kalkarsa, onu kovalamakta hiç zorlanmam. Bundan zevk de alırdım. Ama bu gece, sadece intikam için zamanım var.

Buna "adalet" diyecek kadar kibirli ya da küstah değilim. Burada "yanlışları düzeltmiyorum". Evet, ben

Şu anda gözümün önünde olan canavar gibi canavarlar hakkındaki görüşlerime göre hareket ediyorum ve o başına gelecekleri fazlasıyla hak *ediyor*.

Ama bu gece nihayetinde kendimi şımartmakla ilgili. Canavarımı serbest bırakmakla ilgili.

Canavarı ve onun kan, şiddet ve kargaşa ihtiyacını beslemek.

Depoya bakan kirli, kir pas içindeki pencereden uzaklaşarak eski tuğla binanın arka tarafındaki sokak boyunca ilerliyorum. Daha önce bulduğum bir çöp konteyneri bana eski yangın merdivenine erişim sağlıyor, bu da beni çatıya çıkarıyor.

Yukarı çıktığımda daha da sessiz hareket ediyorum. Gölgelerden uzak duruyorum ve ayak izlerimi dün tebeşirle işaretlediğim yerlerle, gıcırtı yapmayacak ve aşağıdaki hamamböceklerine ilaçlayıcının geldiğini haber vermeyecek tahtalarla sınırlıyorum.

Birincisi, çıldırmalarını ve orada sahip oldukları kızlarla ya da onlara aptalca bir şey yapmalarını istemiyorum. Ama ikincisi, dağılmalarını da istemiyorum. Tekrar söylüyorum, gerekirse hepsini teker teker kovalarım. Ama daha akıllıca çalış, ne demişler, daha çok değil. Geçen geceki plan değişikliğinden sonra onların dağıtım merkezinin izini sürmek istediğimden biraz daha uzun sürdü. Sorularımın yanıtlarını iki eski Carveli infazcısının üzerine bir bıçağın ucuyla kazımak *niyetindeydim*.

Ama onlar değildi Yalnız. Ve onların şirket kanıtlandı... dikkat dağıtıcı.

Bu çok, *çok* hafif bir ifade.

Ama aklım tekrar o büyük mavi gözlere ve kalp şeklindeki ağza gitmeden önce, bilincimi elimdeki işe geri çekiyorum. O sonra gelecek. Önce ilgilenmem gereken bir iş var.

Dün gece bir tavan penceresini açık bırakmıştım: bir tane, uygun bir köşede, ampulsüz asılı bir lambanın üzerinde. Bir hayalet gibi binanın içine süzülüyorum, kırışlardan birine doğru ilerliyorum. Bakışlarım sigara dumanına, korku ve kir kokusuna takılıyor ve avlarımdan birinin silahını kafeslerden birinin parmaklıklarına vururken çıkardığı kıkırdamayı dinliyorum. Parmaklıklardan geriye doğru çekilen kızların hıçkırıklarını ve onun kahkahalarını duyduğumda dişlerim sessizce gıcırıyor.

Dünyanın her yerinde kötülük var. Bazen düşünecek o kadar çok şey oluyor ki beni neredeyse bunaltıyor. Bazen içimde, hayatımın büyük bir kısmını ailem ve sevdiklerim dediğim insanlar için mükemmelleştirmeye çalıştığım maskeyi parçalamakla tehdit eden bir öfke uyandırıyor.

Bu gece bunun için var. Dünyayı kurtarmak için değil. Kötülüğü sonsuza dek yok etmek için değil. Bir şeyler yapabilirsin ya da hiçbir şey yapmayabilirsin. Ve bu gece yapacağım "bir şey", içimde kaçınılmaz olarak biriken öfkeyi boşaltmamı sağlayacak.

Kalçama bağlı bıçağı iki kez kontrol ediyorum. Sonra kırışlerin hemen altındaki podyumlardan birine iniyorum. Eski ahşap nakliye kasalarından oluşan bir yığının üzerine gelene kadar sessizce uzak tarafa doğru ilerliyorum. İskelenin kenarından sallanarak kendimi aşağı indiriyorum, omuzlarım ve pazularım kalın bir halat gibi kıvrılıyor ve kasaların arkasına düşüyorum.

Canavarımın dışarı çıkması an meselesi. Ve o bunu biliyor. Bunun için salyalarını akıtıyor. Bıçağı kınından çıkarıp kabzasını parmaklıyorum. Uzak tarafa doğru kayıyorum

kutular. Hedeflerimi not alarak saklanırken gözlerim gölgede kalıyor.

Onlardan sadece üç tane var. Başlarına gelecekleri bilselerdi, bu sayıya bir sıfır daha eklerlerdi.

Pratik nedenlerden dolayı bana en yakın olan ilk olacak. Elinde bir M-16 ve belli ki deneyimsiz ve seğiren bir tetik parmağı var. İki arkadaşı da benzer şekilde silahlı; biri katlanır bir masada oturmuş iskambil kâğıtlarıyla oyalanıyor ve sigara içiyor, diğeri ise gülerken tüfeğinin dipçliğini parmaklıklara vurarak sık kafalı manevrasını yapıyor.

O Görünüşe göre oldukça memnun tarafından onun yetenek içindehşete düşürmek kafeslerde kilitli *çocuklar*.

Üçünün de silahı var. Ben sadece bıçağımı getirdim. Ama endişelenmiyorum. Burada ateşli silahlar olacağını düşünmedim değil.

Bıçağı tercih ederim.

Daha ilkel. Daha vahşi.

Onların varlığını yeryüzünden sildiğimde *bunu daha fazla hissedebiliyorum*.

Bu gibi duygular, psikolojik açıdan çoğu zaman düşünmek istemediğim çok daha karanlık bir şeye işaret ediyor olabilir. Çocuk avcılarının ve insan tacirlerinin boğazlarını kesme ihtimali karşısında heyecanlanmak, hatta biraz sertleşmek beni bir psikopat yapar mı?

Belki, en azından biraz. Çünkü benim için mesele *sadece* adalet ya da kötülerini cezalandırmak değil. Bu *sadece* "doğru o l a n ı yapmakla" ilgili değil.

Bundan zevk alıyorum.

Zamanın yüzde doksan dokuzunda olmam gereken kişi oluyorum: güçlü, sessiz, nazik bir dev kardeş. Dost canlısı ve yardımsever torun. Sadık arkadaş.

Ama gerçek doğanızı her zaman saklayamazsınız. İşte böyle anlarda gerçekten kim ve ne isem o olabiliyorum. Kötülüğü içime çekip, şiddeti ve kan dökmeyi soluduğumda.

Kendimi en canlı hissettiğim zamanlar böyle zamanlardır.

Bilirsiniz, bu üç sikiğin üç, iki, birde olacaklarının tam tersi gibi...

Git.

İlki beni görmeden elim ağzını kapatıyor, başını yana çeviriyor ve boynunu kırıyor. Onu gölgelerin içine sürüklüyorum, bıçağım yine de boğazını kesiyor, çünkü neden olmasın.

Diğer ikisi, ölü arkadaşlarının ayağından bir ayakkabı çıkarıp deponun uzak duvarına fırlattığımda sarsıldılar.

"O neydi lan öyle?!" diye bağırır masadaki, ayağa fırlar ve M-16'sını kaldırır.

Arkasından saldırdığımda aptal herifin emniyeti hâlâ açıktı. Bıçağım arkadan ciğerlerine saplanıp onu ayağa kaldırınca çığlık atıyor, ıslak ıslak homurdanıyor. Üçüncüsü dönüyor, cüssemi ve maskemi görünce gözleri dehşetle doluyor. Daha silahını ateşleyemeden, iki numaralı saksocuyu *üzerine* fırlatıyorum.

İkisi de arkalarındaki parmaklıklara çarptı. Yaklaşık çeyrek saniye sonra ikisini de boğazlarından yakaladım. Onları gölgelerin içine ve zaten görmemeleri gereken pek çok şeyi görmüş olan kızlardan uzağa sürüklüyorum,

boğazlarını kesmeden ve kanlarını yere dökmeden önce.

Saatime baktım.

Üç dakika ve on sekiz saniye. Hay

sikeyim. Yavaşlıyorum.

"ARADIĞINA SEVINDİM, KRATOS."

Karşımdaki hafif Doğu Avrupa aksanlı, sarı saçlı ve tekinsiz mavi gözlü adam benim yaşımda. Yine de Lukas Komarov her zaman çok daha yaşlı gibi gelir. Aslında yollarımız ilk kesiştiğinde kim olduğumu nasıl bildiğini hiç sormadım, çünkü *onu* çoktan araştırmıştım.

Sonunda tanıştığımızda, benim kim ve ne olduğumun fazlasıyla farkında olduğunu söylemek yeterli olacaktır.

Lukas'ın babası Viktor, Lukas'ın bir gün kendisinin de başına geçeceği Kashenko Bratva'yı yönetiyor. Ancak o zamana kadar Lukas, eşi Lizbet ile birlikte dünya çapında çocuk kaçakçılığını ortadan kaldırmaya odaklanan Free Them Vakfı'nı yönetiyor. Sıradan bir gözlemci için bunu yerel yasa koyucular ve polis güçleriyle birlikte çalışarak yapıyorlar.

Yüzeyin altında ise bunu, Lukas'ın karanlığa ve şiddete olan kişisel tutkusundan bahsetmeye gerek bile yok, Bratva'nın gücünü kullanarak çocuklara zarar veren hamamböceklerini *yok* ederek yapıyorlar.

"Yine de..." Lukas kaşlarını çatıyor ve bakışlarını deponun köşesinde bir muşambayla örtülmüş üç cesede çeviriyor. "Aradığında, bu işte birlikte çalışabileceğimizi ummuştum."

"Hey, seni aradım."

"Bir saat önce, evet." Bana bakıyor. "Buraya ne zaman geldin?" Ağır bir omuz kaldırıyorum. "Bir saat... üç dakika önce mi?"

Hala maskemle örtülü olan yüzüme başını sallamadan önce karanlık bir şekilde sırtıyor.

"Sen Biliyorum, I yap Biliyorum a şey veya iki hakkında maskeli intikamcılık, Kratos."

Evet. Evet, öyle. Lukas'ı araştırdım. "Yöntemlerini". Vahşiliğini. Az önce öldürdüğüm tipte adamlara karşı merhametsizliği. Gerçekten, bana onun hayranı diyebilirsiniz. Bir öğrencisi. Bunu biliyor olabilir.

Yapsa da umurumda olmayabilir.

"Bak Kratos, yaptığın şey takdire şayan. Yaptığın ve bizim misyonumuzla örtüşen hiçbir şey hakkında kötü bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun. Ama *kaynaklarımız* var dostum. Elbette, ben de eskiden tek başıma yapardım. Ama artık koca bir organizasyonumuz var. Yardım edebilecek ekipler."

Bunun nereye gideceğini biliyorum. Onunla yollarımız her kesiştiğinde buraya geliyor.

Free Them Vakfı için çalışmamı istiyor. Masa başında oturup yönetim kurulu toplantılarına katılmamı da değil.

Onlar için bir avcı olmamı istiyor.

Lukas'a, Lizbet'e ya da organizasyonlarına karşı olduğumdan değil. Hiç de bile. Ama bu ben değilim.

"Neden seni nefessiz bırakmıyorum?" diye sessizce homurdanıyorum. "Kratos-"

"Takım sporları yapmıyorum Lukas," diye omuz silkiyorum.
"Üzgünüm."

Arkasında, bazı adamlarının geçici kumaş fonlar hazırladığını görüyorum. Onları geçince, karısı Lizbet olduğunu bildiğim güzel ve güçlü görünümlü bir kadın, korkmuş kızlarla dolu kilitleri açılmış kafese yavaşça yaklaşıırken sıcak ve temkinli bir şekilde gülümsüyor.

Bu gece yaptığım şeye kimseyi "kurtarmak" demeyi sevmiyorum. Ben sadece kötülüğü durdurdum. Ayrıca, en azından yarısı canavarımı sakinleştirmekle ilgiliyken bunu özverili bir hareket olarak satmak zor.

Bu gece "kurtarma" işini yapacak olanlar Lukas, Lizbet ve onların organizasyonu. Kızları buradan çıkaracaklar ve ya orijinal evlerini bulacaklar ya da iyi, sevgi dolu yeni evler edinmelerini sağlayacaklar. Ayrıca bu kızların ihtiyaç duyacakları terapi ve iyileşme süreçleriyle de ilgilenecekler.

Ben kurtarıcı değilim. Sadece silahım.

Lukas yavaşça nefes verir. "Karanlık seni yakalar, Kratos. Karanlık evin ta kendisidir. Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ev *her zaman* kazanır." Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Fişlerini alıp eve gitme zamanının geldiğini bilmelisin."

Sessiz kalıyorum. Çünkü mesele şu *ki*, karanlık benim evim. Burası nefes aldığım yer. Yaşadığım yer. Yaşadığımı hissettiğim yer.

Lukas başını sallar. "Tamam, seninle işim bitti." "Elbette, şimdilik," diye homurdanıyorum.

Sessizce gülümsüyor. "Evet." Dönüp çenesini sallayarak cesetlere bakıyor. "Dur tahmin edeyim, eski Carveli askerleri mi?"

Başımı salladım.

Carveli ailesinin artık lidersiz ve darmadağın olmasıyla birlikte, tüm organizasyon yavaş yavaş parçalanıyor. Ve bu olurken, gölgelerden ortaya çıkan bu aileyle ilgili daha fazla iğrençlik oldu. *Bu pislik* gibi bir pislik.

Amerika'daki beş büyük İtalyan mafya ailesinin aralarında "Birleşmiş Milletler" tarzı bir anlaşma var. Bir antlaşma ya da başka bir şey değil - daha çok tüm gemilerin çekişme ve didişme olmadan akıntıyla birlikte yükselmesini sağlayan bir davranış kuralı gibi.

Koydukları katı ve hızlı kurallardan biri de fuhuş ve insan ticaretinin yasaklanmasıydı. İtalyan mafyası hakkında ne dersiniz deyin, en azından artık kızları pazarlamıyorlar.

Daha doğrusu, *yapmamaları gerekiyor*.

Ancak Carveli ailesi içinde *bunu* yapan birkaç küçük grup olduğu ortaya çıktı. Ve eminim ki Massimo Carveli'nin kendisi de bu işten komisyon alıyordu. Şimdi tüm organizasyon küçük derebeyliklere bölündüğüne göre, bu gruplardan bazıları kendi başlarına bir şeyler yapmaya çalışıyor. Bu ölü pislikler ya da geçen gece öldürdüğüm iki pislik gibi gruplar.

Ona saldırmaya çalışanlar. Seni

izliyor olacağım, prinkipissa. Bu

bir tehdit değildi.

Bu bir sözdü. Ve ben asla ama asla sözümden

dönmem. Boğazımı temizledim ve Lukas'a başımı

salladım. "Evet."

"Geçen gece Brooklyn'de boğazları kesilerek öldürülen iki pislik gibi mi?

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. O da bir kaşını kaldırıyor.

"Bu noktada senin eserini tanımıyor değilim, Kratos."

Burnumu ektim. "Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim."

Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor. "Bak, bu yalnız kurt olayının sende olduğunu biliyorum. Ama eğer fikrini değiştirirsen-"

"Benim hakkımda bilmediğin bir şey var Lukas," diye homurdanıyorum, "inatçı bir pi olduğum. Fikrimi değiştirdiğim gün, buz patenlerini cehenneme götürebilirsin."

Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Sizinkiler bunu buradan mı aldı?" Başını sallıyor.

"O zaman bu benim işaretim."

Dönüp gölgelere doğru yürüyorum.

"Kasa her zaman kazanır, Kratos," diye sesleniyor Lukas arkamdan.

"O zaman sanırım sadece ev *olmak* zorundayım, değil mi?" Karanlığın içinde kaybolmadan önce omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Olmam gereken başka bir yer var. Takip etmem gereken başka gölgeler.

Göz kulak olunacak başka biri.

Dediğim gibi: söz sözdür. Ve ben *asla* sözümünden dönmem.

BIANCA

"Peki, ne düşünüyorsun? Oldukça iyi, değil mi?"

Sessizlik masayı dolduruyor. Soluma bakıyorum, Nico'yla göz göze geliyorum, yüzünde hafif perişan bir ifade beliriyor. Bize cacio e pepe olduğu söylenen ağız dolusu yemeği cesurca yutarken boğazı düğümleniyor. Yüzündeki acı dolu ifade bir anda derinleşiyor.

"Eee?"

Hepimiz topluca Vito'nun umut dolu sorusunu duymamış gibi davranıyoruz. Bakışlarımı Nico'dan çekip yemek masasında diğer yanımda oturan Tempest'a bakıyorum. Onun da yüzünde aynı derecede tiksiniş bir ifade var. Ama ilk lokmasını kahramanca mideye indirdikten sonra yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Vay canına, Vito! Bu..." Beni geçip babama bakarken gülümsemesi biraz duraksıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım..."

Carmy, masadaki en iyi aktör olduğu ya da damak tadından tamamen yoksun olduğu her halinden belli olan bir tavırla, "Müthişsin baba," diyor.

Sokaktaki o geceden bu yana iki hafta geçti ve hepimiz Vito'nun evinde bir akşam yemeğindeyiz.

"Pişmiş" gerçek aşçılara hakarettir. Uydurulmuş olabilir mi? Kan lanetiyle iblis diyarından mı çağrıldı?

Her ne yaptıysa, ağzımdaki "yemek" denebilecek şeyin ısırışı tehlikeli bir şekilde beni öğürtmeye çok yaklaştı.

"Öyle mi?!" Vito genişçe gülümsüyor. "Muhteşem. Kahrolası kalbini ye, Emeril." Ellerini birbirine kenetleyip neşeyle ovuşturarak masanın başındaki yerinden kalkıyor. "Ben gidip ikinci şişe Chianti'yi açacağım. Siz de yumulun."

O odadan çıkana kadar herkes gülümsüyor. Sonra da ne olduğunu bilmediğimiz lokmaları peçetelerimize tükürmek için çılgınca bir telaş başlıyor ve ardından şarap ve sudan büyük yudumlar alıyoruz.

"Bu düpedüz zehir," diye mırıldanıyor Dante Tempest'in diğer tarafından. "Lanet olsun."

"Hadi ama," diye sırtıyor Carmy. "Bu..." Bir omzunu kaldırıyor. "Demek istediğim, bunun da bir faydası var."

Nico gözlerini devirir. "A, hayır değil. Ve B, cacio e pepe'nin içine nasıl edersin? Bu kelimenin tam anlamıyla *makarna* üzerine peynir ve karabiber." Titriyor, biraz daha Chianti yudumluyor. "Ona bir şef tutacağım."

Carmine masanın üzerinden keskin bir bakış fırlatarak, "Sen ne sikimsin," diye homurdanıyor. "Yemek yapmayı seviyor."

"Evet, ama akşam yemeğinin beni öldürüp öldürmeyeceğini merak etmeden ziyaret etmeyi seviyorum," diye mırıldanıyor Nico.

Carmy ona el sallıyor. "Şimdiden kabullen. Bu onu mutlu ediyor."

"Evet, çıplak güneşlenmek de öyle," diye kıs kıs gülüyor Dante. "Ama bu artık bunu komşuların gözü önünde yapmasına izin verildiği anlamına gelmiyor."

Tempest yanımda kıkırdarken ben de kusma suratı yapıyorum.

Carmy masanın üzerinden kardeşime sırtıyor. "Hayır, sadece senin evinde, değil mi? Şanslısın."

Bunların hepsi doğru. Vito evin çatı katındaki verandada "güneşlenmeyi" alışkanlık haline getirmişti. Ancak New York binanın etrafında geliştikçe ve giderek daha fazla yeni komşu pencerelerinden bakıp altmış yaşlarında bir İtalyan adamın Fernet yudumladığını ve *her şeyi* dışarıda bıraktığını görme talihsizliğine uğradıkça, bunu değiştirmek zorunda kaldı.

Şimdi güneşlenmek istiyorsa Dante ve Tempest'ın Hamptons'taki malikanesine gitmesi gerekiyor.

Şimdi de mayo giyme zorunluluğu getirdiler.

"Ben buradayken saniyeye ihtiyacı olan var mı?" Vito mutfaktan bağılıyor.

Masadan neredeyse hep bir ağızdan yükselen "HAYIR" sesiyle hepimiz ağzımızı kapatıyor ve gülmemeye çalışıyoruz.

"Ben iyiyim, baba!" Carmy sesleniyor. Kendini destekliyor ve babamızın rahatsız edici cacio e pepe denemesini ağzına tıkıştırmaya başlıyor.

Nico döner ve tabağındakileri arkasındaki bir ev bitkisinin kabına döker.

"O pisliği temizliyorsun," diye mırıldandı Dante ona.

"Doğru, yani begonyaları öldürmek istemezdim."

Vito elinde açık bir şişe Chianti ile yemek odasına geri dönüyor ve tekrar yerine oturuyor. Bir ısırık daha alıp dudaklarımı gülümsemeye zorlarken bana sırtıyor, başını cesaretle sallıyor.

Lanet yılın kızı, buraya.

Carmine bir şampiyon gibi bir lokma daha makarna yiyor ve boğazını temizliyor. "Baba, sana sormak istediğim bir dedikodu duydum."

Vito başını sallar, kürekleme Yemek içine
onun Ağız, tadından tamamen etkilenmemiştir.
"Ne söylentisi?"

"Ciara Marchetti, Giovanni Pagano ile nişanlandı." Kaşlarım
havaya kalktı. "Bekle, ciddi mi? Ciara nişanlandı mı?"

Carmy bir omzunu kaldırıyor, sonra tekrar babasına anlamlı
bir bakış atıyor. "Eee?"

Vito yavaşça derin bir nefes alıyor ve ardından şarabından
büyük bir yudum alıyor.

"Öyle, evet."

Vay be. Ciara ile tam olarak kanka sayılmam. Ama
birlikte büyüdüğümüz sayılır. Babası Cesare Marchetti, bizim
ailemiz, Amato'lar ve Sciamami'lerle birlikte
Komisyon'daki ana ailelerden biri olan Marchetti ailesinin
reisidir. Yakın zamana kadar Carveli ailesi de bu grubun
bir parçasıydı. Şimdi tabii ki masada boş bir koltuk var.

Carmy ıslık çalar. "Kahretsin, çok
yazık." Vito'nun kaşları çatılır. "Neden?"

Dante derin bir iç çeker. "Muhtemelen dejenere oğlun
artık onun numarasını potansiyel seks aramaları
listesinden silmek zorunda olduğu içindir."

Carmy gözlerini devirir ve Dante'yi tersler. "Bana biraz
kredi ver, lanet olası." Şarabından bir yudum alır, sonra göz
kırpar. "Sanki o kızın numarasını silecekmişim gibi."

Nico kıs kıs gülüyor. Ben bile biraz güldüm. Vito çok daha az eğlenmiş görünüyor.

"Sakın aklından bile geçirme," diyor hışımla, parmağını Carmine'a doğru uzatarak. "Ciddiyim. *Evet*, Don Pagano'nun oğluyla nişanlı ve nedenini çok iyi biliyorsun."

İrkildim. "Bekle, bu ayarlanmış bir şey mi?"

Carney homurdanıyor. "Sanki Ciara Marchetti gönüllü olarak yuva kuracakmış gibi." Babama kaşlarını çatıyor. "Bu De Luca'yla mı ilgili?"

Göğsüm sıkışıyor.

"Evet," diyor Vito sessizce. "De Luca hakkında. *Her zaman* bugünlerde De Luca'yı sikmek hakkında."

Hepimiz birdenbire bunu düşünmeye başladığımız için masa biraz daha sessizleşiyor. Komisyon sadece beş aile varsa çalışıyor. Eğer dört ya da altı aile varsa, oylama berabere bitebilir. Sadece üç aile varsa, yeterli aile yok demektir. Ve eğer yedi olursa, mutfakta çok fazla aşçı var demektir.

Beş sihirli sayıdır. Ama Carveli imparatorluğu çöktüğünden beri sadece dört aile var. Ya da onlar ve diğer birkaç yardımcı Komisyon ailesi yakın zamanda yüksek masaya yeni bir beşinci aile getirmeye karar verene kadar vardı: Nero De Luca'nın kendisi tarafından yönetilen De Lucas.

Sorun şu ki, Luciano Amato ve Nero De Luca'nın uzaktan kuzen olduklarını kimse bilmiyordu.

Bu da Komisyon'daki beş aileden ikisinin oylarını ve kaynaklarını bir araya getirerek bir güç bloğu oluşturmaya karar verebileceği anlamına geliyor.

Ciara Marchetti'nin babasının onu New York'un bir başka güçlü İtalyan ailesinin oğluyla evlendirmesinin nedeninin bu olduğunu size garanti edebilirim. Bir ittifak kuruyorlar.

Amato'lar ve De Lucas'lar aç ve açgözlü olurlarsa diye.

Carmine kaşlarını çatıyor. Vites değiştirip mafya veliaht prensi moduna geçerken yüzündeki "ukala playboy" ifadesinin kaybolduğunu görebilirsiniz. Kardeşlerim arasındaki güç dinamiklerini izlemek her zaman ilginç olmuştur. Carmy kesinlikle daha gevşek bir top. Ama bir gün babam görevi bıraktığında kral olacak. *Bu* arada Nico daha genç olmasına rağmen çoğu zaman bir ağabey gibi davranıyor, sanki Carmy'nin bir gün olması gereken adam olması için ona koçluk yapıyormuş gibi.

"Nero için ne kadar endişelenmeliyiz?" Carmine homurdanıyor, birdenbire iş konuşmaya başlıyor.

Babam cevabını tartıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. "*Endişelenmemize* gerek var mı bilmiyorum. Ama hazırlıklı olmak her zaman sağlıklıdır. Nero genç bir aslan gibi. Kral olmakta yeni ve Komisyon'a kanıtlaması gereken bir şeyler var. Bu onu grup için cesur bir varlık da yapabilir, bir tiran da."

Nico bana dönüp kadehini kaldırırken sırtıyor. "Bianca, gidip şu gelinliği giysen iyi olur."

Carmine gülerken ona ters ters bakıyorum. Vito sadece iç geçiriyor ve başını sallayarak gülümsüyor. Nico'nun yanından uzanıp elimi rahatlatıcı bir şekilde okşuyor.

"Bu asla olmayacak, Bumblebee."

Bunu tartışmıştık. Uzun uzadıya. Yani, içinde yaşadığım dünyanın nasıl işlediğini ve benim gibi mafya "prenseslerinin" rolünü biliyorum. Evlilikler gücün nasıl ekilip büyüdüğünü gösterir.

Ama yıllar önce, on dört yaşımdayken Vito beni oturttu ve bu konuda endişelenmeme *hiç* gerek olmadığını söyledi. Dedi ki

Ne olursa olsun, politik nedenlerle beni kimseyle evlenmeye zorlamayacağını söyledi.

"Evet, bu evde görücü usulü evlilik yapmıyoruz!" Carmy masaya yumruğunu vurarak dramatik bir şekilde bağıyor. "Bu doğru değil mi, Dante?"

Tempest inleyip yüzünü ellerinin arasına saklarken Dante Carmy'ye sert bir bakış fırlatır ve öfkeyle kızarır.

Evet, zorla evlendirildiler. Aslında, garip bir şekilde, bunu zorlayan Tempest'tı. Ama sanırım onlarınkinin herkes için mükemmel sonuçlanan bir evlilik olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Ama bana gelince, evlenmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum... Bırakın aptalca ve çılgınca bir mafya nedeni yüzünden evlenmek zorunda olmayı.

Vito çatalını bırakırken iç geçiriyor. Masanın etrafına bakarken biraz kaşlarını çatıyor. Carmine cacio e pepe'sini boğarak yemeyi başarmıştır. Nico'nunki şu anda arkasındaki begonya bitkisini zehirliyor. Dante ve Tempest'ın kanıtları saklamak için ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok, belki de peçetelerinin içine saklamışlardır, ama asıl mesele şu ki, birden masada yemek dolu bir tabakla kalan tek pislik olduğumu fark ediyorum.

"Başka yemeyecek misin?" Vito ezilmiş bir ifadeyle soruyor. "Ah, çok isterdim," diye gülümsüyorum. "Ama ağır bir öğle yemeği yedim."

"Afrika'da açlıktan ölen çocuklar var Bianca," diye sırtıyor Carmine masanın karşısından bana.

"Harika, hadi onlara gönderelim." Vito sandalyesini arkaya kaydırır.

"Peki O zaman, o herkes hazır için

Tatlı mı? I tiramisù yaptı!"

Bu tüm masa refleks olarak koyar onların eller için mideleri.

Daha sonra, herkesin Vito'nun tiramisusunu kusmamaya çalışmasını izledikten ve Nico begonyaya karşı işlediği suçların kanıtlarını ortadan kaldırmak için yemek odasına geri döndükten sonra, o ve ben mutfakta bulaşık makinesini dolduruyoruz.

"İkimizin de güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kardeşime döndüm. "Ha?"

"İkimiz de geleceğe hazırız. Babam seni asla evlendirmeyeceğine söz verdi. Dante çoktan evlendi. Ben de ikinci çocuğum, kimin umurunda." Sırıttıyor. "Sadece Carmine'in eninde sonunda kendini toparlaması ve bir yetişkin olması gerekecek. Yani, eğer biri evliliğe zorlanacaksa, inanın bana, bu o adam olacak."

"*Başkalarının* evliliklerine zorla girme konusunda yıllarca pratik yapmış olması iyi bir şey."

Nico kahkahalarla kükrer. "Kahretsin, bunu çalışıyorum."

Telefonum cebimde çınlıyor. Telefonu çıkarıyorum ve anında tüm vücudum kaskatı kesilirken yüzümde bir kızarıklık patlıyor.

"Ben... Ben hemen döneceğim."

"Hayır, ihtiyacın varsa çıkabilirsin. Ben burada bitiririm." Nico'ya sııttım. "Teşekkürler."

Gözden uzakta ve odamda güvenli bir şekilde yalnızken telefonumu tekrar çıkardım ve Venom portalına tıkladım. Aldığım bildirim zili buydu: yeni bir mesaj.

Gelen kutumda duran tek bir mesajı gördüğümde kalbim küt küt atıyor:

YÖNETİCİ

Bir eşleşmen var.

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor, tenim karıncalanıyor ve içimde ağırlı, muhtaç bir arzu zonkluyor. Başparmağım mesajın üzerinde geziniyor ve nefesim kesiliyor, sanki olduğum yerde donup kalmışım, bu kapıdan geçip geçmeyeceğimi anlamaya çalışıyorum.

Evet, öyle.

Kalbim göğsümde küt küt atarken mesaja tıklıyorum.

Sevgili BrokenBee,

Sizin için başka bir Üye ile eşleşme yapıldı. İkiniz de bilgilendirildiniz. Potansiyel partnerinizle özel bir sohbet başlatmak için lütfen bu bağlantıyı kullanın. Kulübün kendisinde olduğu gibi, açık ve dürüst iletişimin yanı sıra anonimlik kullanımını da teşvik ediyoruz. Her iki taraf da buluşmadan önce katı sınırları ve güvenli kelimeleri tartışmalıdır. Lütfen deneyiminizin tadını çıkarın.

Bir an için sanki bedenimin dışındaymışım da mesajı okurken kendimi izliyormuşum gibi hissediyorum.

Vay canına. Kahretsin.

Birdenbire, bu artık sadece fantezi olmaktan çıktı. Bu sapkınlığım hakkında sadece kirli hayaller kurmuyorum. Tam anlamıyla ön kapıda duruyorum ve parmağım kapı zilinde. İtsem mi?

"Potansiyel partnerinizle özel bir sohbet başlatmak için lütfen bu bağlantıyı kullanın" sözlerine bakarken saniyeler geçiyor.

Eğer tıklarsam, bu artık fantezi olmaktan çıkar ve geri dönüşü olmaz. Yani, evet, bu kişiyle buluşmak istemeyebilirim. Ya da önce onlar sorarsa hayır diyebilirim. Yine de, eğer tıklarsam, o kapıdan geçmiş ve tavşan deliğinden aşağı ilk adımı atmış olacağım.

Ve bundan girdiğiniz gibi çıkabileceğinizden emin değilim.

Başparmağım bağlantıya dokunuyor ve içime elektrik çarpıyor. Anında, ben ve "potansiyel partnerim" arasında bir sohbet penceresi açıldı.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Güvenli kelimeniz VANISH.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Bu ilk mesaj. "Merhaba" değil, "İyi akşamlar, BrokenBee" değil. Sevimsiz bir tavlama cümlesi bile yok. Sanırım bu Tinder değil.

Bu çok, *çok* daha karanlık ve çok daha gerçek bir şey.

BROKENBEE

Doğrudan güvenli kelimelere
atlamak için kalın

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

En sevdiğimiz kitaplar hakkında sohbet etmek
istiyorsanız, şimdi işimizi bitirebilir ve birbirimizin
zamanını boşa harcamayabiliriz.

BROKENBEE

Aradığım şey bu değil.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Öyleyse neden iyi bir kız olup bana ne aradığını
söylemiyorsun?

Neden iyi bir kız olmuyorsun.

Siktir, bu çok seksi.

BROKENBEE

Ne aradığımı biliyorsun. Profilimde var.

Portaldaki isteğe bağlı bilgilerin çoğunu doldurmadım, çünkü çok fazla dikkat çekmek veya yanlışlıkla kişisel bilgilerimi vermek istemedim. Ancak "Bir partnerde ne arıyorsunuz?" bölümünde oldukça açık sözlü davrandım. O da okumuş *olmalı*... Demek ki yine de söylememi istiyor.

Siktir, bu da çok seksi.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Bana ne aradığını söyle. Oyunlarla ilgilenmiyorum.

Kullandığı dilde ve verdiği kısa, soğukkanlı yanıtlarda bir güç var. *Biraz* kaba ya da en azından biraz kaba. Aynı zamanda biraz da heyecan verici. Heyecan verici, sanki bu kişi için gerçek bir tehlike sınırı varmış gibi.

Bu da tabii ki beni çıldırtıyor, çünkü ben deliyim. Evet, lütfen, sırf tecavüz fantezimi gerçekleştirmek için sohbet ettiğim internet yabancısına "tehlikeli" bir hava v e r m e y i *çok* isterim.

Psikiyatrik yardıma ihtiyacın var, seni kaçık.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra başparmaklarım telefon ekranına hızla dokunuyor.

BROKENBEE

Karanlıkta bana sürpriz yapmanı istiyorum. Hazır olmadığım bir anda kovalanmak istiyorum. Beni yakalamanı istiyorum

Nabzım kulaklarımda kükrüyor.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Sonra ne olacak?

BROKENBEE

Beni becermeni istiyorum. Sert. Sert.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Peki ya protesto ederseniz? Güvenli kelimesini kullanmadan demek istiyorum.

Kalçalarımın arasında ısı birikiyor.

BROKENBEE

İtiraz edersem, yine de yapmaya devam etmeni istiyorum.

Bir saniye sessiz kaldı. On saat gibi geliyor.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Zor sınırlarınız nedir?

BROKENBEE

Hiçbiri

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Tekrar dene. Ve bu sefer benim gibi bir adama böyle şeyler söylemeden önce düşün.

Vay *anasını*. Ben ne yapıyorum böyle?

Bir saniye düşündüm ve sonra bir cevap verdim.

BROKENBEE

Tuvalet işi yok. Darbe oyunu yok. Yani, tokatlar tamam. Ama bundan daha sert bir şey yok.

Gönder tuşuna basıp tekrar yazmaya başladım.

BROKENBEE

Su yok

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Detaylandır. Susuz kalmanın ilgilendiğim bir sapkınlık olduğundan emin değilim.

Dudağımı çiğneyerek kızardım.

BROKENBEE

Hayır, yani suya girmek yok. Tekne ya da başka bir şey yok.

BROKENBEE

Ben

yüzemem.

Sonradan aklıma gelmiş gibi ekliyorum, uyduruk bir mazeret gibi.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Bunların hepsini kabul edebilirim. Başka bir şey var mı?

Evet.

Çok aptalca. Ve biraz da utanç verici. Ama çabucak sildim, çünkü neden olmasın.

BROKENBEE

Bunu yaparken maske takabilir misin? Bekle.

Bir web tarayıcısı açıyorum ve aradığım şeyi çabucak buluyorum. Gözleri neon X'lerle işaretli ve sinsî, ürkütücü bir gülümsemesi olan siyah maskenin resminin bağlantısını kopyalıyorum. Sonra da sohbet arayüzü üzerinden RaisedByWolves'a gönderiyorum.

BROKENBEE

Bunun gibi

Bir saniye cevap yok. Sonra o yanıt verirken sohbet sayfada ilerliyor.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Tama
mdır.

Titrek bir nefes alıyorum, yatağımın kenarında kayarken biraz kıpırdanıyorum.

BROKENBEE

Benim için bir isteğin
var mı?

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Sadece bir tane. Benden uzaklaşmak için elinden
geleni yap.

Ağzım açık kaldı. *Lanet olsun*, kendimi neye
bulaştırıyorum?

BROKENBEE

Ne zaman boşsun

Nefesimi tutuyorum. Bir yanı telefonumun aniden kapanmasını ya da onun vazgeçip boş ver demesini umuyor.

Saniyeler geçiyor.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

2 saat sonra. Central Park Driveway ve East Drive

İçimden şiddetli bir ürperti geçiyor. Ne oluyor *lan*? *Bu gece* buluşmak mı istiyor? İki saat içinde, yani 11:30'da? Central Park'ın ortasında mı? Deli mi bu?

Öyle misin, kızım?

Sohbete bakarken kalbim küt küt atıyor.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Eğer benim oynadığım türden oyunlara hazır değilsen, işimiz burada ve şimdi bitecek. 3...

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

2...

Nabzım hızlandı.

BROKENBEE

Orada
olacağım.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Aferin
kızıma.

Tanrım.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Yalnız gel. Güvenli kelimeni unutma.

Kaybol.

KURTLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Seni avlamak ve sahip olduğun her sürtük küçük deliğe sikimi sokarken ciyaklamayı dinlemek için sabırsızlanıyorum, BrokenBee.

Kullanıcı adının yanındaki yanan "çevrimiçi" simgesi kararıyor. Son mesajına bakarken kalbim neredeyse duracak. Kutsal. Lanet olsun. *Kahretsin.*

Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok. Yok. Parkta böyle öldürülürsün, salak.

...Ya da tam tersine, hayatınızın en sıcak deneyimini bu şekilde yaşarsınız.

Belki de gece vakti Central Park'ta bir yabancı tarafından kovalanmayı istemek deliliktir. Belki de o yabancının bana zarar vermesini, beni yere yatırmasını ve şiddetle becermesini istemek deliliktir.

Bekaretimi bu şekilde kaybetmeyi istemek *kesinlikle* Delilik.

Ama bu gece, çılgınlığı denemek ve nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Daha ne olduğunu anlamadan herkesle vedalaşıyor, yarınki erken telefon görüşmesi için bir bahane uyduruyor ve hızla aşağıya iniyorum. Evime gitmek için bir taksi tutuyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde tuhaf banyo rutinimi uyguluyorum.

Sonra açık dolabıma bakıp kaşlarımı çatıyorum. Yani, bir tecavüz fantezisi kovalamacasında ne giyersin ki?

Sonunda, çok kısa olmayan bir etek, orta boy topuklu ayakkabılar ve sevimli bir bluz giyiyorum. Hatta saçımı her zamanki dansçı topuzumdan başka bir şekilde toplamayı bile başarıyorum. Naomi'den gelen bir aramayı duymazdan geliyorum, sonra Milena'dan gelen bir başkasını. Biraz makyaj yapıyorum. Sonra, bir son dakika düşüncesi olarak

çekmeceyi açtım ve geçen Cadılar Bayramı'nda bir kostüm partisi için aldığım sarışın peruğu çıkardım.

Bu gece tanışacağım kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama belli ki Venom Kulübü'nün bir üyesi, yani Dante'yi tanıyor olabilirler.

Bu da demek oluyor ki *benim* kim olduğumu bilmeleri için çok küçük bir şans var.

Evet. Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim.

Peruğu çantama tıktırıyorum. Sonra dairemin kapısını kilitliyorum, kalp krizi geçirmeme beş saniye kalmış gibi hissediyorum.

Binamın ön kapısından hızla çıktım ve bir cesede çarparak çığlık attım.

"S.KTİR!" Boğuldum, geri sıçrarken neredeyse kıçımın üzerine düşüyordum. Bir kahkaha patlamasıyla karşılaştım. Kalbim yeniden atmaya başlıyor ve karşımda duranların Naomi ve Milena olduğunu fark ediyorum.

"Vay anasını, çok mu gerginsin?" Milena gülüyor.

Zayıfça gülümsüyorum, bir cümle kurmaya çalışıyorum. Ya da bir kelime.

"Oh, güzel!" Naomi kıyafetime bakarak ışınlanıyor. "Mesajlarımı okumuşsun!"

Göz kırpıyorum. "Um, ne?"

"Bu gece kutlama için dışarı çıkmamızla ilgili mesajlarım mı?" Tekrar göz kırpıyorum. "Ben..."

Hayır, sanmıyorum-"

Naomi'nin kaşları çatılır ve Milena ile şüpheli bir bakış alışverişinde bulunur.

"Ne için giyindin o zaman?"

Evet, sanki onlara "Üzgünüm, seninle çıkamam. Aslında Central Park'ta internetten bir yabancı tarafından kovalanıp becerilmek için giyindim" diyecekmişim gibi.

Zayıfça gülüyorum. "Şaka yapıyorum! Evet, hadi gidelim! Ama o mesajlardan bazılarını tamamen kaçırdım. Neyi kutluyorduk?"

Milena inliyor. "Babam bu öğleden sonra Boris Chernoff ile oğlu Anton ile evlenmem konusunda görüştü."

Yüzüm soluyor. "Lanet *olsun*! Sen ciddi misin?! Neden bunu kutluyoruz?"

"Çünkü her şey yolunda!" Naomi araya giriyor. Milena ışınlanır. "Evet, babam onu çabucak öldürdü."

"Bu harika, çünkü bu orospu çocuğu kesinlikle bir köprünün altında yaşıyor."

Naomi telefonunu açtığı anda, eşofman giyen, berbat sakallı, dünyanın en kötü kefaline sahip, gerçekten trol gibi genç bir Rus adamın fotoğrafını görür...

"Bu..."

"Votka şişesiyle kendini beceren bir kızın dövmesi *Boyun mu?!*" Milena huffs. "*Tabii ki öyle.*" "*Yikes.*" Yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, işte bu yüzden kutlama yapıyoruz." Milena bir göz kırpmıyor kalın siyah kredi kartı. "Babamın parasıyla, hatta."

Sırıtmaya başladım. Sonra birden bu geceki planlarımın gerçekliği yüzüme çarpıyor.

"I-"

"Eee?" Naomi bir taksi çağırmak için döner. "Önce nereye gidelim?"

"Bana bir saniye ver."

Siteyi tekrar açıyorum ve sohbete tıklıyorum. Yabancının kullanıcı adının yanındaki simge karanlık, çevrimdışı olduğunu gösteriyor. Gergin bir şekilde dudajımı çiğniyorum.

BROKENBEE

Hey, çok özür dilerim. Önemli bir işim çıktı, ailevi bir mesele. Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama bu geceyi ertelemek zorundayım. Tekrar özür dilerim!

Tam telefonu çantama geri koyacaktım ki telefon çaldı. Yeni mesajı gördüğümde nabzım atmaya başladı.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Bu işler böyle yürümez, bebeğim. Sen zaten evet dedin.

Titrek bir nefes alıyorum.

BROKENBEE

Biliyorum, özür dilerim. Ama bir şey çıktı.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Ve umurumda da değil.

Telefona

bakıyorum.

"Bianca!"

Kafamı kaldırdığımda arkadaşlarımin bir taksinin arka koltuğuna bindiklerini görüyorum. Naomi kaşlarını kaldırdı.

"Eee? Daha iyi bir teklifiniz yoksa?"

Sana anlatabileceğim bir şey

değil. Gözlerim telefonuma

kaydı.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Ya güvenli kelimeyi kullan, bu durumda bu iş burada ve şimdi, kalıcı olarak biter. Yoksa bu gece beni göreceksin.

Kahretsin.

BROKENBEE

Özür dilerim. Gitmek zorundayım.

Sohbet penceresini kapatıyorum ve taksiye atlamadan önce telefonumu çantama tıktırıyorum.

BIANCA

"BURADA!"

Naomi ellerime bir tekila shot daha sıkıştırırken inliyorum.

"Naomi, gerçekten, ben iyiyim."

"Onu içtikten sonra daha da iyi olacaksın!" diye bana sırıtıyor.

Hayır, onu içtiğimde *sarhoş* olacağım. Ben de diğer kızlar kadar eğlenmeyi severim. Ama büyük bir parti hayvanı değilim. Çoğunlukla dans yüzünden. Tam bir otoriteyle söyleyebilirim ki, dünyadaki en kötü akşamdan kalma hali, Madam Kuzmina'nın burnunun ucuyla size bakıp bugün neden piruetlerinizin bu kadar kötü olduğunu sorduğu andır.

Ama diğer bir neden de bu şekilde kontrolden çıkmaktan hoşlanmamam.

Ne Naomi ne de Milena da dansla ilgili aynı nedenlerden dolayı çok fazla içki içmiyor. Demek istediğim, hepimiz fiziksel olarak en üst seviyede kalmak için her gün kıkırmızı yırtarak çalışıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla zehir yutmak anlamına gelen sarhoş olmak, genellikle yapılacaklar listemizde yer almıyor.

Ama bu gecenin gündeminde.

Naomi'nin yanakları şimdiden pembeleşmiş ve gözleri, müziğin çaldığı ve insanların dans ettiği gürültülü, enerjik kulüplerde içki içmenin getirdiği cam gibi olmuş. Milena kadehini bizimkine tokuşturmak için dönüyor ve daha da iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Hey, Anton Chernoff gibi bir trolle evlendirilmediğimi öğrenseydim ben de şu anda onun kadar sarhoş olurdum.

Tekila boğazımı yakıp midemi ısıtırken ve kanımın biraz daha vahşi ve sıcak pompalanmasını sağlarken irkiliyorum.

"*Evet!*" Milena boş bardağını bara çarparak bağıriyor. Dönüp titreşen neon ışığında dans edip dönen kulüp üyelerinden oluşan kalabalığı inceliyor.

"Pekâlâ, her şeyden önce birkaç yakışıklı oğlan bulmalı ve onlara diğer sürtüklerin ne kadar boktan dansçılar olduğunu göstermeliyiz."

"Meeeow!" Naomi gülüyor. "Herkes dikkatli olsun, Milena pençelerini çıkardı!"

"Ruslar ve tekila ateşli bir kombinasyon," diye kıkırdıyor Milena, uzun sarı at kuyruğunu savurarak. "Uysal olmamı istiyorsan votkayla idare etmeliydin."

Sırıtiyorum. Eğleniyorum ve tekila hayatın stresini eritiyor. Müzik zonkluyor ve nabız gibi atıyor ve bunun çekiciliği gözlerimi kapatıp *dans etmek istememe* neden oluyor.

Aynı zamanda, başka bir şeyin çekiciliği de var. Tehlikeli ve değişken bir şey. Çevresel görüşümün hemen ötesinde gizlenen bir gölge gibi hissettiren bir şey, pençeleri yavaşça bana uzanıyor.

Telefonumu çıkardım ve siteyi tekrar açtım. Sohbet penceresi hâlâ son yazışmamızı gösteriyor, kullanıcı adının yanındaki simge hâlâ kararmış.

RaisedByWolves: Ya güvenli kelimeyi kullan, bu durumda bu iş burada ve şimdi, kalıcı olarak biter. Yoksa bu gece beni görürsün.

BrokenBee: Özür dilerim. Gitmem gerek. Nabzım atıyor.

Güvenli kelimesini kullanmadım.

Sadece "Üzgünüm, gitmem gerek." dedim. Kendime bunun sadece bir dikkatsizlik, teknik bir hata olduğunu söylemek istiyorum. Yani, bu geceki randevumuza gelmeyeceğimi açıkça belirtmiştim. Ama bu güvenli kelimeyi kullanmakla aynı şey değil. Ve neden bilerek kullanmadığımı biliyorum.

Güvenli kelimeyi kullanın, bu durumda bu iş burada ve şimdi, kalıcı olarak biter.

Kullanmadım çünkü "bu iş bitiyor" dediğinde "sonsuz kadar" demek istediğini biliyordum. "Akşam için" ya da "bir dahaki sefere kadar" değil.

Gizemli ortağım her kimse ona karşı güvenli kelimesini kullanmak tüm bu olayı tamamen kapatır. Ve ne kadar karanlık ve ahlaksız olursa olsun, içimin derinliklerinde hissetmekten kendimi alamadığım, sızlayan ihtiyacı keşfetme şansım da ortadan kalkıyor.

Bir mağaranın siyah ağzına bakmak ve hem içinde ne olabileceğinden dehşete düşmek hem de hiç keşfetmeden uzaklaşmaktan aynı derecede korkmak gibi.

Bu yüzden güvenli kelimesini kullanmadım.

"Hadi!" Naomi ve Milena beni dışarıya, kalabalıkların arasına sürüklerken telefonu çantama atıp kendime geliyorum.

kıvranan, dans eden bedenler. DJ kabinine yaklaşıyoruz, dans etmeye başlarken kendimize biraz yer açıyoruz.

Demek istediğim, biz bunhead olabiliriz, ancak bu, bazı gümbür gümbür kulüp müziğiyle aşağı inip kirlenemeyeceğimiz anlamına gelmez.

Çok geçmeden, birkaç erkekten daha fazlasının dikkatini çekmeye başladık. Daha cesur olanlardan üçü küçük dans çemberimize giriyor, her biri sözsüz olarak içimizden biriyle eşleşiyor. Sarı saçlı bir adam Naomi'ye yaklaşıyor. Bronzlaşmış Latin tenli ve muhteşem uzun saçlı başka bir adam Milena ile dans etmeye başlıyor.

Bana yaklaşan bir tanesi, devasa cüssesiyle nefesimi kesiyor.

Bir anlığına donup kaldım. Gözlerim yüzüne kayıyor, aklımdan geçen düşünce onun geçen gün ara sokaktaki adam olduğunu düşündürürken nabzım güm güm atıyor. O zamandan beri aklımda olan adam. Dante'nin web sitesine gizlice girmem ve şu anda ayakta durduğum ultra baskın RaisedByWolves ile eşleşmem için bana ilham veren kişi.

Önümdeki genç adam gergin bir şekilde sırtıttığında, bu illüzyon paramparça oluyor.

Bu o değil. Sokaktaki adam maske takıyor olabilir, ama ondan duman gibi yayılan ham güç, güven ve karanlık, bu adamın sahip olduğu açıkça gergin enerjiye hiç benzemiyor.

"Ben Matt'im!" diye bağılıyor yüzüme.

"Bianca!" Ben de ona bağıriyorum.

"Kutlama

yapıyoruz!" "Öyle

mi?!" Cevap

veriyorum.

Matt'e odaklanamıyorum. Aklım hâlâ o sinsi maskede ve boğazıma sarılan elde. Tehlikenin ve kötülüğün zonklaması içime işliyor.

"Evet! Hepimiz Ironclad Holding'de işe alındık!"

"Oh," diye bağıyorum coşkusuzca. "Bu... harika."

"Bu bir hedge fonu!" diye açıklıyor müziğin üzerine yüksek bir sesle.

Ugh. Tabii ki öyle.

Onun yanından geçip Naomi ile göz göze geliyorum. O da yeni arkadaşlarımızdan benim kadar etkilenmemiş görünüyor. Milena'yla göz göze geldiğimde "yardım et" diyor ve ben de sırtıyorum.

"Bir şeyler içmeye gidiyoruz!" Matt'e bağıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum!"

"Biz de geleceğiz!" diye bağıyor.

"Hayır!" Milena keser onu Kapalı, kapma benim el ve Naomi'nin ve bizi sürükleyerek götürüyor.

Bara döndüğümüzde Milena "Aman Tanrım," diye inliyor.

"Bana hisse senedi portföyünden bahsediyordu."

"En azından ateşliydi," Naomi'nin yüzü ekşidi. "Benimki bana -tırnak içinde söylüyorum- 'daha önce hiç bir Asyalıyla birlikte olmadığını' söyledi."

"Oh, iğrenç," diyor Milena.

Başımı sallayarak burnumu kırııştırıyorum. "Evet, hayır. Buradan çıkmak ister misin?"

Naomi kaşlarını çatar. "Henüz değil. Buradaki havayı seviyorum. Sadece daha fazla finans kardeşini durduralım."

"Anlaştık," diye inledim.

"Shot mı?" Milena bize sırtıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bilmem ki-"

Ama o çoktan barmene işaret ediyor. Ne olduğunu anlamadan, tuzluk önümde, soğuk bir shot tekila daha ellerimde ve ateşli alkol yine boğazımı yakıyor.

Daha sonra limonu ısırırken biraz boğuluyorum.

"*Vay canına,*" diye tıslıyorum, göz kırpmıyorum. "Bu..."

"Evet, gidip dans etmeliyiz," diye gülüyor

Milena. "Aslında işemem lazım."

"Aynen," diye cıvıldıyor Naomi.

Sonunda hep birlikte kulübün arka tarafındaki tuvalete gidiyoruz. Sıra, tahmin edilebileceği gibi, bir tehdit. Ama sonunda ön taraftayız. Tek kişilik tuvalet çok *küçük*, yani sadece iki kişinin sıkışabileceği kadar yer var.

Naomi son on dakikadır bacak bacak üstüne attığı için onlara "Siz gidin, ben bekleyebilirim," diyorum.

Karanlık bir koridorun köşesinden bir kız çıkıp bana baktığında, kendi mesanemdeki basıncın arttığını hissederek sırada bekliyorum. Bana sırtıyor ve yakınımı eğiliyor.

"Aslında şu koridorun sonunda ve köşede başka bir tuvalet daha var," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla. "Sıra da yok."

Oh, kahretsin, evet.

Bir teşekkür savurdum ve sonra köşeyi dönüp başka bir koridora daldım. Sonunda, boş bir ceketin yanından

kontrol edin ve dışarı çıkıyormuş gibi görünen bir kapı, tıpkı söylediği gibi başka bir bayanlar tuvaleti.

Ve burada tek bir kişi bile yok.

Mükemmel.

İçeri girdiğimde hepimizin sırada beklediği küçük tuvaletten çok daha büyük bir tuvaletle karşılaşıyorum. Bu tuvalette dört kabin var, birini hemen işgal ediyorum.

Tam bitiriyordum ki banyo kapısının açıldığını duydum. Sanki biri kapıyı açık tutuyormuş gibi duraklıyor.

Sonra ağır ayak seslerinin yavaşça banyoya girdiğini ve kapının tekrar kapandığını duyuyorum. Ayak sesleri, benimkinin hemen dışında durana kadar kabinler boyunca ilerliyor.

Gözlerim düşüyor ve ağır siyah motosiklet botlarını görünce ürperiyorum.

Erkek botları.

Kabin kapısının diğer tarafından gelen yavaş, derin nefesleri dinlerken içimde karanlık bir şey uyanıyor. Pusuda bekleyen kötülüğü hissediyorum. Havadaki tehlikenin kokusunu alıyorum.

Ayağa kalkıp iç çamaşırlarımı yukarı çekerken tenim karıncalanıyor, yüzü olmayan tehlike bir adım ötemde, tuvalet kapısının diğer tarafında pusuya yatmış bekliyor.

Çılgılık atabilirim. Çılgılık *atmalıyım*. Ama burada beni duyan olur mu ki? Çantamdan telefonumu çıkarıyorum, ona bakarken elim titriyor.

Servis yok. Tabii ya.

"Beni atlatmaya çalıştın."

O konuştuğunda neredeyse çılgılık atacaktım. Elim havaya kalkıyor, ağzımı kapatıyor ve kendime eğer yeterince sessiz olursam, onun

burada olduğumu bilmeyecek.

Evet, doğru.

"Benden saklanamazsın, BrokenBee."

Kalbim küt küt atıyor. Göbeğim sıkışıyor ve yüzümün rengi soluyor.

Bu ne *lan*?

Beynim bunu neredeyse algılayamıyor. Çünkü o ismi söylediği anda kapının diğer tarafında kimin olduğunu biliyorum.

Bu *o*.

Benim yabancım. Bu gece ektiğim kişi. Güvenli kelimesini kullanmadığım kişi. *İsimsiz* bir tecavüz fantezisi planladığım ve bir şekilde *beni bulan* adam.

Tek başına. Bir kulübün tuvaletinde.

Nabzım fırlıyor. Ağzım açık kalırken sistemimde çiğ, heyecan verici ve dehşet verici bir şey patlıyor.

Bu gerçek.

Bu gerçekleşiyor.

Şimdi.

Çantamdan peruğu çıkardım. Saçlarımı topuz yapıyorum ve sarı peruğu hızlıca üzerine geçiriyorum, saç tellerimi kenarların altına sıkıştırıyorum. Mükemmel değil. Zaten muhtemelen aptalca bir fikirdi. Ama yine de bunun en azından yarı anonim olması fikrine tutunuyorum.

Tehlikeli ve delice olduğundan bahsetmiyorum bile. Ne düşünüyorsun?

"Tik tak, bebek kız," diye homurdanıyor, sesi çakıl ve viski gibi. Kara duman ve kâğıt üzerindeki çini mürekkebi lekesi gibi.

Peruğun altından son bir tutam koyu renk saçımı iterken kabinin kapısı aniden içeri giriyor. Üzerimde yükselen neon maskeye geniş ve dehşet dolu gözlerle bakarken çığlığım boğazımda düğümleniyor.

Vay *anasını*.

Adam *kocaman*. Şu an giydiğim topuklular *olmadan* 1.80 boyundayım. Ama adam hâlâ üzerimde duruyor, benden bir karış daha uzun. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve siyah deri bir ceket var, açık bırakılmış beyaz bir tişört kocaman, kaslı göğsünü sıkıca sarıyor.

Başını, ürkütücü neon maskesiyle birlikte yavaşça yana eğerken derisinden zehirli, sapkın bir enerji yayılıyor.

"Benden kaçmaya çalıştın," diye tekrar homurdanıyor, o kaba, derin sesi tenimin üzerinde dokunaçlar gibi kayarak etrafımı sarıyor.

"Hayır... Ben..."

"Bu. aptalcaydı. *Aptalcaydı*."

Bir nanosaniye içinde bana saldırdı. Beni yakalayıp kabaca döndürürken çığlık atıyorum ve beni sertçe banyo kabininin metal duvarına yapıştırıyor. Nabzım yörüngede patlıyor, gözlerim dehşetle irileşiyor ve kulaklarım çınlıyor. Kollarımı arkamdan çekiyor ve bileklerimi sıkıca bağlayan bir fermuarla bir çığlık daha atıyorum.

"Güvenli kelimeni kullanmalıydın bebeğim," diye karanlık bir şekilde kulağıma tıslıyor, baharatlı temiz kokusu felç edici korkumla karışıyor. "*Artık çok geç*."

Başıma bir torba geçirildi ve beni karanlığa gömdü.

BIANCA

Bir arabanın arka koltuğunda elleriniz bağlı ve başınıza bir torba geçirilmiş halde yatarken zamanı söylemek imkansızdır. Bu yüzden araba durup motor aniden kapanmadan önce beş dakika ya da bir saat geçmiş olabilir.

Ayağımın dibindeki kapı açılıyor ve kocaman eller beni tutup arabadan dışarı çekerken nefes nefese kalıyorum. Adam beni kocaman omzunun üzerinden atarken yerçekimi yanlara doğru gidiyor. Dalgalanan kasların karnımda yuvarlandığını ve eteğimin arkasındaki havanın nabzımı hızlandırıldığını hissedebiliyorum.

Nerede olursak olalım, sessiz. Bir şehirde olması gerekenden daha sessiz.

Yürüyor, duruyor, ağır bir kilidi açıyor ve sonra paslı, gıcırdayan menteşeler üzerinde bir kapıyı açıyor. Kapı arkamızdan gıcırdayarak kapanıyor, ses sanki büyük bir mağaradaymışız gibi yankılanıyor.

Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve keskin, soğuk metali bileklerimde hissettiğimde kaskatı kesiliyorum. Ama tek yaptığı fermuarı kesmek.

O zaman hiçbir şey yok.

Saniyeler hızla geçiyor. Başımın üstündeki torbanın havasız sıcağında nefesim kulaklarımda çınlıyor. Sonra-

"Çantayı çıkar."

Fermuarı kestikten sonra tek bir adım bile attığını duymadığıma yemin etsem de sesi daha da uzaklaşıyor. Yukarı uzanıp çantanın kadifesini tuttuğumda ve yavaşça başımdan çektiğimde tenim karıncalanıyor.

Woah.

Ağzım açık kalıyor, zihnim karmakarışık, gözlerimi yukarı ve etrafa sürüklüyorum.

Büyük, eski, yıkık dökük gotik bir kilisenin ortasında duruyorum. Yerde gruplar halinde duran metal şamdanların içindeki yarı erimiş sayısız mum titrek bir ışık saçıyor ve duvarlarda tekinsiz gölgeler yaratıyor. Eski sıralar - bazıları hala dik, diğerleri devrilmiş - bir zamanlar bulundukları sıralara belli belirsiz bir şekilde yaklaşıyor. Mekânın bir tarafında cılız iskeleler neredeyse tavana kadar yükseliyor ve loş şehir ışıkları çatlak vitray pencereleri deliyor.

"Sarışın sana yakışmıyor."

Gözlerim aniden kilisenin önüne kayıyor ve nabzım hızlanıyor.

Nefin ön tarafında, genellikle minberin olduğu yerde, ana kattan birkaç geniş basamakla çıkılan büyük bir tahtta oturuyor. Ancak bir krala ya da Papa'ya uygun, yaldızlı ve süslü olmak yerine, koltuk kilisenin geri kalanı gibi yıpranmış ve dökülüyor.

Hâlâ neon maskesini takan adam bu tahtın üzerine yayılmış oturuyor, bir kolunu tahtın arkasına sarkıtmış, diğer eliyle meditatif bir şekilde bir parmağını tahtın yan tarafında aşağı yukarı gezdiriyor.

Boyun. Kalın, güçlü kasları deri ceketinin kollarını zorluyor ve altındaki beyaz tişörtü dolduruyor. Bir krala ya da Papa'ya benzemiyor. Daha çok, yeni yağmaladığı kıyamet sonrası şehrin yıkıntıları arasında oturan vahşi bir savaş lorduna benziyor.

Sarışın sana yakışmıyor.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Elim havaya kalkıyor ve peruğun kafamın neredeyse yarısına kadar kaydığını fark ettiğimde irkiliyorum.

"Tam olarak neden kendinizi gizlemeye çalışıyordunuz?"

Boğazımda oluşan kalın yumruyu yutuyorum, gözlerim hızla kırpışıyor.

"Maske takan adam soruyor."

Başını yavaşça diğer tarafa eğiyor, gözlerindeki neon X'ler beni delip geçiyor.

"Bunu giymemi sen *istedin, prinkipissa.*"

Donup kaldım.

Prinkípissa.

Ben de duydum o kelime Daha önce.

Birinin *aradı bana* o befo-

Aman Tanrım.

Sokaktaki adam.

O gece ara sokaktaki neon maskeli, iri yapılı, uzun boylu adam tüm bu hikayeye ilham kaynağı oldu...

Midemde bir şeyler sıkıştı.

Hayır. İmkânı yok.

"Sensin, değil mi?"

Karanlık Lord, Deccal tahtına yayılmış, maskesinin ölü, neon gözlerinden beni izlerken, mağaramsı gotik kilisenin ortasında dururken sesim çok küçük geliyor.

Cevap vermeyince yutkunuyorum ve tekrar deniyorum.

"Geçen gün. Ara sokakta. O iki adam..." Ellerim önümde kenetleniyor, bir parmağım sürekli olarak bir tırnak etini didikliyor. "O sen miydin? I..."

Tam devam edip "sesini tanıdım" gibi aptalca bir şey söyleyecektim ya da taktığı maskenin ondan takmasını istediğim maskeye *benzemediğini* belirtecektim. O geceki neon maskenin *aynısı*. *Aklıma* bir şey gelince durdum.

Şiddet yanlısı bir psikopat olabilecek biriyle terk edilmiş bir kilisede yalnızım ve ona çifte cinayet işlediğine tanık olduğumu hatırlatmak üzereyim.

"*Devam et,*" diye mırıldanıyor, derin, karanlık tonunda neredeyse bir mizah ipucu ile.

Başımı salladım. "Arkadaşlarım..." Titriyorum. "Beni arayacak insanlar var. Beni fark edecekler-"

"Hayır, yapmayacaklar."

Tahtın kolundan bir telefon kaldırıyor ve kılıfını tanıyorum. Bu benim telefonum.

"Son tekiladan sonra kendini hasta hissediyordun. Kusacağınızı düşündün ve kendini çok *kötü* hissettin. Bu yüzden eve taksiyle döndün. Az önce eve vardığında onlara tekrar mesaj attın, iyi olduğunu ve sabah onları arayacağını bildirdin."

Başını diğer tarafa eğiyor ve yemin ederim o korkunç, müstehzi neon gülümsemesi köşelerden kıvrılıyor.

"Bu arada Naomi kendini daha iyi hissettiğini söyledi ve o, tırnak içinde söylüyorum, *seksi ama sıkıcı Latin adam* Milena'yla yine hisse senedi portföyü hakkında konuşuyormuş," diye sessizce homurdanıyor ve telefonumu yerine koyuyor. "Yani, hayır. *Tüm* bu çekimlerden sonra seni arıyor olmayacaklar."

Parmağı yine boynunda, maske ile deri ceketinin yakası arasında aşağı yukarı geziniyor.

"Çok fazla içiyorsun, *Bianca*."

Kanım buza dönüşüyor, yüzüm bembeyaz olurken kalbim küt küt atıyor.

"I-" Başımı salladım. "Bu benim değil-"

"Rachel Dawson değil, değil mi?"

Benim mide Düştü. Benim nefes başlar geliyor içinde hızlı, sık, kesik kesik patlamalar.

"Gerçek isimlerin sitede gizli olması gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Benden *hiçbir şey* gizli kalmaz."

Birdenbire kocaman gövdesini tahtından indirip ayağa kalkıyor. Geniş basamaklardan yavaşça iniyor, eski tuğla yığınları, yosun tutmuş tahta ve diğer döküntüler arasından dikkatle ilerleyerek yıkık dökük sıraların arasındaki ana koridorda bana doğru ilerliyor.

Bir yanım dönüp kaçmak istiyor. Ama olduğum yerde donup kaldım, o yaklaştıkça boğazım yavaşça kapanıyor. Ayrıca, ondan kaçmamın imkanı yok. Beni yakalayacağı kesin.

Sen de seversin.

Gittikçe yaklaşıyor ve sonunda tam önümde durup maskesinin arkasından gözlerimin içine bakıyor.

"*Kimsin sen?*"

Fısıldıyorum. "Kim
olduğumu çok iyi
biliyorsun."

Elini aniden yukarı kaldırıncı boğuluyorum, inliyorum. Parmakları boğazımı sıkıca sarıyor, kafamda alarm zillerinin patlamasına ve damarlarımda adrenalinin akmasına neden olacak kadar sıkıyor. Yakınıma eğiliyor ve dudakları sol kulağımdan bir santimden daha az bir mesafede gezinirken, aynı baharatlı temiz kokusu duyularıma sürükleniyor.

"*Ben seni kovalaması için yalvardığın adamım Bianca,*" diye homurdanıyor. "Karanlıkta seni şaşırtmamı istediğin yabancıyım, böylece dizlerinin bağı çözülene ve sahip olduğun her sürtük deliğinden dölleri damlayana kadar seni becerebilirim."

Yüce İsa.

Bütün göbeğim kasılıyor. Parmak uçları karıncalanıyor ve müstehcen sözleri tenimde şiddetle gezinirken yüzüm zonkluyor.

"Şimdi," diye mırıldanıyor, eli hâlâ boğazıma sarılmış ve neon X gözleri hâlâ ruhuma saplanıyor. "Seninle ne yapacağım..."

Dizlerim titriyor. Adrenalin, korku, endişe ve arzu baş döndürücü bir uyuşturucu kokteyli gibi damarlarımda nabız gibi atıyor ve zonkluyor.

"Ben... konuştuğumuz şey..." Mırıldanıyorum.

Başını yana eğip bana bakıyor. "Bu oyunu oynamak ister misin?"

Titriyorum, sonra başımı
sallıyorum. "Seni
duymadım."

"*Evet*," diye fısıldıyorum.

Sessiz. Başı yavaşça bir o yana bir bu yana eğilirken saniyeler geçiyor.

"Hayır."

Eli boğazımdan çekilirken aniden ağzından kaçırıyor. Başka bir şey söylemeden dönüp tahtına doğru yürümeye başladı.

"Ne?" Titreyerek boğuldum.

"*Hayır* dedim," diye homurdanıyor, dönüp maskeli gözlerini bana dikmek için duraklıyor.

Dudağım dişlerimin arasında endişeleniyor. "Neden? Kim olduğumu bildiğin için mi?"

"Evet."

Dudaklarım kıvrıldı. "Babamdan mı korkuyorsun?"

Ani, soğuk, metalik bir kahkaha atıyor ve nefesim kesiliyor.

"*Hayır, prinkípissa*. Ben değilim."

Gözlerim ona dikildi. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Çünkü senin içini görüyorum... prenses." Dudaklarım

büzüldü. "Ben prenses değilim-"

"Öylesin. Sen de lanet olası bir ormana sahip olabilirsin. Etrafında dans eden ve şarkı söyleyen yaratıklar, lanet olası bir yardımcı için konuşan bir sincapla," diye hırlıyor. "Sen kelimenin tam anlamıyla bir Disney prensesisin. O yüzden git ve benden başka *bir* erkekle birlikte olmak için bir yıldız dile."

Dönüyor ve tekrar uzaklaşmaya başlıyor.

Titrek bir nefes alırken ellerim yanlarımda iki yumruk haline geliyor.

"Ben *buradayım. Beni* buraya sen *getirdin*. Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Üzerimde dönerken duyulabilir bir şekilde hırlıyor, maskesinin neonu bana bakarken şeytani görünüyor.

"*Neyi?*" diye tersliyor.

"Ne... Buraya ne için geldik."

Geniş göğsünün derinliklerinde bir yerlerden alçak, karanlık bir kıkırdama yükseliyor.

"Peki buraya ne için geldin?"

Gözlerim ayaklarıma düşerken yüzüm kıpkırmızı oluyor. "Eee?"

"Biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Belki de unutmuşumdur. Belki de iyi bir kız olmanı ve *bana söylemeni* istiyorumdur."

Ellerime bakıp derin bir nefes aldığımda yüzümde bir sıcaklık patlaması oluyor.

"Beni sikecek misin, sikmeyecek misin?" Pat diye söyledim.

Kilise sessizliğe büründü. Yavaşça bana doğru dönüyor. Neon gözleri ruhumu delip geçiyor ve bana doğru yürümeye başladığında ürperiyorum. Sudaki bir köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor, bunu yaparken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Etrafımda dolaşıyor, sonra tam yüzümün önünde duruyor.

"*Hayır.*"

İrkildim. Sanki bana vurmuş gibi. Yavaşça etrafımda dolaşmaya başladığında ruhum çatlıyor, ayaklarımın dibine yere düşüyor.

"Babamın kim olduğu yüzünden mi?" Fısıldıyorum.

Tam arkamda durduğunu hissettiğimde geriliyorum ve yakınımına eğildiğini, dudaklarının tekrar kulağıma yaklaştığını hissettiğimde ürperiyorum.

"*Hayır, prinkípissa,*" diye hırlıyor sessizce. "Çünkü seni sevdiğim şekilde becerirsem *seni kırarım.* Ve benim gibi biriyle tekrar karşılaşmaya çalışmadan önce bunu hatırlasan iyi edersin."

Gözleri yüzüme dikilmiş bir şekilde tekrar önüme geliyor. Sonra başka bir şey söylemeden dönüyor ve tahtına doğru yürümeye başlıyor.

"Dene beni."

Sözcükler ben onları geri itemediğimden ağzımdan dökülüyor.

Adam yavaşça durur ve yarı döner, neon gözlerinin parıltısı taş kilisedeki mum ışığının titreşimine karışır.

"*Ne dedin sen?*" diye mırıldanıyor karanlık bir sesle.

Yutkunuyorum, içimde ne kadar cesaret varsa

toparlıyorum. "*Beni dene dedim.*"

Bir saniye geçiyor. Sonra bir saniye daha.

"Boyundan büyük işlere kalkıştın, küçük kız."

Bana tekrar sırtını dönüyor ve sakince nefin ortasındaki tahtına doğru yürüyor.

"Belki de cesaretini
kaybetmişsindir." Bunu söylediğime
inanamıyorum.

Soğukkanlı bir şekilde durur, geniş omuzları gerilir. Başını
yana eğiyor.

"Ne dedin sen?"

Sinirle

yutkunuyorum.

*Sadece git, diye düşünüyorum kendi kendime. Bırak ve
yapabiliyorken çık.*

Çünkü o haklı. Bu konuda boyumdan büyük işlere
kalkışıyorum. Fanteziler kurmak ve müstehcen videolarda
gördüğün şeylerle ilgili hayaller kurmak var.

...Ve bir de *bu* var. Ve "bu" her ne ise, akıl sağlığı sınırını bir
mil geçtik. Dürüst olmak gerekirse, henüz öldürölüp
parçalara ayrılmamış olmam bir mucize.

Ama ağzım hiçbir zaman bırakma zamanının geldiğini
anlamakta iyi olmadı. Hâlâ kan dolaşımda dolaşan
tekilalar da pek yardımcı olmuyor.

"Belki de cesaretini kaybetmişsindir dedim. Bilirsin,
havlarsın ama ısırılmazsın. İnternette büyük laflar ediyorsun
ama sonra gerçekte her şey dağılıyor-"

Bir sustalının keskin metalik şingirtisini duyduğumda
kelimelerim boğuk bir sessizliğe gömölüyor. İri, damarlı
elindeki bıçak mum ışığında parıldarken, başı bana doğru
biraz daha dönüyor ve bana bir neon X işareti gösteriyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bebek kız..."

Tüm karanlık ve kötü niyetli öfkesiyle yüzüme dönüyor.
Bıçağı gelişigüzel fırlatırken korku kalbime saplanıyor.

Bir elini diğetine, sonra tekrar
diğetine. "Sana gitmen için bir şans
verdim."

Bir anda, elinde bıçakla 30 adım ötede duruyordu.
Sonra, bana doğru koşmaya başladı.

Çığlık atıyorum, dönüyorum ve kendimi arkamdaki paslı
menteşeleri üzerinde duran devasa ahşap kapılara doğru
fırlatıyorum. Ağır demir halkayı tutup çekiyorum...

Ve çek. Ve

çek. *Vay*

anasını.

Dehşete kapılmış beynim kapının kilitli olduğunu nihayet
fark ettiğinde, dönüp yana kaçıyorum. Kulağında bir hırıltı
y a n k ı l a n ı y o r ve kalın parmak uçlarının koluma
dokunduğunu hissettiğimde boğazımdan bir çığlık daha
kopuyor.

Saf hayatta kalma içgüdüğü ve adrenalin damarlarımda
napalm gibi patlıyor, kendimi kiliseye fırlatıyor, kırık
dökük bir sırayı atlatıyor ve yosunlu tuğla yığınının
etrafından dolanıyorum.

Arkamdan gelen ağır ayak sesleri beni ileri doğru itiyor ve
bir başka parçalanmış sıranın etrafından koşmaya
başlıyorum.

Arkanıza bakmak için dönmeyin.

Sanki bir kitapta okumuş gibiyim, geri dönmek sizi
yavaşlatır ya da gereksiz yere yön değiştirmenize neden
olur. Ve eğer bunlardan birini yaparsam, beni yakalar.

Ya beni yakalarsa?

Belli ki istediğim senaryoyu oynamaktan fazlasını yapıyor.
Dürüst olmak gerekirse, rol yaptığını hiç sanmıyorum.

Sanırım *gerçek* bir psikopatı peşime düşüp beni becermesi için davet etmiş olabilirim.

Önce sağa, sonra sola kaçıp başka bir sıranın üzerinden atlarken çığlık atıyorum. Sola bakıyorum ve bir yan kapı gördüğümde kalbim yerinden fırlıyor. Belki o da diğerleri gibi kilitlidir ama şu anda başka seçeneğim yok.

Bu artık bir oyun değil.

Bu gerçek.

Nefesim kesiliyor, nabzım hızla atıyor ve tekrar sağa kaçıp kapıya doğru koşuyorum. Çok yakınım, neredeyse oradayım...

...Ve o zaman beni yakaladı.

Eli saçlarımdan bir avuç kapıp çekerken çığlık atıyorum. Acı kafa derimde patlıyor ve geriye doğru sertçe çekilip döndürüldüğümde irkiliyorum. Ayaklarım yere basmıyor ve kalbim boğazıma kaçarken, arkamdaki canavarın beni yüzüstü kirli, sert zemine ittiğini hissediyorum.

"LÜTFEN!"

Dizi sırtımın küçük kısmına indiğinde çığlık atıyorum, onun ağırlığı beni yere sabitliyor. Hırlıyor, saçlarımı tekrar yakalıyor ve kulağıma doğru eğilirken başımı geriye çekiyor.

"Bunu nasıl bitireceğini biliyorsun..."

Bir şey sıcak patlar içinde benim
Çekirdek. Bir şey karanlık, tehlikeli ve
sapkın.

Beni öldürmeye çalışmıyor.

O sadece oyunu oynuyor.

Adrenalin hala damarlarımda kükrüyor. Ama içimdeki korkunun donuk bıçağı, karıncalanan ve zonklayan bir şeye dönüştü.

Ağrıyan bir şey. Muhtaç bir şey.

"Ama sen bunu yapacak cesareti bulana kadar," diye kulağıma hırlıyor, "*benimle* sert oynamak istediğini sanan küçük prenseslere ne olduğunu sana göstereceğim."

Aniden elini altıma sokup üstümün önünü çekerek yırttığında gözlerim şişiyor. Sütyenimi de kabaca aşağı çektiğinde inliyorum. İri eli göğsümü kavırıyor ve göğüs ucumu kabaca büküp çimdiklerken boğuk, hıçkırarak bir inilti çıkarıyorum.

"İlkel oyunlardan hoşlandığını mı sanıyorsun, bebek kız?" diye sertçe tıslıyor. "*Bakalım ne kadar dayanacaksın.*"

Diğer göğsümü de hırpalarken çığlık atıyorum, meme uçlarım acıyana ve ağrıyana kadar acımasızca çekiştiriyor. Nefesim boğuk hıçkırıklar halinde gelirken bile, kalçalarımın arasında muhtaç bir sıcaklık titreşiyor.

Maskeli psikopat meme uçlarımı bükmeye devam ediyor, dizi ve ağırlığı hâlâ sırtımın alt kısmında. Diğer eli aşağı iniyor ve eteğimi kırımın üzerinden yukarı çekince sarsılıyorum. Tangamın arkasından tutup sıkıca çekiyor ve zonklayan merkezime ve ağrıyan klitorisime sürtünmesine neden oluyor. Yasak zevk ve tüm bunların iğrenç doğası beni ezerken dudağımı sertçe ısırarak inliyorum.

Elindeki sustalı bıçak şingirdiyor. Bıçağın keskin kenarının önce kalçamın kıvrımını, sonra da kırımın kabarıklığını okşadığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Tangamı tekrar sıkıca çekiyor ve aniden bıçak tangamı kesmeye başlıyor.

Yırtık pırtık parçaları çekip alıyor. Başımı çevirip beni ona bakmaya zorlarken irkiliyorum. Dilimlenmiş tangayı maskenin üzerinden burnuna götürüyor ve alçak, karanlık, psikotik bir kahkaha atarken içine çekiyor.

"Mmmm, bebeğim," diyor karanlık bir şekilde. "Kukun korku ve şeker gibi kokuyor. Seni yiyip bitirmekten zevk alacağım."

Lütfen diyebilirim. Ya da dur. Ya da hayır. Güvenli kelimeyi kullanabilirdim ve bu her şeyi durdururdu.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Ama bu kelimeyi kullanmak aklımdaki son şey.

Çünkü onun durmasını istemiyorum.

Henüz gidebileceğim kadar ileri gitmedim.

"Şimdi, *prinkípissa*," diye gürlüyor. "Bakalım küçük amcığın pis bir fahişe gibi kovalanınca ne kadar kirlenmiş."

Hiçbir uyarıda bulunmadan amımı avuçluyor. Kalın bir parmağını dudaklarımın arasından geçirirken nefesim kesiliyor, bir iniltiyle boğuluyorum. Avuç içi aniden kışıma sert bir tokat atıyor, beni sarsıyor ve ciyaklatıyor. Bunu tekrar yapıyor, sonra diğer yanağıma, sonra tekrar ilkinde. Kışım acıyıp çiğ kalıncaya ve zevk çılgınlıklarım gotik kilisenin duvarlarında yankılanıncaya kadar ileri geri devam ediyor.

Birden girişte bir parmak hissettim. Hayır,

parmak değil.

Parmaklar.

"I-"

İki kalın parmağını içime *sokarken* tüm vücudum titriyor ve kıvranıyor. Şimdiye kadar orada sahip olduğum her şeyden daha derin. O parmakların büyüklüğü nefesimi kesiyor.

ve o ayaklarımı kabaca kıvrırırken ayaklarımın büküldüğünü ve yere sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Duvarlarım onun etrafında kenetleniyor. Onları dışarı kaydırıp sonra tekrar içeri sokarken göbeğim kasılıyor ve titriyor.

Islak bir şekilde.

Sadece ıslanmadım, *sırılsıklam* oldum.

Maskeli yabancı beni kabaca parmaklarken, amımın utanç verici derecede kaygan, vıcık vıcık sesleri kulaklarımı dolduruyor. Saçımı çekiştirdiğinde ya da meme uçlarımı çimdiklediğinde çığlık atıyorum. Ağrıyan amımı hırpalarken kıcımlı tekrar sertçe tokatlıyor.

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Düşüncelerim karanlık bir ihtiyaç ve akıldan çıkmayan bir arzu bulanıklığından ibaret. Tek yapabildiğim yerde kıvranmak, inlemek ve nefesim kesilirken o beni tutup kırılma noktama doğru acımasızca iterken boğulmak.

Başparmağı zonklayan klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ediyor. İki parmağı tekrar tekrar içime giriyor, o kadar derin kıvrılıyor ki ayak parmaklarım kirli taş zemine sürtüldüğünde ayakkabılarım düşüyor.

"Böyle. Muhtaç. Küçük. *Sürtük*," diye homurdanıyor, beni parmaklarken karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Tamamen yabancı biriyle buluşmak ve açgözlü küçük döl fahişesi gibi yerdeki küçük sürtük deliğini kullanmasına izin vermek."

Başparmağının yanaklarımın arasından kayarak göt deliğime bastırdığını hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum.

"Bahse girerim, boşalmana izin vermem anlamına gelseydi, kıcını burada ve şimdi becermem için bana yalvarırdın. Seni burada bir fahişe gibi yere yatırmama, döllere her damlasını içene kadar kıcını çiğ çiğ sikmeme izin verirdin, değil mi... *sürtük*."

İçimde bir şeyler patlıyor. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılırken gözlerim kapanıyor.

"Bakire olduğunu biliyorum bebeğim," diye hırlıyor kulağımın dibinde, dalga yükseldikçe yükseliyor. "Bunu inkâr ederek beni aşağılama. Üzerinde *kokusunu alabiliyorum*. Bu hoşuna giderdi, değil mi? Bu küçük amcığının ilk kez burada yarmak için büyük, şişman sikimi kullansam hoşuna giderdi. Seni ilk kez sikerken *kanını* akıtsaydım. Seni paramparça ederdim, bebek kız. *Seni* başka bir erkek için *mahvederdim*. Sonra da bunun için bana teşekkür ederdin."

İçimde bir şey koptu. Gerçekliğe olan bağım. Gerçek dünyaya olan bağlılığım.

Akıl sağlığıma son tutunuşum.

İlkel ve vahşi olanı istediğimi hep biliyordum. Kovalanmak ve yakalanmak. Bağlanmak ya da kısıtılıp kullanılmak.

Ama o böyle konuşmaya başlayana kadar içimde *böyle bir şey* olduğunu hiç bilmiyordum.

Tam bir teslimiyet. Tüm kontrolü kaybedip, isteyerek ve hevesle ona teslim olma arzusu. Çünkü şu anda o haklı. Eğer sorsaydı -sormasaydı bile, bana *söyleseydi*- beni burada ve şimdi becereceğini ve bekaretimi bu terk edilmiş kilisenin karanlık, kirli zemininde alacağını *söyleseydi*?

Ona sadece izin

vermezdim. Ona

yalvarırdım.

"Hadi ama. *Bana teşekkür et,*

bebeğim." Boğazımdan bir inilti

kopuyor. "*Teşekkür ederim!*"

Hıçkırı hıçkırı ağlıyorum.

"Şimdi, boşalmana izin vermem için bana yalvar," diye hırlıyor, başparmağı kışırma bastırırken amımı kabaca parmaklıyor. Altıma uzanıyor ve bir meme ucunu çimdikliyor, ben çözülmeye başlarken ağırlığı sırtımın küçük kısmına çöküyor.

"Yalvar bana, sürtük."

"Lütfen!" Boğuluyorum. *"Lütfen gelmeme izin ver!"*

"Benim için iyi bir fahişe olacak mısın?" "EVET!"

"Benim istekli, pis küçük yarak

sürtüğüm?" *"Lütfen! Evet!"*

O eğildiğinde dünyam tersine dönüyor.
ve kulak mememi sertçe ısırıldı.

"İyi kız. Benim için gel."

Bu gibi a Bombagidiyorkapalı. Bu gibi gerçeklik
yapraklar ve
ve halıyı arkasından çekip çıkarıyor. Nefesim ciğerlerimde
tıkanıyor. Vücudumdaki her kas şiddetle titriyor ve kasılıyor
ve içim erimiş lav haline geliyor.

Ve sonra hayatımda hiç olmadığım kadar sert ve uzun
boşalıyorum.

Dalgalar tekrar ve tekrar üzerime çöküyor. Yerde
kıvranıyorum, orgazm beni paramparça ederken
boğuluyorum ve acınası bir şekilde hıçkırıyorum.

Birden parmakları yavaşça içimden kaymaya başladı. Meme
ucumu bırakıyor ve elini çekiyor.

Bir topun içine kıvrılıp kendime sarıldığımda her tarafım
titriyor ve usulca ağlamaya başlıyorum.

Tanrım, kendine gel psikopat.

Yaralanmadım. *Her yerim*, özellikle de bacaklarımın arası çok ağrıyor. Ama ağlamamın nedeni bu değil. Korktuğum, utandığım ya da bunaldığım için de değil.

Büyük bir duygusal düşüş gibi geliyor. Sanki bu delice yükselişin tadına bakmışım da şimdi uçup gidiyormuşum gibi.

Adam aniden ayağa kalkarken dişleriyle bir tıslama sesi çıkarır.

"*Siktir*," diye homurdanıyor sessizce. "*Sikeyim*."

Ben gözyaşlarımı kırıştırıp bir elimi gözlerimi silmek için kaldırırken o üzerimde derin bir iç çekiyor. Bakışlarımı yavaşça ona doğru kaldırırken yerde kalıyorum.

"Bu bir hataydı, bebeğim."

Bu sözler karşısında hem fiziksel hem de duygusal olarak ırkiliyorum. Başını tekrar yana eğiyor.

"Seni uyarmıştım prenses," diye homurdanıyor. "*Seni uyarmıştım*

boyunu çoktan aşmıştın." Tekrar nefes veriyor,

neon X'ler içime işliyor.

"Buna kolay kurtulma diyelim," diye mırıldandı. "Şimdi eve koş prenses. Git kendine yetiştikcilik oynayacak güzel bir prens bul. Beni istemiyorsun. Ve sahip olduğunu *düşündüğün* bu sapkınlık sana göre değil."

Başka bir şey söylemeden dönüyor ve kilisenin titrek mum ışığına doğru yürüyor, sonra da nihayet kürsünün arkasında kaybolmadan önce daha derin gölgelere dalıyor.

O zaman yalnızım.

Yavaşça, acı çekerek ayağa kalkıyorum. Külotumdan eser yok, sanki giyebilirmişim gibi. Yavaşça, sabit nefesler alarak arkamdaki oyma taş duvara tutunuyorum, ona yaslanıyorum, perili kulelere ve alaycı gargoyllere bakıyorum.

O haklıydı.

Beni uyarmıştı. Ve ben boyumu aşmıştım. Ama o da yanılıyordu.

Bu bir hata değildi. Çok fazla değildi. Ve en iyi çabalarına rağmen beni kırmadı.

Bunun beni özgürleştirdiğine eminim. Çünkü korkup kaçmak istemiyorum. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp eve gitmek istemiyorum. Ve kesinlikle "yetişkinçilik oynayacak iyi bir prens bulmaya" gitmek istemiyorum.

Yine de az önce olanlardan daha fazlasını istiyorum.

Çünkü hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

KRATOS

İçimdeki canavar kararsız biri. Zaman zaman ne yapacağı belli olmuyor ve zevkleri de... belirsiz. Onu tüm hayatım boyunca yakından tanımama rağmen, içimde kükreyen arzuların şiddet mi yoksa seks için mi haykırdığından hala tam olarak emin olamadığım zamanlar oluyor.

Bazen her ikisi de olduğundan endişeleniyorum. Diğerlerinde ise, tam da her ikisinin de *vaadi* bana dünyadaki hiçbir ilacın taklit edemeyeceği bir coşku veriyor.

Bu durum, geçen gece Bianca Sartorre'a verdiğim tepkiyi daha da ilginç kılıyor.

Yaldızlı asansör yavaşça Central Park South'un kırk kat üstüne çıkarken çenem kilitleniyor.

Hâlâ canavarımın onu o bara kadar takip etme, kaçırma ve gizli sığınağıma getirme nedenini anlamaya çalışıyorum. Vito Barone'nin evlatlık kızının neden arka sokaklarda kokainle dolaştığını öğrenmek için miydi?

Şiddet ihtiyacı mıydı? Beni o sokakta ne yaparken gördüğünü düşününce, gevşek ipleri koparma arzusu mu? Belki de çok daha temel bir içgüdüden kaynaklanıyordu.

Belki de iyi kalpli küçük prensesin neden üye bile olmaması gereken bir fetiş kulübünün web sitesinde ilkel oyunlar aradığını merak ediyordum. Sahte bir isim kullanarak girdiği.

Benim gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu en kolay açıklama olurdu. Çok özel zevklerimi birlikte keşfedebileceğim birini bulmak benim için zor. "Sert seks" veya ilkel oyunlardan hoşlandıklarını söyleyen kadınlar genellikle bunu söylediğimde ne demek istediğime dair hiçbir *fikre* sahip değiller.

Pembe tüylü kelepçelerden ya da parmaklarım bir boğazın etrafında kıvrıldığı anda kullanılacak güvenli bir kelimedenden bahsetmiyorum.

Vahşi olmak istiyorum. Ekstrem bir spor ya da savaş gibi sevişmek. Sekste istediğim şey bir av.

Kana bulanmış bir savaş.

Çoğu kadın -aslında genel olarak çoğu insan- bu yönümü asla tahmin edemez. Onu lanet olası döşeme tahtalarının altına gömülü bir kasada sıkı sıkıya kilitli tutuyorum. Çok az kadın gerçek beni görmek için dış görünüşümü aşar.

Ve istisnasız hepsi, bunu yaptıklarında çığlık atarak kaçarlar.

Bianca yapmadı.

Bunu tamamen bekliyordum, bu yüzden ona iki namluyla birden saldırdım: kulübün tuvaletinde maskeli bir şekilde ona saldırdım. Onu kaçırmadan önce bağladım ve gözlerini bağladım.

Bıçak.

Kovalama

ca.

Ona canavarlığımın gerçek doğasını göstermek.

Kendini kaybetmesini ve güvenli kelimeyi haykırmasını, bana bildiğim o korkmuş küçük mafya prensesini göstermesini bekleyip durdum. İkimize de gölgelere *ait olmadığını* kanıtlamak için.

Ama ben zorlayana kadar böyle bir şey olmamıştı. Ta ki ben onu konfor alanının bir mil ötesine itene, yere sabitleyene ve titreyen bedeninden o doruk noktasının tadını çıkarana kadar.

İşte o zaman sonunda kırıldı.

Yapacağını bildiğim gibi. Belki de öyle olmasını umuyordum, böylece dünyanın geri kalanıyla yüzleşmek için taktığım maskenin neden bu kadar gerekli olduğunu kendime hatırlatmaya devam edebilirdim.

Ama içten içe, geçen gece çekip gitmemin nedeninin kendime bir şey kanıtlamış olmam olmadığını biliyorum. Onun ya da ailesinin kim olduğuyla da ilgisi yoktu.

Bianca'yı akıl sağlığı ile kendi sapkın deliliğim arasındaki kanayan sınıra getirdiğimde, onda tuhaf bir şey gördüm.

İyi bir şey. Kırılabilir bir şey.

Önceki hayatımda olduğum bir şey.

Asansör çaldığında gözlerimi kırpttırıyorum. Buraya gelirken aklımdan geçen karanlık düşünceler kayboluyor ve kapılar yavaşça açılıp Drakos malikânesinin gösterişli, yaldızlı girişine adım atmamı sağladığında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Home.

Ya da en azından yakın zamana

kadar evimdi. "*Engonós.*"

Asansörden çıkıp Central Park'ın karşısındaki kırk katlı bir binanın tepesine tünemiş, şaşırtıcı derecede büyük neoklasik bir malikane olan Central Park South'taki muhteşem eve girdiğimde sırtışıım genişliyor. On iki yatak odası, iki kat fazla banyo, iki havuz ve bir tenis kortuyla tamamlanmış bir *arazi* ve çoğu meraklısının uğruna cinayet işleyeceği bir şarap mahzeni ve koleksiyonu.

Burası ben çocukken evimdi. Önce babamız sonra da en büyük kardeşimiz Atlas öldükten sonra, Ares geri kalanımızı Londra'dan New York'a taşıdığında da. Ama beni gülümseten ev, lüks manzarası, yaldızlı duvarları ya da sıcak anıları değil.

Ya-ya: Büyükannem Dimitra Drakos, gösterişli giriş holünde durmuş bana bakıyor.

"*Geia sou, Ya-ya,*" diye sırtıyorum, mermer zeminde adım atıp onu kollarıma alıyorum. Kadın bir buçuk metre boyunda ve bir kuş kadar ağırmış gibi hissettiriyor. Ama ben ve diğer kardeşlerim, onu küçük boyundan dolayı küçümsemenin hata olacağını biliyoruz.

Ya-ya bir martı boyunda olabilir ama bir dişi aslan kadar ölümcül ve kurnazdır.

İç çekiyor, ben uzaklaşırken dilini dişlerine sürterek gıdaktıyor. "Ev seni özlüyor, torunum."

Sırtıyorum. "Ben de seni özledim, Ya-ya."

Amerika'ya döndükten sonra hepimiz burada birlikte yaşadık. Ama yavaş ve emin adımlarla, diğer kardeşlerimin hepsi kendi yollarına, kendi "kişileriyle" gittiler: Ares ile Neve, Hades ile Elsa, Deimos ile Dahlia ve Callie ile Castle.

Birkaç ay önce, A, buradaki son kişi olduğumu ve B, resmi olarak *büyükannesiyle* yalnız yaşayan otuz yaşında bir adam olduğumu fark ettim.

Bundan utandığımdan değil. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *beni* pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde dışarı iten *Dimitra*'ydı. Sanırım sözleri, "büyükannemle yaşamakta ısrar edersem asla yuva kuracak ve bir sürü **ç o c u k** yapacak iyi bir Yunan kızı bulamayacağım" şeklindeydi.

Birkaç ay önce East Village'ın derinliklerinde satın aldığım ve yavaş yavaş yenilediğim eski bir kahverengi taş binaya taşındım.

"Acıkmışsındır diye düşündüm."

Elindeki tabağı kaldırıp küçük bir gösterişle üstünü örten peçeteyi çıkardığında gülümsemem genişliyor ve midem gurulduyor: pideye sarılmış ev yapımı souvlaki, Ya-ya'nın meşhur ev yapımı cacık sosuyla birlikte. Hatta içinde biraz patates kızartması bile var.

Sikeyim. *Evet.*

Tabağı alıp kocaman bir ısıklıkla mideye indirirken mutlulukla inliyorum.

"Nasıl tahmin ettin?" Bir lokma sulu souvlaki yerken kıkırdıyorum.

Ya-ya sırtlıyor, eğildiğim halde yanağımı okşamak için parmak uçlarında durmak zorunda kalıyor. "Sen benim devimsin, *engonós*," diye bana gülümsüyor. "Ve tüm o Spartalı kanının beslenmeye ihtiyacı var."

Gülümsememi geri alıyorum. Ya-ya ailemizin doğrudan Thermopylae Savaşı'nda Yunanistan'ı Pers ordularına karşı savunan üç yüz Spartalı'nın soyundan geldiğine inanıyor. Kelimenin tam anlamıyla bu adamlarla akrabayız.

300 filmindeki CGI karın kasları gibi. Sakın ona aksini söylemeye kalkma.

"Bu çok *lezzetli*," diye homurdanarak pideyi mideye indiriyorum.

"Belki bu seni daha sık ziyarete gelmeye ikna eder. Biliyorsun, sana kendi evini bulmanı önermem, bir büyükannen olduğunu unutman anlamına gelmiyordu," diye sırtıyor.

Kıkırdıyorum. "Beni şimdiden özledin mi, Ya-ya?"

Gözlerini deviriyor. "Mutfağım kesinlikle öyle. Artık oradaki tüm yiyeceklerle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her zaman geri taşınabilirim, biliyorsun."

"Ve domuzlar uçabilir, Kratos," diye sırtıyor sert bir kaşla. "Yani, hayır, yapamazsın."

Gülüyorum. "Bu çok *soğuk*, Ya-ya. Ne yani, bugünlerde görmemi istemediğin bir erkek arkadaşın mı var?"

"Sadece bir tane mi?"

Suvlaki'den bir ısırık daha aldıktan sonra homurdanıyorum ve çenemle onu işaret ediyorum. "Son gelen ben miyim?"

Başını sallıyor. "Kral kütüphanede mahkeme düzenliyor." "En iyisi onu bekletmemek."

Ares bu aile toplantılarında dakiklik konusunda çok *titizdir*.

Asansörden indiğimden beri maske takılı. Ve geri kalanıyla selamlaştığımda da öyle kalacak. Ailemin benim karanlık tarafımı asla görmemesi için dağları yerinden oynattım. Babamızın ne kadar zalim olduğunu ilk elden biliyorlar. Ve hepsi de birkaç yıl önce ölmeden önce en büyük kardeşimiz Atlas'ın sadizmini yaşadı.

Ama hiçbiri bana ne olduğunu bilmiyor. Bana ne yapıldığını. Hiçbiri benim gerçekte ne olduğumu bilmiyor.

"Vay, vay, bakın kim gelmiş."

"Ya-ya için hızlıca bir şey yapmam gerekiyordu," diye gürlüyorum kütüphaneye girerken, Ares'e gözlerimi devirerek. "Sakin ol."

Hayatta kalan en büyük kardeşimiz ve Drakos ailesinin resmi reisi olan Ares biraz kaşlarını çatıyor ama sonra boğazını temizlerken bunu unutuyor. Ares koruyucu rolünü oynar. Güçlü kalkan. Ağır tacı giyen ve zor kararları veren kişi. İronik bir şekilde, tüm bunları sanki kral olmak için doğmuş gibi yapıyor, teknik olarak öyle olmasa da.

Ama o artık böyle biri. Yakın zamanda eşi Neve ile birlikte yeğenim Elias'ın ebeveyni olması da bunu daha da güçlendirdi.

Bakışlarım, eğer Ya-ya'nın evinde buluşacaksak, Ares'in sarayını kurmayı sevdiği deri ciltli kitaplarla dolu güzel ve eski kütüphanede geziniyor. Ares'in koltuğunun yanındaki kanepeye yayılmış ikinci en büyük kardeşim Hades: kaotik, evcilleşmemiş ve dürtüsel, "id "in fiziksel bir tezahürü.

Ya da en azından *yleydi*.

O hala motor ve dövüş sevgisini paylaştığım aynı manyak kardeş. Ama artık Elsa'yla evli, kk kız kardeşi Nora'nın bir nevi üvey babası ve kendi çocuğunu bekliyor, keskin kenarları biraz yumuşadı.

Deimos, kk kardeşim, pencerenin yanında duruyor. Aralarında bana en çok benzeyen o olduğu için sanırım en iyi bağ kurmam *gereken* kişi o. Ancak ben tüm karanlık duygularımı, drtlerimi ve doğamı derinlerde saklarken, Deimos bunları koluna takıyor. Hepimiz ondan

Ailenin "korkunç psikopatı", çünkü çocukluğumuzdan beri oynadığı bir rol bu.

Bu rolü üstlenmesi benim için sorun değil. Çocukluğum ve ilk gençlik yıllarımdaki dehşet gösterisinden sonra gözlerimi benden aldı. Ama Deimos bile geçen yıl Dahlia ile evlendiğinden beri biraz sakinleşti.

O ve ben birbirimize başımızı sallayarak ilerliyor ve küçük kız kardeşim Callie'nin yanındaki ikinci kanepeye yığılıyoruz. Kildare İrlandalı Mafya ailesinin başı Castle ile evlenene kadar en uzun süre Ya-ya'nın evinde benimle birlikte yaşadı.

Evet, hepimiz Yunan tanrılarının, ilham perilerinin ve titanların isimlerini almışız. Babamız korkunç derecede zalim bir pislik olmasının yanı sıra Yunan mitolojisine de biraz düşküdü.

Ve evet, burada başka bir ortak tema olduğunun farkındayım: tüm kardeşlerim, vahşi adam Hades ve çılgın Deimos bile yollarına devam ettiler. Sevdikleri insanlarla birlikte kendilerine yeni hayatlar ve yeni yönler yaratıyorlar.

Bu arada ben ne olduğumu ya da ne olmam gerektiğini bilmiyorum.

Callie dönüp bana sırtıyor, gözleri elimdeki souvlaki kalıntılarına kayıyor.

"Ya-ya için hızlı bir şey yapmak zorundaydım, ha?" Sırtıyor. "Ne gibi, buzdolabını boşaltmasına yardım etmek gibi mi?"

Kıkırdıyorum, tabağı ona uzatıyorum. "Isırmak ister misin?"

Callie başını sallar. "Ne yani, en sevdiğin torununun ağzından yemek mi alacaksın? Hiç şansın yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben *favori* değilim."

"Dostum, içeri girdiğimde bir pide ve patates kızartması almadım."

"Patates kızartması aldım," diye omuz silkiyor Deimos, sırıtarak. "Ama Ya-ya bakmıyorken onları mutfaktan çalmak zorunda kaldım. Bilirsiniz, çünkü ben de pek sevilen biri değilim."

Callie'ye dönüp tabağı önünde sallarken gözlerim doluyor.

"*Emin misin?*"

Derin bir iç çeker ve kocaman bir avuç patates kızartması kapar, ağzına dört tane birden tıkıştırır.

"Göt."

Onları mideye indirişini izlerken sırıtıyorum. "Castle ile konuşmam gerekiyor mu? Seni yeterince beslemiyor mu?"

"Merak etme. Beni bol bol besliyor. Bilirsin işte, iki kişilik yemek falan."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay anasını," diye geveledim. "Cals, sen-"

"Şaka yapıyorum," diye kıkırdıyor. "Yani, *henüz değilim.*" Bana sırıtıyor. "Ama bol bol pratik yapıyoruz."

Kusma suratı yapıp burnumu kırıştırıyorum. "Bir de sen taşındığından beri eksik olan günlük T.M.I. dozu var."

"Aww," diye sırıtıyor. "Özlüyorsun. Kabul et."

Ares yüksek sesle boğazını temizliyor. "Evet, yemeğini bitirdiysen Kratos," diye homurdanıyor bana. "Bu gösteriyi yola koyabilir miyiz?"

Sırıtıyorum, ona patates kızartması tabağımı sunuyorum, o da alıyor, çünkü tabii ki alıyor. Aklı başında hiç kimse Ya-ya'nın yemeğine hayır diyemez.

"Yeğenim nasıl?"

"Gürültülü," diye iç geçiriyor en büyük ağabeyim, iki aylık bir bebeğin babasının ne kadar bitkin olabileceğini hayal edebiliyorsa o kadar bitkin görünüyor.

Hades kıkırdar. "Ares, Elias Neve'in memelerini ondan çaldığı için çok kızgın."

"Hayır, Ares çok *yorgun*," diye homurdanıyor ağabeyimiz. "Çünkü iki aydır üç saatten fazla uyumadı. Ve şu lanet olası toplantıyı başlatmak istiyor, böylece eve gidip çocuk bezi ve pompa parçalarını temizlemeden önce *belki* on dakika kestirebilir. Ayrıca, bir daha asla karımın göğüsleri hakkında konuşmazsanız *çok* iyi olur."

Hades kıkırdar. Callie ona parmağını sallar.

"Hey, yapabiliyorken gül kardeşim. Üç ay sonra sen de öyle olacaksın."

Ares tekrar boğazını temizlerken Hades yüzünü buruşturur.

"*Her neyse*. Bu kısa olabilir, ama..." Omuzlarını silkiyor ve dönüp her birimize bakıyor. "Odadaki İtalyan fili hakkında konuşmamız gerekiyor."

Deimos'un kaşları çatılır. "Nero mu?"

"Nero," diye homurdanıyor Ares, başını sallayarak. "Carveli ailesi alevler içinde kaldığında bazı karışıklıklar ve dramlar olacağını hepimiz biliyorduk..."

Yanımda Callie biraz titreyerek kendine sarılıyor. Omzuna ağır, rahatlatıcı bir el koyuyorum, o da bunu takdir ediyor gibi görünüyor, dönüp bana hafifçe gülümsüyor.

Birçok insanın Carvelilerle *iyi* bir deneyim yaşadığından şüpheliyim. Ama özellikle Callie onlara hiç de sevgiyle bakmıyor. Bir ara eski bir

Babamızın Carveli ailesiyle yaptığı kan bağı, kız kardeşimizi merhum ve kederli Don Massimo Carveli'nin pespaye, zalim, altmış yaşındaki babasıyla nişanladı.

"Ancak," diye devam ediyor Ares. "İtalyan Komisyonu'ndaki beşinci boşluğu De Luca ailesinin doldurmasını beklemiyorduk. Buradaki sorun şu-"

Deimos hâlâ pencerelerden birinin yanındaki kitap raflarına yaslandığı yerden homurdanarak, "O Nero, lanet olası vahşi, ne yapacağı kestirilemeyen bir deli," diyor.

Hades kaşlarını çatır. "Harika. Demek bir Massimo daha."

Ares başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz ama kesinlikle bir joker. Ona genç aslan diyorlar, hem vahşiliğinden hem de kanıtlayacak bir şeyleri olmasından dolayı. İşleri daha da ilginç hale getirmek için, görünüşe göre Nero'nun Davit'le husumeti var."

Çekiniyorum.

Kahretsin.

"Sanırım bu şehirdeki tüm suçlu pislikler öpüşüp barışsa ve birbirlerini arkadan bıçaklamaya çalışmayı bıraksa işler çok kolaylaşırdı, değil mi?" Callie mırıldanıyor.

Ares'e dönmeden önce, "Kimsenin Arnavutları kin gütmekle suçladığını sanmıyorum," diye homurdandım. "Bu husumet ne kadar 'kötü'?"

Ares acımasız görünüyor. "Davit'le bu sabah konuştuk ve Nero adını yanlış telaffuz ederse Küçük İtalya'yı Kosova'ya çevireceğine söz verdi."

"*Süper,*" diye inliyor Callie.

Ares haklı: bu bir sorun.

Davit Kirakosyan, Te Mallkuarit'in, yani "Lanetli Olanlar"ın başıdır - kökleri mistisizme ve eski usul dine dayanan, kaçakçılıkta usta ve düşmanlarının kafalarını kesmeye meraklı bir Arnavut suç ailesi.

Bunu son derece ciddi söylüyorum.

Yakın zamanda New York'a da yerleştiler. Normalde, bizim bölgemize ya da çıkarlarımıza yönelik tek bir hamlede bulunmadıkları için, Davit ve onun kafa kesen psikopatlardan oluşan neşeli grubu gibi insanları rahat bıraktık. Ancak bu, Manhattan'ın batı yakasında bizimle aynı imar alanına talip olmalarından önceydi.

Vito Barone'nin yıllar önce bir *şarkıya* aldığı Hudson Nehri'ne bakan binayı elden çıkaracağı haberi, şehirdeki her geliştirici ve yatırımcıdan bir ton ilgi topladı. Vito ailemizin büyük bir hayranı değil: biraz geçmişten gelen eski Yunan-İtalyan rekabeti nedeniyle, ama büyük ölçüde Deimos yüzünden.

Dahlia'dan önce kardeşim Club Venom'un bir üyesiydi. Bilmiyorum ve eminim detayları da bilmek istemiyorum. Ama görünüşe göre kulüpte onunla Vito'nun yeğeni arasında bir tür olay olmuş ve bu da Dante'nin kardeşimin üyeliğini iptal etmesiyle sonuçlanmış.

Söylemeye gerek yok, Vito o zamandan beri bize pek iyi gözle bakmıyor. Ama para konuşur ve biz de onun mülkü için en yüksek teklifi verdiğimizde kendi paramızla dans etmeyi başardık.

Ermeniler gerçekten de sahip olduklarını bilmediğim parayla bir süreliğine oraya saldırdılar. Ancak satışla ilgili bazı son dakika detaylarını beklerken, o mülkü Davit'in değil Vito'nun elinden alacağız.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Ares dönüp bana doğru başını sallıyor. "Davit bize bir iyi niyet göstergesi vermek... yani *ödünç* vermek... istiyor. Vito'nun mülkü için yapılan açık arttırma sırasında işler biraz gerginleşti. Ama sanırım bu onun ailelerimiz arasındaki sorunu çözme yöntemi. Ayrıca, bir ara birlikte iş yapmak istediğine eminim. Her neyse, gidip onu almanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Tamam... ama neden ben? Ve bu iyi niyet göstergesi tam olarak nedir?"

"12th yüzyıldan kalma bir Çarmıha Gerilme heykeli ve size soruyorum çünkü çok *büyük ve bir* ton ağırlığında."

Harika. "Ne kadar ağırdan bahsediyoruz?"

"Davit bir kamyon getireceğinden bahsetmişti."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu lanet şey neden yapılmış, altından mı?"

Ares gülümser, yavaşça başını sallar.

"İnsan kemikleri."

"Evet, hayır. Siktir et," diye başımı sallıyorum. "Ben yokum."

"Kratos, bunu yapmanı *istiyorum*. Aileden biri olmalı, yoksa hakaret olarak algılanır. Kendim giderdim ama sana karşı dürüst olacağım kardeşim. Çok *yoruldum*. Ciddiyim. Senden bunu aileye bir iyilik olarak yapmanı istiyorum."

Derin bir iç çektim.

"T a n r ı m , seninle geleceğim, seni koca amcık," diye kıs kıs gülüyor Hades bana sırtarak. "Tamam mı?"

"Tamam."

Callie kaşlarını çatıyor. "Arnavutlar o mülkü istemek konusunda *saldırgandılar*. Barış teklifi ne kadar ürkütücü olsa da güzel bir jest. Ama Nero ile savaşa girerlerse ve Nero Barone ailesiyle müttefikse ve biz de Barone ailesiyle iş yapıyorsak..."

Ares yavaşça başını sallar. "Bu konuyu Davit'le, Scialami ailesinden Michael Genovisi ve Cesare Marchetti ile konuştum bile. Kimse topyekûn bir savaş *istemiyor*. Davit bile bunun iş için ne kadar kötü olacağının farkında ve tüm onur takıntısına rağmen iş her şeyden önce gelir." En büyük ağabeyim derin bir iç çekiyor. "Ama şu anda büyük, dayanıksız bir barut fıçısı. Tek bir kıvılcım yetecek ve çok büyük sorunlarımız olacak."

Callie şiddetle, "Açıkçası Kildare ailesi bu ailenin yanında," diyor.

"Castle'ın bunu ne kadar takdir ettiğimizi bildiğini biliyorum," diyor Ares ölçülü bir ses tonuyla. "Ama bu kötü bir dominos oyunu gibi: eğer bir savaşa dahil olursak ve sonra Kildare ailesini savaşa sürüklersek, bu Reznikov Bratva'yı da ittifakları aracılığıyla savaşa sürükler. Ve şimdi Manhattan sokaklarında Üçüncü Dünya Savaşı'ndan bahsediyoruz."

"Peki plan nedir?" Homurdanıyorum.

Ares ellerini iki yana açar. "Bir tane üzerinde çalışıyorum. Ama bu arada, bu aileden kimsenin İtalyanlarla herhangi bir saçmalığa ya da karışıklığa girmediğinden emin olmalıyız. Hem de hiç."

Çenem titriyor.

Evet, hayır. Çok geç.

Bu sadece geçen gece Bianca ile olanlarla ilgili değil. Club Venom web sitesinde eşleştiğim kişinin o olması tesadüf değildi.

Her şeyi ben ayarladım.

Her şey, peşinde olduğum iki pislik taciri o ara sokakta ona saldırmaya çalışırken bulmamla başladı. İyi tarafından bakarsak, o iki pisliğin o gece ona vahşet uygulamasını engelledim. Ama kötü tarafı?

Şey, dikkatimi çekti diyelim.

Hepsini.

O geceden sonra, bir şey dikkatimi çektiğinde her zaman yaptığım şeyi yaptım. Kazdım. Kesip açtım. Bianca Sartorre'u parçalara ayırmaya çalışarak her gizli ve saklı yeri ortaya çıkardım.

O gece bir uyuşturucu anlaşmasının ortasında ne yaptığı ise tam b i r muamma. Artık o sokaktan kaçan ve onu kurtlara terk eden diğer iki kızın Alicia Houghton ve Irina Lenkova olduğunu biliyorum, ikisi de Zakharova Balesi'nde dansçı. Bianca'nın pek arkadaşı olmadığı için onların Bianca ile arkadaş *olmadıklarını* anlamak yaklaşık dört saniye sürdü. Alicia'nın, aynı zamanda Irina'nın kuzeni olan orta düzey bir Chernoff Bratva özentisi haydut Grisha Lenkov ile çıktığını anlamak da iki saniye sürdü.

Bu uyuşturucuyu açıklıyor. Aynı zamanda Bianca'nın neden orada olduğunu da açıklıyor, muhtemelen geçmişte onu küçümseyen iki kızıdan onay almak istiyordu, ayrıca işler kötüye gider gitmez neden onu terk ettiler.

Ama bu, onun gözlerindeki masumiyet ve karanlığın -korku ve heyecanın- karışımının dikkatimi nasıl çektiğini açıklamıyor.

Daha da önemlisi, canavarımın dikkatini çekti.

Ondan sonra, bu sadece bir zaman meselesiydi. Özellikle de sokaktaki o ilk gece telefonunu hackledikten sonra.

O zamandan beri cebinde, yatağının yanında ve duş alırken banyo tezgahının üzerinde oturuyorum. E-postalarını ve mesajlarını okudum. Gizli modda izlediği müstehcen videoları izlemekten keyif aldım.

....Ve onu Club Venom web portalına "BrokenBee" olarak giriş yaparken izledim.

Bianca'nın Venom'un bir üyesi olmadığını biliyorum. Dante'yle yakın değiliz ama onu, küçük kız kardeşinin tehlikeli sapkınları için kurduğu oyun alanının bir üyesi olmasına asla izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

Ben de üye değilim. Ama canavarları avlarken sık sık birlikte çalıştığım bir hacker olan Xavier beni Club Venom sistemine soktu. İçeri girdikten sonra, yeni bir profille donanmış olarak, onun profiliyle benimkini eşleştirmeye zorlayabilir ve *başka* hiçbir profilin onunkini göremeyeceğinden emin olabilirdim.

Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Benim hala sürekli düşündüğüm türden bir tarih.

Onu bir manyak gibi kovalarken gözlerindeki korku ve heyecan. Onu yakaladığımda deneyimsizliğin ve masumiyetin sarhoş edici kokusu.

Çılgınlıklarının lezzeti ve daracık bakire amının sıcaklığı. Benim mükemmel şekilde kırılmış küçük oyuncağım olana kadar onu sahip olduğu her tatlı, ıslak delikten becermemek için gereken irade gücü.

Ares toplantıyı tamamladıktan sonra tekrar asansöre yöneldiğimde telefonumu çıkarıp Xavier'in yüklememe yardım ettiği takip uygulamasını açıyorum. Takip uygulaması

Bianca söz konusu olduğunda geçen gece gösterdiğim iradenin de bir sınırı var sonuçta.

Telefonunun konumunun, daha büyük bir binaya, Zakharova Balesi'nin evi olan Mercury Opera Binası'na geçmeden önce, Manhattan'ın bir sokağından aşağı ve diğerine küçük bir flaşör gibi ping atmasını izlerken dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Provada, her hareketini izlediğimin farkında değil.

Her adımında onu avlıyordum.

Hala onun tatlılığını dilimde hissediyorum.

Telefonum çaldığında kaşlarımı çatıyorum, bir mesaj beliriyor ve dikkatimi Bianca'nın bulunduğu yerden uzaklaştırıyor.

TAYLOR

Buluşmamız gerek. Şimdi. The Standard'da her zamanki oda.

Dişlerim gıcırdıyor.

Sikeyim.

Ares işlerin olduğundan daha fazla sarpa sarmaması için İtalyanlarla olan "ilişkimizi" en aza indirmek isteyebilir. Sorun şu ki, ailemin bilmediği sadece benim gizli karanlığım ve gizli gece aktivitelerim değil.

Ayrıca her şeyin *çoktan* boka sardığını da bilmiyorlar. Son derece. Felaket derecede.

Avukatımdan gelen mesaja bakarken içimden bir ses her şeyin daha *da* kötüye gideceğini söylüyor.

KRATOS

"Otele girerken protokole uydun mu?"

Taylor kızıl saçının bir tutamını düzeltirken başımı sallıyorum ve otel süitinin büyük penceresinden aşağıdaki Meatpacking Bölgesi'ne bakıyorum.

"Evet. Caddenin aşağısındaki Fransız restoranına taksiyle gittim, arka kapıdan sıvıştım, gözden uzak durdum ve otele servis girişinden girdim."

"Takip edilmediğinize emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Bana dönüp yarı temkinli bir gülümsemeyle bakıyor.

"Sadece tüm kutuları kontrol ediyorum."

Hayır, gizli bir ilişkimiz yok. Aslında, Taylor Crown'ın işiyle ne kadar evli olduğunu düşünürsek, birileriyle çıktığından bile şüpheliyim.

Taylor, ailemin hem yasal hem de yasal olmayan iş ihtiyaçlarımız için yoğun olarak kullandığı son derece prestijli Crown and Black hukuk firmasının "Crown"ıdır. Aynı zamanda benim kişisel avukatım. Normalde, hemen hemen her şey için, Midtown'daki lüks ofislerinde buluşuyor olurduk. Ama bugün değil.

Bunun için değil.

Nabzım kalın bir yağ gibi atarken Taylor saatine bakıyor.

"Her an burada olabilir."

İçimde keskin ve dikenli bir şey kıvrılıyor. Soğuk bir his ve görünmeyen bir şeyden kaçma ihtiyacı beni bunaltıyor.

"Ailenle bu konu hakkında hiç konuştun mu?"

Başımı sallıyorum. Taylor başını sallıyor.

"Tamam. Sadece merak ettim." Boğazını temizliyor, kollarını şık, zarif, tamamen iş amaçlı kömür grisi etek takımının üzerinde kavuşturuyor. "Konuştuğumuz gibi, seni her türlü korkutucu tehditle atlatmaya çalışacak. Ama unutmayın, CIA *her zaman* anlaşmalar yapar. Şimdi yine aranızdaki geçmişı kullanarak sizi sinirlendirmeye çalışacağından neredeyse eminim. O yüzden bırakın konuşmayı ben yapayım."

Yavaşça başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Evet, Taylor Amaya ve benim "bir geçmişimiz" olduğunu biliyor. Ama bu geçmişin gerçek doğasının ne olduğunu bilmiyor.

Kimse bilmiyor. Amaya ve benim dışımda yaşayan hiç kimse.

Tanrım. Günün birinde, içimde sakladığım tüm sırlar beni aşağı çekebilir... ya da patlamama neden olabilir. Ama o gün gelene kadar, durumla ilgili hiçbir şey değişmeyecek. Avukat-müvekkil gizliliğine yemin etmiş avukatıma bile.

Evet, Amaya ve benim bir "geçmişimiz"

var. Karanlık bir tane.

Sizi yaralayan ve şekillendiren, çocuklukları çok erken bitiren ve sizi acımasız ve çarpık bir şeye dönüştüren türden bir tarih.

Bugünkü canavar olmama yardım etti.

Ama bugün onunla bir otel odasında buluşmamızın nedeni bu değil, böylece kimse bunu bilmeyecek.

O zamanlar, her şey olduğunda, Amaya Mircari FBI için çalışıyordu. Babam Büro'da bir arkadaş istiyordu. Ayrıca saldırı köpeği olmayı reddettiğim için beni "adam etmek" istiyordu.

Amaya bu iki konuda da memnuniyetle yardımcı oldu.

Bu on yedi yıl önceydi. Şimdi, FBI'dan CIA'e geçerek hayatına devam ediyor ve yükseliyor. Yollarımız bu şekilde tekrar kesişti.

Çünkü sıçıp batırdım.

Ailemiz işlerinin çoğunu yavaş yavaş karanlık ve yasadışı işlerden yasal işlere kaydırıyor. Ama bu ülkeye silah ve uyuşturucu kaçakçılığında hâlâ çok para var.

Eğer doğru yaparsanız, aslında oldukça düşüktür. Sadece yıllardır tanıdığımız insanlarla çalışıyoruz. Yakın incelemeden kaçınmak için değiş tokuşları belirli bir parasal eşğin altında tutuyoruz ve her zaman kendi şartlarımızda buluşuyoruz.

Ama birkaç hafta önce, dikkatsiz davrandım.

Ares bir önceki çeyrekteki finansal yatırımlardan elde edilen kârda bir düşüş olduğunu mırıldanıyordu. Aynı zamanda, bir "arkadaşımın arkadaşının arkadaşı" -bir zamanlar birlikte çalıştığım birini tanıyan, düzenli olarak iş yaptığım biriyle arkadaş olan bir tüccar- benimle temasa geçti. Büyük bir silah sevkiyatı istiyorlardı.

Aptalcaydı ama büyük paralar saçıyorlardı. Açıgözlülük ettim ve bu beni *fena* halde kışımından ısırdı. Çünkü ışıklar söndükten ve perde açıldıktan sonra, yeni "alıcımın" bir anti-terör operasyonu yürüten CIA olduğu ortaya çıktı.

İyi tarafından bakarsak, teslimatı tek başıma yaptım, yani adamlarımızdan hiçbirisi yakalanmadı. Ailemin de henüz bu olaydan haberi yok, Tanrı'ya şükür.

Ama seninki gerçekten *berbat* durumda.

Sadece önümüzdeki otuz yılı Federal hapishanede geçirme ihtimalim olduğu için değil. Daha da kötüsü, tüm bunların başındaki ajan *o*.

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı çalınıyor. Taylor dönüyor, göz göze geldiğimizde kaşları hafifçe çatılıyor.

"Ciddiyim. Bırak konuşmayı ben yapayım. Bu toplantıyı yapıyor olmamız bile çok önemli. Bir şey istiyorlar ve bu senin hapse girmen değil, yoksa çoktan girmiş olurdun. Anladın mı?"

Sadece başımı sallıyorum.

Evet, Amaya bir şeyler istiyor. Sanki benden çok şey almamış gibi.

Taylor ceketini düzeltip süitin kapısına doğru yürürken sessizim. Kapıyı açtığı anda ve kırklı yaşlarının sonlarında muhteşem görünümlü bir kadın içeri girdiğinde çenem acıyla gıcırıyor.

Amaya bana kısaca gülümsüyor. Ben de gülümsemiyorum.

"Vay canına, Kratos," diyor usulca. "Artık büyüdük, değil mi?"

Saçları eskisinden daha sarıya boyanmış. Yüzü, botoksla kanka olduğunu düşündüren parlak ve gergin bir görünüme sahip. Ama o lanet gözleri hiç değişmemiş.

Karanlık. Soğuk. Zalim.

Ayrıca boynunun yan tarafında hala vahşi görünümlü bir yara izi var. Nasıl olduğu umurunda bile değil ama çocukken ilk tanıştığımızda beni korkuttuğunu hatırlıyorum.

...Onun hakkında *çok* daha korkunç şeyler olduğunu öğrenmeden önce.

"Müvekkilime hitap etmek isterseniz, benim aracılığım la onunla konuşabilirsiniz-"

Amaya, Taylor'a geniş ve zehirli bir gülümsemeyle, "Sen de o şirret tavrını ve on bin dolarlık Chanel takımını alıp siktir olup gidebilirsin," diyor.

Taylor'ın kaşları keskin bir şekilde çatılır ve burun delikleri açılır.

"Bu benim ilk rodeom değil Ajan Mircari ve akıcı bir şekilde kaltakça konuşuyorum. Yani, bütün gün birbirimize bok atıp durabiliriz ya da şu konuda verimli bir toplantı yapabiliriz-"

"Sanırım gitme vaktiniz geldi, Bayan Crown."

Taylor *neredeyse* eğlenmiş görünüyor. "Bu kesinlikle olmayacak Ajan Mircari. Bu yasal bir toplantı ve ben Bay Drakos'un avukatıyım-"

Amaya, yüzünde neredeyse neşeli bir ifadeyle, "Ve Vatanseverlik Yasası sayesinde yüzünüze bine yakın terörle mücadele hükmü sallamama yaklaşık on saniye kaldı, Bayan Crown," diye karşılık verdi. "Bölüm C, paragraf yirmi yedi ile başlayabiliriz. Daha sonra da

dokuz elli iki, bölüm D." Taylor'a buz gibi gülümsüyor.
"Devam etmeme gerek var mı?"

Taylor'ın kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Çenesinin nasıl sıkıldığını fark ediyorum. Bana döndüğünde, bunun nereye gideceğini zaten biliyordum.

"Kratos..."

"Sorun değil," diye sessizce homurdanıyorum.

"Suçlamaların ateşli silahlar olduğu ve bunun bir terör operasyonu olduğu düşünüldüğünde, aslında-"

"Sorun değil," diye mırıldandım.

"*Hoşça* kalın Bayan Crown," diye kırılgan bir kahkaha attı Amaya ve Taylor'a kapıyı açtı.

Avukatım bana bir kez daha bakıyor, yüzü asık. Sonra dışarı çıktı, kapı arkasından çarparak kapandı.

Geçmişimden gelen dişi şeytan yavaşça bana dönerken oda sessiz, otel odasının duvarına yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturmuş. O bana sırtırken saniyeler sessizlik içinde geçiyor ve ben de ona ölüm bakışları atıyorum.

"İnanılmaz," diyor sonunda sessizce. "Daha da büyümüşsün."

"Ve sadece bir başka çatallı kuyruk, birkaç boynuz ve pul daha büyüttüğünü varsayabilirim," diye sessizce tıslıyorum.

Amaya kıkırdar ve yavaşça başını sallar.

"Özledim-"

"Siktir git," diye

çıkışıyorum. Kaşlarını

çatıyor.

"Görünüşe göre kendini kötü bir duruma sokmuşsun, Kratos. *Ayrıca* bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu *da* ben olabilirim. Belki birbirimize karşı biraz daha medeni davranabiliriz?"

Soğuk bir kahkaha attım. "Senin gibi bir pisliğe karşı medeni olmamı mı istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Her halükarda," diyor ellerini birbirine vurarak, "geçmişimiz-"

"Bizim lanet olası bir *geçmişimiz* yok," diye hırlıyorum ona karanlık bir şekilde. "Sen benim eski sevgilim değilsin, seni sefil sürük."

"Ohhh, bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ya sen?"

Başka tarafa bakıyorum. "Ne istiyorsun Amaya?"

"Aslında CIA'in istediği de bu," diye omuz silkiyor. "Benim değil." "Hangisi?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bilgi."

Homurdanıyorum. "Zamanını boşa harcıyorsun.

Ben fare değilim." "Hayır. Ama sen bir

Drakos'sun."

Gözlerim öfkeyle parlıyor, dudaklarım kıvrılıyor.

"Ailem hakkında sana bir şey vereceğimi düşünüyorsan *kafan* güzel demektir."

"Seni hapisten kurtaracak olsa bile mi?"

"Dediğim gibi," diye soğukça gülümsüyorum. "Lanet olsun. *Yüksek.*"

Üzgün bir şekilde başını sallar. "Dediğim gibi, zor bir durumdasın Kratos. Bence gerçeklerle yüzleşmelisin. Belki de istediğim senin ailen değildir. Belki de çok samimi olduğun İrlandalılarıdır."

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok... amcık."

Amaya neşesiz bir şekilde gülüyor. "O zaman sanırım vites değiştireceğiz." Derin bir nefes alır. "Seni tehdit etmemin umurunda olmadığını biliyorum."

Gülümsüyorum, omuz silkiyorum. "Hiç de değil."

"Şimdi şöyle olacak, Kratos. Benim için ispiyonculuk yapacaksın. İstediğim zaman, istediğim kişi hakkında bana bilgi vereceksin."

"Her ne içiyorsanız, biraz ara vermenizi öneririm-"

"*Eğer yapmazsan,*" diye devam ediyor Amaya, çantasına uzanıp bir yığın manilla dosya klasörü çıkararak. "O zaman ben de senin değer verdiğin insanların peşine düşerim."

İlkini aramızdaki masaya vuruyor ve çenem geriliyor.

Ön tarafında Ares'in adı yazıyor.

"Telefon dolandırıcılığı, tanık korkutma, cinayet, cinayet işlemek için komplo, silah suçlamaları, haraç toplama, uyuşturucu kaçakçılığı, silah kaçakçılığı-"

"Bunların herhangi biri varsayımdan öte bir şey olsaydı, kardeşim çoktan parmaklıklar ardında olurdu."

Omuz silkiyor ve masaya bir dosya daha bırakıyor. Bunun üzerinde Hades'in adı var.

"Daha fazla kaçakçılık, daha fazla cinayet, daha fazla silah suçlaması, büyük hırsızlık, büyük oto hırsızlığı, federal bir memurun kimliğine bürünme, hareket halindeki bir araçta uygunsuz teşhir..." Gülümsüyor. "Devam edeyim mi?"

"Dediğim gibi, eğer bir şeyiniz varsa-"

Masanın üzerine üçüncü bir dosya düşüyor. Callie'nin adını gördüğümde çenem sıkıştı.

"Tüm bunların ne olduğunu biliyor musun, Kratos?" Amaya gülümsüyor. "Bu RICO Yasası kapsamında bir dava. Bilirsin, sen ve ailen gibi gangsterlerin peşine düşmek için kullandığımız şey. Bunun anlamı, *hepinizi* bir suç komplosuna bağlayabilir ve *hepinizi her şeyle* suçlayabiliriz."

Nabzım atmaya başladı.

"Henüz kesin kanıtım yok, haklısın," diye tıslıyor Amaya. "Ama yakında olacak. Ve bunu yaptığımda, eğer istediğimi yapmazsan, tüm aileni - erkek kardeşlerini, kız kardeşini, hatta sevgili yaşlı büyükanneni - hayatlarının geri kalanında hapse atacağım. Düşünsene, zavallı küçük Elias annesiz ve babasız büyüyecek, çünkü onlar parmaklıklar ardında."

Gözlerimin arkasında öfke patlıyor. Bu cadı kadına ölümle bakarken dudaklarım tehlikeli bir hırıltıya dönüşüyor.

"Duvarlar yaklaşıyor, Kratos. O yüzden bana büyük bir şey bul. Nereden başlayacağın ya da kimi otobüsün altına atacağın umurumda değil. Ama bana iyi bir şey, daha büyük bir balık bul, yoksa şu anda sahip olduğum en büyük balığın peşinden giderim, o da sen ve ailen." Dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüşüyor. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Kapıya doğru gidiyor.

"Senin ne olduğunu biliyorlar mı?"

Başını tekrar bana çevirdi. "Kim?"

"CIA," diye homurdanıyorum. "Senin lanet bir avcı olduğunu biliyorlar mı?"

Amaya bakışlarımı kendi bakışlarıyla birleştiriyor. "Gerçekten mi? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Seni hiç düşünmüyorum, seni sefil amcık. Ben *On üç,*" diye tısladım soğuk bir şekilde. "Ben lanet olası bir *çocuktum.*"

Gözlerini deviriyor. "Sanki hiç eğlenmemişsin gibi."

Tekrar gitmek için döner.

"Ne I düşünmek sen vardır, Amaya," I Hırıltı,
"bu a lanet olsun
canavar."

"Birini tanımak için biri gerekir, Kratos," diye karşılık veriyor. Sonra sırtıyor. "Ve sanırım bu hala beni düşündüğün anlamına geliyor."

"Eğer yardım

edebilirsem hayır."

"Biriyle görüşüyor

musun?"

Ellerim yumruk oldu. "Cehenneme kadar yolun var."

Kapıya doğru yürürken sessizce kıs kıs gülüyor. Kapıyı açmadan hemen önce tekrar bana döndü.

"Soruna cevap vermek gerekirse Kratos, senin ve ailen gibi insanları parmaklıklar ardına tıktığım sürece ne olduğum umurlarında bile değil. Bunu unutma ve iyi bir çocuk gibi sana söyleneni yap." Kapıyı açarken sırtıyor. "Bu konuda hep iyiydin."

BIANCA

Perdenin arkasına o ilk kıskırtıcı bakışı attıktan sonra GERÇEĞE DÖNMEK ZORDUR.

Matrix'te Morpheus'un Neo'ya kırmızı hapla mavi hap arasında bir seçim yapmasını söylediği ikonik bir sahne vardır. Mavi hap az önce tanık olduğu çılgınlıklara dair tüm anıları silecek ve onu sahte, rahat hayatına geri döndürecektir.

Yine de kırmızı olanı alırsa, perde kalkacaktır. Laurence Fishburne'ün Morpheus'unun dediği gibi, "tavşan deliğinin ne kadar derine gittiğini görecektir".

Benim durumumda, ben kırmızı hapı aldım ama hayat beni mavi hapı aldığıma ikna etmeye çalışıyor.

Gerçek dünyamdaki hiç kimse ne gördüğümü *bilmiyor*. Ne yaşadığımı.

Ne yaptım ben?

Ailem değil, çünkü belli ki. Arkadaşlarım da değil.

O geceden bu yana bir hafta geçti. O kocaman, maskeli, cezalandırıcı dokunuşlu ve günah gibi sesli adam beni kovaladıktan sonra ortadan kaybolduğundan beri

Kilise. Beni sadece hayalini kurduğum yüksekliklere çıkardığından beri, sadece duman gibi kaybolmak için.

"Bu bir hataydı prenses. Seni boyundan büyük işlere kalkıştığın konusunda uyarmıştım."

O kovalamacanın, bıçağın ve hayatımın en çılgın orgazmını bedenimden acımasızca söküp atmasının telaşından ve çılgınlığından sonra, aslında onun geri gelmesini bekledim. Saniyeler geçti. Sonra dakikalar.

Sonunda gerçekten gittiğini kabul etmek zorunda kaldım ve kim bilir neredeki eski, ürkütücü bir kilisede telefonsuz bir başıma kaldım, çünkü onu da almıştı.

Kafamı dışarı çıkardığımda siyah bir araba beni bekliyordu, güneş gözlüklü şoför söylediğim tek bir şeye bile cevap vermedi ama telefonumu bana vermeden önce garip bir *şekilde* beni *ön kapıma kadar* götürdü.

Milena ve Naomi ertesi sabah "akşamdan kalma" halimin nasıl olduğunu görmek için beni kontrol ettiler. Madam Kuzmina geçen hafta boyunca benim "dikkatimin dağınık" olduğu konusunda ara sıra yorum yaptı.

Ama kimse gerçeği bilmiyor. Kimse o kırmızı hapı yuttuğumu bilmiyor. Ve artık hiçbir şeyi aynı şekilde göremiyorum.

Bugün tiyatroya erken geldim, üzerimi değiştirip biraz gerindikten sonra sahnenin on sıra kadar gerisindeki boş koltuklardan birine oturuyorum. Telefonumda Club Venom hesabımın açık olduğu web sekmesine kaşlarımı çatarak bakıyorum.

RaisedByWolves'dan yeni mesaj yok. Tek bir ses bile yok. Yani bizimki gibi bir karşılaşmanın "hey geçen gece harika vakit geçirdim" gibi bir takibi hak etmesini beklemezdim.

Sinemaya gitmedik ya da milkshake içmedik, Tanrı aşkına.

Ama yine de. Herhangi bir şeyin yokluğu içimi neredeyse boş hissettiriyor. Tam olarak bir araya gelememiş gibi. Kendimi terk edilmiş ya da atılmış gibi hissetmiyorum, belki biraz. Hayır, mesele şu ki, o gece ne yaptığımı bilen dünyadaki diğer tek kişi bu. En karanlık fantezime daldıktan sonra şu anda ne hissettiğimi en azından anlayabilecek tek kişi.

Ve o gitti. Mesaj yok, o geceden beri onu internette bile görmedim.

Yarı hatırlanan bir ateş rüyası gibi ortadan kayboldu. Daha da tuhaf olan şey, *hiçbir* mesajımın ya da diğer sohbet taleplerimin olmaması.

Yani, profilimin biraz çıplak olduğunu biliyorum, ama yine de. Bir kink sitesinde ilkel oyunlarla ilgilendiğimin reklamını yapıyorum ve ondan başka tek bir yanıt alamıyorum? Hatta geri dönüp profilime eklemeler yaptım, bunun bir fark yaratıp yaratmadığını görmeye çalıştım. Yaşımı ekledim. Sapkınlığımı detaylandırıdım. Hatta geçen gün yoga pantolonuyla kırımın resmini bile yükledim.

Kendimi övmek gibi olmasın ama o popoyu on beş yıldır acımasız bale dersleriyle şekillendiriyorum.

Tek bir cevap bile yok.

Son birkaç gündür ona attığım son birkaç mesaja bakarken yüzümü buruşturarak nefes veriyorum.

BROKENBEE

Tekrar
merhaba.

Ondan bir gün sonra:

BROKENBEE

Garip olmaya çalışmıyorum, sadece geçen gece için teşekkür etmek istedim. Mükemmeldi.

Birkaç gün sonra, üç kadeh şaraptan sonra:

BROKENBEE

Eğer iyi vakit geçirmediyseniz, bana geri bildirimde bulunabilir misiniz? Bu işte yeniyim ve neyi daha iyi yapabileceğimi bilmek isterim

Tanrım. Özellikle bunu okuduğumda tüylerim diken diken oluyor. Hem de çok. Ama sonra sonuncusuna bakıyorum, iki gün öncesine ait:

BROKENBEE

Beni kırmadın, biliyorsun.

"Ooo, bu da ne?"

Telefonumu havaya fırlatırken neredeyse nöbet geçiriyordum. Beyaz, boş bir ifadeyle Milena'ya bakmadan önce onu, nefesimi ve kaçan kalbimi yakalamayı başarıyorum.

"Um, ne?"

Kaşlarını kaldırıp bana sırtıtıyor.

"Kiminle mesajlaşıyordun ve bu hangi uygulama?"

"Tinder," diye geveledim, rahatça omuz silktim.

Milena bana bir bakış attı. "Hayır, değil."

"Tabii ki öyle. Yeni arayüz."

Sırtışı genişler. "Öyle mi? Kanıtla-"

Madam Kuzmina'nın tembel kışlarımızı kaldırıp bara gitmemizi söyleyen soğuk ve havlayan sesine bir kez olsun minnettarım.

Neyse ki Milena ya gördüklerini unuttu ya da günümüz sona erdiğinde beni affetmeye karar verdi. Duş alıp üstlerini değiştirdikten sonra ona ve Naomi'ye veda ediyorum, sonra eşyalarımı alıp taksi bulmak için arka kapıdan çıkıyorum.

Utancı verici bir şekilde, el ağzımı kapattığında ve başka bir sert, güçlü el kolumu tutup beni tuğla duvara doğru ittiğinde, ilk duygum korku değil.

Heyecan.

A, çünkü daha önce de belirttiğim gibi, ben sorunları olan bir ucubeyim. Ve B, çünkü aklıma gelen ilk boktan düşünce *o* olduğu. Geri döndüğü. Tekrar oynamak istiyor.

"Seni lanet *orospu*."

Bu ses beni lezzetli ve tehlikeli bir şekilde heyecanlandırmaktan korkutmaya kadar götürüyor.

Bu benim maskeli RaisedByWolves'um değil. *Grisha*.

Beni etrafında döndürdüğünde nefesim kesiliyor, kaba, biraz fazla sıska yüzü öfkeyle doluyor ve acımasız gözleri doğrudan benimkilere bakıyor. Yanında onu birlikte takılırken gördüğüm diğer üç genç Rus adam var. Onların arkasında da dehşet içinde görünen Alicia duruyor.

"Sabırlı davrandım, seni küçük sürtük," diye hırlıyor Grisha bana. "Doğru şeyi yapmanı bekliyordum. Sende olduğunu *biliyorum!*"

Beni tekrar duvara doğru iterken gözlerim irileşiyor. Bakışlarım onu geçip Alicia'ya yöneliyor ve ağzım açık kalıyor.

Hızla başını sallıyor, yüzü soluyor. "Grisha, bebeğim, sana söyledim, o adamlar-"

"Kapa *çeneni*," diye hırslıyor ona, gözlerini hâlâ bana dikmiş, yaklaşıyor. "Aptal kızım bana spor çantasını kaybettiğini söyleyip duruyor-"

"I-!"

Elinin tersi yanağıma sertçe çarptığında bir çığlık atarak boğuluyorum. Alicia'nın çığlığını duyduğumda görüşümde yıldızlar beliriyor ve dilimde bakır rengi kanımın tadını alıyorum.

"*Grisha!*" Pat diye söyledim. "Ben-"

"Kimse o kadar kokaini çöpe atmaz," diye tıslıyor. Kapüşonumun önünden tutup beni kendine doğru çekerken ürperiyorum. "Kimse o kadar kokaini de *kaybetmez*."

"Onu aldılar!" Çığlık atıyorum. "Onu satın alacak olan adamlar!" Nabzım kükrüyor. "Onlar-"

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Göz

kırpiyorum. "*Ne?!*"

"BENİ APTAL MI SANIYORSUN!!" Grisha kükrer
Yüzüm, beni titretiyor. "Hayır!"

Titreyerek ağzımdan kaçırdım.

"O ikisiyle çalıştığını *biliyorum*, sürtük." Yine tokat yemiş gibiyim.

"*Ne?!*"

"Büyük bir olay çıkar, kızımı ve arkadaşını kaçirt! Sonra da sokaktan tamamen iyi ama gizemli bir şekilde *ilaçlarım* olmadan mı çıkıyorsun?!"

"Grisha," diye yalvardım. "Sana *yemin* ederim, o adamları tanımıyorum! I..."

Onlara maskeli adam hakkında her şeyi anlatmak istiyorum. İki saldırganı nasıl öldürdüğünü ve kokaini nasıl attığını. Ama çılgınca bir nedenden dolayı anlatmıyorum.

Sadece bana inanacaklarından şüphe ettiğim için değil.

Ona ihanet etmekten korkuyorsun.

Evet, resmen kendimi kaybettim. Aslında burada durup bu bilgiyi *ifşa etmiyorum* çünkü... bu ne, cidden, ihanet mi?... gerçek bir psikopat olabilecek maskeli adama, ki onunla tek gerçek ilişkim -buna ihanet bile diyebilirsiniz- beni yakalayıp orgazm olana kadar terk edilmiş bir kilisede bıçakla kovalamasına izin vermem mi?

Benim neyim var böyle?

Tam her şeyi ağzımdan kaçırmak üzereydim ki Grisha birden kemerinden metalik ve parlak bir şey çıkarıp yüzüme doğrulttu ve tüm dünyam durdu.

Bu lanet bir silah.

Alicia bir elini ağzına kapatıyor, dehşete kapılmış görünüyor, kocaman gözleri deli erkek arkadaşının yanından bana bakıyor.

"*Kapa çeneni. Kapa çeneni.*" Grisha sessizce homurdanıyor, sesi ürkütücü derecede sakin. "Şimdi sana bir kez daha soracağım. Kokainimi alan iki pisliği tanıyor musun? Yemin ederim, yalan söylemesen iyi edersin."

Başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor. "*İstemiyorum!*" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Grisha'nın dudakları kıvrılır.

"Hayır mı? Peki, bunu kanıtlamak üzeresin, sürtük."

Ben bir şey söyleyemeden beni tekrar yakalıyor ve siyah bir Mercedes'e doğru çekmeye başlıyor. Alicia çığlık atıp ona doğru koşuyor ama adam onu kabaca itip uzaklaştırdıktan sonra arkadaşlarından birine Rusça bir şeyler havlıyor. Adam Alicia'yı yakalıyor, Alicia adımı haykırırken bile onu tutuyor ve Grisha ile diğer iki serseri beni arabaya doğru sürüklüyor.

Şehrin içinden geçerken nabzım kulaklarımda davul gibi çarpıyor. Arka koltukta Grisha'yla birlikteyim, silahı hâlâ bana doğrultulmuş, çıplak korku damarlarımı yakıyor. Washington Köprüsü'nden Bronx'a geçiyoruz ve vitrinler ve apartmanlar yerlerini eski kamyon depolarına ve metruk binalara bırakana kadar ilçenin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Birdenbire terk edilmiş bir deponun önünde duruyoruz.

Araba kapanıyor.

"Çık dışarı," diye hırlıyor Grisha.

Beni öldürecek.

Cinayet Merkezi olabilecek bir yere park ettik: karanlık, terk edilmiş bir sokak, etrafta tahtalarla çevrili bir depo ve caddenin karşısına park edilmiş eski görünümlü bir Land Rover'dan başka bir şey yok.

Grisha'ya dönüyorum, karanlık bir şekilde gülümsemesini izlerken gözlerimde saf bir panik var.

"O iki pisliği tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Başımı şiddetle iki yana sallıyorum. "*Emin misin?*" diye tıslıyor.

"Evet!"

Grisha kötü niyetle gülümser. "Güzel. Kanıtla."

Rusça bir şeyler söylüyor. Arkadaşlarından biri ona votka olduğunu tahmin ettiğim bir şişe ve bir çakmak uzatıyor. Kaşlarımı çatıyorum, daha yakından bakıyorum. Sonra koku burnuma çarpıyor.

Aman Tanrım.

Elinde votka şişesi yok. Üstünde bir bez parçası var ve benzin kokuyor.

Vay anasını.

Elinde bir Molotof kokteyli tutuyor - şehir savaş alanlarında kullandıkları gibi, fital yerine bir bezle gaz doldurulmuş cam şişe.

Grisha sokağın karşısındaki Land Rover'a dönüp başını sallayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Adamlarımdan bazıları geçen gece kokainimi kaybettiğinde bu arabayı olay yerinden uzaklaşırken görmüş."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, şişeyi elime tutuştururken titriyorum.

"O pislikleri tanımadığını mı söylüyorsun? Kanıtla." Land Rover'ı işaret ediyor. "Ben bu molotofu yakacağım, sen de o lanet arabayı havaya uçuracaksın."

Çenemle birlikte midem de düşüyor. Başımı iki yana çeviriyorum, çarpılmış yüzüm Grisha'ya bakıyor.

"Ne?!" Boğuluyorum.

Arkadaşları kıkırdamaya başlarken, "Beni duydunuz," diye hırlıyor. "Patlat şu lanet şeyi."

"I-" Başımı sallıyorum, titriyorum. "Yapamam-"

Gözleri kısılır. "Evet, kaltak, yapabilirsin. Ve yapacaksın." Kapüşonumu tekrar kavradığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

ve beni sallıyor. "Ne kadar kokain kaybettiğini hatırlıyor musun?"

"Sana geri ödeyebilirim!"

Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama beni bu cehennemden kurtaracaksa bir yolunu bulurum-

"Sekiz top attığımı mı sanıyorsun, seni aptal sürtük?" diye tersliyor. "Onlar senin kaçmaya karar verdiğin *tuğlalardı*. Üzerinde dört yüz bin var mı? Çünkü emin ol, o parayı tahsil *edeceğim*. Ama şimdilik..."

Grisha silahı boynuma dayadığında sarsılıyorum, nefesim kesiliyor, gözlerim yaşıyor.

"*Yak onu.*"

Bir el yanımdan uzanıyor. Çakmak çakıyor. Anında, şişenin içine doldurulmuş paçavra aç bir alevle tutuşuyor. Grisha ve arkadaşları kıkırdıyor ve homurdanıyor, Grisha silahı tekrar bana doğrultmadan önce sıçrayarak uzaklaşıyorlar.

"Çabuk atsan iyi olur!" diye hırlıyor. "Yoksa kafanı uçuracak."

Dönüp eski Land Rover'a bakıyorum. Alevlerin sıcaklığı kolumda dalgalanırken ellerim titriyor.

"Ve eğer ıskalarsan..." Grisha arkamdan homurdanıyor.

Silahın horozunun çekilmesi bana bu cümlelerin nasıl bittiğini anlatıyor.

"Yap şunu," diye tersliyor. "*At şunu!*"

Kolum geri sarılıyor. Titrek alevler arabanın ön camında parıldıyor ve dans ediyor.

İçinde kimse yok. Sadece boktan eski bir kamyonet.

Ayrıca, ölmek istemiyorum.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve yanan şişeyi araca doğru fırlattım. Cam çarpmanın etkisiyle paramparça oldu. Anında sıvı alevler kaputu, ön camı ve yolcu tarafındaki kapıyı sarıyor. Ateş kızgın bir ejderha gibi kükrüyor, tavanı yalıyor, yanlardan aşağı iniyor ve sonra tekerleklerin etrafından yere damlıyor. Lastiklerden biri büyük bir gürültüyle patlıyor ve benim çığlık atmama neden olurken Grisha ve arkadaşlarını kahkaha krizlerine sokuyor.

Ön cam ve arka camlardan biri patlar. Metal vınlamaya ve çığlık atmaya başladı. Yaptığım şeye dehşet içinde bakarken ateşin sıcaklığı yüzümü kavuruyor. Yavaşça gözlerimi çekiyorum, dönüyorum ve Grisha'ya doğru yürüyorum.

"Tamam, başardım," diye mırıldanıyorum, kendime sarılırken titriyorum. "Lütfen gidebilir miyim-"

Patlama sağır edici. Patlamanın şiddetiyle nefesim kesildi ve üç Rus'la birlikte yere yığıldım. Kaldırım avuç içlerimi ve çenemi ısıyor, acı içinde irkilmeme neden oluyor. Arkamda bir şey kasırga gibi kükrerken Grisha ve arkadaşları neşeyle kükrüyorlar.

Hava emerek yuvarlandım. Arabanın eskiden olduğu yerde alevler saçan parçalanmış metal yığınının bakarken gözlerim irileşiyor, ağzım açık kalıyor.

Ne *halt* ettim ben?

Bir saat sonra evdeyim, dairemde.

Yapamıyorum. Duramıyorum. Titriyorum.

Alicia'dan gelen milyonlarca cevapsız arama ve yüzlerce panik dolu, özür dileyen mesaj var. Dayanabildiğim en sıcak banyoya girip cildimdeki kiri ve benzin kokulu isi temizlemeye başlarken hepsini görmezden geliyorum. Ellerimdeki ve çenemdeki kesikleri temizlerken irkiliyorum, sonra dışarı çıkıp hızla küvetin yanına diz çökerek saçlarımdaki dumanı yıkamaya çalışıyorum.

Mutfağa döndüğümde, Alicia'nın mesajlarıyla patlayıp durduğu için telefonumu sessize alıyorum. Kendime kocaman bir bardak kırmızı şarap doldurup yarısını tek seferde içiyorum.

Hala titremeyi durduramıyorum.

Birden kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum. Mutfağımdaki tabureden kalkıp dairenin ön kapısına doğru fırlıyorum.

Hayır.

Kapının yanında asılı değil.

Hay sikeyim.

Dans çantamda da değil. Kanepede ya da odamın herhangi bir yerinde. Evimin altını üstüne getirdiğimde, çantamın burada olmadığını fark etmeye başladım.

Sinemadan çıktığımda yanımda olduğunu biliyordum.

Ön kapıma vurulan yumruklar neredeyse kalbimi durduracaktı. Yüzüm bembeyaz, dönüp dehşetle bakarken boğazım ıııııııı boğuyor.

"BIANCA!"

Hava bir anda ciğerlerimi terk

ediyor. Bu Dante.

Kapıyı açtığımda, yüzü asık bir şekilde içeri daldığında nefesim kesildi. Etrafına bir göz attı ve ancak o zaman anladım ki

elinde lanet bir silahla.

"Dante-"

"Neden telefonuna cevap vermedin lan?" d i y e bağılıyor, sesinde ve yüzünde endişe var.

Yutkunuyorum. "Banyoda mıydım? Bu da ne-"

"İşler kötüye gidiyor, olan bu. Bir savaş başlamış olabilir ve ben de senin evde ve güvende olduğundan emin olmak istedim."

Midemin çukuruna soğuk bir şey yerleşiyor. "Bir...

savaş mı?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, pencerelerime doğru yürüyor ve on kat yukarıda olmamıza rağmen hepsinin kilitli olup olmadığını kontrol ediyor.

"Birisi Nero De Luca'nın Brooklyn'deki depolarından birini basmış."

Nefes veriyorum.

Tanrı'ya şükür.

"Ve... Sence bu savaş anlamına mı geliyor?"

"Tek başına, sıradan bir çete saçmalığı olabilir," diye homurdanıyor ve bana dönüp silahını kılıfına sokuyor. "Ama neredeyse bir saat sonra, birisi Bronx'ta Kratos Drakos'un arabasını yaktı."

Soğuk bir düğüm midemi tekrar şiddetle delip geçiyor. Boğazım sıkılıyor, kulaklarımda bir sızlanma sesi çınılıyor.

Dante kaşlarını çatıyor ve havayı kokluyor, kaşları çatılıyor. "Bu da ne..."

Aman Tanrım.

Tekrar kokluyor ve dairenin etrafına göz
gezdiriyor. "Bianca, neden böyle kokuyor..."

Aniden bana doğru döndüğünde donup kalıyor. Bana
doğru hışımla yaklaşıp hâlâ nemli olan saçlarımdan bir
tutam alıp burnuna doğru çekerken nefesim kesiliyor.

"*Lanet olsun*," diye fısıldıyor bitkin bir sesle. Yavaşça başını
sallayarak benden uzaklaşıyor. "Bianca-"

"Ben... Ben açıklayabilirim-"

"Ne yaptın *lan* sen? Ne yaptın lan sen?!" diye kükrer.

Ağabeyim dönüp giderken titreyerek korkuyorum.
Cebinden telefonunu çıkardı ve bir numaraya bastı.
Saniyeler sonra, Carmine olduğunu tahmin ettiğim birine
"güvenlik önlemleri", "kilitlenme" ve "en kötüsüne
hazırlanın" gibi şeyler bağırdığını duyabiliyorum.

Ağlamak istiyorum. Yıkılmak ve çılgılık atmak istiyorum.
Ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Tam o sırada, göz ucuyla mutfak tezgahının üzerinde
telefonumun sessizce yandığını görüyorum. Yanına gidip
alırken ürperiyorum.

YÖNETİCİ

Yeni bir mesajınız var.

Venom'un sitesinden.

Telefonumun kilidini açıp sayfayı kaydırırken ellerim
titriyor. Sohbet kutumda *ondan* gelen yeni bir mesaj yanıp
sönüyor.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Bunu yapmamalıydın.

Anında başka bir mesaj geliyor: bir resim. Yüklmesi bir saniye sürüyor ama yüklendiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Birisi Bronx'ta Kratos Drakos'un arabasını yakmış.

Devasa, metanetli Drakos kardeşi sadece ününden tanıyorum. Ya da en azından ben öyle *sanıyordum*.

Ancak bir Land Rover'ın alevler içindeki enkazının görüntüsü sohbet penceremde belirdiğinde, Kratos'u ününden *çok daha fazla* tanıdığımı fark ediyorum.

...Çünkü geçen gün beni terk edilmiş bir kilisenin kirli zemininde, psikopat maskesi takıp lanet bir bıçakla kovaladıktan sonra unutulana kadar parmakladı.

İşte benim maskeli yabancım *bu*. Sohbet ettiğim, beni becermesi için yalvardığım kişi. Rahatsız edici, berbat fantezilerimi gerçekleştirmeyi seçtiğim kişi.

Sadece Club Venom'dan bir rando değil.

Ölümcül derecede tehlikeli bir mafya prensini kışkırttım. Ona en karanlık fantezilerimi anlattım. O benim kim olduğumu biliyor.

...Ve bu gece, arabasını yakıp kül ettim.

Vay anasını...

Telefonum yine çalıyor.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Çizgiyi aştn, bebeğim.

KURLAR TARAFINDAN YÜKSELTİLDİ

Şimdi ben de seninkini yok edeceğim.

Sonra isminin yanındaki simge kararıyor.

Sanırım hasta olacağım.

Ne halt ettim ben?

BIANCA

En kötüsü de beklemek.

Dante'ye Bronx'ta ıssız bir yerde bir arabayı neden yaktığımı açıklamak için yaratmam gereken yalanlar ağı değil. Tamamen kasıtsız olsa bile, içine çekildiğim uyuşturucu anlaşmasını ona anlatamam, anlatmayacağım.

Uyuşturucu ağabeyim için zor bir konu, sanırım bunun başlıca nedeni ablam Claudia'nın başına gelenler. Olay olduğunda çok küçüktüm ama bir gece dışarıdayken o canavarlar tarafından uyuşturulup öldürüldüğünü öğrenmenin acısını hala hatırlayabiliyorum.

Orada sahip olduğum tek teselli, sorumlu adamların tamamen yok edildiğini bilmek. Dante tüm bunları benden saklamak için büyük çaba sarf etti ama o adamların peşine düştüğünü ve kendi adaletini uyguladığını biliyorum.

Ama mesele sadece Claudia değil. Tempest'in uyuşturucu ile ilgili kendi aile trajedisi vardır. Ablası Layla, üniversitede aşırı dozda eroinden ölmüştür.

Yani, hayır. Dante'ye hiçbir şekilde tüm bunların benim bir uyuşturucu anlaşmasına sürüklenmemden kaynaklandığını söyleyemem.

Yanlış. Ayrıca ona gizemli maskeli adamdan da bahsedemem ya da bahsetmeyeceğim.

...Kim olduğu artık o kadar da gizemli değıl.

Birkaç gün önce Kratos'u sadece ününden tanıyordum. O zamandan beri, internet sayesinde, onun hakkında bir uzman oldum.

Titreyen sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

İnternette rastgele aramalar yaparak ve bazı kardeşlerinin sosyal medyasını takip ederek onun hakkında daha fazla şey öğrendim. Boksla ve yeraltı dövüşleriyle nasıl ilgilendiğı gibi. Parçaladığım arabanın boktan eski bir kamyon olmadığını. 1980 model bir Land Rover Defender 110'du ve "Avrupa özellikleri "ne sahipti.

Ayrıca tüm retro modifikasyonlar, eski parçalar ve üzerinde yapılan çalışmalardan sonra üç yüz binin üzerinde bir fiyat etiketine sahipti. Bu da, yakmak istemediğim araba ve ne kaybettiğim ne de sattığım kokainle birlikte, şimdiye kadarki toplam yıkım faturamı yedi yüz bin dolara çıkarıyor.

Ailesi ile yakın -gerçekten yakın- olduğunu öğrendim: üç erkek kardeş ve benden sadece birkaç yaş büyük bir kız kardeş. Drakos ailesinin, hem Ares Drakos'un Neve Kildare ile evliliğı hem de Calliope nam-ı diğer 'Callie' Drakos'un tüm İrlandalı ailenin başı olan Castle Kildare ile evli olması yoluyla Kildare İrlanda Mafya ailesiyle nasıl yakından bağlantılı olduğunu keşfettim.

Yemek yapmayı sevdiğini Callie'nin Instagram'ında paylaştığı bir sürü güzel paylaşımdan biliyorum ve bu konuda oldukça iyi olduğunu da. Londra'daki Lord's College'a gittiğı için zeki olduğunu da biliyorum. Bu az bir şey değıl.

Son olarak, adamın bir Yunan *tanrısı* gibi inşa edildiğini biliyorum, yine Thirst-gram'ın izniyle. Yani Instagram.

Ve bir *tanrıdan* bahsediyorum.

Boyu bir buçuk metrenin üzerinde ve tamamen kaslı. Callie bir süre önce bazı erkek kardeşleriyle birlikte Yunanistan'a yaptıkları bir geziden rastgele fotoğraflar paylaştı ve Kratos'un mayoyla sahilde uzanırken çekilmiş fotoğrafları da vardı.

Yüce *Tanrım*.

Bir Marvel süper kahramanının, özellikle de Thor'un omuzları ve kolları. Kaya gibi sağlam, yontulmuş bir göğüs ve karın kasları, hatta kalçalarından *çok* iyi oturan mayosunun beline doğru inen görmezden *gelemeyeceğiniz* o aptal V çizgileri.

Her yerinde dövmelemler var. Mavi buzdağları gibi gözler. Ve yüzünde bir şekilde büyüleyici derecede arkadaş canlısı ve büyüleyici derecede yoğun bir bakış.

Ve geçen gün bana çizgilerimi "yok edeceğini" söyleyen adamın fotoğraflarına baktıkça bir şeyi daha fark ediyorum: İnternette bulduğum fotoğraflarından hiçbirisi *gerçekten* o değil.

Sanki sahte bir Kratos'un fotoğraflarına bakıyor gibiyim. Drakos'un ortanca kardeşine benzemek için elinden geleni yapan bir sahtekar.

Bir cephenin arkasındaki biri.

Çünkü o gözleri gerçek dünyada, maskesinin neon X'lerinin arasından gördüm. Onların parladığını ve enerjiyle dolup taşıdığını gördüm. Ve onu ilk elden gördüğüm anların hiçbirisi, bir plaj tatilindeki bu gülümseyen, çekici, soğukkanlı adama benzemiyordu.

Bu da en hafif tabirle merak uyandırıcı.

Ama yine de en kötüsü beklemek. Dante'ye, babama ya da Carmy ve Nico'ya olanlar hakkında yalan söylemek değil. Bu olayla bir ilgim olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

Yani suçluluk duygusu yüzümün her tarafındaydı ve Dante üzerimdeki gaz ve duman kokusunu yıkamaya çalışsam bile alabiliyordu. Ama beyaz bir yalan söyledim ve onlara baleden bazı kızlarla yakalanmamam gerektiğini ve gezintiye çıktığımı söyledim. Yani, bu doğru sayılır.

Gerçekçi olalım: Carmy ve Nico ve hatta Dante, tüm ergenlik ve genç yetişkinlik yılları boyunca Vito'ya karşı "Ben sadece oradaydım baba" saçmalığını kullandılar. Babam bunu tamamen yuttu mu ya da şimdi benden yutuyor mu bilmiyorum. Ama sanırım kötü niyetle bir şey yapmadığının farkında. Ayrıca, sanırım oğulları bu bahaneyi kullandığında onlara tolerans gösterdiğini hatırlıyor ve benim de aynı nezaketi hak ettiğimi fark ediyor.

Yine de iyi değil. *Hiç* haber yok.

Drakos ailesinden, ki bu rahatsız edici.

Ayrıca Club Venom sitesi aracılığıyla *kendisinden* hiçbir haber alınamadı.

Ve beklemek beni çıldırtıyor: omurgamın arkasında sürekli, iğneleyici bir his var. Bir balonun patlamasını beklemek gibi, ya da sürekli olarak karanlıktan bir elin uzanıp beni yakalamasını beklemek gibi.

Hatta bir parçam bir gece tek başıma Central Park'a gidip bana her ne yapacaksa gelsin de bitsin diye bağırmak istiyor. Ama araba kazasının üzerinden bir hafta geçmesine rağmen hala bir şey yok.

"Bianca..."

Soyunma odasında arkamda Alicia'nın sesini duyduğumda irkiliyorum. Buradaki son kişinin ben olduğumu sanıyordum ama görünüşe göre durum öyle değilmiş.

Döndüğümde Alicia'nın korkmuş bakışlarıyla karşılaşınca göğsüm sıkışıyor.

"Ne?" diye mırıldandım sessizce.

Bu hafta neredeyse her gün beni yalnız yakalamaya çalıştı, yüzünde şu anda olduğu gibi taşlaşmış, korkmuş, pişman bir ifade vardı. Yani, anlıyorum: kaltak ya da değil, sanırım erkek arkadaşının yüzüme bir silah dayadığını ve beni bir arabaya sürüklediğini görmek onu ciddi şekilde sarstı.

Yine de, yüzüme silah dayayan *bendim*, çünkü beni hiç istemediğim lanet bir uyuşturucu anlaşmasına sürükledi. O yüzden ne kadar kötü hissettiği ya da ne kadar üzgün olduğu konusunda verecek sikim kalmadı.

"I..." Kalın kalın yutkunuyor. "Sadece söylemek istedim..." "Evet mi?" Soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

Dudağı titriyor. "*Çok* özür dilerim Bianca," diye mırıldanıyor. "Lütfen, hiçbir fikrim yoktu-"

"Benden uzak dur Alicia," diye bağırarak kapüşonumu çekiştiriyorum.

Yüzü biraz asılıyor ama başını sallıyor. "Ben... Ben sadece ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istedim."

"Duly. Not edildi," diye mırıldandım, başka tarafa bakarak. "Ve artık Grisha ile birlikte olmadığımı."

Duraksıyorum, omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten kırılmış ve ciddi şekilde sarsılmış görünüyor. Gözlerinin altında torbalar var ve yüzünde bitkin, yorgun bir ifade var.

"Senin için üzülmem mi gerekiyor?"

Boğazı düğümleniyor ve başını sallıyor. "Hayır, hayır. Ben sadece..." Başka tarafa bakıyor. "*Onu* terk *ettim*. I..." Çaresizce başını sallıyor. "Onun tehlikeli olduğunu hep biliyordum. Sanırım bu yüzden onunla çıktım. Ama bu?" Başını tekrar sallıyor. "Boyumdan büyük işlere kalkıştığım da anlarım. Yaptığı şey gerçekten berbattı, Bianca."

Evet, biliyorum Alicia. Oradaydım.

"Her neyse, sadece bilmeni istedim," diyor sessizce. "Olanlar için ve seni bu iş e bulaştırdığım için gerçekten üzgünüm. Bunların hiçbirini hak etmedin."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Alicia gittikten sonra eşyalarımı toplamayı bitiriyorum, çantamı omzuma atıyorum ve çıkarken ışıkları kapatıyorum. Ben kapıyı açarken arka kapı gıcırıyor ve ben geceye adımımı atarken tiyatronun arkasındaki ara sokaktaki gölgeler tuğla duvarlara tırmanıyor.

Kapüşonumu başımın üzerine çekip çantamı biraz daha sıkı kavriyorum. Bir an için kilisede onunla birlikte hissettiklerime geri dönüyorum: çığ, ilkel bir tehlike ve yakalanmaya duyulan muhtaç, acılı bir arzu.

Korku ve şehvet. Panik ve heyecan.

Aklımdan çıkaramadığım bir itme-çekme hissi.

Sinemanın kapısının kapalı olduğundan ve arkamdan sıkıca kilitletiğinden emin oluyorum. Titrek bir nefes alıyorum, hayali pençeleriyle bana doğru uzanan ürkütücü gölgelere yan gözle bakarken omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. Sonra silkinip çantamı omuzluyorum ve bir taksi bulmak için ara sokağın ağzına doğru ilerliyorum.

Bu sefer gölgeler beni gerçekten yakaladı.

Bir el ağzımı kapattı. Başıma bir torba geçirildi.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve karanlığa doğru sürükleniyorum.

Çanta başımdan çekilirken nefesim kesiliyor. Kiliseye geri döndüm. Bu sefer her şey farklıydı. Daha karanlık.

Daha korkutucu ve daha gerçek.

Mumlar yanmıyor. Vitray pencerelerdeki çatlaklardan biraz ışık sızıyor olsa da, harap haldeki eski kilise büyük ölçüde karanlık ve kasvetle yıkanıyor. Köşelerde ve kemerli taş kirişlerde ürkütücü gölgeler titreşiyor ve sızıyor.

Ve ben yalnızım.

Biri kafamdaki çantayı çıkardı. Ama arkama baktığımda tek gördüğüm daha fazla gölge, karanlık ve sessizlik.

Nefin ön tarafına yakın bir yerden gelen küçük bir ses bakışlarımı tekrar ileri doğru savuruyor. Nabzım hızla atıyor ve geçen seferkini hatırlayarak korku ve yasaklanmış bir heyecanla derim karıncalanıyor. Kaşlarımı çatarak karanlığa bakıyor, yukarıdaki gölgelerin gerçekten hareket edip etmediğini ya da hayal görüp görmediğimi anlamaya çalışıyorum.

Bu o mu? Yoksa beni bu yere geri çeken aslında bir hayalet ya da bir görüntü mü-

Birdenbire, sanki sorum yüksek sesle sorulmuş gibi, cevabımı iki parlayan X işareti ve alaycı bir bakış şeklinde alıyorum,

Neon gülümsemesi daha önce tahtın olduğu yerdeki karanlığı aydınlatıyor.

Nabzım atıyor. Acımasız ve sıcak bir şey göğsüme saplanırken boğazım nefes borumun etrafında sıkılıyor.

Kilise hâlâ tamamen sessiz. Ama yavaşça, parlayan maske ürkütücü bir şekilde yana doğru eğiliyor. Bir şey parıldıyor; bir saniye sonra bunun bir bıçak olduğunu fark ediyorum. Kocaman bir av bıçağı, maskesinin neonu ölümcül kenarından yansıyarak elinde yavaşça dönüyor.

Çizgiyi aştın, bebek kız. Şimdi ben de seninkini yok edeceğim.

Tüm göğsüm daralıyor. Yüzüm çöküyor ve daha önce hissettiğim dengesiz heyecan cam gibi paramparça olup saf korkuya dönüşüyor.

"Bu da ne böyle?" Boğuk, kısık bir sesle fısıldıyorum.

Maske diğer tarafa doğru eğilir ve ürpertici bir açıyla bakar.

Kratos sessizce homurdanıyor: "Bunun için imza attın... *Bianca*," diyor. Sesinin kaba, viski ve deri tınısı yankılanan eski mekânda gürlüyor. Burada neredeyse taş taş sürtünüyormuş gibi geliyor.

"Bunun çekip gitmek için son şansın olduğunu söyleyebilirim..." Sert, hırıltılı, neşesiz bir kıkırdama çıkarıyor. "...Ama artık bunu çoktan geçtik, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Karanlıkta gizlenmiş tahtından ayağa kalktığında maske yükselirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Maske bana doğru yaklaşıyor, sanki

molozlar ve kırık eski sıralar, yaklaşıyor. Ve daha da yaklaşıyor.

"Bundan kaçmanın zamanı çoktan geçti prenses."

Yüzüme doğru bakarken göğsüm sıkışıyor, soğuk bir ürperti omurgamı dikleştiriyor.

"Ama *benden* kaçmanın tam zamanı."

"I-" İkiz neon X'lere bakarken gözlerim kocaman oldu. "Bu bir kazaydı. Araba..."

"Eminim," diye homurdanıyor.

Bıçak elinde parlarken içimde soğuk bir ürperti daha dalgalanıyor. Bir an için bu konuda boyumu aşmış olabileceğimi düşündüm. Buraya son geldiğimde bunun bir oyun olduğunu biliyordum. Korkunç, çılgınca, çarpık bir oyun ama yine de bir oyun.

Bu sefer, artık oynadığımızdan pek emin değilim. Ve utanç verici bir şekilde heyecanlı *olsam* bile, bunun cinsel bir şey olması gerekip gerekmediğini bilmiyorum.

Bu sefer, kıyafetlerimi yırtıp beni becermek için peşimden koşmak istemeyebilir.

Sadece *boğazımı parçalamak* istiyor olabilir. "Neyi

yok ettiğini biliyor musun?"

Dudağım dişlerimin arasına

çekiliyor. "Özür dilerim."

"Henüz değilsin. Ama olacaksın."

Tekrar yutkunuyorum. "Araba-"

"*Sadece* araba değildi prenses," diye tıslıyor.

"I..." Bıçağı tekrar kaldırıp düşünceli bir şekilde yüzünün önünde döndürürken titriyorum. "Ödeyeceğim-"

"Aynen öyle yapacaksın."

Bıçağı kapüşonumun önüne getirdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Jilet gibi keskin ucuyla boynumu biraz aşağı çektikten sonra bıçağı göğüs kafesimden aşağıya indiriyor ve yan tarafa doğru sürüklemeyen önce göğüslerimin arasında gezdiriyor. Bıçağın sivri ucu kapüşonumun üzerinden sol göğsümün üzerinden geçip tam meme ucumun üzerinde dans ederken nefesim kesiliyor ve içimde düşük bir nabız atıyor.

Ben ödeyeceğim.

Aynen öyle.

Ve aniden, korkunç derecede heyecan verici bir ürperti kalçalarımın arasında sıcak bir şekilde dalgalanırken bile tıklıyor.

Yaptıklarımın bedelini ödeyeceğim. Ama bu parayla ya da hayatımla olmayacak.

Başka bir şeyle olacak.

İri gözlerimi kapüşonumun içinden göğüs uçlarımı okşayan bıçaktan çekip gözlerindeki ruhsuz, ürpertici neon X'lere diktiğimde haklı olduğumu anlıyorum.

"Eğer..." Nefes alıyorum. "Eğer bunu yaparsak..."

Maskenin arkasından sırttığını

hissdebiliyorum. "Evet, prenses?"

diye sessizce homurdanıyor.

Soruyu bitirmeme gerek yok, çünkü haklı olduğumu zaten biliyorum. *Bu* bir ödeme. *Ben* yaptığım şeyin bedeliyim. Berbat ettim. Ona ait olanı yok ettim. Ve şimdi, o beni yok edecek. Barbarca ve korkunç hissettirmeli. Bundan nefret etmeliyim. Ya da en azından korkmalıyım.

Bu kadar heyecanlı
olmamalıydım. Bu kadar
ıslak olmamalıydım.

Yüzüne bakarken dişlerim alt dudağımın üzerinde geziniyor.
"Neden hâlâ maske takıyorsun?" Nefes alıyorum.

Yani, ikimiz de diğerinin kim olduğunu biliyoruz artık. Bu artık Venom sitesi üzerinden anonim bir "buluşma" değil.

Kratos başını yana eğiyor, o alaycı neon gülümsemenin ve arkasında belli belirsiz parlayan gerçek gülümsemenin ruhumu delip geçmesine izin veriyor.

"Çünkü sen istedin," diye mırıldanıyor.

Bıçağın ucu tekrar meme ucumun üzerinde kayıyor. Keskin bir nefes alıyorum, o arkamda dolaşmaya başladığında kapüşonumun içinden gelen baskıyı hissediyorum. Bıçak göğsümde geziniyor, önce bir göğsümü, sonra diğerini okşuyor, ucu doğrudan o meme ucunun da üzerinden geçiyor.

Tam arkamda durduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor, ağzını kulağıma doğru indirirken arkamdan bana doğru yaklaşıyor.

"Çünkü prenses..." diye mırıldanıyor usulca. "*Bunu sen istedin.*"

Bıçak göğsümde ilerlerken nabzım yükseliyor, ölümcül uç şahdamarımdan yukarı kayarken derimden bir santim ötede dans ediyor.

"Şimdi..." Kratos kulağıma hırlıyor.

Sıcaklığı, kokusu ve katıksız gücü çakıllı tenimde titreşiyor.

"Koş."

BIANCA

Beni tiyatronun arkasından yakaladığından beri, adrenalin damarlarımda mazot gibi dolaşıyor. Ve bunu söylediği anda, sanki başka bir Molotof kokteyli gibi alev alıyor.

Ondan uzaklaşırken kulaklarımda kan uğulduyor ve kendimi eski kilisenin neredeyse tamamen karanlığına fırlatıyorum. Gözlerim karanlığa biraz alıştı ve tamamen kör değilim, ama yine de karanlığa doğru fırladığımda bu acının ötesinde bir acele.

"Runnnn, prinkípissa...."

Ses hırlıyor ve etrafımda hırlıyor. O her yerde ve hiçbir yerde. Sanki mürekkep gibi siyah bir boya havuzunda boğuluyorum, beni yavaşça boğuyor ve tüm varlığımı donuklaştırıyor.

Önce sola, sonra sağa zikzak çiziyorum, nefes nefese kalırken bacaklarım sertçe pompalanıyor. Bir saniye, tam önümde olduğuna yemin edebilirim. Sonra, arkamda.

Yanımda. Her yerde.

Lanet kafamın içinde.

Kendimi başka bir yöne doğru fırlatıyorum, yarı kör bir şekilde karanlığa doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Bir saniye sonra, kaval kemiğim taş gibi bir şeye ya da belki de parçalanmış sıralardan birine çarparken çığlık atıyorum.

Haykırıyorum ve kirli zemine yayılıyorum. Bir avucumu ve bir dizimi yere koyuyorum, tekrar ayağa kalkmaya hazırım.

Çok geç.

Devasa cüssesi ve ağırlığı arkamdan bana çarpınca çığlık boğazımdan koptu.

"Yakaladım seni," diyor taş gibi sesi.

Uzun saçlarımdan kocaman bir tutam alıp çekerken kafa derimdeki acı reseptörleri patlıyor. Tekrar haykırıyorum, dizi kürek kemiklerimin arasına yerleşip göğsümü sıkıca yere sabitlediğinde başım geriye düşüyor.

Kratos, kocaman eli aniden yoga pantolonumun arkasını kavradığında homurdanıyor. Çekiyor, kıcımlı kabaca havaya kaldırırken beni inletiyor, gövdem hala yere sabitlenmiş halde beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor.

Birden pantolonumun arkasını tutan yumruk pantolonumu dizlerime kadar indirdi. Kocaman avucu çıplak kıcıma sertçe vururken rüzgâr içimden fırlıyor, damarlarım sıcaktan zonkluyor. Tenin tene çarparken çıkardığı keskin, çatırtılı ses beni inletiyor, sesi kilisede yankılanıyor.

Beni tekrar tokatlıyor, sonra tekrar, kabaca ve tekrar tekrar önce bir yanağıma sonra diğerine şaplak atıyor, ben onun sert dokunuşu altında kıvranıyor, hıçkırıyor ve inliyorum. Birden parmakları tangamın kenarına kaydılar. Geçen sefer yaptığı gibi sıkıca çekiyor, dantel klitorisime sıkıca sürtünürken lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

"Benim için önemli olan bir şeyi mahvettin, *prinkípissa*," diye hırlıyor kulağıma. "Sanırım senin için önemli olan bir şeyi mahvetmem adil olur."

Daha sert çekiyor ve tanga tamamen parçalanmadan önce derime saplanıyor.

"Ve bu güzel, küçük, bakire amcıkta başlayacağım."

Kocaman eli aniden arkadan seksimi kavradığında nefesim kesiliyor. Kocaman kalın bir parmağını dudaklarımın arasından geçiriyor. Parmağını kabaca içeri sokuyor, ben onun dokunuşu altında ciyaktırken ve kıvrılırken sertçe içime giriyor.

"Çok *dar*," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "Çok *küçük* amına koyayım." Bıçağının ağzını omurgamda gezdirirken ürperiyorum. "Daha önce hiç erkekle birlikte olmadın, değil mi *prinkípissa*? Kimse bu daracık küçük amcığı germedi, değil mi?"

Yanağım yerdeyken başımı elimden geldiğince sallayarak inliyorum.

"Utanç verici," diye mırıldanıyor vahşice. Kıcıma tekrar şaplak atıyor, kalın parmağı tekrar içime girmeden önce inlememe neden oluyor, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Tekrar kulağıma doğru eğildiğini hissettiğimde ürperiyorum. "Çünkü o daracık deliğine girdiğimde sikim seni ikiye ayıracak."

Parmağı kabaca içime giriyor ve beni kabaca itip kakarken çıkardığı müstehcen, yüksek sesli, ıslak uyarılma sesleri bunu ne kadar istediğimi ve arzuladığımı ele veriyor.

Bunu ne kadar çok bekliyordum.

Ve o bunu biliyor.

Kratos karanlığın içinde karanlık, şeytani bir kahkaha atıyor.

"Ne açgözlü, ne hevesli bir sürtük buldum," diye homurdanıyor ve beni daha da sert parmaklıyor. "Bahse girerim bu küçük sürtük, benim olanı yok ettiğinden beri külotunu *kirletiyordur*, seni bulmam için can atıyordur."

Parmağı içime giriyor ve ben

haykırıyorum. "Ve seni kovalarım."

Kemer tokasının şingirtisini ve fermuarının aşağı çekilme sesini duyduğumda ürperiyorum.

"Ve seni yakalayacağım."

Altıma uzanıp kapüşonumu, üstümü ve sütyenimi çeneme kadar çekerken tekrar çığlık atıyorum. Göğüslerimden birini kabaca kavırıyor, ben zevk ve acının karışımı içinde kıvrılırken meme ucunu sıkıştırıyor ve büküyor.

"Ve seni mahveder."

Parmağı içime doğru kıvrılıyor, gözlerimin geri dönmesine ve ayaklarımın kıvrılıp kirli zemini pençelemesine neden oluyor. Sonra elini kaydırarak kalkık kıcıma son bir sert şaplak atıyor.

Önüme geçip dizlerinin üzerine çöküyor. Eli saçlarıma dolanıyor, başımı kaldırıyor ve gözlerini gözlerime kilitliyor.

Vay anasını.

Hâlâ maske takıyor ama artık gömleksiz, kollarının ve gövdesinin sert olukları ve damarları kasvetli karanlıkta ve kırık pencerelerden gelen örtülü ışıktaki keskin bir şekilde göze çarpıyor. Dövme mürekkebi bronzlaşmış teninde kara büyü gibi dans ediyor. Hareket ettiğinde iri göğsü kabarıyor ve saçımı bir avuç tuttuğunda damarlı ön kollarının kalın, gergin kasları dalgalanıyor.

Kratos diğ er elini ç özülmüş , fermuarı aç ılmış siyah kot pantolonuna götürüyor. İ ç eri uzanıyor ve ben sessizce inliyorum, pantolonunun i ç inde kendini okşamaya başladığında bakış larım o n u n hareketlerine perçinleniyor.

"Benim i ç in iyi bir kız olacak mıs ın?"

Yü ce İ sa.

Baş ımı sallayarak inliyorum. Kalç alarım birbirine kenetleniyor, bacaklarımın arasındaki zonklama daha fazlası i ç in çı ğ lık atarken utanç verici bir şekilde muhtaç bir şekilde sık ılıyor.

Kratos diğ er elini kaldırarak loş ış ığın elindeki büyük av bıçağ ının üzerinde parlamasına izin verir.

"Umalım da ö yle olsun."

Hiç bir uyarıda bulunmadan kot pantolonunu ve boxer'ını birlikte aşağı itiyor. Aniden siki serbest kalıyor ve yüzümün önünde sallanmaya başlamadan önce karın kaslarına sertçe vuruyor.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Anladığım kadarıyla porno cinselliğ i güçlendiriyor. Herkes gerçek hayatta olduğ undan biraz daha yüksek sesle inliyor. Her pozisyon orgazmiktir. Her leke ve kusur fırçalanır ya da makyajla düzeltilir.

Her kış mükemmel şekillendirilmiş. Her göğ üs mükemmel yuvarlak ve ş ımarık. Ve her horoz kocaman ve zonkluyor.

Ama bir saniye bile tereddüt etmeden söyleyebilirim ki, internette herhangi bir pornoda gördüğ üm tek bir sık bile ş u anda baktığ ımın yanına bile yaklaşamaz.

Devasa olan sadece Kratos'un boyu ya da kasları değ il. Gezegendeki en büyük sık olması gereken ş eye bakıyorum.

Sik değil. *Penis* değil.

"Sik", tam anlamıyla, elini etrafına sardığı ve tam önümde okşamaya başladığı şişman, şişmiş, neredeyse canavarca büyük uzantıyı tanımlamak için kullanabileceğiniz tek kelimedir.

Bu nasıl içime sığacak?

Tam bunu düşünürken yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor. Derinden hırlıyor, maskesi yana doğru eğilirken yüzümü sikine yaklaştırıyor. Boğazından kısık bir kıkırdama yükseliyor.

"Oh, seni becermeyeceğim."

Titriyorum.

"Henüz değil. Seni ikiye bölmekten endişe ettiğim için de değil," diyor karanlık bir sesle. "Ama henüz *bunu* hak etmediğin için."

Beni daha yakına çekip kocaman sikini yüzümden birkaç santim ötede okşarken nefesim kesiliyor.

"Aç o lanet ağzını," diye homurdanıyor. "Ve bana iyi bir küçük sürtüğün *bunu* nasıl hak ettiğini göster."

Ağzımın açılmasını zar zor bekledi. Aletinin kalın, şişmiş başı dudaklarıma precum bulaştırıyor ve dudaklarım ayrılmadan önce sessizce nefes almamı sağlıyor. Kabaca saçlarımı kavrayarak kendini dudaklarımın arasına sokuyor, ben bir iniltiyi geri yutarken başını dilimin üzerine itiyor.

Kratos, "Arabamı yakan kötü sürtükler sikilmiyor, bebek kız," diye tıslıyor. "Onlara ucuz fahişeler gibi davranılır."

Bununla ilgili her şey beynimde alarm zillerini çaldırıyor olmalı. Beni buraya isteğim dışında getirdiği gerçeği. Karanlıkta *beni* lanet bir silahla *kovalaması*.

Beni ellerim ve dizlerim üzerinde yere yatırıp sikini ağızıma sokmadan önce bıçakladı.

Bunların hepsi büyük bir kırmızı bayrak olmalı.

Ama öyle değil. Benim gibi kırık, kusurlu ve bunamış biri için değil. Bu korkutucu değil ya da biraz fazla değil. Yüzde yüz *öyle*.

Ve tüm bunlar beni hayatımda hiç olmadığım kadar ıslatıyor. Bu korku faktörü, sertlik ve her bir düğmeme basan şüpheli rıza seviyesi.

Ona durmasını söylesem, yalvarsam bile durmayacağını biliyordum. Aslında daha da sertleşecekti. Nabzımın damarlarımda kükremesine, içimin titremesine ve daha fazlası için sızlamasına neden olan şey *bu*.

"Hayır" bunu durdurmaz. "Dur" da durdurmaz. Tüm bunları burada ve şu anda sona erdirecek tek bir kelime var.

Kaybol.

Tüm bunların altında, derinlerde gizlenen şey bu: tek bir kelimeyle bunu durdurabileceğimi bilmek. Arka cebimde her an kullanabileceğim bir koz olduğunu bilmek.

Ama bunu durdurmak *onu durdurur*. Kalıcı olarak. Rüya sona eriyor. Gerçeğe uyanıyorum. Ve tavşan deliğinin ne kadar derin ya da ne kadar karanlık olabileceğini asla göremiyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Kratos saçlarımı avuçlayıp kocaman aletini boğazımın arkasına doğru iterken tek yaptığım inlemek.

Kendimi kekelerken ve biraz boğulurken hissedebiliyorum. Dudaklarımın kenarlarından tükürük ve prekum damlıyor ve çenemden aşağı süzülüyor. Derinden inliyor, saçlarımı tutup ağzımdan zevk alırken v çizgileri ve karın kasları esneyip dalgalanıyor.

"İşte iyi bir küçük fahişe," diye homurdanıyor. "Şimdi dilini kullan, iyi bir küçük seks oyuncağı gibi."

Ağzımı kaygan, parlayan kafasından çekerken inliyorum. Ağzımı şişmiş shaftının alt tarafına getiriyor. O zevkle tıslarken ben dilimi çıkarıp yalıyorum, ağzımı onun büyüklüğünde aşağı yukarı sürüklüyorum.

Kratos üzerime eğildi, aşağı uzandı. Kıçıma şaplak atarken kalın aletinin etrafında inleyerek haykırıyorum. Tekrar yapıyor, ağzımı büyük, ağır taşaklarına doğru çekmek için saçımı tutuşunu kullanıyor.

"Em," diye emrediyor. "Açgözlü küçük döl sürtüğü gibi, bebek kız."

İnliyorum, tam olarak söylediği gibi yapıyorum. Dudaklarım ardına kadar açılarak ağır bir küreyi ağzıma alıyor. Dilim ipeksi derisinin üzerinde geziniyor ve o derin derin inlediğinde, içimde güçlü bir şey patlıyor.

Kalın parmağı arkadan yarığıma doğru ilerlerken ağzımdan bir inilti daha dökülüyor. Parmağını içeri sokuyor, beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklıyor, kiliseyi tekrar sıırılsıklam ıslak amımın iffetsiz sesleriyle dolduruyor. Parmağı bacaklarımın arasından aşağı doğru itiyor, ben nefes nefese kalıp onun ağır taşaklarını dillerken klitorisimi ovuyor.

Kratos'un eli çekiliyor, belli ki bir şeye uzanıyor. Gözlerim parlıyor, bıçağının soğuk, çıplak ucunun omurgamda gezindiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Beni kesmiyor ama o ucun ölümcüllüğünü kıl payı hissedebiliyorum.

Tenimden genişçe, kıcıma doğru gittikçe daha aşağı iniyor.

"Aç ağzını, benim küçük sürtüğüm."

Bunu yaptığımda, şişmiş kafasını tekrar içeri itiyor.

"Aç şu lanet bacaklarını."

İç baldırıma bir tokat atıyor, dediğini yapmak için çabalamadan önce inleyip sızlanmama neden oluyor. Sonra soğuk çeliğin uyluğumun arkasından aşağıya indiğini hissettiğimde gözlerim kocaman açılıyor. Geri çekilmeye başlıyorum ama Kratos saçlarımı sıkıca avucunun içine alarak beni olduğum yerde tutuyor.

Bıçak tenimin üzerinde dans ediyor, içe doğru alay ediyor ve sonra yavaşça, acı verici bir şekilde, alaycı bir şekilde iç uyluğuma doğru sürükleniyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor ve yaklaşıyor...

Kısa, dehşet verici bir saniyeliğine, tüm bunları ve onu yanlış değerlendirdiğimi düşünüyorum. Bıçak amıma doğru yaklaşıırken, bir anlığına Kratos'un ne kadar çılgın olduğunu hafife alıp almadığımı merak ediyorum.

Ama bıçağın ucu en mahrem bölgeme dokunmadan hemen önce, aniden bileğini oynatarak bıçağı parmaklarının arasında döndürüyor. Aniden, yuvarlak uçlu sert bir şey am dudaklarımın arasına bastırıyor, tıpkı sikini ağzıma soktuğu gibi.

Lanet olsun.

Tamamen sadist olmayabilir. Ama bir anda, bu adamın ne kadar psikopat olduğunu hafife aldığımı anlaştı.

Bıçağının sapını amıma soktu.

Asıl mesele şu ki, ben de aynı derecede deli olabilirim. Çünkü o pürüzsüz, şişkin kabzasıyla beni becermeye başladığında, kendimi onun etrafında erimeye başladığımı hissedebiliyorum. Ve

Ben onun dev sikinin etrafında boğuk bir inilti çıkardığımda, o da bunu biliyor.

Kratos karanlık bir şekilde kıkırdıyor, giderek hızlanan ve derinleşen sığ itişlerle ağzımı sikmeye başlarken inliyor.

"Ne kadar açgözlü bir sürtük buldum," diye inliyor.

Gözlerim geri yuvarlanıyor ve bıçağının sapıyla beni kabaca becermeye başladığında nabzım damarlarımda napalma dönüşüyor. Ağzımın içine tekrar sokuyor, kabzanın kaygan, istekli amıma girip çıkmasıyla tempo tutuyor.

Kendimi kaybetmeye başladıkça daha yüksek sesle inliyorum. Kontrolümü.

Gerçeklikle olan bağlantım.

Tek bildiğim, bu *devasa*, vahşi, muhtemelen cezai olarak deli adamın beni her iki ucumdan da sikiyle ve lanet *bıçağıyla* sikmesinin büyüleyici, yoğun, delice hissi.

Kabzanın şişkin tepesi *tam* yerine denk geliyor, o homurdanıp ağzımı kabaca sikerken g noktama sürtünüyor. İnlemelerinin sesleri, bıçak sapının damlayan ıslak amımı sikerken çıkardığı ıslak ve özensiz seslere ve benim boğazımdan çıkan yüksek sesli, istekli inlemelere karışıyor.

Vücudumdaki her kas gerilmeye başladı. Kollarım titriyor. Bacaklarım titriyor. Yasak, berbat, aşağılık bir tür zevk beni içten dışa doğru yutmakla tehdit ederken tüm vücudum tepeden tırnağa titremeye başlıyor.

"*Merak ediyorum*," diye homurdanıyor, ağzımı sikerken ve sapı amıma sokmaya devam ederken kendi kendine karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "*Merak ediyorum*, bütün o ilkel ve uygun küçük

Balerin arkadaşların, benim için *böyle lanet bir fahişe* gibi davrandığını görünce ne düşünürler?"

Gözlerim kafamın içinde geriye yuvarlanıyor. Göğsümde alçak, çaresizce istekli bir inilti oluşmaya başlıyor. Göbeğim sıkılaşıyor, kaslarım titriyor, dalga üzerimde yükselmeye başladığında tamamen yol vermeye başlıyor.

"Bu sadece başlangıç, biliyorsun," diye homurdanıyor Kratos. "Bu güzel boğazdan aşağı indikten sonra tüm bunların biteceğini bir *an* bile düşünme."

İnledim.

"Hayır, hayır, *prinkípissa*," diye hırlıyor. "Hayır. Bu gece ağzını alacağım. Ama yakında, bu pis küçük amcığı da alacağım. Koca sikimin her santimini sürük deliğinin derinliklerine aldığında bir döl fahişesi gibi çılgılık atmanı ve inlemeni izleyeceğim."

Beni sapıyla daha da sert sikmeye başlıyor, girip çıkıyor, bazen çeviriyor, ta ki geri dönüşü olmadığını anlayana kadar.

"Ve sonra, ağzını ve amını başka bir erkek için mahvettikten sonra, seninle işimin bitmeyeceğini bil."

Eğildi, homurdanarak sikini salyalar akan ağzıma daha da sert ve hızlı sokmaya başladı.

"*Senin kışını da alacağım, bebek kız. Sahip olduğun her delikten döllerimi akıtacağım. Şimdi iyi bir kız ol ve beni boşalt.*"

Hepsi bu: Beni hırpalamasının kaba ve acımasız yolu. Sözlerinin iğrençliği. Büyüklüğü. Kilisenin karanlık, kirli kasveti ve lanet bir *bıçağın* üzerine boşalmak üzere olduğum çılgınlığı.

Hepsi aynı anda oluyor. Ve o zaman, tüm dünyam tersine dönüyor.

Sikinin etrafında çığlık atıyorum, kasılırken ve patlarken bacaklarım bükölüyor ve yere tekme atıyor. Orgazm içimde gölüyor, kıvranırken ve inlerken görüşümü siyah ve kırmızıya çeviriyor.

Kratos derinden homurdanıyor. Aletini gırtlakımın arkasına sokuyor, yumruğu saçlarımı sıkıyor. Birden kocaman siki ağzımın içinde şişiyor. Zıplayıp seğiriyor ve dölünün sıcak, kalın ipleri dilimin üzerinde patladığında inliyorum.

Açgözlölükle yutuyorum, onun için boşalmaya devam ederken sarhoş, yüksek ve çılgın hissediyorum. Siki tekrar tekrar seğiriyor, boğazımın arkasına doğru daha fazla döl akıtıyor. Sikini şişmiş dudaklarımdan çekerken inliyor ve kendini dudaklarıma doğru okşuyor. Sıcak dölleleri yanaklarıma, çeneme, burnumun üstüne ve bıçak kabzası vücudumdan başka bir titreyen orgazmı sıkarken dudaklarımın her yerine damlıyor.

Benden uzaklaştığında kollarım ve bacaklarım tutmuyor. Kör bir iniltiyle yere yığılıyorum, titriyorum ve sarsılıyorum. Tam bunu yaparken, amımın hemen yanında keskin bir acı beni kesince aniden haykırıyorum.

"Kımıldama."

Ancak onu benden dikkatlice kaydırduğında, lanet bıçak hâlâ içimdeyken yere düştüğümü fark ediyorum.

Kratos, kafamı karıştıran bir nezaketle beni sırtüstü çeviriyor. Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan dizlerimi ayırıyor ve kendini bacaklarımın arasına indiriyor. Maskesinin alt kısmını tutuyor ve aniden kalçalarımın arasına düşmeden önce ağzının üzerine çekiyor.

Tanrı'nın kutsal annesi.

Ağız, bıçağın az önce açtığı küçük kesiğin üzerinde, kalçamın bikini bölgemle birleştiği hassas noktayı emiyor. Seksimin hemen yanındaki kesiği emzirirken acı, zevk ve deliliğin karışımı içimde zonkluyor. Yavaşça, neon X gözleri benimkilere kilitlenmiş, ağız kayıyor.

Vay anasını...

Dili dudaklarımda geziniyor ve klitorisimin üzerinde dönüyor. Derinden inliyor, beni içten dışa doğru yutmaya çalışır gibi dilini içime sokuyor. Kocaman, kaslı elleri kalçalarımı birbirinden ayırıyor.

Dili içime dalmakla klitorisimin üzerinde agresif bir şekilde dönmek arasında gidip geliyor.

Bacaklarım titriyor. Çekirdeğim titrerken midem sıkıca kenetleniyor. Kratos'un dudakları klitorisimin etrafında kenetleniyor ve onu emdiğinde sanki bir tetiği çekmiş gibi oluyorum.

Tekrar boşalırken karanlığa doğru çılgılık atıyorum, sırtım yerden kalkıyor ve kalçalarım yüzüne doğru sallanıyor.

Ağızını çevirip sırttıktan sonra aniden kesiğimi tekrar sıkıttığında hâlâ titriyor ve nefes nefese kalıyorum. Uzaklaşmadan önce yarayı sertçe emerken içimde bir elektrik patlaması oluyor.

Bacaklarımın arasından bana bakan psikopata bakarken tüm gerçekliğim loş, boğucu bir sise dönüşüyor, şeytani bir sırıtışla kıvrılan dudaklarında dölüm ve kanım parlıyor.

"Bu kombinasyonu yakında tekrar tatmam gerekecek, bebek kız," diye sessizce homurdanıyor, dudaklarını yalıyor.

Herhangi bir uyarıda bulunmadan ayağa kalkıyor ve hâlâ sert, gülünç derecede büyük olan sikini pantolonunun içine sokuyor. Maskesini tekrar yerine takmadan önce gömleğini çekiştirerek arkasını dönüyor. Sonra başını hafifçe manyakça eğerek bana bakmak için dönüyor.

"Üstünüzü değiştirin, telefonunuz da şurada."

Kürsünün olması gereken yerdeki yıkık dökük tahtı işaret ediyor.

"Ve dışarıda sizi eve götürecek bir araba var."

Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve karanlığa doğru yürür.

"Bekle..."

Kelime yara bere içindeki, nefes nefese kalmış, kavrulmuş dudaklarımdan dökülüyor. Karanlık, hantal şekli durdu ama arkasını dönmedi. "Evet?"

Titriyorum, her yerim titriyor ve titriyorum.

"Ne zaman..." Dudağımı çiğniyorum. "İşimizin bitmediğini söylemiştin..." "Değiliz," diye homurdanıyor. "Bir mil bile değil."

Kalçalarımın arasında istekli bir sıcaklık birikiyor.

Psikiyatrik yardıma

ihtiyacım var. "Peki, ne zaman..."

Kratos'un sesi karanlığın içinde kıkırdıyor.

"Açgözlü küçük şey," diye mırıldanıyor. "Bunu bir daha ne zaman yapacağımızı bilmek ister misin?"

Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum.

"*Evet*," diye fısıldıyorum.

Aniden başını çevirip neon X'lerin bana parlamasına izin verdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Bu kolay," diye mırıldanıyor. Başını yana doğru eğiyor. "Hiç beklemediğin bir anda."

Sonra, duman gibi, sessizce yan kapıdan çıkıp gitti.

Yerde kalıyorum, derin nefes alıyorum ve gerçeklik duygusunu tekrar kafama yerleştirmeye çalışıyorum. Yavaşça ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum, her hareketimde irkiliyorum. Kendimi ayaklarıma doğru sürüklerken yine irkiliyorum, *her yerim* ağrıyor. Ama bu lezzetli bir ağrı.

Tahtta, yeni bir takım kıyafet buluyorum - *kendi* kıyafetlerim. Kratos'un nasıl *olup* da benim için kıyafetlerimi değiştirdiğini merak ettiğimde içimde kısa süreliğine dehşet verici bir şey dalgalanıyor. Ama şu anda bunu düşünemeyecek kadar bitkin ve çökmek üzereyim.

Hızlıca giyiniyorum ve ön kapıdan çıkıyorum. Elbette, geçen seferki gibi, sürücüsü koyu renk gözlük takmış siyah araba beni bekliyor, arka kapı çoktan açık.

Yüzümü buruşturuyorum ve ağır aksak ona doğru yürüyorum, bunu yaparken cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Sikeyim.

Dante, Carmine ve Nico'dan bir sürü cevapsız arama var. Milena ve Naomi'den de. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok okunmamış mesaj var. Ama az önce Nico'dan gelen en yeni bildirim zihnimi bir bıçak gibi kesiyor.

NICO

ACİL DURUM. NEREDESİN LAN SEN?

Aman Tanrım.

BIANCA

"CİDDİYİM. NEREDEYDİN *lan* SEN?"

Nico şehirden Mt. Sinai Hastanesi'ne doğru hızla ilerlerken arabada şok edici bir uyuşukluk var. Kratos'un gotik kilisesinin nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum, çünkü oraya iki gidişimde de beni götüren arabanın arka camları karartılmıştı. Bu sefer arabaya atladığımda sessiz şoföre beni Nico'nun adresine götürmesini söyledim.

Başını sallayarak reddetti ve beni *sadece* evime bırakacaktı. Nico da beni hastaneye götürmek için oradan aldı.

"*Bianca!*"

Ona döndüğümde irkiliyorum, yüzüm yanıyor.

"Geç saate kadar işte kaldım," diye yalan söyledim, kendimi bok gibi hissediyordum.

"Lanet telefonun kapalıyken mi?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum dönüp pencereden dışarı bakarken. "I..."

Nico nefes veriyor. Eli arabanın orta konsoluna uzanıyor ve benimkini alıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben sadece..."

Ona bakmak için dönüyorum, çenesi gıcırdarken gözlerinin acımasızca yola bakmasını izliyorum.

"Hepsi benim hatam, değil mi?"

Bana bakarken gözleri yumuşuyor.

"Kes şunu."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Hayır. Öyle. Bu *benim yaptığım şey* yüzünden."

"Bianca, yaşadığımız dünya bu, tamam mı?" diye tıslıyor.

"Burası mafya. Böyle şeyler olur-"

"Kratos Drakos'un lanet arabasını yaktım, Nico!"
Bağırıyorum, yüzüm soluyor.

Babamın tedavi gördüğü hastaneye doğru hızla ilerlerken yanımızdan hızla geçen Manhattan sokaklarına bakarken boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

Ben de günahlarımın cezasının az önce kilisede Kratos'un kendi elleriyle verildiğini sanıyordum.

Ve ağız. Ve

penis.

Oh, Tanrım.

Görünüşe göre yanılmışım.

Babam ailemizin sahibi olduğu restoranlardan birinin bodrum katında aylık poker oyunlarından birine ev sahipliği yapıyordu, ta ki pencereden atılan ev yapımı bir yangın bombası her yeri cehenneme çevirene kadar.

Bomba, çok özel bir klasik arabayla uzaklaşan maskeli adamlar tarafından atıldı: 67 model Camaro Z28, siyah

beyaz yarış şeritleri. New York eyaletinde kayıtlı *bir* tane var.

Sahibi Hades lanet Drakos.

"NEREDEYDİN LAN SEN?!"

Dante beni omuzlarımdan tutup sertçe sarsınca ırkiliyorum. Yüzü morarmış ve bitkin, ağzının kenarları çizgili. Gözleri tepedeki floresan hastane ışıklarında vahşi görünüyor.

"I-"

"Tanrım, Dante..."

Tempest'in yüzü de kardeşiminki kadar endişeli. Ama koluna dizginleyici bir el koyuyor ve başını ona doğru sallıyor.

"Al. Bir nefes al. Nefes al," diyor sessizce, doğrudan ona bakarak.

Dante gözlerini kapatır, açmadan önce göğsü ağır ağır inip kalkar. Bu kez gözlerinde daha yumuşak bir ifade var. Saniyeler içinde bana sıkıca sarılıyor, beni göğsüne çekiyor.

"Özür dilerim," diye sessizce homurdanıyor. "Olaydan sonra çok korktum ve sana ulaşamadık."

"I..."

Lanet olsun, kendi aileme yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama onlara tüm bunlardan *önce* Kratos Drakos'la bazı boktan ilkel fetiş seks şeylerine düşkün olduğumu söylemeyeceksem, şimdi de söylemeyeceğimden eminim.

"Eve gitmeden önce biraz kondisyon kazanmak için geç saate kadar kaldım," diye mırıldanıyorum. "Telefonum kapalıydı-"

"Sorun yok," diye nefes alıyor Dante, uzaklaşıyor ve bana hüznle gülümsüyor. "Güvende olduğun için mutluyum."

Tempest sonra bana sarılıyor, kollarını sıkıca sarıyor. Omzunun üzerinden Dante'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Gözlerimdeki bakışı görünce başını sallıyor.

"Yapma."

"Dante," diye boğuluyorum, Tempest'tan uzaklaşarak. "Bu senin yüzünden *olmadı*."

"Tabii ki öyleydi! Arabasını havaya uçurdum ve bu da onların yanıt ver!" Paniğin göğsümü tırmaladığını hissederek sessizce tıslıyorum. "Bu-"

"Bana bak."

Dante omuzlarımdan tutup sertçe gözlerimin içine bakarken ürperiyorum.

"Bu senin suçun *değil*. Beni anlıyor musun?"

Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum.

"Babam nasıl?"

Kardeşim yavaşça başını sallıyor. "O... iyi, yeterince şaşırtıcı. Onu binadan çıkardıklarında çok fazla kan vardı."

Tekrar geriliyorum, gözlerim kocaman açılıyor. Dante başını sallıyor. "Onun değildi," diye beni rahatlatıyor.

"Tony Pagano'nun" diyor başka bir ses.

Tempest'tan uzaklaşıyorum, siyah paltolu ve eski tip fötr şapkalı yaşlı bir adam yanıma gelirken zayıf bir şekilde gülümsüyorum.

"*Piccola piuma*," diyor Aldo kasvetli bir şekilde, beni kucaklıyor. Aldo Bernardi, Vito'nun en yakın danışmanlarından biriydi.

..sonsuza dek. Carmy için bir amca gibiydi, Nico, Dante ve ben tüm hayatımız boyunca. "Küçük tüy" onun benim için en sevdiği lakap, baleyi ilk keşfettiğim ve odanın içinde uçtuğum zamanlardan kalma.

"İyi misin?"

"Antrenmandaydı," diye iç geçirdi Dante sinirli bir ses tonuyla.

Aldo sevgiyle gülümsüyor ve elimi okşuyor. "Ama tabii ki öyleydin."

Nico kaşlarını çatıyor. "Don Pagano nasıl?"

Aldo yüzünü buruşturuyor. "Kaşları eksikti ve çok sinirliydi. Poker masasından bir parça bacağına saplandı. Ama iyileşecek."

Dante'ye dönüyorum. "Babam nerede?"

"İçeride." Barone kasları olarak tanıdığım iki iri adamın - Leo ve Rocco- bulunduğu kapalı bir hastane odasının kapısını işaret ediyor.

-Ve yaklaşık on adam daha nöbet tutuyordu.

Aldo'dan uzaklaşıp yürümeye başlıyorum ama Dante beni durdurmak için kolunu uzatıyor. Gözlerimde öfkeyle ona bakıyorum.

"Bu ne lan, Dante!"

Ağabeyim kaşlarını çatıyor. "Sakin ol, Bianca. O-"

Hastane odasının kapısı aniden açılıyor ve Carmine dışarı çıkıyor. Beni görünce gözle görülür bir şekilde rahatladı ve

bana sarılmak için fırladı.

"Lanet olsun, Bee. Lanet telefonunu açık tut."

"Görmem gerek-"

"Yakında. Şu anda içeride acil bir komisyon toplantısı var. Sıkı dur, Pop iyi."

Uysalca başımı sallıyorum. Birden Carmy'nin ellerindeki bandajları fark edince gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Aman Tanrım, Carm!"

"Sorun değil," diye omuz silkiyor. "Sadece yanıyor."

"Carmy babamla maçıydı," diye açıklıyor Nico. "Onu da dışarı çıkardı," diye ekliyor ve kardeşimizin sırtını sıvazlıyor.

"Babamın gerçekten gidiyor için olmak
Tamam mı?" I sor Sessizce, Carmine'a bakıyor.

Başını sallıyor. "Kesinlikle. En sevdiği takım elbiselerinden biri mahvolduğu ve bomba patladığında ciddi bir ısıtıcıda olduğu için çok kızgın." Yüzüm acınası bir şekilde buruşurken kaşlarını çatıyor. "Hadi ama, yapma Bianca."

"Bu...Buhepsi var dışarı . el," I blurt
kısık sesle. "I *asla*
Yani-"

"Yaptığın şey çok aptalcaydı," diye homurdanıyor Carmy. "İşte, mutlu musun? Pervasızca ve aptalcaydı. Kimse aksini söylemiyor, Bee."

Omuzlarım çöktü.

"Ama bu bir savaş eylemi *değildi*," diye tıslıyor. "Ve kesinlikle lanet olası bir suikast girişimi kadar iyi bir yanıtı hak etmedi," diye öfkeyle tükürüyor. Beni sıkıca kucaklamadan önce alaycı bir bakış attı. "Önemli olan herkesin iyi olması. Öyle mi?"

Göğsüne doğru sefilce başımı sallıyorum.

İyi hissetmiyorum. Hem
de hiç. Kullanılmış
hissediyorum.

Aldo'nun telefonu çalıyor. Ceketinin cebinden çıkarıyor ve sessizce cevap verirken arkasını dönüyor. Hepimiz onu izliyoruz, başını ciddi bir şekilde sallıyor, sonra telefonu cebine geri koyuyor ve bize dönüyor.

"Babanız taburcu olmak üzere. Hepinizle görüşmek istiyor."

Sırıtarak babamın hastane odasının kapısına doğru dönüyorum. "Burada değil," diye ekliyor Aldo. "Evin arkasında."

"KOLAY, KOLAY, BUMBLEBEE," diye kıkırdıyor Vito, hepimizin beklediği çalışma odasının kapısından girer girmez kollarına atılıyorum.

Yavaşça geri çekilmeden önce bana benim ona sarıldığım kadar şiddetle sarılıyor. Bunu yaptığında, bakışlarımla buluşmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Baba-"

"Bu senin hatan değil Bianca," diyor Vito sessizce, elimi okşarken usulca gülümsüyor. "Ama..." Ağzı inceliyor. "Şu anda konuşmamız gereken çok şey var." Dönüp boğazını temizleyerek Leo, Rocco ve orada bulunan diğer birkaç Barone erkeğine başıyla işaret etti. "Sadece ailemle konuşmam gerekiyor. Aldo, buna sen de dahilsin."

Adamlar dönüp çıkmadan önce ciddiyetle başlarını sallıyorlar. Onlar gittikten sonra Carmy kapıyı arkalarından kapattı ve geri kalanımızla birlikte salonun yanındaki sandalye ve kanepelere oturdu.

Şömine. Barone'ler gidince sadece Dante, Tempest, Nico, Carmine, Aldo, babam ve ben kaldık.

Babam en sevdiği koltuğuna gömülürken yavaşça nefes veriyor. Hemen yanındaki kanepenin ucuna oturuyorum ve pencerenin yanında duran Aldo'ya dönmeden önce elimi okşuyor.

"Bir içki alabilirim, Aldo."

Aldo sözünü sakınmadan iki Fernet-Brancas doldurur, birini babama uzatır ve kendisi için sakladığı bardağın kenarına vurur. Babam tekrar nefes vermeden önce ikisi de derin derin içiyor. Bana dönüyor, gözlerinde garip, karanlık bir bakış.

"Açık olmak istiyorum. *Bu Bianca'nın suçu değil,*" diye homurdanıyor babam sessizce, gözlerini odada gezdirerek. "Suçlanması gereken o değil ve hiçbiriniz bunu onun başına kakamazsınız. Asla." Carmine'a kaşlarını çatıyor. "Hepiniz bir arabayı yakmaktan çok daha kötülerini yaptınız. Anlaşıldı mı?"

Carmy başını sallar. "Elbette baba."

"Güzel." Vito boğazını temizler. "Ares Drakos ile temas halindeydim."

Carmine'ın dudakları anında kıvrılır. "Sikeyim şu

Yunanlıları-" "Carmine."

Vito'nun sesi kardeşimi sakinleştirdi.

"Lütfen, sözümü yarıda kesmeden bitirmeme izin verin. Söylediğim gibi, Ares ile konuştum. Kendisi aceleci ya da umursamaz bir adam değildir ve öncelikle hepimizin bu geceki restoranın boş olduğuna inandıkları için seçildiğini anlamamızı istedi. Restoranın kendisi kapalıydı ve üst kattaki dairelerin tadilatı olduğu çok açıktı. Bodrum katındaki oyun da pek duyurulmadı. Sonra

Ares'le konuşurken Drakos ailesinin herhangi birinin zarar görmesini istediğinden şüphelenmek için bir neden göremiyorum."

"Yani bu lanet olası pislikler sırf eski bir araba yandı diye lanet olası bir *binayı* bombalamaya mı karar verdiler?" Nico tıslıyor. "Bu nasıl uygun bir tepki olabilir?"

"Sorun arabanın kendisi değil," diye mırıldandı babam. "Sorun arabanın *içinde* ne olduğu." Yüzünü buruşturuyor ve Fernet'inden ağır bir yudum alıyor. "Batı Yakası'ndaki bina için teklif veren rakipler olmalarına rağmen, Drakos ailesi son zamanlarda Davit Kirakosyan ile ittifak görüşmeleri yapıyordu."

Karşımdaki kanepede oturan Dante derin derin kaşlarını çatıyor. Venom Kulübü'nü yönetmek bir yana, kardeşim fısıltı, sır ve bilgi ticareti yapar. Ama bu önerilen ittifakın onun için yeni olduğu açık ve bunun onu kızdırdığını söyleyebilirim.

"Te Mallkuarit, nesillerdir ailelerine ait olan bir eseri iyi niyet göstergesi olarak Drakozlara ödünç verdi. A 12th yüzyılda insan kemiklerinden yapılmış haç."

Nico yüzünü buruşturur. "Bu ne lan?"

"İşte size Te Mallkuarit," diye mırıldanıyor Dante. "Doğu Avrupa mistisizminde ciddi kökleri olan, son derece dindar Arnavut suç manyakları."

Carmine rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Lütfen bana bu lanet şeyin arabada olduğunu söyleme."

Vito'nun yüz ifadesi her şeyi

anlatıyor. "*Kahretsin*," diye

mırıldanıyor Carmy.

Baba İç çekiyor, alarak başka bir yudum .
onun İçki. O hala

Bana bakmaktan kaçınarak. "Yunanlıların misilleme

yapmaktan başka seçeneği yoktu, ya da Davit'e ürkütücü-

Kıç emaneti karşılıksız yakıldı. Sorun şu ki, Kirakosian tatmin olmadı. O berbat kemik heykelin ailesi için *çok* anlamı vardı. Bianca olduğunu bilmiyorlar ama en azından bizim ailemizle bağlantılı biri olduğunu biliyorlar." Yüzü kararıyor. "Ve şimdi Davit savaş çağrısı yapıyor."

Ürperiyorum, çaresizce babamın bakışlarıyla buluşmaya çalışırken yüzüm soluyor. *Hâlâ* bana bakmıyor.

"Yani bu bir sorun," diye devam ediyor babam. "Ama dahası da var. Mızrağını kalkanına vuran tek kişi Davit değil."

"Don Pagano," diye mırıldanıyor Dante.

Babam yavaşça başını sallar. "Evet. Tony'nin asabi bir yapısı var ve saldırıdan sonra da geri adım atmadı. Sorun şu ki, bildiğiniz gibi oğlu Gio, Ciara Marchetti ile nişanlandı. Yani şimdi Don Marchetti, restoran yangını yüzünden Yunanlılarla savaşa girecek olsalar Paganos'un yanında yer almak zorunda. Tahminimce, herhangi bir çatışma başladığında, Nero De Luca da katılacaktı, çünkü masada yeni olduğu için kanıtlaması gereken çok şey var. Ve eğer o da katılırsa, Don Amato'nun da katılacağından emin olabilirsiniz."

İfadelerinde birden kaşlarımı çatmama neden olan bir şey var.

"Sadece kullandın ve çok şey olurdu." Kaşlarım çatıldı. "Yani bu savaş artık resmi olarak gerçekleşmiyor mu?"

Babam benimle göz göze gelmiyor. Onun yerine tekrar Aldo'ya döndü.

"Sigaran var mı, Aldo?"

Aldo sözünü sakınmadan ceketinin cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıp açıyor ve bir tane de Vito'ya uzatıyor. Sigarayı yakıyor ve babam başıyla teşekkür ederken derin bir nefes çekiyor.

"Bir anlaşma yaptım."

Kelimeleri dudaklarından zorlukla geçiriyormuş gibi kaba bir sesle çıkıyor.

Carmine kaşlarını çatar. "Ne tür bir 'anlaşma'?"

"Diğer Komisyon ailelerinin de tamamen hemfikir olduğu ve hem Yunanlılar hem de Arnavutlar ile ilişkileri yumuşatacak bir çözüm."

"Baba," diye homurdanıyor Carmy sessizce. "*Sorun nedir?*"

Babam başını yavaşça çeviriyor, bana üzgün ve derin bir pişmanlıkla bakıyor. "Bianca..."

Çalışma odasının kapısı çalınır. Kapı açılır ve Leo kafasını içeri sokar.

"Buradalar, Don Barone," diye

homurdanıyor. Babam yavaşça başını

sallar. "Onları içeri gönder Leo." Nico

kaşlarını çatar. "*Kimi gönder-*"

Ares Drakos odaya girerken o, Carmine ve Dante hemen ayağa fırlar, bellerine ve ceketlerinin içine soktukları silahlarına uzanırlar.

"İndirin onları!" Vito tacının tüm otoritesiyle havlıyor. "Hepiniz," diye homurdanıyor ve Hades Drakos, Ares'in ardından Deimos ve sonra da Callie odaya girerken kardeşlerime karanlık bakışlar fırlatıyor. Babam ayağa kalkarak, "Onlar bizim misafirlerimiz," diye mırıldandı.

Kısa bir an için, neredeyse gözle görülür bir şekilde rahatladım. Ares az önce içeri girdiğinde, özellikle de kardeşleri onu takip etmeye başladığında, açıkçası düşüncelerim tek bir yere gitti.

Bir adam.

Kratos.

Şimdiye kadar, onunla olan "etkileşimlerim" neredeyse bir rüya halinde gerçekleşiyordu. Yıkık dökük kilisesinin karanlığında karşılaştık. Tanrı aşkına, *maske* takıyor. Demek istediğim, yaptığımız şey ve buluştuğumuz yer gölgelerde, ışıktan uzakta.

Küçük kirli bir sır gibi.

Bir an için, onun da burada olacağını ve beni ruhumun o karanlık, kirli kısımlarıyla burada, ailemin önünde yüzleşmeye zorlayacağını düşünerek dehşete düştüm. Ama görünüşe göre sadece dört kardeşi-

Devasa bir şekil kapı aralığını doldurduğunda donup kalıyorum. Gözlerim onun buz mavisi gözlerine kilitlendiğinde kalbim sıkışıyor. Küçük, neredeyse görünmez bir gülümseme ağzının köşelerini kıvrıyor.

Açgözlülükle.

Tehlikeyle.

Adam kapıdan çalışma odasına doğru adım atarken başını hafifçe eğmek zorunda kalıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve yüzü boş ve duygusuz olsa da başını hafifçe yana eğdiğinde tenimde karıncalanmalar hissedebiliyorum.

Maske olsun olmasın, o bakışı

bilirim. Ve bana bir şey *yapıyor*.

Oda sessizleşip hareketsizleşirken bir şey fark ediyorum.

Görüyorum ki

Kardeşlerinin onunla etkileşime girme biçiminde - Callie'nin ona uzanıp elini sıkmasında. Hades'in iyi huylu bir şekilde omzunu okşaması.

Onu benim gördüğüm gibi görmüyorlar.

Ve Kratos, Ares'in ona söylediği bir Şeye düpedüz *sıcak bir Şekilde* gülümsediğinde, benim için gerçekten bir tıklama oluyor:

Ailesinin onu tanıdığını hiç sanmıyorum.

Benim bildiğim gibi değil. O gülümseyen, dost canlısı dev yüzeyin altında nasıl bir vah etin gizlendiğinin farkında değiller.

Onun nasıl bir canavar olduğunu görmüyorlar.

Ama ben görüyorum.

Ares ve babam yarı yolda bulu up sıkıca el sıkı ıyorlar.

"Bianca," diyor Vito nazikçe, bana dönerek.

Boğazımı temizleyip Ares'e bakıyorum, sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru süzülüyor.

"I..." Yutkunuyorum. "Araba konusunda gerçekten  zg n m," diye mırıldanıyorum sessizce. "Baskı altındaydım ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, ama ben-"

Ares soğukkanlı ve eşit bir tonda, "Olan oldu," diyor. " zr n z  takdir ediyoruz. Ancak Şu anda seçeneklerimiz sınırlı. Sizin d   nmeniz gereken diğer Komisyon aileleri var. Bu arada bizim de düşünmemiz gereken kendi müttefiklerimiz var. O arabada istemeden yok ettiğiniz Şeyin, açıkçası, çok çılgın bir Arnavut için çok Şey ifade ettiğinden bahsetmiyorum bile."

Babama döndü.

"Nasıl hissediyorsunuz, Don Barone?"

Babam sırtıyor. "Sanki mangalda pişirilmiş gibiyim. Ama hayatta kalacağım."

Ares ba ını  ne eğer. "Tekrar  z r dilerim. Daha önce konu tuğumuzda da belirttiğim gibi, bodrumda poker oynadığınızı bilmiyorduk."

"Her zaman bana söylediğiniz gibi akli başında bir adam ve güçlü bir lider olduğunuz için teşekkür ederim Bay Drakos," diye başını sallayarak cevap veriyor babam.

Ares gözleri bana kayarken bir nefes alıyor. Kardeşlerinininkiler de öyle. Hepsi beni açıkça süzerken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

Onun dışında herkes.

Kratos beni ölçüp biçiyormuş ya da kızgınmış gibi bakmıyor.

Okunamaz görünüyor.

Ve bu beni şaşırtıyor.

"Ona henüz söylemedin mi?" Ares sessizce homurdanıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ha?" Şaşkınlıkla babama bakarken başım dönüyor. "Bana henüz *ne olduğunu* söylemedin mi?"

Vito'nun ağzı sıkı ve mutsuz. Bana yaklaşırken boğazını temizliyor.

"O... şey... asla olmayacağı konusunda anlaşmıştık..."

Aman Tanrım.

Bir anda yüzümde ne kadar renk kaldıysa hepsi uçup gidiyor. Başım yavaşça sallanmaya başlıyor, nefesim kesilirken gözlerim orta mesafeye bakıyor.

"Hayır-"

"Başka seçeneğim yok. Kalbimi kırıyor ama bu sözü bozmak zorundayım, Bumblebee," diyor Vito sessizce, yüzü duygusallıktan iki büklüm olmuş bir halde.

"I-" Kekeliyorum, oda dönerken başım dönüyor. "Bu ne *anlama geliyor?*"

"Yani, *canım...*"

Odanın öbür ucundan gürleyen bariton sesine döndüğümde içim titriyor, derim karıncalanıyor.

Kratos bana alaycı, soğuk ve biraz da dengesiz bir şekilde gülümsüyor. "Sen ve ben evleniyoruz."

BIANCA

İlk başta tam bir kaos yaşanıyor. Dante, Vito'nun suratına vurmak için koltuğundan fırlıyor. Nico yumruğunu avucuna vuruyor ve hepimizin bunu konuşabilmesi için ara verilmesini talep ediyor. Carmy ve Hades odanın öbür ucundan birbirlerine kükrüyor, Dante ve Ares onları ayırmadan önce bu itiş kakış bir kavgaya dönüşüyor.

Garip, ürkütücü bir şekilde, tüm bu olanlar boyunca, cüssesine ve gücüne rağmen Kratos sadece bir kenarda duruyor. Kitap raflarına yaslanıyor.

Tam bana bakarken, ağzının köşeleri hafifçe kıvrıldı ve içime bir ürperti gönderdi.

Artık ışığa çıkmış olabiliriz. Aramızda bir maske olmadan, ailelerimizin birbirini boğazladığı bir kaosun içinde duruyor olabilirdik. Ama tek görebildiğim, kilisedeki o karanlık, yırtıcı canavarın dudaklarından kan damlarken bana vahşice gülümsediği.

Birden gözleri benimkilerden ayrıldı. Kitap raflarına yaslanmayı bırakıyor ve ağzını açıp kükremeden önce boynunu döndürüyor.

"*YETER!*"

Kratos'un gürleyen, derin baritonu odayı anında sakinleştirir ve susturur ve tüm başlar ona doğru döner.

Boğazını temizliyor. "Sizin için de uygunsa Don Barone," diyerek babama doğru eğildi. "Saygılarımla... Nişanlımla yalnız konuşmak istiyorum."

Saygılarımla.

Tanrım, bu işte çok iyi -maske takmakta yani. Çünkü artık Kratos'un taktığı tek maskenin gözlerinde neon X'ler olan karanlık maske olmadığı açık. Bir de bu maske var: İnsan içine çıktığında, dünyanın geri kalanı için taktığı maske. Ailesiyle konuşurken. Ne olduğunu saklamak istediğinde.

Ama gerçeği biliyorum. Babamla sohbet eden, selam veren, izin isteyen ve *saygılı* davranan "gerçek" Kratos bu değil.

Gerçek Kratos, beni karanlıkta kovalayan, kıyafetlerimi parçalayan ve daha fazlası için nefesim kesilene kadar bana acımasızca davranan vahşi canavardır.

Babam derin bir nefes alıyor, kardeşlerime bakıyor ve başını sallıyor.

"Evet, Bay Drakos," diye homurdanarak Kratos'un yüzüne döner. "Benim için sorun olmaz. Tabii kızım için de uygunsa."

Bütün gözler bana döndü.

Bana uyar mı? Şu anda bu adamla yalnız kalma fikrinin korkutucu mu yoksa heyecan verici mi olduğundan gerçekten emin değilim.

Ya da ikisini de.

"Tabii," diye kekeliyorum beceriksizce.

Gitmek istemedikleri açık ama Vito, Drakos ailesi ayrıldıktan sonra kardeşlerimi odadan çıkarmayı başarıyor. Carmy, Kratos'un hemen yanında duruyor, ona bakmıyor bile.

"*Kendine dikkat et, Yunan,*" diye sessizce homurdanıyor. "Onu en ufak bir şekilde sinirlendirirsen seni ikiye bölerim."

"Nedense bundan şüpheliyim."

Carmine Kratos'a doğru dönerken çenesi sıkılır. "Bir sorunumuz mu var-"

"Carmy," diyorum sessizce. Bana bakıyor, sonra Kratos'a dik dik bakıyor.

"Terbiyeni takın, hepsi bu," diye mırıldanıyor Kratos'a. Kapıdan çıkıp arkasından çarparak kapatmadan önce.

O zaman yalnızız.

Saniyeler geçiyor. Kratos'un bakışları altında kıvranıyorum ve tek düşünebildiğim bu gecenin öncesi. Ona baktığımda gördüğüm tek şey kendi günahlarım, kendi çarpık, berbat arzularım.

"*Pis kız,*" diye homurdanıyor nefesinin

altından. Bana doğru yürümeye

başladığında titriyorum. "Yapma-

"*Ne yapma,*" diye gürleyerek yaklaşıyor.

"Dokunma bana," diye fısıldıyorum, durduğunda titriyorum, üzerime geliyor, yüzüme doğru karanlık bir sırtışıla bakıyor.

"Diğerleri artık burada değil, bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Ve sen de daha önce *sana dokunmama* aldırış etmemiş gibiydin."

Yüzüm sıcaktan zonkluyor. Delici gözlerinin altında kıvranıyorum. "Bu... Bu farklıydı."

"Oh, katılıyorum."

Eğilip dudakları kulağıma değdiğinde ürperiyorum.

"Seni daha önce kovalamak için *çok daha* fazla yerim vardı," diye mırıldanıyor. "Nabzının derinin altında titremesini sağlamak, korkunun ve heyecanının tatlı kokusunu almak ve dar küçük amcığını *benim için güzel ve ıslak* hale getirmek için daha fazla alan."

Tanrım.

Belli ki kendi akli olan kalçalarım birbirine kenetleniyor. Sefilce yutkunurken nabzım damarlarımda cızırdıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Ceza mı?"

Başını o çok iyi bildiğim şekilde hafifçe yana yatırıyor, gözleri içimi oyuyor.

"Belki."

Titriyorum. "Bunu zaten yaptığını sanıyordum."

Hınzırca gülümsüyor. "Eğer 'cezanın' küçük amcığını parmaklarımın ve dilimin üzerinde krem haline getirmem olduğunu düşünüyorsan, tanım konusunda *çılginca* farklı fikirlerimiz var demektir."

Yüzüm sıcaktan zonkluyor.

"Yani beni kovalamak yetmedi mi?" Dudakları kıvrıldı. "Şimdiye kadar değil."

"Ve, ve..."

"Ve *ne*, bebek kız," diye gürlüyor alçak sesle.

"Ve... diğerk şeyler."

Kratos sırtıyor. "*Diğerk stuği*? Detaylandırmak ister misin?"

Yanaklarım kızarıyor. "*Hayır*."

"Oh, demek istediğini seni sıkıştırdığım ve *sırılısıklam* külotunu çıkardım ve sonra sen açgözlü küçük bir sürtük gibi sikimi içine çekerken bıçağımın kabzasıyla seni becerdim."

Lanet olsun.

"Ya da belki de dölleri mi yutup çeneme boşalmanı kastediyorsun."

Tenimin her santimi kötü bir sıcaklıkla titreşiyor.

"Bilgin olsun bebek kız, bunu *ben* yapmıyorum. Bu Ares'in çağrısıydı."

"Öylece kabul mü ediyorsun?"

"Aileme sadık olup olmadığımı soruyorsunuz. Cevabım 'evet, kesinlikle'."

Uzandığında titriyorum, kocaman parmaklarından birinin boğumu çenemi okşuyor ve yüzümü onunkine doğru eğiyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde vücudumda bir ürperti dalgalanıyor.

"Bu oluyor Bianca," diye gürlüyor. Ağzı biraz tedirgin edici ama aynı zamanda korkunç derecede baştan çıkarıcı psikotik bir şekilde kıvrılıyor. "Artık *benimsin*."

Omurgamda bir ürperti

dalgalanıyor. "*Lütfen*-"

"Her zaman güvenli sözün olacak."

Ben hareketsizim. Bütün oda öyle.

"Ve istediğin zaman kullanabilirsin." Gırtlak bobs tarafından.

"Ama *yine de* hiç yapmadınız. Şu anda da yapacağını sanmıyorum," diye düşünüyor. Çenemi yukarı kaldıran eli çenemi kavrayacak şekilde büküldüğünde sessizce nefes alıyorum. "Çünkü *bunu istiyorsun*."

Yüzüm kızardı. "Ben-"

"Belki özellikle *beni* istemiyorsun. Ama sana sunabileceklerimi istiyorsun."

Eğilip dudaklarını kulak mememin üzerinde gezdirdiğinde boğazım düğümleniyor.

"*Kaçış*," diye hırlıyor. "İçindeki o korkunç acıdan bir kurtuluş."

Parmak eklemlerini şahdamarımdan geçirirken içimde bir elektrik nabzı atıyor.

"Soğuk, acımasız merhamet."

Eli düşüyor. Yoga pantolonumun ve külotumun üzerinden amımı cesurca avuçladığında benim de çenem düşüyor.

Yavaşça ovalamaya başlar.

Gözlerim irileşiyor, başım lanet ailemin *hemen diğer tarafında* olduğu kapıya doğru dönüyor.

"*Kratos*-"

"*Söyle bebeğim*," diye kulağıma hırlıyor. "Kelimeyi biliyorsun. Söyle ve her şey bitsin. Gölgelerine musallat olan ben. Senin üzerindeki kontrolüm..."

Biraz daha sert ovmaya başladığında bir iniltiyi ısıırıyorum. Külotumun sürtünmesi zonklayan, şişmiş

klitorisim onları anında ıslattı, amım dantele sızdı. Dişlerim dudağıma batarken yüzüm derinden kızarıyor.

"Söyle Bianca," diye hırlıyor Kratos karanlık bir sesle. "Her şey biter."

Amımı daha sert ovmaya başlıyor, istekli klitorisime baskı uyguluyor. Ne kadar utanç verici bir şekilde sırılsıklam olduğumu hissedebildiğini biliyorum - şimdi bile, her şey olurken buna ne kadar muhtaç olduğumu.

Ürperiyorum. Kratos karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"*Evet*, o bile. Şimdi sözünü söyle ve *her* şey durur. Bu evlilik anlaşması bile."

Parmağının geniş, kalın pedi klitorisimin üzerinde yuvarlanmaya devam ediyor, bir inilti ısırırken bacaklarımı titretiyor.

"Ama ikimiz de yapmayacağını biliyoruz," diye mırıldanıyor kulağıma. "Yapamazsın, değil mi?" Dişleri kulak mememi sertçe ısırıyor, amım kasılırken ve titrerken irkilmeme neden oluyor. "*Sen her şeyi durduramayacak kadar açgözlü bir sürtüksün... değil mi?*"

Tüm vücudum titremeye başlıyor. Nabzım kulaklarımda uğulduyor. Gözlerim geri dönerken nefesim kesiliyor.

"Söyle, bebeğim."

Dağınık, ıslak amımın kaygan külotuma sürtünürken çıkardığı pis, vıcık vıcık sesler o kadar yüksek ki yüzümün yandığını hissedebiliyorum. Ama o haklı.

Söylemeyeceğim.

Söyleyemem.

Bu karanlığa

ihtiyacım var.

"*Söyle.*"

Kratos daha sert ve daha hızlı ovuyor, bacaklarım pes etmeye başladığında kulağıma derinden inliyor. Parmağının kalınlığı şişmiş klitorisimin üzerinde mükemmel bir şekilde yuvarlanıyor, ta ki aniden artık kendimi tutamayana kadar.

Boşaldığımda eliyle ağzımı sıkıca kapatıyor. Çıgıllıklarımı bastırmak için olduğunu biliyorum ama ani oksijen eksikliği beni yörüngeye sokuyor. Elinin içine doğru çıgıllık atıyorum, ona doğru yığılırken tüm vücudum titriyor. Kratos beni devasa vücuduna sabitliyor, parmağı hâlâ pantolonumun içinden ağrıyan amımı okşuyor, ta ki bayılmak üzere olduğuma yemin edene kadar.

Ancak o zaman geri çekiliyor, dudaklarında karanlık, tatmin olmuş bir sırıtış.

"Pekala," diye sessizce homurdanıyor. "Sanırım bu senin son cevabın... *nişanlın*."

KRATOS

"BAY DRAKOS?" Koyu renk takım elbiseli adam eğilir. "Bay Kirakosyan şimdi sizinle görüşecek."

Ben de başımı sallıyorum, sertçe duruyorum ve smokinimin içinde omuzlarımı esnetirken yüzümü buruşturuyorum.

Giyinip süslenmekten nefret ederim. Bu iyi görünmeyi ya da şık giyinmeyi sevmediğim anlamına gelmiyor. Ama benim ölçülerimde olduğunuzda, "süslü" kıyafetler genellikle büyük bir baş belasıdır. İnsanlar prestijli ödül törenlerine eşofmanla geldikleri için NFL oyuncularına kızıyorlar. Ama gerçekten? Anlıyorum.

Özellikle Davit'le buluşmak için smokin giymedim. Ama Bianca'nın ve benim nişan "partimiz" -eğer öyle adlandırmak isterseniz, ki ben öyle adlandırmıyorum- yakında başlıyor ve başlamadan önce Davit'i hemen görmem gerekiyordu. Açıkçası, New York'taki *birçok* suç örgütü lideri gibi o da bu boktan partiye davetliydi: Kildares, Reznikov Bratva, şehirde Jamaika Karteli'ni yöneten ve yakın bir aile dostu olan Jayden Robinson ve daha fazlası.

Gariptir ki Davit dün gece partiye katılamayacağını bildirdi. Ben de parti başlamadan önce uğrayıp *nedenini* öğrenmeye çalışmayı tercih ettim.

Davit'in Yukarı Batı Yakası'ndaki çarpıcı Yıldızlı ağ malikanesinde bir korumayı takip ediyorum. New York'ta yeni olabilirler, ancak Kirakosyan ailesi ve Te Mallkuarit yıllar boyunca kendileri için son derece başarılı oldular. Spoiler: Belli oluyor.

Adam bir dizi çift kapıyı açıyor ve Davit'in kişisel çalışma odası gibi görünen bir yere giriyorum - süslü mobilyalar ve tavandan tabana kitap rafları olan büyük, ışıık dolu bir oda. Yine de beni durduran şey odanın şıklığı değil.

Davit'in yattığı hastane yatağından başını sallayarak selam vermesi.

Kaşlarım atıldı. "Bay Kirakosyan, ben-"

"Bilmiyor muydun?" Sırıtırıyor. "Bunu bir sır olarak sakladığım için olabilir."

"Ve bu bir sır olarak *kalacak*," diye sert bir ses arkamdan homurdanıyor.

Yarım dönüp başımı sallayarak odaya giren benim yaşlarımdaki genç adama bakıyorum. Arian Kirakosyan, Davit'in tek oğlu ve babasının Te Mallkuarit'in başına geçmesi için sıradaki isim, bana karanlık ve uzun bir bakış fırlatıyor.

"Anlaşıldı mı?" diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Yoksa bu gizlilik senin ve ailenin dikkatsizce yok edeceği *başka* bir şey mi?"

Yemi yutabilirdim ama tıpkı şu anda yumruğumu suratına indirmemeyi seçtiğim gibi bunu da yapmamayı seçiyorum. Çünkü beş dakikadan daha uzun bir süre sonrasını görebiliyorum ve Arnavutlar ile ailem arasındaki düşmanlığı gidermenin nihayetinde iyi bir şey olduğunu bilecek kadar akıllıyım.

Ben de ona kibarca gülümseyerek başımı salladım.

"Paylaşılmayacak," diyorum eşit bir şekilde. Davit'e dönerek, "Bu konuda sana söz veriyorum," diye ekliyorum.

Gülümsüyor ve başıyla onaylıyor. "Oğlumun gayretini bağışlayın. O sadece beni ve ailemi korumaya çalışıyor. *Durumumun* neden gizli tutulduğunu anlayacaksınız, özellikle de aileniz ve ben bir ihale savaşına girmişken."

"Sorabilir miyim..."

Arian kesin bir ifadeyle, "Hayır," diyor.

Babası iç geçirir. "Görünüşe göre karaciğerimle ilgili geçici bir sorun. Ciddi bir şey değil."

Kendi evinde, hastane yatağında yatan adam söylüyor bunu.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım bugünkü şenliklere nazik davetinizi neden geri çevirdiğimi şimdi anladınız."

Boğazımı temizliyorum. "Aile yadigârınızla ilgili olanlar için bir kez daha özür dilemek istiyorum-"

Arian Arnavutça bir şeyler mırıldanıyor. Babası bana dönmeden önce ona aynı dilde cevap veren uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

"Bana sorumlu tarafın İtalyanlar olduğu

söylendi." Başımı salladım.

Arian sırtarak, "Özellikle de *nişanlın*," diye ekliyor.

Babası kıkırdar. "Ne yaptınız Bay Drakos? Arkadaşlarını mı siktiniz?"

Hayır, ama onu terk edilmiş bir kilisede kovaladım, külotunu kestim ve sonra ağzını becerdim.

Sessizce gülümsüyorum. "Çok talihsiz bir yanlış anlaşılma oldu. Ancak ailem bunu, ailelerimiz arasında karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki ve barış inşa etmeye devam edebileceğimiz umuduyla birlikte, saygımızın bir nişanesi olarak hazırladı."

İçinde çek olan zarfı smokinimin cebinden çıkarıp Davit'e vermek için yanına gidiyorum.

Arian soğuk bir kahkaha atıyor. "*Para mı? Neredeyse bin yıldır* aileme ait olan paha biçilmez bir yadigârı yok ediyorsun ve lanet *paranın* sorunu çözeceğini mi sanıyorsun?!"

"Arian!" Davit tersledi. "Medeni

ol." "*Babai-!*"

"Yeter!!"

Davit yavaşça nefes verir, yüzü sıkışmış ve yorgundur. Sonra kendini toparlar.

"Arian," diyor, şimdi daha sessiz. "Bay Drakos bizim misafirimiz. Ve yaşananlar onun kontrolü dışındaydı."

"Belki de Bay Drakos *kendi nişanlısını* daha iyi kontrol *etmeli*," diye tıslıyor Arian ve bana soğuk bir bakış fırlatıyor.

"Senden çok ilerideyim" diye karşılık verme dürtüsüne direniyorum ve çenemi eğerek gülümsüyorum.

"Yok edilen şeyin parasal değerinin ötesinde olduğunu anlıyorum. Duygusallığa da paha biçemem. Ama umarım o zarfın içindeki yirmi milyon dolarlık çek, sebep olduğumuz acıyı biraz olsun hafifletebilir."

Bu şeyin aileleri için önemli olduğunu ve çok eski olduğunu anlıyorum. Ama gerçekçi olalım: Bu altın ya da mücevher değil. Lanet olası eski kemikler. Benzer parçalara baktık

değerlendirme karşılaştırmaları ve bu şey *belki de* yirmi milyonun onda biri değerindeydi.

Davit zarfa bakar. Sonra başını kaldırır ve gülümser. "Bay Drakos, jestiniz için teşekkür ederim. Lütfen ailelerimiz arasındaki sorunları halletmiş ve konuyu kapatmış olarak kabul edin."

Arian'ın yüzü kızarır.

"*Baba-*"

"*Kapalı* dedim, Arian."

Oğlunun ağzı buruştu. Ama bana döndüğünde sertçe başını sallıyor. "Babamın dediği gibi," diye homurdandı. "Şimdi izin verirsiniz..."

Dönüyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda Davit iç geçirdi. "Özür dilerim." "Gerek yok, Bay Kirakosyan."

Gülümsüyor ve çok güçlü o l m a s a da uzattığım elimi tutuyor. Kaşlarım çatıldı.

"Umarım yakında kendinizi daha iyi hissedersiniz, efendim."

"Oh, hemen kalkacağım," diye gülümsüyor. "Ziyaretiniz için teşekkür ederim. Evliliğiniz hayırlı olsun Bay Drakos."

"DAVIT'LE HER ŞEY YOLUNDA MI?"

Ares'in bana sunduğu viski bardağını kabul ediyorum ve başımı sallamadan önce büyük bir yudum alıyorum.

"Her şey yolunda."

İkinci ve daha ılımlı bir yudum alırken gözlerim olayı tarıyor. Evet, tüm bunlar sahte: Belli ki bunu Üçüncü Dünya Savaşı'nın New York sokaklarında patlak vermesini engellemek için yapıyoruz. Evet, Davit az önce nazik ve anlayışlı davrandı ama Bianca'yla evlenmek üzere *olmasaydım* her şeyin bambaşka bir yöne gideceğinden adım gibi eminim.

Dünyamızda, özellikle de eski nesil için, bu "mantık evlilikleri" önemlidir. Hem de çok. Davit de dahil olmak üzere hiç kimse Bianca ve benim aşk acısı çeken iki çocuk olduğumuzu düşünmüyor. Hepsi bunun ne olduğunu biliyor. Ama bu gibi durumlarda, amaç aracı haklı çıkarır.

Kardeşıme bir şey söylemek üzereyken birden gözüme bir şey takılıyor ve donup kalıyorum. Nabzım atıyor ve çenem geriliyor, çünkü gözlerim az önce gelen konuklar arasındaki bir boşluktan süzülerek görüş alanıma giren bir figüre odaklanıyor.

Sikim smokin pantolonumun içinde kıpırdıyor ve içimdeki canavar uyanıyor.

Bianca'nın güzel olduğunu inkar etmek mümkün değil. Açıkça belli etmiyor ya da göstermiyor olabilir; genellikle kapüşonlu sweatshirt ve yoga pantolonu kombinasyonu *giyiyor*, makyaj yapmıyor ve uzun saçlarını dansçı topuzu şeklinde arkaya tarıyor. Ama yine de çekici olduğu ortada.

Şimdi görüş alanıma girdiğinde, bunun onun daha önce hiç görmediğim bir yönü olduğunu fark ediyorum.

Bu beni çok etkiliyor.

Tanrıça gibi görünüyor.

Üzerinde adaçayı yeşili, kolsuz, omuzları açık, zarif, ipeksi çizgilerle yere kadar inen, her narin kıvrımını ve dansçı vücudunun atletizmini vurgulayan çarpıcı bir elbise var. Bir tarafı uyluğun ortasına kadar uzanan yırtmaç, uzun ve biçimli bacaklarından birini gözler önüne seriyor. Uzun saçları aslında bir değişiklik olarak aşağıya dökülmüş, örülmüş ve hafifçe kıvrılmış, çıplak omzunun ve göğüslerinden birinin üzerinden öne doğru sarkan bu uzun, Rapunzel-esque büküme dönüşmüş.

Muhteşem görünüyor. Zarif görünüyor. Harika görünüyor.

Ama daha çok, bir ara sokağa sürüklemek, külotuyla ağzını tıkamak ve yüzüne döllerimi bulaştırmadan önce elbisesini yırtmak ve daracık küçük bakire amcığı titreyip boşalana ve sikimin her tarafını kanatana kadar onu bir hayvan gibi becermek istediğim birine benziyor.

Evet, terapiyi denedim.

Sanırım hiç işe yaramadığını söyleyebilirsiniz.

Bakışlarım, akşam için rezervasyon yaptırdığımız East River'daki Michelin yıldızlı lüks River Café'de onu takip ederken kaşlarım çatılıyor. Adaçayı rengi elbisesinin her kıvrımına nasıl yapıştığını, Akdenizli teninin bronzluğunu ve gözlerinin yumuşak mavisini nasıl ortaya çıkardığını izliyorum.

Ama ilginç bir şekilde, vücudunun ve ona yapmak istediğim her şeyin ötesinde, asıl dikkatimi çeken şey kendini taşıma şekli. Hafif geveze, fevri, sorun mıknatısı Bianca Sartorre'u genellikle kendi ortamının tamamen dışında gördüğümde, şu anda tam *da kendi* ortamındaymış gibi davranıyor.

Zarifçe gülümsemesini, hatta Gavan Tsarenko'nun kardeşi Konstantin Reznikov'u selamlarken hafifçe eğilmesini izliyorum

ve Reznikov Bratva'nın eş başkanı, eşi Mara ve ikiz kızları Talia ve Mila ile birlikte burada - gösteriyi çalan uyumlu bordo kadife elbiseli bebekler. Gavan, karısı Eilish ve Callie, Bianca'nın az önce söylediği bir şey karşısında kahkahalarla kükrerken onları merakla izliyorum.

Bu çok *garip*.

Bianca'nın sahnede dans ederken zarif olmasını beklerdim. Ama ondan gördüğüm her şey, ki bu çok fazla, başka herhangi bir senaryoda tam tersini düşündürürdü.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Callie dönüyor ve gözüme çarpıyor. Biraz sırtıyor ve Ares'le bana doğru yürümeden önce gruptan ayrılıyor.

"Hmm, ilginç," diye düşünür

Ares. Callie kaşlarını çatar.

"Ne?"

"Az önce Dom Perignon dolu tepsilerle iki farklı garsonun yanından geçtiniz ve ikisinden de bir bardak almadınız."

"Dikkatli ol, Ares."

Kaşlarını çatıyor. "Neyin?"

"Doğurganlık döngüleri ve yumurtlama konusunda bir ders almaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğunuz gerçeğinden-"

"Evet, teşekkürler, hayatımın geri kalanını kız kardeşimin bir daha 'yumurtlama' kelimesini duymadan yaşayabilirim," diye mırıldandı Ares.

Derinden kıkırdıyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Bunu sen istedin sayılır."

"Beni pişman ettiniz," diye homurdanıyor.

Callie bana dönmeden önce dilini ona doğru uzattı. "Kayıtlara geçsin diye mi?" Dönüp çenesini sallayarak Bianca'ya bakıyor, Bianca da şimdi Lanetliler Kralı ve Kraliçesi Cillian ve Una Kildare ile konuşmaya devam ediyor. "Ondan hoşlanıyorum. Aslında çok."

"Düşüncesiz, zor biri olduğu ve çenesini ne zaman kapalı tutacağını bilmediği için mi?" Mırıldanıyorum.

Callie homurdanıyor. "Bak, bunun benimle dalga geçmek olduğunu anlıyorum. Ama *aslında* komik olan şu ki, bunu çok net hatırlıyorum" -parmağını Ares'in göğsüne sokuyor- "aynı şeyi birkaç yıl önce şimdi çocuğunun annesi olan kişi için de söylemişti."

Kardeşim kıs kıs gülüyor. Tam o sırada, başka bir figür bize katıldı.

"Bir kardeşlik anını bölmekten nefret ediyorum," diye gürlüyor Drazen derin sesiyle, "ama ikinizle biraz konuşmayı umuyordum," diyor Ares ve bana bakarak.

Callie iç geçiriyor. "Sanırım bu bir A-B sohbeti ve ben de bundan *C ile mi kurtulmalıyım?*"

Drazen gülümsüyor, en azından gülümseyebileceğini tahmin ettiğim kadarıyla.

"Bu komik bir şaka," diye homurdanıyor kalın Sırp-Rus aksanıyla. "Sanırım bunu saklayacağım."

"Hepsi senin," diye omuz silkiyor Callie. "Şimdi izin verirseniz, yumurtlama dönemindeyim ve gidip kocamı bulmam gerekiyor."

Ares ve ben acı dolu yüz ifadeleri takınırken o bize sırıtıyor ve kalabalığın arasından sıyrılıp gidiyor.

"Bu da mı bir şaka?" Drazen merakla gürlüyor.

"*Hayır*, bu sadece Callie'nin iğrençliği," diye mırıldanıyor Ares. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Drazen Krylov New York sahnesinde ilginç bir karakter. Birkaç yıl önce, Bratva dünyasının en sert *pakhan*'larının bile ödünü koparan bir hayalet, bir öcü gibiydi.

Bildiğim kadarıyla, yeni dirilen Krylov Bratva'nın yarı Sırp, yarı Rus elebaşının geçmişi hakkında kimse pek bir şey bilmiyor. Askeri bir geçmişi olduğunu duydum; başka söylentilere göre 90'lardaki Kosova çatışmasında çocuk askerdi. Bunun ötesinde, adam tam bir muamma.

Çok, çok zengin, son derece *güçlü* bir gizem. Drazen ve ailemin müttefik olduğunu söyleyemem. Hatta arkadaş bile diyemem. Ama düşman olmadığımızı biliyorum, çünkü *eminim ki* öyle olsaydık bunu bilirdik.

Yine de ondan hoşlanıyorum. Ve eminim ki bunun nedeni, onun içinde benimkini yansıtan bir karanlık hissedebilmem. Ruhunun derinliklerinde benimki gibi bir canavar gizleniyor.

Benimki kokusunu alabiliyor.

Drazen bana dönerken boğazını temizliyor. "Davit Kirakosyan ile görüştüğünüzü duydum."

"Aradım. Bu gece gelemeyecekti, ben de işleri yoluna koyduğumuzdan emin olmak istedim."

Drazen başını sallar. "Duymuştum..." Omuz silkiyor. "Bay Kirakosyan hakkında *söylentiler var*. Sağlığı hakkında."

Ares merakla bana bakıyor. "Aslında ben de sana aynı söylentileri soracaktım."

Tamam, Davit ve oğluna bir şey söylemeyeceğime dair söz verdim. Ama Ares sayılmaz. Drazen'i o *kadar* iyi tanımasam da, sessizliğe ve ketumluğa değer veren bir adam olduğu açık.

"O... yatıyor," diyorum yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla. "Hastane yatağında, evindeki ofisinde." İkisine de bakıyorum. "Bunu kesinlikle kendinize saklarsanız memnun olurum."

Ares bunu daha çok Drazen'e söylediğimi anlıyor ama yine de başını sallıyor.

"Tabii ki."

"Tek kelime bile etmedi," diye ekliyor Drazen.

"Davit karaciğerinde geçici bir sorun olduğunu söyledi ama bilmiyorum. Biraz araştırmaya çalıştım ama oğlu..."

Drazen'in ağzı buruşur. "Arian orada mıydı?"

Önce kardeşime, sonra Drazen'e bakıyorum. "Onu tanıyor musun?"

Drazen tek kelime etmiyor, tek bir kasını bile oynatmıyor, hatta *gözünü* bile *kırpmıyor*. Bunu "bir sonraki soru" gibi bir ifade olarak kabul ediyorum ve devam ediyorum.

"Arian..."

"Fırtınalı," diye bitiriyor Drazen sessizce. "Davit'in olayın tatlıya bağlandığını söylediğini mi söyledin?"

Başımı salladım.

"O zaman hastalığının gerçekten geçici olduğunu umsanız iyi olur. Eğer Arian tahtta oturuyor olsaydı, emin olun ki işlerin 'yoluna girmesi' konusunda farklı bir fikre sahip olurdu."

Kardeşimle hızlıca bir bakış daha paylaşıyorum.

İlginç.

Telefonum alıyor. Kaşlarımı çatarak telefonu çıkardım ve ekrana baktım. Taylor'ın adı ve yüzü beliriyor ama sesli mesaja yönlendiriyorum. Her neyse onu daha sonra kontrol edebilirim.

"Bayan Crown ile arkadaş mısınız?"

Gözlerimi, yüzünde tuhaf bir ifadeyle telefonuma bakan Drazen'e kaldırıyorum.

"O benim avukatım."

Drazen başını sallıyor, hâlâ telefonuma bakıyor. Telefonu cebime geri koyduğumda üzerindeki tuhaf büyü kalkıyor.

"Onun... yasal uzmanlığını nasıl buluyorsunuz?" diye sessizce homurdanıyor.

"Uh, harika?" Omuz silkiyorum. "Eğer temsilci arıyorsanız, Crown ve Black harikadır. Cidden, o olağanüstü bir avukat."

"Gerçekten de," diye mırıldanıyor gizemli Sırp, neredeyse kendi kendine. Boğazını temizliyor ve dudaklarını Drazen'in gülümseme versiyonu olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde sokuyor. "İzninizle, mükemmel şampanyanızdan daha fazla içmeden önce bir işi halletmem gerekiyor Bay Drakos." Boş kadehini benimkine tokuştururken başını sallıyor. "Nişanınız kutlu olsun, Kratos."

Ares başını sallar ve Drazen kalabalığın içinde kaybolurken ona bakar. "Bu herif ödümü koparıyor."

Ares'in omzunu sıvazlayarak kıkırdıyorum. "On dolarına bahse girerim ki bunların hepsi saçmalık ve Bratva'nın çocukken anlattığı korkunç masallar."

"Ne, Sırbistan'da ona *reis* dedikleri gibi mi?" Ares homurdanıyor, parmaklarını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Sadece söylüyorum, eğer lanet *Bratva*

Çocuklarına onunla ilgili korkunç masallar anlatıyorlar, bizden hoşlanıyor gibi görünmesine sevindim. Deimos'un... yani *Deimos'luğun* yanında senin boyunda."

"Psikopatlık" demek istediğini biliyorum.

Keşke bilseydin kardeşim.

Beni Drazen yapmak için içime deli enjekte etmenize gerek yok. Bu yüzden o ve ben, bu konuda tek bir konuşma bile yapmadan iyi anlaşıyoruz.

Çünkü savaşın parçaladığı Yugoslavya'da doğacak kadar şanssız olduğum ve Drazen'in yaşadığı her şeyi yaşadığım alternatif bir evrende?

O ve ben aynı lanet adamız.

"Ben ortama karışacağım," diye mırıldanıyor Ares. "Bana şans dile."

O gittiğinde, tekrar misafir kalabalığını incelemek için dönüyorum. Bazı açılardan, kardeşlerimi görmek ve her birinin yeni hayatları ve aileleriyle çok mutlu ve tatmin olmuş olduklarını görmek göğsümü kabartıyor: Callie, Castle'la birlikte grubun yanında dans ederken başını geriye atıp gülüyor. Kaptan Amerika kılıklı orospu çocuğu kız kardeşimi abartılı bir şekilde dalarken ve sonra eğilip onu usulca öperken sırtıtıyorum.

Callie bunu hak ediyor. Bunu *hak etti*.

Yanlarında, Deimos, inanılmaz bir şekilde, dans etmeyi beceremiyor.

-en azından çok kötü değil- ıslıl ıslıl parlayan, turuncu giysili Dahlia'yı döndürürken. Hades kalabalığının arkasında Elsa'nın arkasında duruyor, çenesini Elsa'nın başının üstüne koyarken bir kolunu Elsa'nın köprücük kemiğine doluyor. Diğer eli karnına doğru kıvrılıyor, eli üçüncü üç aylık karnının üzerinde yayılıyor.

Ya-ya'nın Callie ve Castle'ın arasına girip, dans edebilmek için büyük bir kahkaha atarak ikincisini kaçırdığını

gördüğümde sırtıyorum

"Adonis'i" ile, damadını çağırmayı seviyor.

Döndüğümde, Ares'in "ortama karıştığını", yani Manhattan Köprüsü ve Doğu Nehri'ne bakan pencerelerin yakınında sessiz bir köşede oturduğunu, yeğenim Elias'ı dizinde zıplattığını ve Neve'in de onun yanına kıvrıldığını görünce kendi kendime kıkırdıyor ve başımı sallıyorum.

Bir de sen varsın.

Evet, bir de ben varım.

Bu bir acıma partisi değil. Hiç kimseyi bulamadığım için hayıflanmıyorum - ki bu ya darağacı mizahı ya da kendi nişan partinizde söylemek için sadece kaba.

Ama bu doğru.

Bazılarımız yalnız olmak için yaratılmıştır.

İçkimden bir yudum alıyorum, gözlerim yine odayı tarıyor. Bu kez bakışlarımın üzerinde durduğu kişi ailem değil.

Bu Bianca.

Dans pistinin bir tarafında kendi ailesiyle birlikte. Dante ve Tempest dans ederek harika vakit geçiriyor. Nico sıkılmış görünüyor ve telefonuyla oynarken, Carmine odadaki her refakatsiz kadını görsel olarak kontrol ediyor gibi görünüyor. Don Barone'nin kendisi de açık barın tadını çıkarıyor *gibi* görünüyor. Grup biraz Sinatra çalmaya başlar ve Bianca'nın üvey babası elinde purosuyla bir çığlık atarak sandalyesinden fırlar ve dans pistinde coşkuyla halıyı kesmeye başlar.

Bakışlarım Bianca'ya geri dönüyor. Canavarım kilitli parmaklıklarının ardında sinsice dolaşırken göğsümde karanlık ve girdaplı bir şey dalgalanıyor.

Aramızdaki *her neyse*, bir şeydi. Ama şimdi başka bir şey, planlamadığım bir şey.

Evlilik dinamiği değiştirir.

Önceden bu bir oyundu. Öncesinde onun ayak parmaklarını kendi karanlığına daldırması ve benim de buna mecbur olmaktan çok mutlu olmamla ilgiliydi.

Ya da en azından kendime söylediğim saçmalık bu.

Çünkü Bianca'nın Nico'nun ona söylediği bir şeye gülümsemesini izlerken, itiraf etmemeye çalıştığım bir gerçek olduğunu biliyorum.

Sadece benim berbat zevklerim için istekli bir partner bulmak zor değil ve Bianca'nın bu kadar istekli bir partner *olması*, hem de tekrar tekrar *olması* benim için yeni bir şey.

Küçük balerin bana bir *şey yapıyor*. O... içimdeki bir şeyi susturuyor.

Ve bu çarkları harekete geçirdiğimde bu işin bitmesini beklediğim yerden *kilometrelerce* uzakta olduğumu düşünürsek, bununla ne yapacağımdan pek emin değilim.

Bir parmak omzuma dokunuyor. Dikkatimin dağılmasına kaşlarımı çatarak, hangi mafya dünyası oyuncusu saçma sapan tebrikleriyle düşüncelerimi bölmek için uygun bir zaman olduğuna karar verdiyse ona sahte bir gülümseme atmak için geri çekiliyorum.

Döndüğümde gözlerim lacivert bir Chanel elbisenin içindeki aşırı boyalı sarışın ve fazla botoksa takılıyor ve çenem geriliyor.

"Davet edilmediğine eminim," diye homurdandım.

Amaya gülümsüyor. "Tuhaf, benimki o sırada kaybolmuş olmalı-" "Beş saniyen var-"

"Oh, *hayır*, Kratos," CIA Özel Ajanı Amaya Mircari bana gülümsüyor. "Dışarı çıkıp *benimle* konuşmak için beş saniyen var. Yoksa söz veriyorum, pişman olacaksın."

KRATOS

Zihnimin arka planında sürekli çalışan bir tür fısıltılı beyaz gürültü var. Bir trenin uzaktan gelen tıkırtısı ya da otoyoldaki bir kamyon motorunun alçak homurtusu gibi hep orada.

Ama çocukluğumu çalan kadına fiziksel olarak bu kadar yakın olmak, bu fısıltıyı lanet bir çığlığa dönüştürüyor.

Babam beni şehir merkezindeki otel süitine sürüklediğinde on üç yaşındaydım. O zamana kadar zaten üniversite ikinci sınıf öğrencisi boyutlarındaydım ve babam beni bir tür canavara dönüştürmek için yıllarını harcamıştı.

Aeneas hepimize Yunan tanrılarının ve titanlarının isimlerini vermedi çünkü mitolojiye karşı bir ilgisi vardı. Gerçekten de o hikayelerdeki kana susamış, fetihçi tanrılar ve yarı tanrılar olmamızı *istedi*. Oğullar istemedi. Askerler istedi. *Katiller*.

Zalim, en büyük kardeşimiz Atlas ile bunu başardı. İlahi komedi... ya da Yunan trajedisi... aslında hiçbir zaman oturacak kadar akıllı ya da akıllı başında olamayacağı bir tahtı ele geçirmek için açgözlü bir girişimde bulunarak babamızı öldüren Atlas'ın kendisiydi. Atlas'ın terör saltanatı bir *hafta* kadar sürdükten sonra güçlü bir

Atlas'ın kendisine ait olduğunu düşündüğü bir kadın için bir adamı öldürmesi, kardeşimizin ölümü ve Ares'in tahtı ele geçirmesiyle sonuçlandı.

Zalim babamızın yasını hiç tutmadık. Ne de zalim, sadist ağabeyimizin. Ama diğer kardeşlerim babamın hiçbirimizi yaratmayı umduğu çarpık, soğuk canavarlara dönüştürmedeki başarısızlığını kutlarken, içten içe onun gerçekten başarısız olmadığını biliyorum.

Tam olarak

değil.

Benimle

değil.

Yıllar boyunca, sürekli sözlü saldırılarını elimden geldiğince görmezden geldim; beni onun soğuk, acımasız silahına dönüştürme girişimlerini. Benim onun Golyat'ı olmamı istiyordu: hem müttefiklerinin hem de düşmanlarının önünde gösteriş yapabileceğı, onları ya bağıllık ya da boyun eğme konusunda korkutabileceğı devasa, sert oğlu. Bu girişimlere *uzun süre* direndim.

Ama o şehir merkezindeki otel süitinde, o kazandı.

O gece beni oturttu ve "ailem için bir şeyler yapmam" gerektiğini söyledi. Onun için. Kardeşlerim için, çünkü kardeşlerimi korumak ve kollamak istemiyor muydum?

Bizimki gibi ailelerle "bağılantı" kurmak isteyen bir FBI ajanı vardı. Çok daha yüksek bir pozisyonda gözü olan bir ajan.

Çok çok daha gençlere de göz koyan bir ajan... *erkek* demek suç gibi geliyor.

Ben bir erkek değildim. On üç yaşıdaydım. Ve o otuz yaşıdaydı.

Aeneas kurnaz değildi. Beni onunla yalnız bırakmadan önce, benden tam olarak ne beklediğini söyledi.

"Bir çift taşak büyütmeye ve erkek olma zamanı. Aile için. İyi bir çocuk ol Kratos ve onun dediklerini yap." Kıkırdadı

Sonra. *"Ve suratını asma, seni lanet olası amcık. Bunun için bana teşekkür etmelisin."*

Ondan sonra adam gitti ve *kadın* içeri girdi.

Şu anda karşımda duran cadıyla ilk kez kendi nişan partimde karşılaşmıştım.

Zihnimin kapandığı ve her şeyi bloke ettiğim yere ilk kez o zaman gittim. Ama bu son değildi. Hem de hiç.

Ana balo salonundan çıkıp yan odaya geçip Amaya ile yalnız kaldığımda kafamdaki uğultu daha da artıyor.

"İncindim Kratos," diye mırıldanıyor, onu ikiye bölmek istememe neden olan kendini beğenmiş bir kibirle bana sırtıyor. *"Geçmişimize bakınca, en azından bir daveti hak ettiğimi düşünürdüm-"*

İçine girdiğimde nefesi kesiliyor. Elim dışarı fırlıyor, lanet olası yaralı boynuna dolanmak ve omurgasının tatmin edici çatırtısını duyana kadar sıkmak için can atıyor. Ama elim boğazına bir santim kala kendimi durduruyorum.

Çenem gıcırıyor. Öfkem neredeyse göğsümün içinde.

Amaya yutkunuyor. Sonra kendini toparlıyor, dudakları sinsice kıvrılıyor.

"Bunu yapamazsın, değil mi?" diye sessizce tıslıyor.

Hava emiyorum, kanım damarlarımda sıvı ateş gibi yanıyor.

"Merak ediyorum... Kimin için çalıştığımı göz önüne alırsak, tepkilerden mi korkuyorum?"

Evet... CIA'deki oldukça üst düzey terörle mücadele pozisyonu göz önüne alındığında, o güçlü ve bunu biliyor.

"Ya da..."

Parmakları koluma değdiğinde kaskatı kesiliyorum, zihnim biraz bulanıklaşıyor. İrkilerek elimi geri çektim. Amaya sırtıyor.

"Hayır, tepkilerden korkmuyorsun. Benim Kratos'um değil. O *hiçbir şeyden* korkmaz."

Mide bulantısı ve tanımlayamadığım bir acı üzerime çöküyor.

Benim Kratos'um.

Kelimeler, bileklerimi ve ayak bileklerimi hiç terk etmeyen zincirler gibi.

Amaya'nın kaşları kalkıyor. "Hayır, seni bana zarar vermekten alıkoyan şey korku değil."

Gerçekliğim bükölüyor, tıpkı Temmuz ayında bir otoparkta sıcaklığın nabzını izlemek gibi.

"Bence hala çok fazla önemsiyorsun," diye mırıldanıyor. "Hepsi bu, değil mi-"

Gürültölü bir hırıltıyla kendimi uzaklaştırıyorum, ona saf nefretle bakarken bir adım geri çekiliyorum.

Tepkilerden korktuğumdan değil. Ve onu umursadığımın da *değil*.

Beni Amaya'nın boynunu çıplak ellerimle kırmaktan alıkoyan tek şey, ona dokunmanın beni bir daha asla çıkamayacağım kadar derin bir çukura iteceğinden emin olmam.

"Kratos-"

"Neden buradasın lan?" Vahşice hırlıyorum - o kadar ki biraz irkiliyor. Ama tekrar toparlanıyor ve bana kibirli bir şekilde sırtıyor.

"Aramalarımın cevap vermiyorsun."

"Ve öyle yapmaya devam edeceğim," diye tersliyorum.
"Tartışacak bir şeyimiz yok. Benden uzak dur."

Gülümsüyor. "İkimiz de bunun senin için bir seçenek olmadığını biliyoruz. Bu kadar yaramaz bir çocukken olmaz." Parmağını bana doğru sallıyor. "Bir Birleşik Devletler CIA memuruna silah sattığını hatırlatmama gerek var mı Kratos? Böyle yaramazlık yapmanın sonuçları olur."

Amaya sırtıyor.

"Şanslısın, çünkü bizim"...bana sırtıyor... "*geçmişimiz*..."

Başım yine dönüyor.

Benim için iyi bir çocuk ol,

Kratos... Henüz işimiz bitmedi...

Asla benim gibi birini bulamayacaksın. Kimse seni benim gibi sevmeyecek.

Kendimi şimdiki zamana geri döndürürken düşüncelerim karışıyor. "Senin için bir çıkış yolum var, Kratos."

Cevap vermiyorum. Amaya bana sabit bir şekilde bakıyor.

"Bu içerir senin nişanlılık için o aptalca
küçük mafya balerin prensesi."

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

"Söyle bana Kratos," diye mırıldanıyor Amaya sessizce.
"Senin ne olduğunu biliyor mu? Hâlâ içinde olduğunu bildiğim karanlığı ona göstermeye *cesaret edebilir* misin-"

"*Dikkatli ol*, cadı," diye hırlıyorum beni bile biraz hazırlıksız yakalayan bir zehirle.

Amaya'nın ağzı kıvrılıyor.

"Sana bahsettiğim o büyük balığı buldum, Kratos."

"Pardon?"

"Senin gelin adayı o a doğrudan hat için Vito Barone. Ve onun aracılığıyla Komisyon'un beş ailesi."

Soğuk bir kahkaha attım.

"Sen delirmişsin, seni sefil amcık," diye çıkıştım. "Milyon yıl geçse de olmaz. Ve senin de söylediğin gibi..." Yüzüne doğru hırladım. "Davetiyeniz kaybolmuş gibi görünüyor. O yüzden siktir olup gitmenizi öneririm."

Gitmek için döndüm ama sesi beni durdurdu.

"Çekip gidersen bu anlaşma sona erer. Hem de hemen. Ve umursamadığın o kızla evlenme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak, çünkü ailenin geri kalanıyla birlikte hapiste olacaksın."

Saf öfke beni tüketiyor. Bir anda dönerek Amaya'ya doğru fırladım, onu elbisesinin yüksek yakasından yakaladım ve duvara çarptım.

Dişlerimi göstererek yüzüne doğru hırlarken gözlerinde yanan gerçek korkunun titreşiminden zevk alıyorum.

"Beni *çok dikkatli* dinle, seni sefil bok parçası," diye tükürdüm. "Aileme yönelik tehditleri hafife almam."

"O zaman belki de söylediklerimi biraz daha ciddiye almanın zamanı gelmiştir," diye tersliyor. "Bunu benim için yapacaksın Kratos. Babasına ulaşmak için kızı kullan ve bana Barone ailesine ve Komisyon'a erişim -bir böcek, bir köstebek, herhangi bir şey- sağla. Beni mutlu edersen, belki o sinir bozucu silah suçlamalarını unutabilirim."

Eli bileğime sarılıp gözleri benimkilere kilitlenince soğuyorum.

"Ve beni mutlu etmekte ne kadar iyi olduğunu hatırlıyorsun, değil mi Kratos...?" diye nefes alıyor.

Zihnim uyuşuyor. Oksijen vücudumu terk ederken görüşüm beyaza dönüyor.

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

Sesi keskin ve buz gibi. Ama yine de arkamdaki Bianca'nın sesi beni içinde boğulduğum kara uçurumdan çekip çıkarıyor, fırtınada atılan bir can simidi gibi. Elimi Amaya'nın önlüğünden çekerken hava emerek ona tutunuyorum, mide bulandırıcı bir hisle dokunuşundan uzaklaşıyorum.

Tiksintimi yutarak döndüm. Bianca arkamızdaki kapı aralığında duruyor, ağzı küçük, elleri iki yanında, soğuk bakışlarını bana dikmiş.

O anda bunun ne kadar kötü görüldüğünü anlıyorum. "Bianca," diye homurdanıyorum, boynumu kırarak. "Bu..."

"Amaya, *merhaba*," diye alay ediyor Amaya, dişleri sökülmüş bir kurdun tüm samimiyetiyle.

Bianca aynı soğuk ses tonuyla, "Bianca, *merhaba*," diye karşılık veriyor. "Nişanlısı. Ve sen de...?"

"Amaya *eski* bir aile dostumuz," diyorum buz gibi bir sesle, "eski" kelimesini Amaya'nın sinirlerini bozacağını umduğum bir şekilde vurgulayarak.

Bianca gülümsemeyen bir ses tonuyla, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor.

Amaya bir köpekbalığı gibi sırtıyor. "Elbette. Ne de olsa Kratos ve ben *çok* eskiden tanışıyoruz." Bianca'ya kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Bir *sürü* geçmişimiz var." Bana

dönüyor. "Öyle değil mi, Kratos?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Konuştuklarımızı bir düşün, olur mu?"

Göğsümü okşuyor. İrkildim. Sonra Bianca'nın yanından geçip gidiyor, "Mutlu nişanlar" diye mırıldanırken adımlarını zar zor kesiyor.

O gittiğinde Bianca bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "*Eski aile dostun mu?*" diyor buz gibi.

Gözlerim kısıldı. "Kıskanç mısın, *prinkipissa?*" "Bana öyle demeyi kes."

"Sorularıma ben sorduğumda cevap vermeye başla." Dudakları kıvrılıyor.

"*Hayır.*"

Kaşlarım eğlenerek kalkıyor. "Hayır, bana meydan okumayı mı seçiyorsun? Ya da hayır, kıskanmıyor musun? Çünkü bu kesinlikle bir yalan."

Bianca dişlerini gıcırdatarak bana bakıyor. "Hayır, *kıskanmıyorum*. Sadece *eski* sevgilinin ya da seks arkadaşının ya da her ne haltsa onun nişan kutlamana katılmasının kötü bir davranış olduğunu düşünüyorum." Bianca dudaklarını büzüyor. "Demek istediğim, biraz kibar ol."

Uzaklaşmak için dönüyor, sonra omzunun üzerinden bir veda atışı yapıyor.

"Ya da en azından biraz saygı-"

Bianca'nın nefesi kesiliyor, kolundan tutup onu önce kendime sonra da göğsüme doğru çekiyorum.

Zaman bir milisaniye durdu. Kafamın içindeki uğultu kesiliyor. Kolunun ipeksi derisinin altında nabzını hissediyorum. Hissediyorum

Dansçı vücudunun kasları, vücuduma düz bir şekilde bastırırken benimkilere karşı dalgalanıyor.

Az önce tenimin Amaya'nınkine değmediğinden emin oldum. Bunun gerçekleştiğini düşünmek bile içimde çılgılık atarak patlayıp küle dönüşme isteği uyandırıyor.

Bianca ile *tek* istediğim ona dokunmak.

Bana karşı kıvrandığını hissetmek için. Teninin sıcaklığını ve parmaklarımın altındaki korku ve heyecanının titremesini hissetmek.

Kafamı farklı bir kükreme dolduruyor. İtmek istemediğim, kaçmak istemediğim bir ses. Onu kendime daha sıkı çekerken, nefesinin kesilmesinden ve iri mavi gözlerinin yuvarlaklığından zevk alırken daha yüksek sesle titriyor. Yanaklarındaki sıcaklık ve göğüs uçlarının sertleşerek göğsüme değdiğini hissetmek.

Çenesini tutup kaldırdığımda Bianca titriyor. Gözlerimiz kilitleniyor.

Yüzümüzde bir kamera patlıyor ve bir anlığına gözlerim kamaşıyor. Gözlerimi kırpıştırarak yıldızları uzaklaştırdığımda, Ya-ya'nın etkinlik için tuttuğunu tahmin ettiğim fotoğrafçıya hırlayarak bakıyorum.

"İşte *bu* bir kaleci!" diye fışkırıyor. "Mutlu çift, kendi içlerinde kaybolmuş-"

Bianca uzaklaşıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla dolu. Sonra başka bir şey söylemeden dönüp ana balo salonuna doğru hızla uzaklaşıyor. Fotoğrafçıya vahşice bakmak için dönüyorum.

"*Çık dışarı.*"

Bianca'nın peşinden fırladım. Ama balo salonuna döndüğümde kalabalığın arasında kaybolmuştu. Ezio Adamos ile konuşmak zorunda kaldım, kollarımızdan birinin başkanı

Bu gece içkinin dibine vurmuş aileler, ben kendimi kurtarana kadar on dakika kadar.

O zamana kadar Bianca'dan hiçbir yerde iz yok.

Neden onu arıyorsun ki? Nedenini biliyorum.

O sokakta asla olmamalıydı. Ama oradaydı. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, canavarımın dikkatini çekti.

Onun *tüm* dikkati, daha önce hiçbir kadının sahip olmadığı bir şekilde.

Oyunumuzun, "Bir daha asla" oyununa dönüşmesi hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

evlilik ve bunun bizim ve karanlık oyunumuz için ne anlama geldiğİ.

Seks ve "ilk zamanlar" ile ilgili kendi berbat geçmişim göz önüne alındığında, Bianca'nın açıkça bakire olduğı gerçeğİ hakkında ne hissettiğimi bile bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum ki, canavarın dikkatini bir kez çektim mi, ondan kaçış yok. Bir timsahın çenesi gibi ondan kaçış yok.

Ne olursa olsun, Bianca artık *benim*.

Nerede o zaman?

Ailesiyle birlikte değİl. Tuvaletlerde ya da barda değİl. Ortadan kaybolmuş.

Ta ki dışarı çıkıp Doğı Nehri'ne bakan güverteye çıkana ve köşeden, restoranın gölgelerinden gelen sesini duyana kadar.

"Kes şunu, Grisha."

Kaşlarımı çatarak, çenemi tutarak güvertenin köşesine doğıru ilerliyorum ve dinlemek için sarmaşık duvarının arkasında duruyorum.

"Ah, ama bizim bir geçmişimiz var, güzelim."

Zehirli ve zehirli bir şey göğsümün içine siyah mürekkep gibi dökülüyor.

Öfke damarlarımda patlıyor.

Grisha Lenkov'la ne gibi bir geçmişi var?

"Lütfen, uzak dur-"

"Ama mesele şu ki, *Shlyukha*," diye mırıldandı Grisha, "*bana borçlusun. Ve bana çok şey borçlusun. Şimdi gidip yeni nişanlından para isteyebilir ve ona küçük karısının neden dört yüz bin dolara ihtiyacı olduğunu anlatabilirsin. Ya da iyi bir fahişe olup dizlerinin üzerine çökebilir ve bana borcunu hemen şimdi ödemeye başlayabilirsin-*"

Yüzümde bir öfke maskesiyle son sürat köşeyi döndüğümde gerçekten altına işediğini düşünüyorum. Grisha kekeliyor, geri çekilirken Bianca'nın bileğindeki tutuşunu bırakıyor.

"Şimdi dinle, Kr-"

"Hayır."

Yumruğum yüzüne sertçe çarptı. Burnu kırılınca çığlık attı. Mola, kan patlayan karşısında onun yüz ve geriye doğru tökezlerken çenesinden aşağı akıyor.

Bianca'ya döndüm. Gözlerimiz kilitlendi -benimki öfke ve gazap dolu, onunki ise korkudan kocaman.

Ve başka bir şey

daha. Tehlike

arzusunu.

Günah ve ayartma.

Heyecan. "Kratos,

ben..."

"Burada bekle."

Grisha ceketinin içine uzanmaya başladığında dönüyorum. Ona bir yumruk daha atıyorum, yere düşüp ciyاكلarken yörüngesinin çatlama sesinin tadını çıkarıyorum. Beline soktuğı silah yere düşüyor ve ben de hemen güverteden nehre doğru tekmeliyorum.

"Amcamın kim olduğunu biliyor musun?!" diye bağılıyor güverteden.

Ben umursuyorum. Ama Artem Lenkov'un Chernoff Bratva'da yüksek mevkilerde olması da zerre kadar umurumda değil. Ya da Grisha'nın kendisinin *avtoritet* unvanına sahip olması. Bu küçük pislik *benim* olana el koydu.

Bu cezasız kalmayacak.

Gözlerim Bianca'nın bileğini kavrayan eline gidiyor.

Üzerine sertçe basarak birkaç kemiğini kırdığımda Grisha *çığlık* atıyor. Onu yakasından tutup yüzüme doğru çekmek için eğildiğimde hırıltılı nefesler alıyordu.

"Amcan İsa'nın ta kendisi olsa bile umurumda değil," diye hırlıyorum. "Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan, taşaklarını keserim ve boğazına tıkarken boğulmanı keyifle izlerim."

Onu güverteye fırlatıyorum ve Bianca'nın elini tutmak için dönüyorum, ama küçük pislik arkamdan fırlıyor. Bıçağı parlarken dönüyorum, koluma saplandığında tıslıyorum. Bianca *çığlık* atarak bıçağı Grisha'nın elinden alıyor ve silahın yanına, nehre fırlatıyor, sonra da kükreyerek onun canına okumaya başlıyorum.

Ayak sesleri ve bağırışlar arkamda gürlüyor. Kollar beni tutuyor, çekiştiriyor.

"YETER!" Ares kulağıma tıslıyor. Hades de aniden önümde dikiliyor ve elini göğsüme koyarken başını sallıyor.

"Ondan kurtulacağız kardeşim," diye hırlıyor. "Ama ne yapmış olursa olsun, onu öldürmenize izin veremem."

Deimos ve adamlarımızdan bazıları inleyen, kanlar içindeki Grisha'yı sürükleyerek götürüyorlar. Kardeşlerimi silkeleyip başımı sallayarak dönüyorum.

Bianca'nın elini tuttum ve onu arkamdan çekerek hızla uzaklaştım.

Köşeyi dönüp yan çıkışa doğru ilerlerken birden elini benimkinden kurtardı.

"Bırak beni!"

Ona dönüyorum. Bianca'nın ağzı sıkı bir çizgiydi. "Savaşlarımla kendim başa çıkabilirim!"

Bileğini tekrar tutuyorum. "Belli oluyor. Hadi gidelim-"

Başını sallayarak elini geri çeker. "Kendi başımın çaresine bakabilirim dedim, Kratos! Ve senin buna hakkın yok-"

"*Her türlü* hakkım vardı!" Kükrerim.

"Neden?!" diye karşılık verir. "Evlendiğimiz için artık *bana sahip* olduğun için mi? Ya da-"

Onu tekrar göğsüme doğru çekip çenesinden tutarak yüzünü bana doğru eğdiğimde ve bakışlarımla onu oracıkta deşmesine izin verdiğimde nefesi kesiliyor.

"Çünkü sen benim *karım* olacaksın! Ve hiç kimse..." Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum. "Sana benden başka *kimse* dokunamaz."

Bir kalp atışında, onun ağzıyla benimki arasındaki mesafeyi ortadan kaldırıyorum. Ve aniden, ilk defa onu öpüyorum.

Sadece ilk öpüşmemiz değil.

İlk öpücüğüm.

Hem de hiç.

Ve Bianca'nın dudaklarının yumuşak tatlılığını tattığımda, bir daha hava almak için yukarı çıkacağımdan emin değilim.

BIANCA

"NE?"

Milena ve Naomi şaşkınlıktan ağızları açık bana bakıyorlar. Soyunma odasında kalan son kişiler bizdik. Onlardan provadan sonra kalmalarını istedim çünkü "onlara bir şey söylemem gerekiyordu".

Yani, evleniyorum.

Naomi göz kırpmıyor. "Bu bir mafya olayı gibi bir şey, değil mi?"

Milena dönüp ona bir bakış atıyor. "Buna cevap veremeyeceğini biliyorsun." Bakışlarını bana çeviriyor. "Bu bir mafya meselesi, değil mi?"

İç çekiyorum. "Bu... ailelerimiz arasında bir anlaşma."

Naomi ıslık çalarak başını sallıyor. "Sizin dünyanızda öylece... *evlenebilmeniz* bana çılgınca geliyor. Flört yok. Bir varisi garantilemek ya da bir savaşı durdurmak için gidip evleniyorsunuz, değil mi?"

Milena omuz silkiyor. "Oldukça fazla. Ortaçağdan kalma bir şey. Neyse ki babam bunu benimle asla yapmayacağına dair söz verdi."

Acı acı gülümsüyorum. "Komik, babam da bana aynı şeyi vaat etmişti!"

Milena yüzünü buruşturur.

"Bu senin için ne anlama geliyor?" Naomi kararsızca sorar. "Dansla, tüm hayatınla ilgili olarak mı?"

İç çekiyorum. "Hiçbir şeyin değişeceğini *sanmıyorum*. Yani, dans etmeyi bırakacak falan değilim."

"Ya seni zorlarsa?"

Milena, "Sonra da adam uyurken onu taşaklarından bıçaklıyor," diye mırıldanıyor. "Hadi ama, görücü usulü evlilik olayı çok geri bir şey. Ama genellikle *o kadar da* sert değil. Yani, kimse bir varis falan çıkarana kadar yatağa zincirlenmiyor." Bana hızlı ve kaçamak bir bakış attı. "Sen değilsin, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum, kızarıyorum. "*Hayır*."

"Tamam, ama bu ayarlanmış şeylerle..." Naomi'nin yanakları kızarır. "Yani, yapmak *zorunda mısın*..."

Milena kıs kıs güler. Naomi daha da kızarır.

"Hadi ama! Ben böyle şeyleri *bilmem*! Seks yapacağın varsayılıyor mu? Hayır diyebilir misin?"

"Ailelere, anlaşmaya, her şeye bağlı," diye iç geçiriyorum. "Ama hayır, *benim* durumumla ilgili hiçbir şey ima edilmiyor ya da beklenmiyor, tamam mı?" Milena'ya ters ters bakıyorum. "Kimse bebek bakıcılığı yapmak için yatağa zincirlenmiyor."

"Yani..." Eşyalarımızı alıp soyunma odasından çıkarken Milena bana bakıyor. "Seksi mi?"

Yanaklarım cızırdıyor, onlar da

kıkırdıyor. "Bu kesinlikle evet demek,"

diye kıs kıs gülüyor Naomi.

Milena sırtarak, "Bu da onu tamamen becerdiğin anlamına geliyor," diyor. Yüzüm ateş gibi yanıyor.

"*Sevişmiyorum!*"

En azından henüz değil.

Küçük koridordan geçip loş ışıklı, boş sahneye çıkıyoruz.

"Yaşlı mı?" Naomi

soruyor. "O... *yaşlı mı?*"

Sırıttıyor. "Onu beceriyor olsan da olmasan da, biz Nişanlıyla kesinlikle tanışmalısın." "Bunu ayarlayabiliriz."

Naomi çığlık atıyor ve üçümüz de zıplayarak derin, sert, bariton sesle irkiliyoruz. Kratos loş sahneye adımını attığında kanatların karanlığından bir duman gibi yükseliyor. Gözleri gözlerime kilitlenince nabzım hızlanıyor, gözlerinde geçen gece nişan yemeğinde gördüğüm o hayvani, vahşi bakış var.

Grisha'nın ağzını burnunu kırdığında.

Ve sonra beni ilk kez öptüğünde.

Kratos'un beni daha önce hiç öpmediğini *fark* etmemiş değildim. Ama kafamda, sanırım öpüşmenin onun yaptığı bir şey olmadığını varsaymıştım. En azından, oynadığımız karanlık oyunların bir parçası olarak değil.

Terk edilmiş bir kilisenin etrafında kovalanırken, kısıtılmışken ve acımasız bir zevkle çığlık atmaya zorlanırken öpüşmek her zaman verilen bir şey değildir.

Ama Kratos'un beni öpmesini ne kadar *istediğimi* hiç fark etmemiştim, ta ki o öpene kadar, k o n u ben olduğumda her şeyi yaptığı gibi: şiddetle. Her şeyi tüketerek. Bir fatih gibi.

Her şeydi. Delilik ve mutluluktu. Cennet ve lanet.

Beni tahrik ettiği kadar korkutan bir adamla hayatımın en ateşli öpüşmesiydi.

Kratos sahnede bize doğru ilerlerken göz ucuyla arkadaşlarımın şaşkın yüzlerini izliyorum. Yani, o zaten devasa bir insan...

Her yerde, kızarak düşünüyorum.

Ancak sahnenin kenarından gelen sahne ışıkları sırtını aydınlatırken, Kratos tam önümüzde durduğunda hayattan daha da büyük görünüyor.

"Uh...merhaba?" Sinirle yutkunarak ağzımdan geçiriyorum. Aptalca yakışıklı yüzüne baktığımı ve onun da benim yüzüme baktığını fark ediyorum. İri ellerinden biri havaya kalkıyor ve kalın parmaklarından biri bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru tarıyor.

"Ne..." Titriyorum. "Burada ne işiniz var?"

"Büyükannem gelip onu görmemizi istedi."

"Oh...tamam," diyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bunlar benim arkadaşlarım, Naomi ve Milena."

Kratos'un kaş kaşlarını çatıyor. "Milena Kalishnik,
Eğer Ben yanılmıyor musun?"

Kız utangaç bir şekilde gülümserken yüzü kıpkırmızı oluyor ve geniş, yıldızlı gözlerle ona bakıyor. "Uh-huh," diye fısıldıyor.

"Babanla iş yaptım."

"Bu harika," diye nefes alıyor Milena, hâlâ gözleri parlayarak.

Naomi hızla, "Ben mafyada değilim," diye geveliyor.

"Bu muhtemelen iyi bir şey," diye gürlüyor Kratos.

Naomi ve Milena dünyanın en komik şakasıymış gibi gülüyorlar. Aman Tanrım.

"*Neyse*," diye mırıldanıyorum, boğazımı temizleyerek. "Gitmeliyiz, değil mi?"

Kratos başını sallar. "Gerçekten de öyle. Dimitra Drakos'u bekletmemek en iyisi." Dönüyor ve kızaran iki arkadaşına biraz eğiliyor. "Sizinle tanışmak çok güzel, hanımlar."

"Kesinlikle," diyor Milena.

"Her zaman!" Naomi

ciyaklıyor.

Kratos sahnenin önüne doğru yürüyor. Arkadaşlarıma ters ters bakıyorum.

"*Sizin neyiniz var böyle?*" Nefesimin altında tısılıyorum.

"*Özür dilerim!*" Naomi ağızlar, bakıyor Panik. "*O sadece Çok ateşli.*" Bayılıyor, kendini yelpazeliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mu susadın?"

"*Bunun için mi?*" Milena sırtıyor. "*Kavrulmuş.*"

İkisinin de kaburgalarını dürterek gözlerimi deviriyorum ve sahnenin kenarına doğru yürüyüp aşağı atlayarak evin içine giriyorum. Tam bunu yapmadan önce, karanlığın içinden kocaman eller havalanıyor. Kratos beni kalçalarımından nazikçe kaldırıp sahneden aşağıya, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yere indirirken nabzım hızlanıyor.

Sonra başka bir şey söylemeden elimi tuttu ve beni koridordan geçirip fuayeye götürdü.

Dışarı çıktığında, mat siyah bir Mercedes G-wagon'un kapısını açar. Bu Komik, içinde benim takip etmek. Kratos üzerinden onun

Kardeřlerinin sosyal medyasında, onun da kardeři Hades gibi arabalara dűřkűn olduęunu gűrdűm. Ancak araç zevkinin muhtemelen bu G-wagon ya da yaktıęım Defender gibi bűyűk SUV'lara daha yatkın olduęunu fark etmeye bařladım. Onun cűssesinde biri iki kiřilik bir spor arabaya tıkıř tıkıř binecek deęil ya.

Boęazımı temizlemeden űnce birkaç blok boyunca sessizlik içinde araba sűrűyoruz.

"Arkadařlarım için űzgűnűm. Onlar... garipler."

Hiçbir řey sűylemiyor. Ama gűz ucuyla ona b a k t ı ę ı m d a , kendi kendine sırttıęını gűrűyorum.

"Bűyűkannen neden bizi gűrmek istiyor?"

Dimitra ile iki kez karşılaştım: bir kez Drakos ailesi ve benim katıldığım bir toplantıda, sonra da nişan partisinde kısa bir sűre için. Her ikisinde de bana oldukça iyi davrandı.

Gerçekten mi? Benden pek hořlandıęını sanmıyorum. Ki bu da adil, benim umursamaz *davranıřlarım* yűzűnden torunu benimle evlenmek *zorunda* kaldı.

"Biz değil. Sadece siz."

Bakışlarımı ona çevirerek kaskatı

kesiliyorum. "Bekle, ne?"

Kratos gűzlerini yoldan ayırmıyor. "Tanrı ve Dimitra Drakos gizemli yollarla çalıřır. Yine de endiřelenmene gerek yok. O zararsızdır." Bana dűnűp sırttıyor. "Tabii sen onu dűřman edinmezsen."

Central Park West'e doęru ilerlerken koltuęuma gűműlűyorum, içimi bir endiře kaplıyor.

"Üstümü değiştireyim diye benim eve mi gidiyoruz?" Başını sallar. "Hayır. Ya-ya bizi bekliyor."

Gözlerim büyüdü. "Yani, *şimdi* mi?" Çaresizce kıyafetlerime bakıyorum: Yani, tayt ve uzun kollu bir ısınma tişörtü giyiyorum.

"Merak etme. Ne giydiğin gerçekten umurunda olmayacak." Bir omzunu kaldırıyor, gözleri hâlâ yolda. "Ayrıca, iyi görünüyorsun."

Yanaklarımın kaydığını hissedebiliyorum. Telefonum çalıyor ve açtığımda Naomi ve Milena ile olan "Bale Sürtükleri" zincirime gelen yeni mesajları görüyorum.

NAOMI

Onun bir DEV olduğunu söylemeyi unuttun! :o

MILENA

Ciddi bir şekilde

MILENA

O... "orantılı" mı?

Koltuğumda daha da çömelip Kratos'un bakma ihtimaline karşı telefonu çevirirken yüzüm yanıyor.

NAOMI

OMG MILENA

MILENA

Siktir git! İkimiz de bunu düşünüyoruz! CEVAPLAR, B! Cevaplara ihtiyacımız var!

MILENA

8=====D

NAOMI

LMAOOOOO

BEN

Bunlara SINIRLAR denir

NAOMI

lol

Milena bir muzun ucunu kemiren yavru bir hamsterın gifini gönderiyor. Yüzüm sıcaktan patlıyor.

Aman Tanrım.

Sohbeti kapatıyorum ve telefonumu kucağıma doğru çeviriyorum. Tam bunu yaparken, Central Park'ın tam karşısında, Central Park South'ta duruyoruz. Kratos arabadan iniyor ve anahtarlarını mafya ile vale arasında bir yerde duran koyu renk takım elbiseli bir adama verdiğinde şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Arabadan inip kaldırıma çıkıyorum ve tepemizde yükselen kırk katlı binaya bakıyorum.

"Uh, neredeyiz?"

Kratos sırtlıyor.

"Evdeyiz."

KUTSAL. Lanet olsun. *Kahretsin.*

Hayatımın büyük bölümünde lüksü tanıdım. Hatırladığım kadarıyla, öz ailemizle birlikte mütevazı ama rahat bir hayat sürüyorduk. Ama Vito Dante'yi, Claudia'yı ve beni yanına aldıktan sonra her şey yüz kademe birden arttı: devasa kahverengi taş evler, güzel arabalar, hiçbir şey istememek. Mafya dünyası budur.

Ama *bu*?

Asansörden çıkıp Drakos malikânesinin yaldızlı ihtişamına bakarken ağzım açık kalıyor.

Yani, burası lanet bir *saray*.

Mermer zeminler, altın avizeler, duvarlarda çerçeveli klasik sanat eserleri. O kadar şaşkınlığa ki Kratos elimi tutup beni geniş malikâneye doğru götürdüğünde fark etmiyorum bile. Büyük, bakımlı bir verandaya ve bahçeye açılan zarif Fransız kapılarından oluşan bir duvardan dışarı bakarken gözlerim doluyor. Bunun ötesinde, beyaz Grek heykelleri, gül bahçeleri, bir çeşme, tenis kortuna benzeyen bir şeyle tamamlanan zemin - evet, bunlara zemin diyorum, kırk katlı bir binanın tepesinde olduğumuzu düşünürsek bu *çılğınca* - uzanıyor ve -Lanet olsun, *iki* havuz.

"Bu... bir etki bırakıyor," diye gürlüyor Kratos yanımda.

Başımı çevirip boynumu bükerek ona bakıyorum. "Burası çok *büyük*. Hepiniz burada mı yaşıyorsunuz?"

Başını iki yana sallar. "Artık değil. Ares ve Neve Batı Yakası'nda. Hades ve Elsa Brooklyn Heights'ta. Deimos ve Dahlia'nın Yukarı Batı Yakası'nda bir yerleri var ama çoğunlukla Connecticut'taki malikânelerinde kalıyorlar. Callie ise Castle ile birlikte Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kildare evinde yaşıyor."

Aslında henüz düşünmediğim bir düşünceyle kaşlarım çatıldı: yeni yaşam durumum.

"Biz... bilirsin işte," diye mırıldanıyorum. "Ben-"

"Ben de artık burada yaşamıyorum," diyor Kratos. "East Village'daki kahverengi evime taşınacaksın."

Bunu kararlı bir şekilde ifade etmesinde bir şey var, sanki bu hiç tartışmaya açık değilmiş gibi, beni hem kızdırıyor hem de biraz tahrik ediyor.

Sevgili dünya: profesyonel yardım gönder. İhtiyacım olduğuna eminim.

Kratos tekrar elimi tutuyor, ki bu gerekli değil - sanki çocuk değilim ve işlek bir caddeden geçiyoruz. Karşıdan karşıya geçerken

aynı zamanda garip bir şekilde normal hissettiriyor. Sanki benim küçük elim onun devasa eline sığmak için yaratılmış gibi.

"Bu, taş gibi mi?"

Gözlerinin ucuyla yarı eğlenmiş bir şekilde bana bakıyor.

"Evlendikten sonra birlikte mi yaşayacağız? Evet."

"Gerçi benim zaten kendi dairem var." "Bu harika

bir şey. Evli insanlar birlikte yaşar." "Evet, ama bu

gerçek bir-"

Bir an, hayatımda gördüğüm en güzel, en şık evde yürüyordum. Sonra, yanımdaki muhteşem, esmer dev dönüyor, beni duvara yapııştırıyor, bir eliyle tüm çenemi kavriyor ve ağzını ağzıma sıkıştırıyor.

Eriyorum.

Tenim sanki yüzeyde dalgalanan sıvı bir ateş varmış gibi tutuşuyor. Dili dudaklarımın üzerinde gezinirken ve sonra savunmamı kırarken göbeğim kasılıyor, bacaklarım titriyor. Beni yavaşça, derinden ve sahiplenerek öperken bedenim uyuşuyor ve ağırlıksızlaşıyor.

Aniden sarsıldığımda geri çekilmeye başlıyor, dişlerinin alt dudağımı keskin bir şekilde ısırıldığını hissettiğimde boğazımda boğuk bir ciyıklama yakalıyorum. Ürperiyorum ve sıcak bakır tadı alıyorum. Aynı anda Kratos alçak sesle hırlıyor ve alt dudağımı emiyor.

Bana verdiği ısırıkta. Kanımı ve

iniltimi tadıyor. Bu neden bu kadar

ateşli?

Sonunda çekip gittiğinde şok geçiriyorum, ona bakarken gözlerim kocaman açılıyor. Göbeğim dalgalanıyor ve kalçalarım

birbirine sıkıca kenetleniyor.

"Hımm," diye homurdanıyor. "Tadı bana gerçek gibi geldi."

Söz yok. Ben daha bir şey bulmaya çalışmadan Kratos dönüyor ve vardığımız kapalı çift kapıyı çalıyor.

"Oh, bir şey daha var," diye sessizce homurdanıyor ve bana dönüyor. "Bu gece geç saatlerde benimle kilisede buluşacaksın."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Vücudumun her zerresi bunun ne anlama geldiğini biliyor. Ama yine de soruyorum.

"Nedenmiş o?"

Delici mavi gözlerinin ardında ölümcül ve heyecan verici bir şey titreşiyor.

"Çünkü düğün gecemde bir bakireyi becermek gibi bir niyetim yok."

Vay anasını.

Kratos önümüzde duran kapıya döndüğünde, diğer taraftan ayak sesleri yaklaşırken içim kasılıyor, nabzım atıyor.

"Bu gece bunun icabına bakacağız."

"BAKLAVA SEVER MİSİN?"

Dimitra Drakos ya da torunlarının ona taktığı isimle "Ya-ya" ile özel ofisinin terasında yalnız oturuyorum. Önümüzde Drakos malikânesinin geniş, muhteşem bakımlı arazisi uzanıyor. Gül fidanları, bakımlı çimler ve çiçeklerle süslü binanın her köşesine kadar uzanıyor.

Taş yürüyüş yolları aniden uçurumlar gibi aşağıdaki Central Park'a doğru alçalıyor.

Sadece Dimitra ve ben varız: Kratos, Dimitra beni ofisine kabul eder etmez ayrıldı. Kadın *minyon tipli*, 1.80 boyunda bile değil ve yüzdükten sonra muhtemelen 90 kiloya düşmüş. Ama yine de ondan yayılan tartışılmaz bir güç var.

Açıkçası, Ares Drakos ailesinin reisi. Ancak aynı zamanda, Dimitra'nın ayak diretmesi halinde çoğu konuda son sözü söyleyeceğini hissediyorum.

"Baklava" kelimesini duyunca midem gurulduyor.

"Baklavaya bayılırım," diye heyecanlanıyorum. "26th ve Lexington'da küçük bir Yunan pastanesi var-"

"Yiorgos'un Kafesi, evet," diye bitiriyor. "Orayı biliyorum. Güzel baklava..." Kuşa benzeyen omzunu kaldırıyor. "Ama en sevdiğin buysa, ufkunu genişletmeliyiz."

Sırıtiyorum. "Herhangi bir önerin

var mı?" "Evet. Kendiminkiler."

Elindeki çay bardağını bırakıp ayağa kalkarken göz kırpıyorum. "Benimle gel." Göz kırpıyor. "Baklava yapıyoruz."

Tamam mı? Dimitra'yı muhteşem evin içinde takip ediyorum, ta ki *dudak uçuklatan güzellikteki* mutfağa girene kadar.

"Düşündüğünden daha kolay. Ayrıca, Kratos'un favorisi."

Nedense bu tuhafıma gitti. Mutfakta koşuşturup raflardan çeşitli malzemeler çıkarırken kaskatı kesiliyorum.

"Kocamı mutlu etmek zorunda olduğum için mi bana öğretiyorsun?"

Kahretsin.

İstediğimden çok daha fazla tavırla çıkıyor. Kendimi Dimitra'nın gazabına ya da bir mafya karısının görevinin kocasının hayatını rahat ettirmek ve çocuklarını doğurmak olduğuna dair sert bir konuşmaya hazırlayarak irkildim.

Ama bana doğru dönüp başını salladığında yüzünde kaşlarını çatmak yerine bir sırıtma görüyorum. "Bunu ne kadar çok duyarsam duyayım, özellikle de benim gibi daha iyi bilmesi gereken eski kuşaklar tarafından, beni kızdırmaktan asla vazgeçmiyor." Kaşlarını çatıyor. "Bir kadın sadece varlığıyla bile kocasını mutlu etmelidir. Çünkü o olduğu kişidir ve kocası da ondan *bu* yüzden hoşlanır. Onun arkasını topladığı ya da ona 'doğru' yemekleri hazırladığı için değil." Başını tekrar sallarken gümüş kaşları çatılıyor. "Bu evlilik değil. Bu sözleşmeli kölelik."

Sırıtıyorum.

Sanırım bu kadını çok seveceğim.

"Dünyamız, Bianca, uygun ya da uygunsuz evliliklerle ya da barışı korumak için yapılan evliliklerle dolu. Bu basitçe böyle. Ama iki insanın evlenme nedenleri ne olursa olsun, bu yine de bir sözdür. Ve söz iki taraf için de geçerlidir. Evet, torunumu mutlu etmeni umuyorum, tıpkı *onun seni* mutlu etmesini umduğum gibi. Ama onun için bir şeyler yaparken belini kırdığın için değil."

Malzemeleri aramızdaki mutfak adasına dizmeye başlıyor.

"Bianca, Kratos'u tatmin edebilmen için bugün sana baklavamın nasıl yapıldığını öğretmek istemiyorum. O yetişkin bir adam ve kendisi de çok iyi bir aşçı ve isterse kendi lanet baklavasını yapabilir." Bana tekrar göz kırptıyor. "Sana öğretiyorum çünkü ailemizin bir parçası olacaksın,

Ve ailemizdeki tüm kadınlara her zaman nasıl yapılacağını öğrettim ki isterlerse *kendileri* de yapabilsinler. Tamam mı?"

Başımı sallarken yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor. "Tamam." Dimitra başını sallıyor. "Güzel. Hadi pişirelim."

BIANCA

Gıcırdayan eski kapılar ben onları açarken inliyor. İçeri adımımı attığımda, soğuk bir ürperti parmaklarımın ucunda dolaşıyor.

Suç mahalli.

Gerçekliği bir kenara bırakıp kendimi berbat ve lezzetli bir şekilde sapkın olana bırakabildiğim yer.

Kapılar arkamdan bir vınlamayla kapanıyor ve ben titriyorum.

Bu sefer farklı hissediyorum. Kilise daha da karanlık, sanki dışarıdaki ışıklar söndürülmüş gibi.

Mecazi anlamda söylemiyorum. Sanki pencereleri gerçekten kapatmış gibi burası neredeyse zifiri karanlık. Buraya son iki gelişimdeki gibi vitrayların soluk ışıltısından eser yok.

Sadece zonklayan, manyetik, hafif tedirgin edici siyah bir vaat. Sadece karanlık, zeminin ortasında tek bir mum titriyor.

Kratos'tan iz yok.

Derim gergin bir enerjiyle karıncalanıyor, korku ve heyecanın karışımı dünyanın en güçlü uyuşturucusu gibi.

damarlarımda dolaşıyor.

Kalçalarımın arasında muhtaç, ağrılı bir sıcaklık kaygan bir şekilde birikiyor. Ve işte bu şekilde bunun sadece "kabul ettiğim" bir şey olmadığını anlıyorum.

Onu

istiyorum

. Onu

arzuluyor

um.

Ve işin asıl boktan kısmı, benim de buna ihtiyacım olabilir.

"Kratos?"

Sesim eski kilisenin havasız sessizliğinde yankılanıyor.
Ama cevap yok. Tek bir ses bile.

Alt dudakım güvenli dişlerimin arasında kayboluyor. Soğuk ürpertiler tenimi diken diken ederken içim kasılıyor.

"Kratos?"

Daha fazla sessizlik. Ürkütücü bir şekilde. Fırtına öncesi sessizlik gibi, kuşlar bile yaklaşan hiddet ve gazabı hissedip kaçmışken.

Yine de kalacak kadar aptalsın.

İsteyerek. Ve...utanç verici bir

şekilde...hevesle.

"Alo?" Sesim kesiliyor. Endişem tırmanıyor. Tam o sırada, ben

Bir şeyin sürtünmesini duyuyorum. Sanki ayağımın altındaymış gibi taş kırılıyor.

Dönüyorum, gözlerim karanlığı tarıyor, bilinmeyene bakıyor, onu görmeye çalışıyorum. Herhangi bir şey görmek için. Ama hiçbir şey yok.

Sadece gölgeler, uzanıp pençelerini hayal gücümün içine sokuyor. Sadece karanlık, tehlikeli bir şeyin pusuda beni beklediği vaadi.

Kilisenin zifiri karanlığına doğru birkaç ürkek adım daha atıyorum.

Bu ben değilim, en azından dışarıdan bakıldığında. Tehlike aramak ve karanlıkta berbat sapkınlıklar peşinde koşmak gibi "kirli" şeyler yapmam.

Bekaretimi kaybetmek için aktif olarak şu *şekilde* bir arayışa girmem: bekaretimi benden alana kadar bir canavar tarafından kovalanmak.

Kabaca. Acımadan.

Ben iyi bir kıyım. Ya da en azından hep öyle düşünmüşümdür. Ama şimdi buradayım, daha fazlası için geri döndüm ve her şeyi alması için çaresizim, *bunun* benim maskem olup olmadığını merak etmeye başladım, tam tersi değil.

Belki de kardeşleri kavga ettiğinde barışı korumak için çabalayan, babasını gururlandırmak için elinden geleni yapan ve bir sahnede süzülen en narin, zarif dansçı olmak için kışını yırtarak çalışan kız dış görünüşüdür. Ve belki de bu berbat, dengesiz fantezi benim gerçeğimdir.

Gerçek ben.

İrkiliyorum, arkamdaki ayak seslerinin yumuşak çıtırtısıyla bedenim sıkıca kenetleniyor. Dönüyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalbim göğüs kemiğime çarpıyor.

Orada hiçbir şey yok.

Sadece gölgeler.

Sadece hayaletler.

Sadece gizlenen bir varlık ve izlendiğime dair inkar edilemez bir his.

"Kratos?" Mırıldanıyorum. "I-"

Kilisenin ortasındaki tek mum sönüyor ve kilise zifiri karanlığa gömülüyor. Nabzım damarlarımda hızla atıyor, çılgınca dönerken nefesim kesiliyor.

Arkamdan daha fazla ayak sesi geliyor. Ağzım kuruyor ve tekrar döndüğümde ellerim endişeli yumruklar haline geliyor.

Hala bir şey yok.

Sadece gölgeler.

Çıtırtı tekrar geliyor, şimdi diğer tarafımda. Başım dönüyormuş gibi hissederek tekrar dönüyorum. Kısık bir ses dikkatimi üzerinde durduğum çılgınca hayali pusulanın başka bir rastgele noktasına çekiyor ve karanlığa boş yere bakarken göğsüm daralıyor.

Zaman durur.

Tek ses benim düzensiz nefes alışım.

Kalçalarım titriyor ve gerginlik neredeyse deliliğe dönüşürken meme uçlarım sert, endişeli noktalara doğru geriliyor.

Arkamdan gelen bir çıtırtı, boğuk bir çığlık atarak dönmemi sağladı... hiçbir şey bulamadım.

"Nerede-"

İşte o zaman saldırıyor.

Saçlarım arkadan tutulurken kafa derimde acı patlıyor. Bir el ağzımı kapatıyor ve havaya kaldırılıp sert bir göğse doğru çekilirken çığlık atıyorum.

Çırpınıyor ve kıvranıyorum, tekmeliyor ve onun güçlü pençesinde çaresizce kıvranıyorum. Kabaca yere savrulduğumda bir nefes daha veriyorum. Kirli taş zeminden kalkmaya çalışıyorum.

Milisaniyeler içinde üzerime geliyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, benim küçük oyuncağım?"

Yüce İsa.

Kratos'un sesi her zaman alçak, derin ve hırıltılıdır. Ama şu anda, kulağa yasal olarak *ele geçirilmiş gibi* geliyor. Sanki karanlığın içinde beni yok etmeye hazır gerçek bir iblis varmış gibi.

Saçlarımdan bir tutam tutarak beni dizlerimin üzerine çekti. Sertçe geri çekiyor, bakışlarım yukarı doğru çekilirken çığlık atmama neden oluyor.

Ve aniden, işte orada, yanıp sönüyor ve ani ışıktaki beni kör ediyor.

Maske.

Gözlerinde iki X işareti ve şişkin göğsünün üzerindeki dar siyah tişörtünü aydınlatan, saçlarımı kavrayan kolunun gergin kaslarını aydınlatan alaycı, psikopat bir gülümseme...

...ve *sikini* aydınlatıyor.

Kalın, şişmiş, devasa siki, düğmeleri açılmış, fermuarı çekilmiş siyah kot pantolonundan dışarı sarkıyor ve yüzümün tam üzerinde sallanırken nabız gibi atıyor.

Elleri saçlarımda sıkışıp beni ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküp sırtım bir duvara ya da bir sütuna dayanana kadar sürüklerken inliyorum.

Maske dengesiz bir açıyla yana yatıyor, o X'ler yüzüme bakıyor.

İblis Kratos şeytani bir sesle, "*İyice aç amına koyayım,*" diyor. "İyi bir fahişe gibi sikimi yala ve güzelce

tükürüğünle ıslat." Maske yavaşça diğer tarafa doğru eğilir. "Seni parçaladığımda ıslak olması gerekecek."

Bir iniltiyle boğuluyorum, gerçek korku ve patlayıcı ihtiyaç sistemimde bir uyuşturucu gibi kükrüyor. Eğilip uzanarak kabaca çenemi kavlıyor.

"Bu sikin her santimini bakire amının derinliklerine soktuğumda."

Diğer elini sikinin dibine sarıyor, yavaşça, iffetsizce yüzümün tam üstüne yumruk atıyor ve pompalıyor. Ucunda Precum boncukları var. Saçlarımı sıkıca kavlıyor, başımı geriye doğru çekerken acı ve heyecan içinde miyavlamama neden oluyor.

Kalçalarını ileri doğru itiyor. Hiç tereddüt etmeden ağzımı sonuna kadar açıyorum. Ama yine de, şişmiş başı dudaklarımın arasından kayarak geçtiğinde, homurdanarak küçük ağzımın içine doğru iterken çenemin sonuna kadar zorlandığını hissediyorum.

"*Siktir*," diye homurdanıyor. "Dudakların çok sıkı, bebek kız. O küçük sürtük ağzın koca sikimi almak için çok uğraşıyor." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Güzel amcığın etrafımda sımsıkı sarıldığında ne kadar sıkı hissedeceğini hayal et. Seni sikimle ikiye böldüğümde."

Hay sikeyim.

Kaba, berbat müstehcen konuşmalar *tam* da duymak istediğim şeyler. Kafamdaki her sapkın kutuyu işaretliyor ve her dengesiz düğmeye basıyor.

Tam da istediğim şey.

Tam bir teslimiyet. Dizlerimin üzerinde kullanılmak.

Zorlanmak. İstesem de istemesem de alınmak.

Kratos derinden hırlıyor, ağzımdan zevk alırken başını geriye atıyor. Ağzımı sikerken kalçaları yuvarlanıyor, boğazımın arkasına vuruyor. Kalın sikini dilimin üzerine itiyor, pis, ıslak *yapışkan* sesler mağara gibi kiliseyi dolduruyor. Onun etrafında inleyip sızlanıyorum, salyalarım akıyor ve çenemden aşağıya ve gömleğime tükürüyorum.

Kendimi sabitlemek için ellerimi kalçalarına koymak üzere kaldırıyorum, ama onları tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Aklından bile geçirme, sürtük."

Ellerimi tutuyor ve başımın üzerinde sabitliyor, siki dilimin üzerinde kabaca kayarken onları orada tutuyor.

Uyarı vermeden, maskesinin ışıltısında bir şey parlıyor. Onun bıçağı olduğunu anladığımda aletin etrafında inliyorum. Tek bir hareketle bıçağı aşağı indiriyor ve ucunu gömleğimin boynuna doğru kaydırıyor. Kolu sarsılıyor ve jilet gibi keskin kenarı gömleğimi kesip açarken gerçek bir korkuyla inliyorum. Kolunu bir kez daha sarsıyor ve gömleğimi sonuna kadar açtıktan sonra sütyenimin ön kopçasını da keserek göğüslerimi serbest bırakıyor.

Bıçak sırtının arkasında kayboldu. Eli tekrar ortaya çıktığında, aşağı uzanıyor ve göğüs uçlarımı kabaca çimdikleyip yuvarlıyor, ben onun sikinde boğulurken acı ve zevk dolu bir inilti çıkarıyor. Acımasızca büküyor ve çekiyor, içimden geçerek merkezime ulaşan elektrik darbeleri gönderiyor.

Aniden eli saçlarımı tekrar avuçluyor. Beni sikinden uzaklaştırırken nefes nefese kalıyorum, alt dudakımla şişmiş başı arasında ince bir salya teli asılı kalıyor. Beni kabaca döndürüyor ve üst yarımı yere bastırarak dizlerimin üzerine çöktürüyor.

Hassiktir. Siktir. Lanet olsun.

Pantolonunu sonuna kadar açtığını ve aşağı ittiğini duyabiliyorum. Kemerinin metalik şingirtısını. Kendini okşarken çıkardığı zevk iniltisi.

Sırada ne olduğunu biliyorum ve gergin enerji ve hevesli bekleyiş içimi dışıma çıkarıyor.

"O koca aleti emince açgözlü küçük amcığın benim için güzelleşti mi?"

Kıçıma sert bir tokat atarken inliyorum.

"Öyle olmasını umsan iyi olur bebeğim," diye tıslıyor karanlık bir *şekilde*.

Kratos taytımın arkasından tutup uyluğumun ortasına kadar çekiyor. Sonra bıçakla tamamen kesmeden önce külotumu yarı çekip yarı yırtarak çıkarırken tenimdeki soğuk çelik hissiyle nefes nefese kalıyorum.

Saçlarımı avucunun içine alıyor, yanağımı ve göğüslerimi yere sabitliyor. Arkamdan üzerime eğildi, şişmiş aleti kaygan, şişmiş dudaklarıma bastırdı.

Onları yaymak. Biraz baskı uygulayarak.

"...Çünkü nazik olmayacağım."

Avuç içi kıçımı tokatlarken kısık, sızlanan bir inilti çıkarıyorum.

"Ve ben kolay gitmeyeceğim. Seni o açgözlü küçük döl sürtüğü gibi becereceğim bebeğim."

Uyluklarımın iç kısmına tokat atarken sarsılıyorum ve ağlıyorum. "Bacaklarını aç."

Bu çok b o k t a n . Bekaretimi böyle kaybedeceğim.

Dizlerimin

üstünde. Kirli bir

zeminde.

Salya ve prekumla kaplıydı.

Kratos iki parmağını içime sokarken haykırıyorum. Kabaca içeri ve dışarı vurmaya başladığında inleyerek titriyorum, başparmağı klitorisimi sert, kasıtlı dairelerle ovarken g noktama bastırıyor.

"Benim için *inle*," diye rasps. "Çünkü bu sadece benim parmaklarım, bebeğim. Kalın sikimi bu daracık amcığa soktuğumda ne kadar esneyeceğini bir düşünsene."

Beni daha sert parmaklıyor, üzerime eğilirken çıkardığı ıslak sesler kulaklarımı dolduruyor. Dişleri boynumun yumuşak derisini buluyor ve sertçe ısırıldığında çığlık atıyorum. Bunu tekrar yapıyor, ağzı sıcak bir şekilde kulağıma gitmeden önce boğazımı ısırıyor ve ısırıyor.

"*Yalvar bana*," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "*Sikim için yalvar bana*." Eli boğazımı sıkıyor.

"*Lütfen!*" Sızlanıyorum.

Kratos arkamdan soğuk bir kahkaha atıyor. "*Lütfen ne*."

"*Lütfen sik beni!*"

"Nasıl?"

"*Sert*," diye hıçkırıyorum, parmakları g-noktamı tekrar tekrar okşarken titriyorum.

"Seni duymadım. *Nasıl* sikeyim seni." Boğuk bir zevk çıığı attım.

"*Beni pis bir fahişe gibi sertçe becer!*" "İyi kız."

Ve sonra, itiyor.

Güzelmiş. Lanet olsun. TANRIM.

Kratos'un kocaman, kalın siki bir anda içime girdi. Alay etmek yok. Yavaşça sokmak yok.

Merhamet yok.

Devasa cüssesi bedenimi istila ederken çığlık atıyorum, içime gömülürken içimde yanan, sızlayan bir acı dalgalanıyor.

Çok acıyor.

Ama lanet olsun, aynı zamanda nasıl tarif edeceğimi bile bilmediğim bir şekilde çok iyi hissettiriyor. Onun şiddeti ve büyüklüğü; mutlak hakimiyeti ve sadizm dozu. O kendini derinlere çekerken ben daha fazlası için inliyorum.

O kadar büyük ki, sanki içimi yeniden düzenliyor, organlarımı yeni pozisyonlara itiyor. Onun kalınlığı beni sınırlarıma kadar geriyor ve dudağımı ısırırken irkiliyorum. Tırnaklarım kirli zeminde sürükleniyor, ben zevkle inlerken bir tanesi kırılıyor.

Yavaş yavaş, kırılma noktamın ötesinde doldurulma hissi başka bir şeye dönüşüyor. Yanma, ağırlı bir ihtiyaca dönüşüyor. İçimdeki sızı ilkel ve çaresiz bir şeye dönüşüyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha fazla..."

Bu inlemek yuvarlanırgelenbenim Dudaklar.
Kratosinliyor Arkamda derinden.

"Bu da neydi, bebeğim?" diye hışırdıyor.

"Daha fazla," diye boğuluyorum.

"Daha fazla ne."

Daha fazla şey. Sikinden daha fazla.

Daha fazla sen.

"Daha sert sik beni..."

Aniden kıcıımı tokatladığında sertçe haykırıyorum. Devasa elleri belimi sarıyor, kalçalarını geriye atıp kocaman aletini sıırılsıklam amımdan çıkarırken parmakları neredeyse birbirine değiyor. Sadece kafası içerideyken, tekrar gömölüyor, içeri giriyor ve dizlerim yere sürtünürken rüzgâr beni dışarı atıyor.

Lanet olsun.

Tekrar ve tekrar yapıyor. Beni biraz daha sert sikmeye başladı, sonra daha da sert. Sonra vahşice, kalçaları her şeytani itişte kıcıma çarpıyor ve tokat atıyor.

Kocaman siki bana hükmederken boğuk, hıçkırık inlemelerim karanlığı dolduruyor.

Beni tüketiyor. Beni

ikiye böler.

İçimdeki baskının arttığını, sırtımın kamburlaştığını ve parmaklarımın kirli zemini tırmaladığını hissedebiliyorum. Çakıl taşlı, sert meme uçlarım her itişte taş zeminde sürükleniyor. Ağrıyan zonklama, serbest bırakılmak için çığlık atan çaresizliğimle birlikte daha sıcak ve daha muhtaç hale geliyor. Kıcıımı tokatlarken ayak parmaklarım kıvrılıyor, saçlarımı çekerken beni kabaca unutulana kadar beceriyor.

"Sık şu siki, bebek kız," diye homurdanıyor. "Küçük amcığının sikimi boğduğunu hissetmeme izin ver."

Elleri saçlarımda dolaşıyor, üzerime eğilip beni yere yapııştırırken yanağımı kabaca yere sabitliyor.

"O küçük sürtük amcığını benim için bir *karmaşaya* dönüştüren acı mı?" diye kulağıma hırlıyor. "Aletimin seni genişçe germesi ve kırılma noktandan sonra seni doldurması mı?"

O içime girerken sırtım kavisleniyor, boğazımdan bir zevk hıçkırığı dökülüyor.

"Yoksa *korku* mu? Seninle henüz yüzeye bile çıkmamışken merak etmek. Çizgiyi aşabilir miyim diye..."

Gözlerimi dikip bakıyorum, bıçağı boğazımda hafifçe dans ederken nefesim kesiliyor. Tekrar üzerime eğildiğinde inliyorum, dişleri kulak mememi keskin bir şekilde ısırırken kalçaları içime giriyor.

"Acaba kırılma noktasına gelip güvenli kelimeni haykırır mısın diye merak ediyor musun... ve ben *bunu görmezden gelir miyim?*"

İşte o zaman paramparça oluyorum, aşağıya bakıyorum ve hiçbir güvenlik ağının olmadığını fark ediyorum.

Beni yakalayacak bir şey yok.

Sadece unutuluşa doğru serbest düşüş ya da Kratos'un deliliği.

Her iki durumda da, o bunu söylediğinde, göbeğim sıkışıyor ve *patlıyorum*.

Tüm vücudum kasılırken ve sarsılırken yere doğru çılglık atıyorum. Sırtım dalgalanıyor ve yükseliyor, orgazm içimde gürlerken ayak parmaklarım ve el parmaklarım yeri kazıyor ve pençeliyor.

O her yerde ve her şeyde. Üstümde, üzerimde, *içimde*, beni tüketiyor.

Beni bütün olarak yutuyor ve ben daha fazlası için yalvarıyorum.

Hâlâ titriyor ve kontrolsüzce sarsılıyorken, Kratos alçak bir iniltiyle beni kabaca sırtüstü çeviriyor. Bıçağının bir hareketiyle tozluklarımı kesip bacaklarımı açarken inliyorum. İç baldırlarıma tokatlar atarak sinirlerimin tatlı, çaresiz bir acıyla çığlık atmasını sağlıyor.

Birden üzerimde belirdi, bıçak boğazıma dayanmıştı. Şişmiş sikini hala nabızı atan hassas amıma sokarken ağzı kabaca benimkine çarpıyor.

Karanlık, onun devasa aletinin etrafına sarılmış amımın ıslak, kaygan sesleriyle doluyor. Eten ete çarpması. Beni bir iblis gibi sikerken acı ve zevk çığlıklarım saf cennete karışıyor.

Boynumu ısıtıyor, dudakları kulağımı bulurken tenimi hırpalıyor ve morartıyor.

"Şimdi benim iyi küçük horoz fahişem ol ve benim için tekrar gel. Bu küçük amcığın taşaklarımdaki döllerini sağdığını hissetmek istiyorum."

Yıldırım çarpmış gibi gidiyorum. Sanki üçüncü raya dokunmuşum gibi. Sırtım yerden şiddetle yükselirken çığlık atıyorum, amım onun kalın sikinin etrafında bir mengene gibi kenetlenirken vücudum spazm geçiriyor ve burkuluyor.

Sonra eli boğazıma dolanıyor. Ve sıkıyor.

Siktir.

Kratos kükrüyor ve şişmiş aletinin içimde zonklamaya ve nabız atmaya başladığını hissettiğimde, orgazmım termonükleer hale geliyor. Görüşüm beyaza dönüyor ve nefesim vücudumu bir anda terk ediyor. Gözlerim geri yuvarlanırken her kasım

Vücutum aynı anda kasılıyor ve sonra patlıyor. Sıcak dölleri içime akarken dişleri boynuma batıyor, ben titrerken ve ona yapışırken içimi dolduruyor.

Şişmiş, vahşileşmiş amımdan koca sikini rahatça çıkarırken hâlâ tir tir titriyorum. Yere yığıldığımda döllerinin büyük bir kısmının içimden damladığını hissedebiliyorum. Dişleri boynumu kemiriyor, dudakları bir meme ucunun etrafını sararken ağzı aşağı kayıyor.

Sonra alçalıyor. Daha da

alçalıyor.

Gözlerim şişti.

"Kratos..."

İri elleri kalçalarımı birbirinden ayırırken Onları. Ağzı zonklayan amıma odaklanırken nefesim kesiliyor, dili şefkatle dudaklarımda geziniyor.

Lanet olsun.

Sırtım tekrar yükseliyor, bu sefer daha yavaş ve nazikçe, tüm acıyı ve ağrıyı yalayarak yok ederken, dili bacaklarımda arasında zonklayan bir mutluluk sızısından başka bir şey kalmayana kadar keşfediyor, temizliyor ve yalıyor.

Başını yukarı kaldırdığında inliyorum, dudaklarını yalarken kan ve döller dudaklarına bulaşıyor. Ayağa kalkıyor ve aniden beni kalçalarımıdan tutup kucağına çekiyor. Yanına oturduğumda sessizce nefes alıyorum, meme uçlarım kaslı göğsüne sürtünüyor ve hala sert o l a n siki karnımda zonkluyor ve döl sızdırıyor.

Eli saçlarıma dolanıyor ve çekiyor. Ne yaptığını fark ettiğimde gözlerim büyüyor ve dudakları derin, yavaş bir öpücükle sıcak bir şekilde dudaklarıma yapıştığında ürperiyorum.

Bakır ve tuz.

Şehvet ve

ihtiyaç.

Tehlike ve heyecan.

Cennet ve cehennem.

Birlikte tadımız böyle.

KRATOS

"Burası yer kontrolden Binbaşı Drakos'a. Beni duyabiliyor musunuz, Binbaşı Drakos?"

Bakışlarımı tekrar Ares'e çevirmeden önce gözlerimi kırpttırıyorum.

Evet, zonkluyordum. Ve hayır, bunun nedeni kardeşimle yasal yatırımlarımızın üç aylık finansal sonuçlarını gözden geçirmekle ilgilenmemem değil.

Çünkü bir yerlerde oyun gerçek oldu. Bir yerde Bianca benim oyuncağım olmaktan çıkıp *karım* oldu.

Daha fazlası için oyuncağım. Çok daha fazlasına.

Karanlığımdan kaçmayan ya da saklanmaya çalışmayan biri. Onu tamamlıyor. Cesaretlendiriyor. Ve aynı zamanda onu yatıştırıyor, kavrulmuş ağzımın ihtiyaç duyduğunu hiç bilmediği soğuk bir su gibi.

Geçen gece nişan partisinde, kendimi kaybetmiş olmalıydım. Amaya ile bir odaya tıklmak, onun tarafından tehdit edilmek ve köşeye sıkıştırılmak, beni önümüzdeki bir *ay* boyunca kara bir çukura itmeliydi.

Onun yerine Bianca'yı öptüm.

İlk öpüşmemiz. *Benim* ilk öpücüğüm.

Acı düşüncelerimi bulandırıyor. Bu da, dişi şeytana teşekkür edilmesi gereken berbat kırılmışlığımın bir başka yönü. Tüm bunları yeterince "uzman terapist" anlattım ve cinsel ilişkilerimde karanlığa, baskınlığa ve evet, biraz da şiddete duyduğum ihtiyacın, güçsüz olanın *ben* olduğum o dönemden kaynaklandığını biliyorum.

Bugün benim uslu çocuğum olacak mısın?

Beynimde yapışkan, mürekkep gibi bir siyahlık akıyor, sonra onu tekrar gölgelerin içine itiyorum.

Evet, öpüşmek de takıntılarımdan biri. Çünkü Amaya'nın benimle yapmadığı tek şey buydu.

Daha ergenlik çağındayken bana yıllarca saldırmak onun için sorun değildi. Ama öpüşmek, bir nebze insani yakınlığa izin vermek kesinlikle söz konusu değildi.

İşte tam da bu yüzden böyleyim. Çünkü seksin aşk değil, güç anlamına geldiği bana çok küçük yaşta aşılandı. Seks bir savaştır. Kazanılması gereken bir savaş. Ve savaşlar güç, vahşet ve acımasızlık gerektirir.

Söylemeye gerek yok, kardeşlerim arasında birini bulan son kişi olmamın bir nedeni var. Neden çıkmadığımı. Neden kadınları geçici düzenlemeler için arıyorum ve neden bu geçici düzenlemeler genellikle bir Gizlilik Sözleşmesi ve kim olduğumu *radikal bir* şekilde azaltmamı gerektiriyor, çünkü kadınların bunu istemesine imkan yok.

Kadınlar canavarla ilgili fanteziler kurar. Ama ortaya çıktığında onu gerçekten istemezler.

Ya da en azından Bianca'ya kadar kimse bilmiyordu.

Bianca, onu mağarasından çıkaran. Onu kışkırtan ve kışkırtan. Onu tüketmek için o kayalık açıklığın ağzından dökülen karanlıktan zevk alıyor gibi görünen.

Bianca, bazı nedenlerden dolayı benim kadar berbat durumda olabilir.

O *kadar da* berbat değil. Ama en azından aynı ligde oynuyoruz.

"*Kratos.*"

Bir kez daha kendimi zihnimde dönüp duran düşüncelerden uzaklaştırıyorum.

"Özür dilerim. Ne dedin?"

Ares ve ben Thermopylae Holdings'deki muhteşem köşe ofisinde, devasa pencere duvarının yanında oturuyoruz. Thermopylae, Ya-ya'ya ve onun Spartalılara olan takıntısına bir selam, bizim yasal iş girişimimiz. Kirli paramızı çok daha fazla paraya çevirecek bir yatırım fonu. Hem de çok daha temiz.

Ben Ares gibi işletme okuluna gitmedim. Ama çabuk öğrenen biriyim ve yıllardır onun yanında bu konuları özömsüyorum. Ama bugün dikkatim dağıldı.

O ilk öpücüğü ve ondan sonra gelenleri düşünüyorum. Ve nasıl daha fazlasını istediğimi.

Sahte nişanlığa olması gerekenden *çok* daha fazla duygusal yatırım yapmış olabileceğim fikrini işlemeye çalışırken lanet olası bir Kâr-Zarar tablosuna dikkat etmek biraz zor.

"Tekrar hoş geldiniz," diyor Ares kuru bir sesle.

"Diyordun ki...?"

Kardeşim iç geçiriyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor.
"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?"

"Kratos. Bir savaşı durdurmak için evlenmek hakkında bir iki şey biliyorum."

Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim," diye omuz silkiyorum.
"Olan oldu."

Ares'in kaşları çatılır. "Ama sana başka bir seçenek sunulmadığı için üzgünüm. Ve bundan kaçınmak için bu yola başvurulduğu için-"

"Özür dilemenize gerek yok. Yaptığımız şey bu. Ailen için verdiğin şey."

Ağzı inceliyor. "Bak, o koca kafanın içinde olup biten pek çok şeyi bizden sakladığını biliyorum..."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Hayır, ben açık bir kitabım."

"Ve ben lanet Fransa'nın kraliesiyim. Senden beni içeri almanı istemiyorum, dostum. İstememek için kendine göre sebeplerin var ve bu sorun değil. Ama biz çocukken çoğunun sandığından daha zor zamanlar geçirdiğini biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum, yere bakıyorum, çenem sıkılı.

"Açıkçası detayları bilmiyorum ve tekrar ediyorum, bana asla söylemek zorunda değilsin, her zaman *söyleyebileceğini* bilsen de. Ama bir şeyler yakaladım..." Öne doğru eğilip ellerini birleştirirken kaşları çatılıyor. "Atlas ve babamın sana karşı ne kadar acımasız olduklarını gördüm. Babamın seni bir tür ağır sıklet şampiyonu gibi arkadaşlarına nasıl gösterdiğini gördüm. Bir silah gibi. Ve-"

"Rakamlara odaklanalım, yatağımın altındaki canavarlara değil, tamam mı?"

Ares bir an sessiz kaldı. Sonra uzanıp elini dizime koydu. "Senin için buradayım, hepsi bu."

"Biliyorum," diye sessizce homurdandım.

Başını sallıyor. "Güzel. Oh, unutmadan." Kaşları çatıldı. "Geçen gün ofisten tuhaf bir telefon aldım."

"Oh?"

"Evet, Bayan Mircari'nin asistanı mı aradı?" Donup kaldım.

Şimdi biliyorum ki o tuzakta yakalanmam kasıtlıydı. Bu yüzden Amaya ya da CIA'deki herhangi biri ailemin olanları öğrenmesine asla izin vermedi ve tüm evrak işlerini susturdu.

Beni kullanmak istiyor. Kendi ailemin sırlarını ortaya dökmemi istiyor. Ve görünüşe göre, bunu yapmamın cehennemde soğuk bir gün olacağı belli olduğu için, İtalyanlara geçti.

Nişan partisini bastığından beri onu görmezden geliyorum. Yani Ares'e ne dediğini biliyorum. Bu bir uyarı atışı.

"Teşekkürler," diye homurdandım. "Onu geri arayacağım." "Kim o?"

Başımı salladım. "Bunun için endişelenme."

Ares bana bakıyor. "*Bu konuda endişelenme* çünkü bu tür şeylerle daha az uğraşıyorum?"

Bu doğru. Ares ailemizi ve Thermopylae'yi yönetirken, Hades, Deimos ve ben Ares'in ellerini temiz tutmak için yasal olmayan iş girişimlerimizden çok daha fazlasını üstlendik.

"Ya da *endişelenmeyin*, çünkü bir şeyler ters gidiyor ve siz sakın kalmaya çalışıyorsunuz."

"Evet."

Kaşlarını çatıyor. "Hangisi, Kratos."

Saatime bakıyorum. "Aslında koşmam gerek."

Bana bu konuyu kapatmaya hazır olmadığını gösteren bir bakış atıyor. Ama tam ağzını açtığı anda ofisinin kapısı açılıyor ve Hades yüzünde kapkara bir ifadeyle içeri dalıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Ares, ayağa kalkarak. "Ne oldu?"

Hades'in ağzı buruşur. "Umarım ikiniz de Davit'in ne zaman ayağa kalkacağına dair bahse girmemiştinizdir. Şu 'geçici karaciğer olayı' onu öldürdü."

Kahretsin.

"*Siktir*," diye yemin eder Ares. "SİKTİR!" Önce bana, sonra Hades'e bakıyor. "Te Mallkuarit herhangi bir işaret verdi mi-"

"Arian Kirakosian yaklaşık bir saat önce resmi olarak örgütün başına getirildi."

Lanet olsun.

Bu hiç iyi değil.

Ares'in masasındaki telefon çalar. Cevap verdiğinde, sekreteri Leigh diğer uçtan bir şeyler söylerken yüzü kararır.

"Anlıyorum. Onu ara, hemen geleceğimizi söyle."

Önce bana, sonra Hades'e bakarken yüzünde asık bir ifadeyle telefonu kapatıyor.

"Drazen Krylov bizimle konuşmak istiyor. Şimdi."

Asansörden inip Drazen'in çatı katının girişine geldiğimizde HADES alçak sesle ısıklık çalıyor.

"*Lanet olsun,*" diye mırıldanıyor, gözleri etrafımızı saran zengin lüksün zirvesini tararken etkilenmiş görünüyor.

Yalan söylemeyeceğim, Ares ve ben devasa, tonozlu tavanlara ve fuayenin önünden Central Park'a bakan şaşırtıcı derecede büyük pencere duvarlarına bakarken yüzümüzde aynı "kutsal bok" ifadesi var.

Drazen aslında Drakos malikanesinde o kadar da uzakta yaşamıyor. Kısa bir süre önce New York'un en yeni ultra yüksek binası olan ve Manhattan'ın tamamını bulut seviyesinden gören "milyarderler sırasına" taşındı. Tahmin edebileceğiniz gibi, buraya milyarderler sırası denmesinin bir nedeni var: burada bir birim satın almayı düşünmek için bile net değerinizde üç virgöl olması gerekiyor.

Drazen'in *üç tane* evi var ve bu evleri yıktırıp birleştirerek şu anda şehirdeki en pahalı beş konuttan biri haline getirmiş.

Sırp-Rus orospu çocuğunun bir yıl kadar önce New York sahnesinde patladığını söylediğimde ciddiylim.

"Dostlarım," diye gürlüyor Drazen huysuz ama cilalı aksanlı baritonuyla. Her zamanki gibi üzerine tam oturan koyu gri takım elbiselerinden birini giymiş h a l d e köşeden beliriyor. Yine de her zaman bir küçümseme unsuruyla giyer. Sanki bunun giymesi *gereken* kıyafetlerin bir parçası olduğunu biliyor ama bu dünyada ciddiye alınmak için bir AK-47 yerine iyi kesilmiş bir takım elbiseye ihtiyacı olduğu gerçeğinden nefret ediyor.

"Lütfen, içeri gelin."

Drazen'in, parka doksan kat yukarıdan bakan, iki ya da üç kat yüksekliğinde pencereleri olan devasa yaşam alanının etrafında siyah takım elbiseli birkaç Krylov adamı duruyor. Ancak patronlarının çenesini hafifçe eğmesiyle birlikte sözsüz bir şekilde dışarı çıkıyorlar.

Hades, ev sahibimizin duyamayacağı kadar uzakta, sessizce, "*Lanet olsun,*" diye mırıldanıyor. "Adamlarımızdan bu tür bir disiplini nasıl alabiliyoruz? Bu şey cerrahiydi."

Ares omzunun üzerinden bize doğru mırıldanarak, "Gidin Baltıklarda etnik temizlik yapan bir iç savaşa katılın," dedi. "Drazen'in adamlarının çoğu Yugoslav Savaşları sırasında onunla birlikte çocuk askerlerdi."

Hades yüzünü buruşturarak, "Evet, sanırım pas geçeceğim," diye homurdanıyor.

Adamları gittikten sonra Drazen sıkı bir gülümsemeyle bize dönüyor. Objektif olarak yakışıklı bir adam. Ama bakışlarında bir burukluk var, sanki yüzeyin altında hala ona acı veren yaralar varmış gibi.

"Lütfen," diye homurdanarak pencerelerin yanına dizilmiş üç büyük, koyu deri Chesterfield kanepeyi işaret etti. "Oturun. Size içki ikram edebilir miyim?"

Genel bir kural olarak, eğer bir Bratva *pahkanı* size içki ikram ederse, kabul edersiniz. Saat sabahın dokuzu ve kilisede olmanız fark etmez.

Üçümüz otururken başımızı sallıyoruz. Drazen hepimize kristal votka bardakları dolduruyor ve sonra geri dönüyor.

"*Živeli,*" diyor kadehini kaldırarak.

Şeref.

Hepimiz içkilerimizi içtikten sonra bardaklarımızı koltukların ortasındaki masaya bırakıyoruz. Sonra Drazen derin bir nefes alıyor ve parmaklarını önünde birleştirerek koltuğuna yerleşiyor.

"Buraya taşındığımdan beri New York'u son derece misafirperver buldum," diye sessizce homurdanıyor. "Özellikle aileniz iş anlaşmalarımızda çok cömert ve adil davrandı. Bunun için size teşekkür etmek istiyorum."

Ares, "Ve tabii ki bu ilişkiyi takdir ediyoruz," diye ekliyor. "Özellikle de Batı Yakası'nın gelişimiyle ilgili olarak".

Drazen'in sessizliği çok şey anlatıyor. Ağabeyim alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Sanırım bu yüzden buradayız, değil mi?" Sırp yavaşça başını sallıyor.

"Korkarım öyle. New York'a geldiğimden beri iş yaptığım tek aile ya da kuruluş sizinki değil. Bildiğiniz gibi Club Venom'da yatırımcıyım, bu da beni nişanlınızın kardeşiyle tabiri caizse aynı yatağa sokuyor." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ve buna bağlı olarak, Komisyon'un geri kalanıyla. Ayrıca, Chernoff Bratva ile de *işim* var."

Sikeyim.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım sen gittikten sonra nişan partimdeki kargaşayı duymuşsundur."

Drazen tekrar başını sallar. "Bay Chernoff'un arkadaşının yeğeninin kırık yüzünden memnun olduğundan şüpheliyim."

"Kırdığım tek şey o olduğu için şanslı," diye homurdanıyorum sessizce.

Drazen hafifçe gülümsüyor. "Tekrar ediyorum, bu insanlarla duygusal bir bağım yok. *Ancak*, para konuşur. Ve günün sonunda ben bir iş adamıyım."

Ares sert bir şekilde, "Grisha'ya ya da Bay Chernoff'un çıkarlarına karşı hiçbir şey yapılmayacağına dair size söz veriyoruz," dedi.

"Dahası da var." Drazen düşünceli bir şekilde nefes veriyor. "Davit'in ölümü ve Arian'ın tahta çıkması benim için... rahatsız edici. Sadece Davit, huzur içinde yatsın, dehşet verici bir oğul yetiştirdiği için değil. Ama o oğul Te Mallkuarit içindeki bir grubun desteğine sahip olduğu için - örgütün yeni topraklar ve iş edinme yöntemlerinde çok daha... agresif... hale geldiğini görmek isteyen bir grup."

Lanet olsun. Arian'la tanıştığımda ondan hoşlanmadığımı biliyordum.

"Demek seni bu yüzden buraya davet ettim," diye homurdanıyor Drazen. "Sana olan saygımdan, Ares," diyor çenesini sallayarak. "Bunların hiçbirinin kişisel olmadığını bilmeni istiyorum. Ancak, senin de kabul edeceğinden emin olduğum gibi, iş iştir. Şu anda Drakos ailesi... sanırım şöyle diyebilirsiniz... benim diğer iki ticari çıkarımla ve bir doğrudan tehditle iç içe geçmiş durumda."

Kaşlarından biri sertçe kalkıyor ve yüzüne duman gibi yayılan karanlık bir ifade belirliyor.

"Bu karışıklıkların daha da tırmanması halinde, korkarım Batı Yakası'ndaki yatırımım da dahil olmak üzere ailenizle olan iş ilişkimini kesmem gerekecek."

Sikeyim. Ben.

BIANCA

"Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, ha?"

Sırtarak Vito'nun tozlu eski ofisine göz gezdiriyorum. Haklı, *yıllardır* içine adımımı atmadım. Ama tamamen aynı görünüyor.

Hâlâ tütün ve köşedeki eski Chesterfield koltukların derisi gibi kokuyor. Hâlâ aynı küre bar arabası, aynı kristal bardaklar var. Vito'nun masası - aşağı yukarı bir Cadillac büyüklüğünde ve ağırlığında devasa ahşap bir şey - odanın ortasını dolduruyor. Duvarlar eskiden burada çalışan dansçıların seksi cazibe fotoğraflarıyla süslü. Ve tabii ki eski "Lickety Splits" neon tabelası hâlâ Vito'nun masasının solundaki duvarda asılı.

Vito iş saatlerinde buraya gelmeme asla izin vermezdi. Ama gündüzleri, muhtemelen striptiz kulüpleri tarihinin en iyi isimli striptiz kulübü kapalıyken, zaman zaman onunla buraya gelir ve sadece takılırdım.

Klişe olduğunu biliyorum ve önyargılıymışım gibi geliyor. Ama babam farklı türde bir striptiz kulübü işletiyordu. Dansçılara karşı asla pespaye davranmazdı ve elleşen müşterilere karşı tek vuruşluk *katı* bir politikası vardı. İnsanlar Vito'nun "kızlarına" kendi kızlarıymış gibi davrandığına dair şakalar yapardı. Ama o eskiden

"Onlar *birilerinin* kızları. Ve benimkiler böyle bir yerde çalışıyor olsaydı, birilerinin onları güvende tuttuğunu bilmek isterdim."

O zamanlar, dansçılardan birkaçı okullarını bitirmek için çalışıyordu ve Vito gün boyunca onların burada, bazı küçük ofislerde çalışmalarına izin veriyordu... hemşirelik lisansı, baro sınavı ya da dişçilik okulu için.

Sık sık, gün içinde babamla geldiğimde ve bazı kızlar buradayken, çalışmaya ara verip bana makyaj yaparlardı ya da onlara en son bale hareketlerimi göstermemi isterlerdi. Bir ara, on iki yaşlarındayken, modern ve hip hop dansına merak saldım. Candice adında bir kadın bana "seksi" hareketlerini gösterirdi, en azından Vito bir gün içeri girip kibarca kesmesini söyleyene kadar.

Bugünlerde, ilk iki kattaki kulüp yok oldu. Striptiz direkleri ve VIP odaları yerine, babamın ofisi artık iki Michelin yıldızlı bir Fransız restoranı ve bir teknoloji startup'ının üzerinde yer alıyor. Ama buranın havası hiç değişmedi ve ben buna bayılıyorum.

"Uzun zaman oldu, evet," diye gülümseyerek etrafıma bakıyorum. "Burayı özledim."

Kıkırdıyor. "Baş ağrılarını özlemiyorum. Kızları güvende tutmak ve mankafaları hizaya sokmak, alkol ruhsat kurulu, sağlık müfettişleri ya da... Tanrım... inci tutucularla uğraşmak." Omuz silkiyor, etrafına bakınıyor. "Ama Wall Street'e bakan bir yerim olsa bile bu eski çöplüğün hâlâ ofisim olmasının bir nedeni var."

Bana sırtlıyor, parmaklarını heyecanla masasının kenarına vuruyor.

"Bumblebee, kartlar masada. Hafıza şeridine inip, benimle geçirdiğin zamanları anımsaman için uğramanı istemedim.

bir çocuğu striptiz barına getiren boktan bir veliydi."

Bir kahkaha attım. "Tek bir meme gördüğümü bile hatırlamıyorum, o yüzden endişelenme. Öte yandan Nico, Carmy ve Dante..."

Vito gözlerini devirerek inliyor. "Evet, yılın babası burada," diye iç geçiriyor. Sonra bana tekrar sırtıyor ve aniden ayağa fırlayıp masasının arkasından çıkıyor. "Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Merakla Vito'yu ana ofisinden çıkıp tozlu koridorda takip ediyorum. Durduğumuz büyük yan oda eskiden dansçılar için bir soyunma odasıydı. Şimdi hemen hemen boş ama bir duvarda hâlâ eski dolaplar duruyor. Alanın geri kalanı eski dosya kutuları ve kulüp broşürleriyle dolu ve uzak duvarın karşısında asma kilitle kilitlenmiş kocaman eski bir gardırop var.

"Um..." Etrafa şüpheyle bakıyorum.

Babam kıkırdar. "Bana bir saniye ver. Gerilim yaratmalıyım." Boğazını temizliyor. "Henüz bir gelinlik bulamadığını duydum."

Gözlerimi devirerek inliyorum. "Hem evet hem hayır. Yani, Tempest, Naomi ve Milena *muhteşem elbiseler buldular*. Ama ben lanet olası bir elbiseye on beş bin dolar harcamayacağım."

Vito iç geçirir. "Tabii ki değilsin. *Ben* yapacağım. Sana zaten benden olduğunu söylemiştim, ufaklık."

"Evet, hayır." Başımı sallıyorum. "Sahte bir olay için bir kez giyeceğim bir şeye kimsenin o kadar para harcamasına izin vermem."

"Sahte" kelimesinde *belki de* amaçladığımdan biraz daha fazla acı var. Vito bunu fark etmemiş gibi görünüyor, ama yine de kendi kendime kızarak arkamı dönüyorum.

Bu evliliğin gerçek bir evlilik olmasını dilediğimden *değil*. Hiç de değil. Ancak "büyük güne" yaklařtıķa, kalbimin içinde giderek daha fazla bir tür savaş yaşanıyor gibi görünüyor.

Bir yandan, bunun "gerçek" olmadığını biliyorum. Kratos'la yaşadığımız fiziksel şeylerden hoşlanıyorum ve zevk alıyorum - beni tutup sahiplenerek öpmesi. Beni kovalaması ve bir temas sporuymuş gibi sikmesi.

Yani, o kısmı *gerçekten* seviyorum. İki hafta önce terk edilmiş kilisenin sert ve kirli zemininde boğazıma bıçak dayayarak bekaretimi aldığı geceden sonra - ki bu *delicesine* ateşliydi - o geceden beri neredeyse her gece o sahneyi tekrar oynuyoruz.

Her yerim ağrıyor. Her yerim ağrıyor. Kratos'un *devasa* boyutuna alışmaya başladığımdan beri amım iki haftadır şişmiş durumda.

Her şeye değer. Hem de *ok* değer.

Ama her ne kadar aramızdaki şeyin sadece seks olduğunu tamamen anladığımı söylemek istesem de, başka bir yanım...

Gözlerimi deviriyorum.

Sen bir aptalsın.

Diğer tarafım daha fazlasını istiyor. Daha fazla saldırganlık ve ateşli seks değil - yani, *evet*, ben de bunlardan daha fazlasını istiyorum - ama ondan daha fazlasını.

Bu düğünün mafya düşmanlığının New York sokaklarını savaş alanına çevirmesini engellemekle ilgili olduğunu biliyorum. *Aslında* bir çift olmadığımızı biliyorum.

Ama o zaman biz neyiz? Kolay cevap, çıkarları olan arkadaşlar veya seks arkadaşları olurdu, ama bu da değil.

Sanki gerçek bir ilişkimiz var ama ikimiz de bunu kabul etmek istemiyoruz. Ya da belki ikimiz de kabul *edemiyoruz*. Belki de bu bizim için uygun değildir.

Bundan rahatsız olmamalıyım.

Ama öyleyim, düşünmek istediğimden daha fazla. Çünkü yakında evleneceğim bu dev için hissettiklerim daha önce hiç hissetmediğim şeyler. Tabii, seksi daha büyük bir şeyle karıştırıyor da olabilirim. Ama ben öyle düşünmüyorum.

Onunlayken nasıl hissettiğimi *biliyorum*. Olmadığım zamanlarda onu nasıl özlediğimi biliyorum. Ve aramızdaki her şeye hâlâ "sahte" dememin beni çok endişelendirdiğini de biliyorum.

"Peki," diye iç geçirdi babam. "Pahalı elbiseyi *istiyorsan*, senindir. Tamamdır. Alması için adamlarımdan birini hemen göndereceğim."

Ona sırtıtıyorum.

"*Ama...*" Eski soyunma odasında asma kilitli gardıroba doğru yürürken cebinden şingirdayan bir anahtarlık çıkarıyor. "Eğer başka bir seçenek istiyorsanız..." Bir anahtarı kilide sokarken bana dönüp sırtıtıyor. "Bu da işe yarayabilir. Benimle yaşamaya başladığın günden beri annenin elbisesini senin için saklıyorum."

Nefesim kesiliyor, boğazımı saran ve kelimelerimi kapatan bir soluk alma, boğulma hissi. Kalbim burkulurken bir yanım hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyor. Diğer yarım *ise* bu adama olan sevgisinden ve saf sevincinden dolayı ağlamak istiyor.

"Sen..." Gözlerim yaşardı. "Sen ciddi misin?"

Vito bana gülümsüyor. "Tabii ki! Şimdi, çok eski olabilir. Yani burada 90'lardan bahsediyoruz. Kabarık kollar ve göz kamaştırıcı şeyler sana göre mi emin değilim."

Gözyaşlarımı içime çekerken bir kahkaha attım.

Vito gardırobun kilidini açarken, "Ve aslında onu yıllardır çıkarmadım," diyor. "Ama içimden bir ses giymeni isteyeceğini söylüyor-"

Ona arkadan çarpıp şiddetle sarıldığımda sığıyor.

"*Teşekkür ederim,*" diye mırıldandım. "Seni seviyorum ve teşekkür ederim."

Koluyla beni sarıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Ben de seni seviyorum, Bumblebee. Tamam, hadi şu şeyi kontrol edelim."

Bir çırpıda gardırobun çift kapısını açıyor. Anında ikimizin de yüzü düştü.

"*Orospu çocuğu!*" Vito boğuluyor.

Gardırobun rutubetli, iğrenç iç kısmına bakarken kalbim sıkışıyor. Paslı bir direğe asılı dört giysi torbası ve yerde bir ceset gibi yığılmış beşinci bir torba gibi içerisi de küften simsiyah olmuş. Nemli, ekşi bir koku yayılıyor ve burnumuzu kapatıp hızla geri çekilmemize neden oluyor.

"*Siktir!*" Babam gardıroba bakarak tıslıyor.

Ben de bakıyorum ve aynı anda fark ediyoruz: gardırobun arkası tamamen çürümüş. Arkasında odanın alçıpanında büyük bir delik var ve ıslak, küflü bir boru dışarı fırlamış.

"Lanet olası su sızıntısı!" Vito inliyor. Bana baktı. Sonra cesur bir yüz ifadesi takınıyor ve gardırobun yanına yürüyor.

"Hayır, baba-"

"Bekle."

Giysi torbalarından birini çekip çıkarıyor ve duvara dayalı bir masaya taşıyor. Açmaya çalışıyor ama açarken paslı fermuar parçalanıp toz oluyor. Çanta nihayet açıldığında, içindeki küflü pisliği görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Kahretsin, evlat..." Vito bana döndü. "Çok özür dilerim..."

Ağlamamak için tüm irademi kullanıyorum. Bunun benim için olduğu kadar Vito için de çok şey ifade ettiğini biliyorum ve bunun kalbimi kırdığını düşünmesine izin vermeyeceğim. Öyle olsa bile.

"Hayır baba," diye gülümsüyorum, elini tutup başımı sallarken onu geri çekiyorum. "Sorun değil. Gerçekten."

"Ben sadece..." İç geçirdi. "İçinde muhteşem görüneceğini biliyorum, hepsi bu." Giysi çantasındaki dağınıklığa baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Şey," diye omuz silktim. "Her zaman on beş binlik bir tane vardır." Homurdanıyor. "Beğendin mi?"

Sevmedim. Keşke onun yerine annemin gelinliğini giyebilseydim. Ama neyse o.

"İstiyorum, evet," diye gülümseyerek elini sıkıyorum.

Babam masaya vurur. "O zaman anlaştık. Toplaması için birini göndereceğim."

Kollarımı ona doluyorum ve şiddetle sarılıyorum. Sonra kollarının biraz daha sıkıldığını hissediyorum, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

"Tüm bunlar için üzgünüm Bumblebee," diyor yumuşak bir sesle.

Başımı sallıyorum, hâlâ ona sarılıyorum. "Bunu ben yaptım baba." "Evet, ama sana uzun zaman önce söz vermiştim-"

"Baba."

Geri çekiliyorum, başımı sallarken gözlerinin içine sessizce gülümsüyorum. "Sorun yok."

Ve bu sadece "tamam" değil çünkü cesur bir yüz takınacağım ve bununla başa çıkacağım.

...Kratos'la evlenme fikri artık kulağa o kadar da korkunç gelmediği için olabilir.

Aslında hiç de fena değil.

Bir düğünün olağan bonus şenliklerini ATLIYORUZ. Prova yemeği yok. Yabancılar partisi yok. Ve Milena ne kadar bağırsa da, bekarlığa veda partisi de yok.

Ve yol boyunca bu küçük adımlar olmadan, bir gece kafama dank ettiğinde ani bir şey oluyor: Hemen ertesi gün evleniyorum.

Bekârlığa veda partisi yerine -ki zaten kafamın ya da sinirlerimin buna uygun olduğundan emin değilim- düğünden bir gece önce Milena, Naomi ve Tempest evdeki son gecemde benimle yemek yemek için daireme geliyorlar.

Milena, New York'un tartışmasız en iyisi olan Lucali'den pizza getiriyor. Ve Tempest, kardeşimin özel mahzeninden aşırıldığı üç şişe *delicesine* eski şarabı gösterirken sırtıyor.

Tempest'a geçen gün nihayet karar verdiğim gelinliği gösterdim. Bir yanım hala annemin yıkılmış gelinliğini giyemeyeceğim için biraz zgn. Ama herkes benim setiğime bayıldı. Sorun değil.

Tam mutfak adasında yemeğe oturmuştuk ki kapı alındı. Gidip açmadan önce biraz şarap içiyorum. Babamın adamlarından biri olan Matteo beni sert bir baş selamıyla karşılıyor, hantal gövdesi kapıyı dolduruyor.

"İyi akşamlar Bayan Sartorre," diye homurdanıyor. "Bir ziyaretiniz var."

Kenara çekildiğinde kaşlarım havaya kalkıyor ve arkasında, kollarında kocaman bir giysi çantasıyla duran Callie'yi görüyorum.

"Merhaba," Kratos'un kız kardeşi bana gülümsüyor.

"Girin!" Matteo'ya tamam anlamında başımı sallıyorum ve o da Callie'nin daireye girmesine izin vermek için kenara çekiliyor. Diğer kızları gördüğünde onlara kk bir el sallıyor ve ben irkiliyorum. "Bekarlığa veda partisi yapmadım, o yüzden..." Kaşlarım atıldı. "Kahretsin, ben bir pisliğim. Seni davet etmeliydim. Özür dilerim."

"Lütfen," diye beni başından savdı. "Merak etmeyin. Ben sadece teslimatı kızını oynuyorum." Kollarını iki yana açıp bana giysi torbasını uzatırken gülümsemesini bastırıyor. "Büyük aptal kardeşimin ikramı."

Çantayı alırken merakla gülümsüyorum.

"Bakabilir miyim?" Gz kırıyor. "Tavsiye ederim."

Oturma odasında çantayı kanepenin üzerine serip fermuarını açıyorum. Bir saniye sürüyor ama neye baktığımı fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Elim ağzıma giderken gözlerim kocaman oluyor.

İmkansız.

Başım Callie'ye doğru dönüyor. "*Nasıl?*" Fısıldıyorum.

Bir hafta önce, bu elbiseyi ilk kez gördüğümde, Vito'nun ofisinde sudan zarar görmüş bir gardıropta asılı, küf ve kirle kaplı, neredeyse yok olmuş bir haldeydi.

Şimdi, annemin gelinliği *muhteşem* görünüyor.

Hiç modası geçmiş değil. 90'ların kabarık kolları yok, hiçbir yerinde göz kamaştırıcı bir şey yok. Saf sofistike zarafet ve güzellik.

İpeksi ve krem rengi, omuzları üzerinde ince, narin askıları, omurganın tabanının hemen üzerine kadar inen açık bir sırtı ve tatlı bir yakası var. Kalçalardan aşağıya doğru temiz, ipeksi çizgiler halinde inen elbise bana 1920'lerin caz şarkıcılarının elbiselerini hatırlatıyor ve bir omzun arkasından neredeyse krep kağıdı görünümlü ipek zambaklardan oluşan bir şelale dökülüyor.

Milena omzumun üzerinden, "Vay anasını, bu *muhteşem*," diye nefes alıyor. "Hangi tasarımcı bu?"

"Babam," diye fısıldıyorum sessizce. Arkadaşlarıma bakarken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Yani Dante'nin ve benim öz babam. Ünlü bir terziydi. Çoğunlukla erkek kıyafetleri dikerdi ama bunu annem için düğünlerinde dikmişti."

Naomi'nin elleri kalbinin üzerinde kavrandı. "Aman Tanrım, ben de böyle bir adam istiyorum."

Başımı sallayarak elbiseye geri dönüyorum. "Ama..." Callie'ye bakmak için döndüm. "*Nasıl?*"

Sırıttıyor. "Kratos. Vito'dan ele geçirmiş ve ünlü bir giydiriciye yaptırmış..." Kaşları çatıldı. "Veronica Beau-bir şey mi?"

Milena'nın çenesi düşer. "*Véronique*

Beaumont mu?!" Callie parmağıyla onu işaret

ediyor. "İşte o."

"Paris'te yaşıyor."

"Evet," diye omuz silkiyor Callie. "Sanırım geçen gün onu buraya uçurdu. Her neyse, tamir etti."

Büyük bir şokla gözlerimi kırptıştırıp annemin elbisesine bakıyorum.

"Tamam, bunu *hemen* denemelisin," diye patladı Naomi. "Ve üzerine oturduğundan emin ol. Çünkü yarın kesinlikle bunu giyeceksin."

Callie boğazını temizler. "Evet, o, uh..." Sırıttıyor. "Sığacak."

Nedense bundan hiç şüphem yok. Çünkü içimden bir ses, annemin elbisesini onarmak için dünyaca ünlü bir elbise tasarımcısını *Paris*'ten New York'a getirtmiş olan bir adamın, benim ölçülerime tam olarak uymadığını söylüyor.

Yanaklarım kızarıırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bunu yapmak zorunda değildi. Elbise fiyaskosundan ona hiç bahsetmedim bile. Kratos bunu hoş bir jest olarak mı yaptı, yoksa bunun benim için ne kadar önemli olduğunu gerçekten biliyor mu bilmiyorum. Her iki şekilde de, bu... beklenmedik bir şey.

Ve içimden bir ses şu anda yüzümde beliren şapşal sırıtışın yarın koridorda ona doğru yürürken de orada olacağını söylüyor.

"*Teşekkür ederim*," diye fısıldıyorum ve Callie'ye sarılıyorum. "Gerçekten. Bu..." Dudağımı ısırarak geri çekiliyorum. "Bunun anlamı çok büyük. Onun bildiğinden çok daha fazla."

"Bildiğinden oldukça eminim," diyor sessizce. Sırıttıyorum. "Kalmak ister misin?"

"Yani... kaza yapmak istemiyorum-"

"Çarpışma yok! Seninle birbirimizi tanımak için fazla zamanımız olmadı," diye beceriksizce geveledim. "Ve yani, biz kardeş olacağız..." Nefes veriyorum. "Ve gerçekten çok fazla arkadaşım yok."

Callie sırtıyor. "Aynen. Beş kız arkadaşım var ve çoğuyla evlilik yoluyla akrabayım." Elimi tutup sıkarken dudağını ısırıyor. "Aslında ben de arkadaş olabilmeyi çok isterim."

"Şarap ve Lucali's sever misin?"

"Papa Pazar günleri çalışıyor mu?"

Fransız kapılarından geçip bakımlı bahçelere adımımı atarken kalbim hızla çarpıyor, nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor. Evet, Drakos malikanesinde evleniyoruz. Sadece kısa sürede bir mekâna ihtiyacımız olduğu için değil. Yani, kim burada evlenmek istemez *ki*?

Toplanan kalabalığın bir yarısı Drakos, diğer yarısı Barones tarafındandır ve dönüp ayağa kalkarlar. Kameralar yanıp söner. İnsanlar fısıldaşıyor. Sinirlerim allak bullak oldu.

Sonra bakışlarımı ileri kaydırıp nişanlıma bakıyorum.

Kratos'un delici mavi gözleri beni yakalıyor ve anında kafamdaki o sızlanan, kükreyen, çığlık atan endişe sessizleşiyor.

Vito yanıma gelip koluma giriyor. Bir an için bakışlarımı Kratos'tan ayırıp ona bakıyorum.

"Biliyor muydun?"

Babam sırtıyor. "Hey, tek bildiğim, bir gün o elbise bir tren enkazıydı ve ertesi gün, bir adam onu elimden aldı ve onunla Tanrı bilir ne yaptı." Kratos'un bir defans oyuncusunun ESPN ödöl töreninde giyeceği türden bir smokin içinde *müstehcen bir* şekilde iyi görüldüğü sunağa doğru başını sallayarak kaşlarını çatıyor. "Ve küçük bir kuş bana 'bir adamın' senin evlenmek üzere olduğun adam olabileceğini söyledi."

Dişlerimin arasından çekilirken alt dudağımı çiğniyorum, gözlerim Kratos'un kilere kilitleniyor.

"Annen ve babanın seninle ne kadar gurur duyacağını bilmeni isterim, Bumblebee," diyor Vito sessizce. Dönüp ona şiddetle sarılırken gözlerim bulanıklaşıyor.

"*Teşekkür ederim,*" diye fısıldıyorum. "Her şey için. Her zaman için."

Sonra koridorda yürüyoruz, her adım beni delici mavi gözleri ve kalbinde dönen mürekkep siyahı dumanı olan adama daha da yaklaştırıyor.

Kutlama görevlisi repliklerini sıralarken yüz yüze duruyoruz. Kratos parmağıma bir yüzük takıyor, ben de aynısını onunkine yapıyorum.

"Kabul

ediyorum" deriz.

Ve sonra...

Kratos beni birkaç kez öptüğünde, bu bir çift dudağı fetheden bir adamın öpücüyüydü. Öpüşleri vahşi ve acımasız. Beni yiyip bitiriyorlar.

Bu sefer farklı. Kocaman eli yüzümü kavırıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, içlerinde fırtınalı bir bulut mavisi dönüyor. Daha yakına eğildiğinde, yüzümü kavrayan eli saçlarımın arasına giriyor, diğeri ise sırtımın alt kısmına kayarak beni kendine çekiyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, kalan direncimi yok ediyor.
Ve bu sefer, boyun eğmemi istemiyor.

Savunmamı yıkmıyor. Bu bir fetih değil.

Bu bir söz.

Kalabalık ayağa kalkıp alkışlarken ve ben onun öpücüğünde kendimi kaybederken, bunun ne kadar gerçek olduğunu fark ediyorum.

İçimdeki çarpık karanlığın, *onun* içindeki acımasız siyahlıkla çoktan eşleştine şüphe yok.

Ama bundan daha fazlası var.

Yeni evlendiğim adama aşık olmam için küçük bir şans var.

BIANCA

DÜĞÜNDEN BİR GÜN SONRA Kratos'un East Village'daki kahverengi taş binasına taşınıyorum. Kiralık dairemi tutuyorum ve mobilyalarımın çoğunu orada bırakıyorum. Ama kıyafetlerim ve kişisel eşyalarım benimle birlikte onun evine taşınıyor.

Dört katlı binanın ikinci ve üçüncü katları kesinlikle devam etmekte olan işler -yaşanabilir, ancak açıkça Kratos'un tamamen kendi başına yaptığı tadilatın ortasında.

Ki bu etkileyici. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz seksi... Ama konudan sapıyorum.

Birinci kat çoğunlukla tamamlandı. Büyük bir oturma odası, yemek odası, muhteşem bir kütüphane, muhteşem bir arka bahçeye açılan kapılar ve gerçekten *devasa*, profesyonel düzeyde bir mutfak içeriyor.

Turumuzun bu kısmı, Ya-ya'nın ne dediğini hatırlayana kadar beni duraksattı.

"Yemek yapmayı severim," diye mırıldanıyor, omuzlarını silkiyor.

Dördüncü katın neredeyse tamamı geniş bir ebeveyn yatak odası ve ebeveyn banyosundan oluşuyor. Bu banyoda hem büyük bir duşakabin hem *de büyük bir* beyaz mermer küvet bulunuyor.

Yatak odasına geri döndüğümde kaşlarım çatılıyor. Birkaç gündür aklımda olan bir soru var ve bunu nasıl soracağımdan tam olarak emin değilim.

Yani, biz evliyiz.

Fiziksel olarak çok *samimiyiz*, en hafif

tabiriyle. Ama...

Boğazımı temizliyorum ve ona dönüyorum.

"Nerede-" "Burada," diye hırılıyor.

Göz kırpıyorum. "Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

Omuz silkiyor. "Nerede uyduğunu soracaktın. Ve cevap burada, bu yatakta," diyor açıkça, yatağın ayağına vurarak.

Yüzüm ısınıyor. "Tamam. Ve-"

"Ben de öyle." Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Başka sorunuz var mı?"

"Yok," diye mırıldanıyorum.

Daha önce *kimseyle aynı yatağı paylaşmadım ama işte buradayız.*

Biraz sonra, eşyalarımı yerleştirdikten sonra, Kratos'un sebze doğradığı mutfaka kafamı sokuyorum. Bunun ne kadar tuhaf bir şekilde ev gibi hissettirdiği konusunda yorum yapma dürtüsüne direniyorum.

Kötü anlamda garip değil. Sadece farklı, şimdiye kadarki etkileşimlerimizin çoğunun... doğası gereği *ilkel* olduğunu düşünürsek.

Karanlık, sapkın ve berbat.

Kıyafetleri çekmecelere katlamamak ya da mantarları hazırlamamak.

"Durulanmamın sakıncası var mı?"

Yüzünde bir eğlence ifadesiyle bana bakıyor.

"Burası senin evin."

"Hayır, orası *senin* evin."

İç çekiyor. "Bu tam olarak geçici bir anlaşma değil, biliyorsun. Bir hafta boyunca benim kanepemde yatacak değilsin ya."

Isı boynuma hücum

ediyor. "Doğru."

Omuz silkiyor. "*Mi casa es su casa.*"

Doğrama işine geri dönüyor ve bakışlarım kalın pazularının üzerine gerilmiş ve devasa omuzlarını dolduran siyah tişörtünde geziniyor. Ön kolundaki bir tabancanın dövme mürekkebi, sıkı, damarlı deri doğrama hareketiyle kordon oluştururken dalgalanıyor.

Tamam, yerli Kratos cidden tahrik edici.

Ona *benimle birlikte* durulanmak isteyip istemediğini sormama bir saniye kalmıştı. Ama sonra korkup vazgeçiyorum. Geldiğimiz noktada fark ettiğim bir şey var: kilisede, karanlıkta, o maskeyi taktığında ve ben onun avı olduğumda, cesurum.

Beni becermesini istiyorum. Canımı yakması ya da beni kovalaması için yalvarıyorum.

Ama günün soğuk ışığında, sadece o ve ben olduğumuzda, sinirlerim bozuluyor.

Onun yerine dönüp üst kata tek başıma çıkıyorum. Ebeveyn odasında, küvet sıcak su ve köpüklerle dolarken soyunuyor ve saçlarımı topluyorum. Buharlı ve yasemin kokulu köpüklerle dolup taşıtığında, içine giriyorum ve sığağa gömülürken inliyorum.

Gözlerim kapanıyor. Gerçeküstü, meditatif bir sakinlik üzerime çöküyor. Etrafımdaki suyun şırıltısını h i s s e d e n e kadar uyuklamaya başladığımı bile fark etmiyorum. Gözlerimi açıyorum ve bakışlarım Kratos'a takılınca nefesim boğazımda kilitleniyor.

...Çok çıplak, çok lezzetli görünen Kratos karşımdaki küvete adım atıyor ve devasa gövdesini küvetin içine indiriyor.

Utançtan yüzüm kızarıyor ama sonra yer değiştiren su küvetin kenarlarına ve fayans zemine sıçrarken kıkırdıyorum.

"Fazla doldurdum," diye homurdanıyor.

"I..." Dudağımı çiğniyorum, yüzüm ateş gibi yanıyor.
"Misafir beklemiyordum."

Sırıttıyor. "Kimse İspanyol Engizisyonu'nu beklemiyor."

"Bakın, bu aslında bir yanılgı-"

"Biliyorum, bebeğim."

Alt dudağım tekrar dişlerimin arasına çekiliyor. Köpüklerin içine biraz daha gömülüyorum, sıcak suyun bacaklarımın arasını okşamasının ve sertleşen meme uçlarımı dalgalandırmasının keyfini çıkarıyorum.

Şu anda panik içinde olmalıyım.

Genel olarak suyun bir tetikleyici olduğu açık. Ama *o gecedен* beri ilk kez... bir erkekle suyun içinde yalnız oturuyorum.

Rahatla.

Jakuzi değil.

Parti falan yok.

Sen iyisin.

Garip bir şekilde, zihnimi rahatlatmak için ihtiyaç duyacağımı düşündüğüm kendi kendine koçluk gerekmiyor. Küvetin karşısında ona baktığımda, şu anda hissedeceğimi varsaydığım ve beklediğim endişe veya paniği hissetmiyorum.

Bunun ne anlama geldiğini fazla düşünmüyorum. Sadece şu anda panik atak geçirmediğim gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

Kratos küvete sırtını yaslarken derin bir nefes verir. Gözleri kapanırken devasa kolları yanlardan sarkıyor. Bu sırada ben orada oturmuş, karanlıkta kovalanmaya ve acımasızca becerilmeye neden hevesle evet dediğimi anlamaya çalışıyorum ama banyoda kocamın kucağına oturacak cesareti bulamıyorum.

"Bu küveti kurduğumdan beri bir kez bile kullandığımı sanmıyorum," diye gürlüyor banyonun sessizliğinde.

"Ne yani, oyunlarınızın bir parçası değil mi?"

Gözlerini açıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "*Oyunlarım mı?*"

"Bilirsin işte," diye rahatça omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Eve kız getirdiğinde."

Tamam, evet. Buraya girdiğimden beri kafamda epey bir yer kaplıyor. Yani, o sadece gülünç derecede seksi değil. Zengin ve çok güçlü bir suç ailesinin üyesi. Ayrıca sessiz ve süper havalı, sanatsal bir mahallede, *kendi tamir* ettiği muhteşem bir kahverengi taşta yaşamak zorunda mı?

Wayne's World'deki "shwing" e eşdeğer bir kız var mı?

Hemen cevap vermeyince, aklım başımdan gidiyor. Tabii ya. Kulüplerden ve gece barlarından buraya getirdiği kız *ordularını* hayal etmeye başlıyorum.

Onlara kurduğu küveti göstereyin. Ya da şef mutfağını, böylece onlara Tanrı bilir ne pişirebilir.

Büyük ihtimalle sıcak bir parti don düşmüştür.

Boğazını temizlediğinde hala kaynıyorum, dişlerim gıcırđıyor ve boş boş duvara bakıyorum.

"Ben, ah, evime kadın getirme alışkanlığında değilim," diye homurdanıyor sessizce.

Kalbim küt küt atıyor.

"Alışkanlığım yok dediğinizde..."

"Buraya gelen ve akraba olmadığım ilk kadın sensin," diye homurdanıyor. Ona tekrar baktığımda, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma var. "Mutlu musun?"

Umursamazca omuz silkiyorum. İçimden çılgın bir amigo kız gibi çığlık atıyor ve ponponlarla zıplıyorum.

"Yani, teknik olarak artık akrabayız." "İşte ereksiyonum gidiyor."

Bana sırttığında yüksek sesle

kıkırdıyorum. "Arkanı dön."

Kızarıyorum, içimde bir sıcaklık

hissediyorum. "Neden?"

Kratos'un gözleri benimkileri

delip geçiyor. "Sadece yap."

Dudağımı emiyorum.

"Tamam."

Yüzümü duvara döndüğümde tenim karıncalanıyor ve içimde muhtaç bir zonklama başlıyor. Arkamda hareket ettiğini duyabiliyorum ve hayal gücüm aşırı hızlanıyor çünkü tabii ki öyle.

"Ne dolaplar çeviriyorsunuz?"

Kapkara, dehşet verici bir saniyede, boğucu bir paniğe kapıldım.

Su başımdan aşağı dökülüyor, derimdeki sinir uçlarını napalm pençeleri gibi tırmıklıyor. Görüşüm kararıyor ve boğazım sanki sıkılıyormuş gibi kapanıyor. Ciğerlerim yanıyor ve kasılırken nefesim kesiliyor, bacaklarım ve kollarım sarsılıyor ve rastgele yönlerle savruluyor, sonra aniden patlıyor gibiyim.

Dehşet içinde ayağa fırladım ve küvetten dışarıya doğru tökezledim. Ayaklarım ıslak, köpüklü zeminde kayıyor ve çırılçıplak, titreyerek fayansların üzerine yığılırken çığlık atıyorum.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum, küvetten uzaklaşıyorum ve arkamdaki askılıktan bir havlu çekiyorum. Kratos'un yüzü endişe içinde çöküyor. Küvetin dışına doğru ilerliyor.

"Orada kal!" Çığlık atıyorum, sonunda ayağa kalkıyorum. Çıplaklığımı daha iyi gizlemek için havluyu sıkıca etrafıma sarıyorum.

"Bianca-"

"Ben iyiyim," diye titriyorum, nefes almak için döndüğümde titriyorum.

"Lanet olsun. Ben de tam seni

yıkayacaktım-" *"İyiyim dedim ya."*

Banyo hareketsiz kaldı. Sırtım ona dönükken, gözlerim sıkıca kapat.

Ona söylemeliyim. Yani *gerçekten* söylemeliyim, sadece deli olduğumu düşünmediğinden emin olmak için. Ama bu yanımlı onunla paylaşmak, onun kucağına emeklemek ya da küvette bana katılmasını istemek için cesaretimi toplamaya çalışmak gibi bir şey.

Karanlığın, maskelerin ve tehlikenin yokluğunda, görünüşe göre, omurgam yok.

"Bak, Bianca-"

Banyodan hızlı adımlarla çıkarken omzumun üzerinden "Gidip yiyecek bir şeyler alacağım," diye mırıldanıyorum. "Küvetin tadını çıkar."

EV MUTLULUĞU İÇİN ÇOK FAZLA.

Birkaç saat sonra, evin içinde birbirini görmezden gelen iki yabancı gibiydik. Kratos ikinci katta çekiçle bir şeylere vuruyor. Küvette çıldırdığımdan beri oradaydı.

Hala onunla *bu* konuşmayı yapacak cesareti kendimde bulamıyorum. Ama en sonunda oraya gidip ona katılacak cesareti buluyorum.

Bir duvarı çerçeveleyiyor gibi görünüyor, yüzünde acımasız bir ifadeyle iki-dört parçaya çivi çakıyor. Üzerinde ona fazlasıyla uyan kirli bir kot pantolon ve sırtındaki geniş kasları sıkıca saran beyaz bir tişört *var*.

Ara verip çekici yere bıraktığında, usulca arkasından yaklaşıyorum. Kollarımı arkadan ortasına doladığımda Kratos biraz irkildi.

"*Siktir.*"

Kaba bir şekilde arkasını dönüyor, kaşları çatılırken beni yarı iterek kendisinden uzaklaştırıyor. Yüzüne doğru sırtıtıyorum.

"Seni korkuttum mu?"

Bir an sessiz kaldı, gözleri benimkilere dikilmişti. "Hayır."

Tekrar arkasını dönüyor, çekicine tekrar uzanırken hala ona sarıldığımı görmezden geliyor gibi görünüyor.

"Hey, bir saniye."

I dur onun el ile benim üzerinde onun Kol. Ne zaman o tekrar dönüyor, gözlerinin içine bakarken dudaklarımı yalıyorum.

"Özür dilerim," diyorum sessizce. "Yani, küvetten

önce..." Bana boş boş bakıyor.

"Tamam."

Tamam mı?

Omuz silkiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, sinirimi toparlayıp tişörtünün önünü kavrarken nabzımın hızlandığını hissediyorum ve dudaklarını öpmek için parmak uçlarımda ayağa kalkarken onu aşağı çekmeye çalışıyorum.

Ben yapamam.

Ben onu öpmeden Kratos başını sallıyor ve beni sessizce kendisinden uzaklaştırıyor.

Kaşlarım çatıldı.

"Um, tamam mı?"

Tekrar omuz silkiyor, başka tarafa bakıyor.

"Bak, daha önce olanlar için özür dilerim," diye girişimde bulundum. "Sadece beni korkuttun."

"Şaka yapmıyorum."

Kaşlarım daha da derinleşti.

"Tamam, yanlış bir şey mi
yaptım?"

Bana boş boş bakıyor, yüzünde hiçbir duygu yok, gözleri
kırpışmıyor.

"Hayır."

"O zaman ne sikim?"

Çenesinin gıcırdamasını izliyorum.

"Unut gitsin Bianca. Sorun değil. Seni korkuttuğum için
özür dilerim." Arkasını dönmeye başladı.

"Neden seni öpmemi engelledin?"

Duraklıyor, bana bakmak için geri dönüyor. "Unut g i t s i n .
Lütfen."

"Kratos, sadece bir

öpücüktü-" "Belki de

istemiyorumdur." "*Beni*

öpmek için mi?"

Tek cevabı omzunu kaldırmak oldu. Ağzımı

kapatıyorum. "Vay canına, tamam. Biraz şefkat

aradığım için benim hatam." "Ben gerçekten şefkatli

değilim, değil mi?"

"Sanırım değil," diyerek soğuk bir şekilde ondan
uzaklaşıyorum.

Kratos bana sert bir bakış fırlattı. "Eğer bu senin için bir
sorun olacaksa, belki de arabamı yakmadan önce iki kez
düşünmeliydin."

Soğuk, kırılğan bir kahkaha atıyorum. "Vay canına, hâlâ o konuda mıyız?"

"Neyse o."

"Evli insanlar öpüşür," diye mırıldandım.

"Aslında evli bir çift değiliz, değil mi?"

Kıllarımı kıpırdatıyorum, gözlerim sertleşiyor. "Sanırım değiliz. Aslında," diyorum soğuk bir şekilde, "sanırım biz gerçek bir çift *değiliz*."

Hışımınla uzaklaşmak için döndüm. Sonra kabaca kolumu tutup beni geri döndürdüğünde irkiliyorum. Öfkesiyle yüz yüze geldiğimde ürperiyorum, yüzü kararmış ve kızgın.

"Ben aşk-meşk-meşk *yapmam* Bianca. Sarılmam ya da şefkatli öpücükler atmam." Burun delikleri alevlenir. "Aslında hiç öpüşmem."

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru, özür dilerim, benim hatam!" Tükürdüm. "Sen sadece lanet bir maske takarak karanlıkta kızları kovalamayı ve onlarla tecavüz fantezileri kurmayı seviyorsun!"

"Sen bilirsin."

Kaskatı kesildim, ona ters ters baktım. "*Neyiz biz?*" Tıslıyorum. "Bir anlaşma mı?"

"Biz bir barış anlaşmasıyız, Bianca."

"Yani," diye sızlanıyorum, "bunların hiçbirinin önemi yok mu? Bunların hiçbirisi bir bok ifade etmiyor mu?"

Bana daha da yaklaşıyor, kolumu sıkıca kavırıyor.

"Seni kovalamam hoşuna gidiyor mu?"

Yutkunuyorum.

"Seni yakaladığımda ve canını yaktığımda..." Üzerime abanıyor, kilisede her zaman ondan yayıldığını hissettiğim o uğursuz, mürekkep gibi siyah güç etrafımızı sarıyor. "*Seni becerdiğimde* mi?"

Kratos'un eli aniden karnımı okşuyor. Titriyorum, parmakları yoga pantolonumun beline girip aşağıya doğru inerken nefesim kesiliyor. Eli külotumun dantelinin altına giriyor ve kalın parmağı ıslak dudaklarımın arasından geçerek aşağıya inerken dudağımı ısırıyorum.

Kendi kendine karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Damlayan, pis amcığın evet diyor."

Beni tahrik etmeli. Tamam, beni tahrik *ediyor*. Hem de çok. O kadar ki bir parçam beni buraya getirmesi için ona yalvarmak istiyor.

Ama yine de aynı şey değil. Sadece kilisede olmadığımız ve o maske takmadığı için değil.

Bu oyunu oynadığımız diğer tüm zamanlarda eşit seviyedeydik. Evet, ben itaatkâr rolünü oynuyorum, o da uber Dom. Ama buna aynı ihtiyaçlarla geliyoruz, aynı şeyleri aynı nedenlerle istiyoruz.

Bu kez bunu bir tartışmayı kazanmak için yapıyor. "Bir noktayı kanıtlamak" ya da en azından benim muhalefetimi susturmak için.

Ve bu beni *gerçekten* çok ama çok kızdırıyor.

Bir şekilde, neredeyse insanüstü güçlerimi toplayarak bileğini kavriyorum ve elini itiyorum, külotumdan çıkana kadar geri adım atıyorum.

Ben yoga pantolonumu düzeltirken Kratos yarı kızgın yarı eğlenmiş görünüyor. Sonra ona soğuk soğuk bakıyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" Boğuluyorum. "Tüm olduğumuz bu mu? Sadece... seks mi?"

Bana sert bir bakış atıyor. Sinirlerim yıpranırken saniyeler hızla geçiyor.

"Sahip olduğum tek Şey bu," diye homurdanıyor sessizce.
"Buna alıŐsan iyi olur."

Sanki bana tokat atmış gibi fiziksel olarak geri çekiliyorum.
Sonra kendimi toparlayarak bir nefes alıyorum.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Başka bir Şey söylemeden dönüyorum ve hışımla aşağı
inip ön kapıdan çıkıyorum.

Siktir git.

Yeni mahallemde güçle yürürken içimde öfke, kızgınlık ve
aŐađılanma kaynıyor. Neredeyse çığlık atmak, bir Şeyleri
kırmak ya da belki de sarhoş olmak istiyorum. Bunun
yerine, AŞağı Doğu Yakası'nı süsleyen çok sayıdaki küçük
bahçeden birini bulup bir banka oturuyorum.

Nefes al.

Öfke ve kaygıdan kurtulmaya çalışarak nefes veriyorum.
SakinleŐtiđimde... yani biraz... Tekrar ayağa kalkıyorum ve
kafamı boşaltmak için mahalleyi dolaşmaya geri
dönüyorum.

Sonunda süper Şirin bir kitapçı-kafe buluyorum. Ve
önümüzdeki iki saat boyunca orada kalıyorum: bir değil *iki*
hindistan cevizi sütlü chai latte içerken ve öğle yemeği için
Madam K.'nın kesinlikle onaylamayacağı ama siktir et
diyeceği büyük bir çikolata parçacıklı kurabiyeyi cilalarken
burnum bir Bastian Pierce kitabında.

Sonunda, müzikle yüzleŐme zamanının geldiğini fark
ettim. Ya da en azından eve gidip somurtmanın.
Kitabımın parasını ödüyorum, kapüşonumun ön cebine
koyuyorum ve brownstone'a geri dönüyorum.

Tam küçük siyah demir kapıyı açıp merdivenlere doğru
yürümeye baŐlamıŐtım ki büyük ön kapı açıldı.

Bir kadının güldüğünü ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığını duyduğumda şaşkınlıkla duraklıyorum. Döndü ve ben kaskatı kesildim.

Onu daha önce görmüştüm. Nişan partisinde. Kratos'la çok yakın konuşurken içeri girdiğim "aile dostu" oydu.

Çok yakından.

Acı içimde kabarıyor. Yavaşça, gözlerim ona odaklanıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve midem bulanıyor.

Bluzunun üstteki birkaç düğmesini iliklerken bana sırtıtıyor. Bir elini kaldırıp dağınık olduğu her halinden belli olan saçlarını düzeltirken kaşları çatılıyor.

Soğuk, bıçak gibi bir his kalbime saplanıyor.

"Tekrar merhaba," diye mırıldanıyor kadın, bir kar fırtınasının tüm sıcaklığıyla gülümseyerek.

Taş binanın ön merdivenlerinden aşağıya doğru yürüyor, dağınık saçlarını yerine topluyor. Yaklaşıyor ve bakışlarım ağzına kayıyor.

Ruju bulaşmış.

Bluzunun yarısı hâlâ eteğinden sıyrılmamış.

Aman Tanrım.

"İ-

"Sen küçük karıcıksın, evet," diye sıkılmış bir ses tonuyla konuşuyor. "Daha önce doğru düzgün konuşma fırsatımız olmadı."

Elini uzattığında kendimi kötü hissediyorum. Hareket edemiyorum. Sessizce gülüp elini geri çekmeden önce boş boş bakıyorum.

"Amaya, hatırladın mı?" diyor gayri ihtiyari. "Her neyse, seni tekrar görmek *çok güzel*."

Elini kaldırıyor ve başparmağıyla alt dudağının hemen altındaki ruj lekesini silerken kıkırdıyor.

"*Tüh*," diye

gülümsüyor. Midem

bulanıyor.

"Şimdi, bir uyarı." Çenesini eve doğru sallayarak dönüyor. "Kısa bir iyileşme dönemi olduğunu biliyorum. Ama yine de siz sıranızı almadan önce bir dakikaya ihtiyacı olabilir."

Fiziksel olarak öğürüyorum, kalbim göğsümün içinde sıkışırken yüzüm bembeyaz oluyor.

Amaya sırtıtıyor. "Seni tekrar görmek *çok güzel* Bianca. *Ciao*."

Beni iterek geçip yüksek topuklu ayakkabılarıyla kaldırıma park etmiş şık siyah bir arabaya doğru yürürken hâlâ uyuşmuş durumdayım. Arabaya biniyor, motoru çalıştırıyor ve uzaklaşmadan önce zalim bir sırtısla parmaklarını bana doğru sallıyor.

Dönüyorum ve *koşuyorum*.

BIANCA

Alkol damarlarımda dolaşırken etrafımda MÜZİK ÇINLIYOR. Gözlerimi kapatıp saçlarımı geriye atarken ve kollarımı havaya kaldırıp kendimi müziğin içinde kaybederken kulübün nabzı kalbimde dönen anarşiyle aynı anda atıyor.

Sikeyim. Onu.

Brownstone'dan kaçtığımdan beri tek bir mesajlaşmamız oldu.

KRATOS

Bir süredir yoktun.

BEN

Bu gece arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum. Bekleme.

KRATOS

Tam
am.

Tamam mı?!?!

Brownstone'dan çıkan, ruju lekeli, bluzunun düğmeleri açık kadını gördüğümde göğsümde öfke patlıyor. "Az önce sikildim" seks saçları.

İçimde kabaran duygular, avazım çıktığı kadar bağırarak istememe neden oluyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Yanımda Naomi sarsılıyor, ben başımı geriye atıp kulübün kabaran enerjisine doğru çılgılık atarken dönüyor. Müziğin sesi o kadar yüksek ki başkalarının duyduğundan bile şüpheliyim. Ama Naomi ve Milena kafalarını bana çevirecek kadar yakınlar.

"İyi olduğuna emin misin?" Naomi kulağıma bağıyor.

"Peachy!" Ben de bağıyorum. "Sadece kızlarımla dışarı çıkmak ve *dans etmek zorundaydım!*"

Arkadaşlarım birbirlerine bakıyor, endişeli bir bakış paylaşıyorlar. "Hadi," diye ikisini de yakaladım. "Daha fazla içkiye ihtiyacımız var!"

İkisini de kalabalığa doğru sürüklüyorum. Barda, açık bir alana doğru manevra yaptık ve barmene işaret ettim.

"Üç atış daha!" Yüzümde tamamen sahte bir sırıtışla bağıyorum. "Tekila!"

"Bianca." Milena elini koluma koyuyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Neler oluyor? Cidden, sen-"

"Kimse seni bu gece takılmaya zorlamıyor."

Bana araştıran bir bakış attı. "Konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

"Peki," diye homurdandım. "Ama sadece bu çekimi benimle yaparsan."

Destek için Naomi'ye dönüyor. Ama diğer arkadaşımız arkasını dönmüş, sırtarak sarışın seksi bir adamla sohbet ediyordu. Milena bana döndü. "Tamam. Ama ondan sonra, seninle sessiz bir yerde beş dakika geçireceğim."

"Bana uyar," diyerek omuz silkiyorum.

Dikkatini çekmek için Naomi'ye dirsek atıyoruz, üçümüz de yüzümüzü buruşturarak içkilerimizi içiyoruz. Milena kolumdan tutup beni kalabalığın arasından çekiştirirken Naomi hemen yeni arkadaşına dönüyor. Neon ışıklarıyla aydınlatılmış kulübün ikinci katına çıkıyoruz, müzik hâlâ bedenlerimizi dövüyor. Sonra beni dışarıya, çatı katına çıkardı.

Dışarısı sıcak ama burası kulübün girdap gibi sığından çok daha serin. Yüzümü ona döndüğümde terli tenimdeki hafif esintiden ürperiyorum.

"Eee?"

Bana gözlerini devirdi. "Benim, B. Saçmalamayı bırakabilirsin."

Omuz silkiyorum. "Boğa falan yok-"

"Sanki görücü usulü evlenen yarım düzine kız tanıımıyormuşum gibi benimle konuşmayı keser misin? Sanki anlamıyormuşum gibi?"

Dudaklarım büzüldü.

"Ne oldu Bianca?"

Omuz silkip başka tarafa bakıyorum. "Yok bir şey. Sorun yok." "Sana zarar verdi mi?"

Ses tonunda, bakışlarımı tekrar ona çeken alışılmadık bir soğukluk var. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Çünkü eğer yaparsa," diye tıslıyor, "o lanet olası devi dizlerinden keserim."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim, psikopat. Ama o yapmadı..." Uzaklara bakarken gülümsemem kayboluyor. Az önceki öfke geliyor

acele etmek geri. "Orada oldu başka bir
kızım," I Çıt. "Başka bir kadın."

"Defol git!" Milena nefes alıyor. "Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum.

"Nereden biliyorsun?"

Soğuk bir kahkaha attım. "Çünkü onu *gördüm*."

"Ew!" diye geveledi. "Sanki onları basmışsın gibi!"

"*Hayır!*" Yüzüm acıyla buruştu.

Kratos ve Amaya'nın milyonlarca korkunç, bıçak gibi saplanan görüntüsü kafamın içinde dönmeye başladığında kalbim de öyle.

"Hayır, ben sadece..." Derin bir nefes veriyorum. Sonra Milena'ya Kratos'la yaşadığım ve daha sonra geri döndüğümde Amaya'nın sanki onunla yatmış gibi dışarı çıktığını gördüğüm tartışmayı anlatıyorum.

İşim bittiğinde çenesi açık ve yüzü mosmordu.

"Orospu çocuğu!" diye boğuluyor, başını sallıyor. "Yani, lanet olası *küstah!*" Saçlarını öfkeyle yüzünden geriye doğru itiyor, başka tarafa bakıyor ve dişlerini sıkıyor. Sonra kaşları düşünceli bir şekilde geri döndü. "Bekle... siz ikiniz..." Kaşlarını çatıyor. "Bu konuda herhangi bir konuşma yaptınız mı?"

"Ne hakkında? Başka kadınları becermesi mi?" Tükürdüm.

"Biz yaptık
değil."

"Hayır, yani..." Ağzı buruşuyor. "Bak, görücü usulü mafya evliliği yapan bir sürü kız tanıyorum, tamam mı? Bazıları harika sonuçlandı ve sonunda görücü usulü kocalarına sıırılsıklam aşık oldular. Diğerleri ise pek değil. Ama

Aralarındaki ilişki nasıl olursa olsun, çoğu evlenmeden önce 'o konuşmayı' yapar."

Kaşlarımı çattım. "*Bu lanet konuşma da ne?*"

Milena zarifçe omuz silkiyor. "Şu 'özel miyiz' konuşması."

"*Ne?*"

"Düşün hakkında " o diyor. "Sen zorla için evlenmek

Biriyle, genellikle de gerçekten tanımadığınız biriyle. Bir aile diğeriyle iş yapabilsin ya da insanlar savaşa gitmesin diye hayatlarınızı birlikte geçirmeniz gerekiyor. Belki şansınız yaver gider ve çok yakışıklı olurlar. Ama belki de uyuşmazsınız. Ve seksin temel bir insan ihtiyacı olmadığını söyleyen herkes yalan söylüyordur. Yani..."

Ona dik dik bakıyorum. "Yani görücü usulü evlenip sonra da..."

"Birbirlerinden hoşlanmadıkları için birbirlerine sevişme izni mi veriyorlar? *Evet.*"

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Yani sen ve Kratos...."

Başımı salladım. "Hiç konuşma olmadı."

Başını sallıyor, belli ki tatmin olmamış.

"Ne?"

Milena yüzünü buruşturuyor. "O zaman birbirinize özel olduğunuzu belirten bir konuşma da yapmadınız, değil mi?"

"Biz *evliyiz* lan," diye tıslıyorum öfkeyle, yüzük parmağımı yüzüne doğru sallayarak. "Bana eski kafalı diyebilirsin ama bunun ayrıcalık anlamına geldiğinden oldukça emindim."

"Bizim dünyamızda o kadar da değil, B," diyor sessizce, yüzünü buruşturarak. "Üzgünüm ama..." diye tekrar omuz silkiyor. "Bu bizim dünyamız."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken midemin bulandığını hissederek arkamı dönüyorum. Öfkeyle titreyerek hava emiyorum.

Pislik herif. Lanet olası pislik.

Ve bu kadar acıtmasından *nefret* ediyorum. Sadece kandırılmış ya da yalan söylenmiş hissetmek değil.

Kendimi gerçekten *aldatılmış* hissediyorum.

"Ama, yani, bugün gördüklerin göz önüne alındığında..." Milena nazikçe söylüyor. "Sanırım senin de istediğini yapmakta özgür olduğunu söylemek doğru olur, değil mi? Yani, *o* açıkça öyle."

Ona dönüyorum, ağzım açık. Yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm kızım," diye mırıldandı. "Elçiye zeval olmaz."

"Sorun değil," diye homurdanıyorum, başka tarafa bakarak.

"Hey, buradayız, değil mi?" diyor neşeyle, beni neşelendirmeye çalışarak. "Hadi gidip dans edelim. Hatta seninle bir tekila shot daha yaparım."

Ona yarı gülümserken dudaklarım bükülüyor. "Burada bir iki dakika daha takılabilirim."

Başını sallıyor ve kolumu sıkıyor. "Arkadaş mı istersin, yoksa düşünceli bir yalnızlık mı?"

"Düşünceli yalnızlık şu anda kulağa çok hoş geliyor."

Rahatlatıcı bir şekilde gülümsüyor. "Ben alt kattaki barda Naomi'nin kötü kararlar almamasını sağlayacağım. Hazır olduğunda gel bizi bul, tamam mı?"

O gittiğinde, çatı katındaki verandanın kenarına, diğer gülen kulüp müdavimlerinden uzağa gidiyorum. Parmaklıklardan şehre bakıyorum, öfke içime saplanırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu kadar kızgın olmaktan nefret ediyorum. Bunun olacağını hiç tahmin edemediğim için nefret ediyorum.

Ama en çok, bana karşılık veremeyeceği konusunda beni binlerce farklı şekilde uyaran bir adama karşı duygular beslediğim için nefret ediyorum.

Acımasız sikiş. Şiddet ve seks. Kratos ve benim sahip olduğumuz şey *bu*. Paylaştığımız şey *bu*.

Başka bir şey yok.

Öfkeyle telefonumu çıkardım. TikTok'ta bir süre dalgın dalgın gezinerek Kratos ve o kadının seviştiği korkunç görüntüleri zihnimden temizlemeye çalışıyorum. İşe yaramayınca Instagram'a geçiyorum. O da kafamı dağıtmakta başarısız olunca, birden aklıma başka bir düşünce geliyor.

Sanırım sizin de istediğinizi yapmakta özgür olduğunuzu söylemek doğru olur, değil mi?

Göz açıp kapayıncaya kadar Club Venom sitesini açıp sahte hesabıma giriş yapacağım.

Başka birini istediğimden bile değil. Ve bundan nefret ediyorum. Görünüşe göre başka bir kadını becermesi sorun olmasa da, hala sadece onu istememden nefret ediyorum.

Profil ekranıma bakıyorum: tek bir yeni eşleşme yok. Yeni mesaj yok. *Hiçbir şey yok.*

Suratımı asarak ve son çekimin baş döndürücü etkisini hissederek gözlerim ekranın üst kısmına kayıyor.

Bekle, ne?

Bakışlarım profil ismimin altındaki küçük bir köprüye ve yoga pantolonlu popomun profil resmine takılıyor.

Profil seçeneklerini sıfırlayın.

Kaşlarımı çatıyorum ve yanındaki küçük soru işaretine dokunuyorum. Telefonumda bir pencere açılıyor:

Profil seçeneklerini sıfırlamak, hesabınızdaki tüm önbelleğe alınmış verileri temizler. Uyarı: Buna tıkladığınızda eşleşme parametreleriniz tamamen sıfırlanır ve muhtemelen aradığınızdan daha fazla eşleşme elde edersiniz.

Aklı başında olan ben pencereyi kapatmamı, telefonu kaldırmamı ve gidip arkadaşlarımı bulmamı söylüyor.

Tekila sarhoşu kızgın ben bağlantıya dokunuyorum.

Maç parametreleriniz sıfırlandı.

Çok önemli. Sanki yeni bir şey alacakmışım gibi-

Telefonum çalışıyor. Baktığımda donup kalıyorum. Daha önce gördüğüm bir mesaj beliriyor.

Sevgili BrokenBee,

Sizin için başka bir Üye ile eşleşme yapıldı. İkiniz de bilgilendirildiniz. Potansiyel partnerinizle özel bir sohbet başlatmak için lütfen bu bağlantıyı kullanın. Kulübün kendisinde olduğu gibi, açık ve dürüst iletişimin yanı sıra anonimlik kullanımını da teşvik ediyoruz. Her iki taraf da

**tartışmakzor sınırlar ve güvenli
kelimeler buluşmadan önce. Lütfen
deneyiminizin tadını çıkarın.**

Vay anasını.

Mesaja bakarken nabzım tavşan gibi atıyor. Göğsümde de rahatsız edici bir şeyler dönüyor. Ama Kratos ve onun korkunç, zehirli görüntüleri aklımdan geçerken bu hissi bir kenara itiyorum.

Siktir git.

Bağlantıya tıklıyorum. Anında bir sohbet açılıyor.

BLACKHEARTED1

Bu gece için arıyorum. Seni mi?

Yutkunuyorum. Kalbim sıkışıyor.

Hayır.

BROKENBEE

Evet

BLACKHEARTED1

Güzel. O zaman devam edebiliriz.

Kratos'la burada yaptığım ilk konuşmayı hatırlayarak huzursuzca dudağımı çiğniyorum. Ne kadar karanlık, doğrudan ve açık sözlüydü. Bu kişi de benzer birine benziyor, ama verdiği yanıtta beni biraz şaşırtan tamamen klinik bir şey var.

BROKENBEE

Ben evliyim.

Gönder tuşuna bastığım anda burnumu kırıştırdım. Bunu ona neden söyledim ki? Muhtemelen suçluluk duygusundan. Bu duyguyu hissetmek beni daha çok sinirlendiriyor.

Kratos benim suçluluğumu hak etmiyor. Dışarıda başka kadınları kibarca becerirken değil. Bana "bekleme" dememe "tamam" diye cevap verirken ve o zamandan beri tek bir mesaj ya da arama ile kontrol etmezken değil.

Muhtemelen bir kızla meşguldür.

Öfkeyle, tekila içimi yakarken, telefonumun ekranına ters ters bakıyorum.

BLACKHEARTED1

Öyle olup olmamanız umurumda değil. Açık ya da kızgın

Sorduğu şeyin tıklanması bir saniye sürüyor: Evliyim ve açık bir ilişkim mi var? Yoksa evli ve kocama kızgın mıyım?

BROKENBEE

Kızgın. Ve mevcut

BLACKHEARTED1

Profiliniz oldukça belirsiz. Özellikle ne arıyorsunuz

Ekrana bakıyorum, göğsümdeki donuk, kıvrımlı ağrıyı bastırıyorum.

BLACKHEARTED1

Bu kadar uzun süre düşünmeniz gerekiyorsa, belki de burada işimiz bitmiştir

BROKENBEE

Bunu düşünmek zorunda değilim.

Yutkunuyorum.

BROKENBEE

Beni kovalamanı istiyorum. Beni korkutmanı. Canımı yakmanı

BROKENBEE

Sık beni.

BLACKHEARTED1

Sert oynarım, BrokenBee

BROKENBEE

İyi

BLACKHEARTED1

Güvenli kelimen TURUNCU olacak. Bu gece ne zaman müsait olursun

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim

sıkışıyor. Ne yapıyorum ben böyle?

Titrek bir nefes aldım ve yazmaya başladım "bu bir hataydı, özür dilerim" yazdım. Ama sonra mesajlarıma geçtim, Kratos'la olan konuyu açtım ve ona mesaj attım.

BEN

Biz özel miyiz

Sadece birkaç saniye sonra cevap veriyor.

KRATOS

Ne?

BEN

Tek eşli gibi.

KRATOS

Sen benim karımsın.

Bunu birkaç kez tekrar okurken ürperiyorum, içimde sıcak bir şeyin nabzını hissediyorum. Ama beni apaçık ortada olana karşı kör eden karanlık dalgalarına kapılmayı reddediyorum. Artık değil.

BEN

Bu sizin için ne anlama geliyor?

KRATOS

Bu benim karım olduğun anlamına geliyor.

BEN

Ama bu sizin için önemli mi?

Aklıma Amaya'nın ön kapıdan çıkışı geliyor, muhtemelen hâlâ dilinde onun dölünün tadı var. Telefonuma odaklanırken safralarımı yutuyorum.

BEN

Bunun sizin için önemli olduğunu düşünebiliyor musunuz?

Uzun bir duraklama oldu. O kadar uzun ki neredeyse Club Venom sohbetine geri dönecektim.

KRATOS

Tanıştığımız gün kim olduğumu ve neler yapıp yapamayacağımı öğrendin. Umarım bu soruna cevap olmuştur.

Bir cevap yazarken yutkunuyorum.

BEN

Ya olmazsa?

Bekliyorum. Ve beklerim. Sonra biraz daha bekledim.

Cevap yok. Ya da belki zihninde çoktan cevap vermiştir.

Club Venom sohbetine geri döndüğümde kalbim sıkışıyor, göğsüm daralıyor ve midem bulanıyor. Göndermek üzere olduğum şeyi sildim.

DARKHEARTED1

Bekletilmekten hoşlanmam.

BROKENBEE

Şimdi

BROKENBEE

Şu anda müsaitim.

Bunu istemiyorum. Başka birinin bana dokunmasını istemiyorum.

Ama bu yakıcı acıdan başka bir şey hissetmeye *ihtiyacım var*. Bu yabancıнын sunduğu her neyse, acıyı içime gömmek için ona ihtiyacım var.

göğsümde, gerçekten istediğim kişinin umurunda olmadığını ya da olamayacağını bilerek.

Bunu yapabileceğimi düşündüm. Bu sahte evliliği sadece fiziksel olarak yapabileceğimi ve bununla iyi olacağımı düşündüm.

Ama o oldu önce I düştü için ve karanlık. Çünkü onun Karanlık.

DARKHEARTED1

Yarım saat içinde bu adreste ol. Ve unutma... Bekletilmekten hoşlanmam.

Bana kulüpten çok uzak olmayan bir adres gönderdi.

BROKENBEE

Ta
ma
m.

DARKHEARTED1

Benim için iyi bir fahişe olacak mısın?

İrkildim.

Başka birinden duyunca kulağa farklı geliyor. Kirli hissettiriyor ve iyi anlamda değil.

BROKENBEE

Evet

DARKHEARTED1

İyi

Ne yapıyorum ben böyle? İçeri girip arkadaşlarımı bulurken utanç ve kendimden nefret duygusu üzerime çöküyor. Mutlu bir yüz ifadesi takınarak Milena'ya konuşmasını takdir ettiğimi ve eve gidip kanepeye kıvrılıp Netflix izleyeceğimi söylüyorum. İkisine de iyi geceler dileyip gülümsedikten sonra taksi bulmak için dışarı çıkıyorum.

Arka koltuğa geçip arabayı gecenin karanlığına doğru sürerken kalbim sıkışıyor.

BIANCA

Taksi, Beşinci Caddede lüks bir binanın önünde durur.

Ödemeyi yapıp dışarı adımımı atarken damarlarımda yanan bir heyecan yok. Gergin, endişeli bir arzu yok.

İçimde bu duyguları uyandıran tek bir adam var.

Ve o yalancı, hilekar bir pislik.

Tamam, *belki* "aldatma" kısmını es geçebiliriz, çünkü "şartlarımız" hakkında hiçbir zaman resmi bir tartışma yapmadık. Ama bana eski kafalı diyebilirsiniz: Biriyle evlendiğinizde, başka herhangi bir konuşmanın dışında, tek eşliliğin *ima edildiğini* düşünürdüm.

Ne kadar aptalım.

Ne olursa olsun, buradayım. Nedenini sadece Tanrı bilir. Binanın kapısına yaklaşırken midemde ekşi bir his pıhtılaşıyor. Ama tam kapıcı eğilip ön kapıya uzanırken duraksıyorum. Bu tereddüt yüzünden taksi uzaklaşırken dönüp ona bakıyorum.

Tam o sırada telefonum çaldı.

Kaşlarımı çatarak çantamdan çıkardım. Venom hesabımdan gelen bir mesaj olduğunu fark edince yutkunuyorum ve açarken dişlerim alt dudağımı tırmalıyor.

DARKHEARTED1

Adrese gittiğinizde, siyah şehir arabasını arayın.

Arkamda gizli bir korna sesi duyuyorum ve kaldırımda beni bekleyen siyah arabayı görmek için dönüyorum.

Woah, ne.

BROKENBEE

Anlıyorum. Ben buradayım.

DARKHEARTED1

Şoförüm seni bana getirecek.

Tamam, evet, bu kadar yeter. Az önce içine düştüğüm delilikten kurtulmam için beni yeterince sarsması gereken gerçeklik tokadı bu.

Bunu istemiyorum. Rastgele bir adam istemiyorum ve bilinmeyen yerlere giden birden fazla araba içeren bir el çabukluğu saçmalığı oynamak istemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı geriye atarken nefes veriyorum.

BROKENBEE

Üzgünüm ama bu akşam için iptal etmek zorundayım.

DARKHEARTED1

Şaka mı yapıyorsun?

BROKENBEE

Hayır. Zamanınızı harcadığım için üzgünüm ama bunu yapamam.

DARKHEARTED1

Kocan yüzünden

Yüksek sesle acı bir kahkaha attım.

BROKENBEE

Evet, artı birçok başka sebep. Tekrar özür dilerim.

O Sessiz için a dakika. Oh İyi. Hey, ve uygulama o İsimsiz.

DARKHEARTED1

Anlıyorum. Özür dilemene gerek yok. Dinle, geç oldu. Neden seni eve ya da istediğin başka bir yere bırakmama izin vermiyorsun? Şehir arabası zaten orada. Emrinize amade.

Vay canına. Kocam bencil bir pislik olabilir. Ama peşime düşüp beni becermeye hazır rastgele bir internet yabancıısı, onu iptal ettikten sonra beni eve bedava bırakmayı teklif ettiğinde, sanırım insanlığa olan inancım biraz olsun yerine geldi.

DARKHEARTED1

Sizi daha rahat ettirecekse, sizi gerçek eviniz yerine evinizin yakınındaki büyük bir kavşağa bırakmasını sağlayabilirsiniz.

Lanet olsun. Bir de şövalyelik öldü derler.

DarkHearted1'e tekrar teşekkür ediyorum ve arabaya doğru yürüyorum. Kapı zaten açıktı, ben de içeri girip kapattım. Uzun saçlı ve güneş gözlüklü bıyıklı sürücüye selam verip el sallıyorum. Kratos'un evinin köşesindeki kafenin adresini verdiğimde dikiz aynasından bana resmi bir baş selamı vermekle yetiniyor.

Araba kaldırımdan uzaklaşırken dudaklarımdan hava üflüyorum.

Tamam, *küçük* bir ihtimalle aşırı tepki vermiş olabilirim. Evet, o kadının o *şekilde* çıkıp gittiğini ve temelde bana onu becerdiğini söylediğini görmek sarsıcıydı. Ama kim bilir? Belki de sadece önemsiz bir eski kız arkadaşıdır ya da reddettiği biri şimdi boktan davranıyordur.

O evli. Gerçekten, onu tekrar düşündüğümde. ondan çok daha yaşlı görünüyorsun.

Başımı arkamdaki koltuk başlığına yaslarken inliyorum. Ben ne zaman bu hale geldim? Duygularımla bu kadar tetikte, bu kadar düşüncesiz ve bu kadar... *kıskanç*?

Tabii ki, cevap tam önümde duruyor: Muhtemelen Kratos'la ilgili bu şey her neyse, çarpık, berbat bir oyundan çok daha fazlası olduğunu fark ettiğim zamandır.

Sadece beni kovalamasını istemediğimi fark ettiğimde. Beni *kovalamasını* istiyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum bir mesajla çalıyor.

KRATOS

Neredesin?

BEN

Evde misin? Yoldayım.

"O kadınla bizim evden çıkarken tanıştım. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?" yazıyordum ki telefonum kapandı.

Lanet olsun.

"Özür dilerim, merhaba," şoförle konuşmak için öne doğru eğildim. "Yukarıda şarj aletiniz var mı? Telefonumun şarjı bitti."

Başını sallıyor ve elini uzatıyor. Telefonumu ona veriyorum ve ön taraftaki USB kablosuna takmasını izliyorum. Sonra arabayı sürerken koltuğa geri gömülüyorum-

Bekle.

"Affedersiniz, şehir merkezine mi gidiyorsunuz?"

Pencereden dışarı baktığımda haklı olduğumu anladım. Yukarı Batı Yakası'nda bildiğim noktaları tanımaya başlıyorum.

"Affedersiniz, efendim?" Sesime endişe karışıyor. "Gitmem gerekiyor

Şehir merkezinde. Aşağı Doğu Yakası'na mı gidiyorum?"

Şoför cevap vermiyor. Bizi kuzeye giden Batı Yakası Otoyolu'na çıkan bir rampaya götüren bir dönüş yapıyor. Nabzım hızlanırken midemde endişe birikiyor.

"Efendim!" Bağırıyorum. "Efendim, yanlış yöne gidiyorsunuz."

Şoför hala bir şey söylemiyor ve sinirlerim bozulmaya başlıyor.

"Şimdi dışarı çıkmak istiyorum, lütfen," diye boğuluyorum, korku boğazımda düğümleniyor. "Burası iyi."

Araba hızlanmaya başlar.

"Çıkarın beni!" Bağırıyorum. "Kenara çek! Tam buraya! İnmek istiyorum!"

Kapılar kilitlenir.

"BANA İZİN VER-

!"

Aramızdaki bölme yükseliyor ve daha da hızlanırken beni şehir arabasının arkasındaki kilitli hücreye hapsediyor.

"ÇIKARIN BENİ!" Çığlık atıyorum, saf panik ve adrenalin sistemimde patlıyor. Emniyet kemerimi çekip çıkarıyorum ve sertçe vurarak ayırıcıya doğru ilerliyorum. "SİKTİR GİT!" diye bağırıyorum. "BANA İZİN VER-"

"Otur."

Korkunç derecede ürpertici, metalik, robotik bir ses hoparlörden duyulduğunda şiddetli bir şekilde sarsılıyorum, nefes nefese kalıyorum.

"I-"

"Sana otur dedim."

"Siktir git!!!" Bölücüye doğru bağırdım. Geri döndüm ve yan camlardan birine vurmaya başladım. Sonra topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarıp onu kullanarak camı kırmaya çalışıyorum. Ayakkabım kayınca irkildim ve çıplak parmaklarım sert cama çarptı.

"*Oturun.*" Robotik ses hoparlörden tiz bir şekilde geliyor. "*Eğer tekrar sormak zorunda kalırsam, seni öldürürüm.*"

Sanki tokat yemiş gibiyim. Adrenalinimin yerini felç edici, felç edici bir korku alırken tüm mücadelem tükeniyor.

"*Lütfen,*" diye fısıldıyorum, tekrar koltuğuma gömülüyorum. Kollarım kendimi koruyucu bir şekilde sarıyor. "Nereye götürüyorsun-"

"*Göreceksin.*"

Birden camlar koyulaşmaya başlıyor, sanki renk tonu güçleniyor. Dışarıdaki otoyol siyaha dönerken çaresizce camdan dışarı bakıyorum.

Ne kadar süre gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Belki bir saat? Ama araba durduğunda, dışarısı tamamen sessiz.

Şehir gürültüsü yok. Benzin istasyonundaymışız ya da dinlenme tesisindeymişiz gibi diğer arabaların sesi yok.

Hiçbir şey.

Sürücü kapısı açılıyor, sonra boğuk bir *gümbürtüyle* kapanıyor. Dışarıda kurumuş yapraklara benzeyen ayak sesleri çıtırdıyor ve kapımın hemen yanında duruyorlar. Camlar hâlâ karartılmış durumda ve hiçbir şey göremiyorum.

Yavaşça kapıdan uzaklaşırken nabzım güm güm atıyor, kendimi arabanın uzak köşesine sıkıştırırken nefesim sığ geliyor, kapıya bakıyorum, çekip açmasını ve beni dışarı çıkarmasını bekliyorum.

Saniyeler geçiyor. Sonra dakikalar. Sonra birkaç dakika daha. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözlerim şehir arabasının arka koltuğunda gezinirken nefesim hala titrek ve düzensiz.

"Alo?" Sessizce fısıldıyorum. Boğazımı temizleyerek ürperiyorum. "Alo?" Tekrar söylüyorum, bu sefer daha yüksek sesle, bir şey bekliyorum. Herhangi bir şey. Hatta beni kaçıranın bana gülmesini bile. Bana neler olduğuna dair bir fikir verecek herhangi bir şey.

Hiçbir şey yok.

Kıvrıldığım küçük topun içinden kendimi yukarı çekmek için arkamdaki kapıyı tutuyorum. Bunu yaptığımda parmaklarım kapının koluna kayıyor ve onu çekiyorum.

Kapı klik sesi çıkarır ve aniden açılır.

Bir solukla yarı düştüm, yarı sendeleyerek dışarı çıktım. Neredeyse bıyıklı sürücünün bana saldırmak için beklediğini düşünerek dönüyorum. Onu göremeyince tüm cesaretimi toplayıp arabanın diğer tarafına geçiyorum, çömelmiş bekliyor mu diye bakmak için.

Ama hayır. Yalnızım.

Serin havada titriyorum, kollarımı ovuşturuyorum ve etrafıma bakıyorum. Soğuk ve tehlikeli bir ürperti omurgamda bir bıçak gibi ilerlerken göğsüm sıkışıyor.

Ormanda yalnızım.

Tek bir ışık bile yok. Ne bir evden, ne de bir sokak lambasından. *Hiçbir şey yok.* Ürperdim, gözlerim genişledi, anlamaya çalıştım.

Karanlığı görüyorum. Küçük bir açıklıktayım, araba küçük, zar zor asfaltlanmış bir yolun sonuna park edilmiş, hiçbir yere gitmeyen bir araba yolu. Burada hiçbir şey yok; sadece çıkmaz sokak, açıklık ve bana tepeden bakan uçsuz bucaksız, karanlık orman.

Midemde çiğ bir korku düğümleniyor. Gözlerim gölgeli, mürekkep gibi karanlığa saplanırken nefesim hızla geliyor. Sürücüden hiçbir iz yok, ama sonra aklıma bir fikir geliyor ve aniden, anahtarların olup olmadığını görmek için sürücü tarafındaki kapıyı çekerek açıyorum...

Hayır.

Ama gördüklerim beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Sürücü koltuğunda uzunca bir erkek peruğu, yapıştırılmış takma bıyık, koyu renk güneş gözlüğü...

Gözlerim açılıyor, soğuk, içimi boşaltan bir his içime saplanıyor.

Ve Mercury Tiyatrosu'nun sahne kapısından çıkarken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafım.

Bir çıt sesi, belki de bir sopanın kırılması, kalbimi boğazıma gönderiyor. Panik kimyasalları sistemimi doldururken dönüyorum. Kalp atış hızım tavan yapıyor, içimi burkan bir ürperti boynuma tırmanırken derim milyonlarca tüyle diken diken oluyor.

Bu kez açıklığın diğeri tarafındaki ormandan gelen bir başka ses.

Nefes almaya başlıyorum, nefesim sığ ve kesik kesik. Nabzım atıyor ve tenim nemli ve soğuk oluyor.

Bu da ne böyle?

"Merhaba?"

Mırıldanıyorum.

Uzakta bir baykuş ötüyor. Yakındaki bir ağaçta küçük bir şey hışırdıyor.

Arkamda bir sopa şiddetle kırılıyor.

Panikle boğazımın düğümlendiğini hissederek tekrar dönüyorum. Bakışlarımı şehir arabasının ön koltuğuna saptamak için dönüyorum. Yutkundüğüm bir çığlık atarak sürücü koltuğuna uzanıyorum ve hâlâ şarja takılı olan telefonumu alıyorum.

Hatta *açık*.

Ellerim titriyor ve kilidi açmak için uğraşıyorum.

Bir anda umutlarım ellerimde küle dönüştü.

Telefon çekmiyor.

Şiddetle titriyorum.

Yalnızım.

Açıklığın kenarındaki çalılıkların arasından gelen ağır bir adımın sesiyle bedenim korkunç bir şekilde titriyor.

Aslında hiç de yalnız değilsin.

"Her kimsen," diye bağıriyorum, arabanın kenarına yaslanırken sesim çatlıyor. "Ailemin son derece tehlikeli olduğunu bilmelisin. Ayrıca zenginler, yani-"

"Senin lanet paranla ilgilenmiyorum."

Aman Tanrım. Arabadan gelen aynı metalik, robotlaşmış ses önümdeki ormandan çılgınca geliyor. Korku içime saplanırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Canavar konuşurken lanet kuşlar bile ciyak ciyak ötüyor ve uçup gidiyor.

Sahte bir maskesi ve üzerinde anlaşılmış bir güvenli kelimesi olan sahte bir canavar değil.

Gerçek bir tane.

"Ben silahlıyım!" Kekeliyorum, sesim çatallaşıyor. "Silahım var-"

"Hayır, lanet olası."

Arabanın kenarına tutunurken derim ürperiyor, göğsüm kabırırken sinirlerim paramparça oluyor. Telefonuma bakıyorum, Kratos'la yaptığım son mesajlaşmaya kadar açık.

KRATOS

Neredesin?

BEN

Evde misin? Yoldayım.

Zihnim koşturuyor, hesap yapmaya çalışıyorum. Bu belki bir saat önceydi. Şimdiye kadar evde değilsem ya da cevap vermiyorsam, belki de dışarıda beni arıyordur?

Bu düşünce aklımdan geçip bana umut verdikten bir saniye sonra, aynı umut yerle bir oluyor.

Şehrin bir saat dışındaki lanet ormanda seni aramayacaktır.

Günlerce değil. Hatta haftalarca.

Muhtemelen asla.

"I-"

"Hadi bir oyun oynayalım, küçük kız."

Etrafımdaki gölgelerden gelen sesle ürperiyorum, titriyorum.

"Oyun ne?" Fısıldıyorum.

"Buna etiket deniyor," diye homurdanıyor canavar. "Ve ben O'yum."

Her şey bir milisaniye içinde oluyor. Sesini değiştiren her neyse onun içinden son kelimeyi kükrüyor ve o bunu yaparken dalların kırıldığını ve çalıların çatırdadığını duyuyorum, bir gölge tam önümdeki ormandan çıkarken.

İnsanların, mağaralarda yaşayıp yenilmemeye çalıştığımız günlerden kalma, tehlikeye karşı doğuştan gelen bir savaş ya da kaç tepkisi vardır. Kılıç dişli bir kaplan üzerinize atladığında iki seçeneğiniz vardır: olduğunuz yerde kalıp hayatınız için savaşmak ya da dönüp kaçmak ve şansınızı denemek.

Canavar gölgelerden fırladığı anda seçimimi yapıyorum. Dönüp *kaçıyorum*.

Çığlık atmak istiyorum ama arabadan ve beni kovalayan adamdan kaçarken ses çıkaramıyorum. Topuklarım düşüyor ve onları tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. Açıklığın kenarındaki ormanın çalılıklarına çarpıp karanlığa gömülürken irkiliyorum ve acı içinde haykırıyorum.

Açıklık neredeyse zifiri karanlıktı, ay bulutların arkasındaydı. Burada, ağaçların arasında, bir kara deliğin içinde koşmak gibi.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor ve kollarımı yüzümün önünde tutuyorum, yüzümü parçalamaya ve saçlarımı koparmaya çalışan dalların çizik ve pençelerini engellerken irkiliyorum.

"Neredesin, küçük kız..."

Arkamdaki çalılıklara çarparak ilerlediğini duyduğumda bir çığlık atıyorum. Aniden sağa dönerek karanlık ormanın içine daldım. Nefesim kesiliyor, son anda eğilerek alçak bir dala yüzüstü çarpmaktan kurtuluyorum. Dirseğimi sıyırdı ve acı içinde bağırdım.

"Korkunun kokusunu alabiliyorum ufaklık."

Bir ıglık daha yutuyorum, sola doğru zig çizerek ağaçların arasından geçiyorum. Belki yakınlarda *bir Şey* vardır. Bir dinlenme tesisi ya da benzin istasyonu. Buraya gelmek için kullandığımız yol bile olabilir. Yani, New York'un en fazla bir saat dışındayız. Hiçliğin ortasında değiliz.

Sola doğru dönüp ağaçların ve kıvrılan dalların arasından iterek ve tırmanarak ilerlerken umut içimde alevleniyor.

"Seni yakaladığımda ne olacağını söyleyeyim mi?"

Neredeyse ıglık atacaktım. Lanet olsun, çok yakınımda. Dşndğmden *ok* daha yakın, hemen sağımda bir yerlerde. Kendimi zorlayarak, çıplak bacaklarımı kesip parçalayan çalıları ve yüzüme çarpmak için eğilen ağır dalları umursamamaya çalışarak sola doğru zig yapıyorum.

"Seni kanayana kadar becereceğim. Canını yakacağım, sürtük. Sikimde boğulurken gözlerindeki ışığın snmesini izleyeceğim."

Oyunlar vardır ve kabuslar vardır. Ve ben kendi dşncesizliğime takılıp ikincisine düştüm.

Brownstone'dan daha önce kamamalıydım. Dışarı ıkmamalıydım. Venom sitesine gitmemeliydim ve *kesinlikle* o kaık yabancıyla muhatap olmamalıydım.

Çünkü beni buraya getirenin o olduğuna şüphe yok. Kim beni kovalıyor.

Beni gerçekten incitmek isteyen biri.

Küçük bir setten aşağı düşüp kökünden sökülmüş bir ağacın arkasına saklanırken içimi bir panik dalgası kaplıyor. Telefonumu çıkardım, umudumu yitirmiştim.

Aman Tanrım.

Bir bar hizmetim var.

Metalik hırıltılar, çıtırdayan yapraklar ve kırılan dalların sesini duyabiliyorum, sanki saldırıyı yaklaşıyor.

Fazla zamanım yok. Ya da bir şans duasından daha fazlası. Ama bu da bir şeydir. Sahip olduğum bir milisaniyede Kratos'a konumumu gösteren bir harita iğnesi gönderiyorum. Bekliyorum, neredeyse hiç hizmet olmadığı için gönderme çubuğunun dolambaçlı bir şekilde yavaş yüklenmesini izliyorum.

Ama geçiyor.

Telefonumu çantama sıkıştırıyorum ve kalkmak için kendimi zorluyorum. Boğuk bir çığlıkla kendimi ağaçların arasına atıyorum, olabildiğince hızlı koşuyorum ve çıplak ayaklarımdaki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

İleride görebildiğimi sandığım ağaçların arasından bir yol, bir ev ya da *herhangi bir şey çıkması* için dua ediyorum.

Son bir nefesle ormandan çıkıp karanlık bir açıklığa düşüyorum.

Anında hareketsiz kalıyorum ve kalbim

yerinden çıkacak gibi oluyor.

Başladığım yere geri döndüm.

"Çok kötü."

Dönerken çığlık atıyorum. Geri çekilirken ağrıyan kaslarımdaki enerji tükeniyor. Yavaşça, dallar hareket ediyor. Karanlık bir gölge ortaya çıkıyor, bana doğru yaklaşıyor.

Bulutlar dağılmaya başlıyor ve aydan gelen zayıf bir parıltı açıklığa yayılıyor. Adam bana doğru ilerliyor, karanlık ve saf kötülükle dolup taşıyor. Adımlarını

Puslu, sözde ışık ve saf, bıçak gibi saplanan korku içimi keserken boğazım düğümleniyor.

Kot pantolon. Siyah botlar. Kapüşonu yukarı çekilmiş siyah bir sweatshirt ve bir maske. Kratos'un taktığı, benim bildiğim ve bağımlısı olduğum maske değil. Hayır, bu neredeyse tamamen siyah, sadece gözlerin olması gereken yerde biri diğerinden daha büyük iki soluk, grimsi beyaz daire var.

Ay ışığı maskesinin üzerine vuruyor ve ben korkumdan boğuluyorum.

Daireler değil. *Düğmeler*. Psikopatın simsiyah maskesinin üzerine gelişigüzel dikilmiş iki uyumsuz düğmesi var ve bana doğru yürürken bana bakıyor.

Son bir korku sarsıntısı bana son bir enerji patlaması veriyor. Dönüyorum ve koşuyorum. Ağır çizmelerinin arkamdaki kuru yapraklar üzerinde çıkardığı çıtırtı ve çarpma sesi çığlık atmama neden oluyor. Gittikçe yaklaşırken maskesinden çıkan metalik nefesini duyabiliyorum, katıksız şiddeti sırtımı zehirli radyasyon gibi yıkıyor.

Aniden, kafa derimde bir acı patladı.

Canavar saçlarımı yumruk yapıp beni döndürürken acı içinde haykırıyorum. Yana doğru savruluyorum, dengemi kaybedip şehir arabasının yan tarafına çarpıyorum.

Acı kalçamda ve kaburgalarımda patlıyor. Anında üzerime atladı, bir canavar gibi hırlayıp hırlıyordu. Beni arabaya yapıştırırken saf adrenalin ve korkudan boğuluyorum. Karanlık, umursamaz, gözünü budaktan sakınmayan siyah maskesine baktığımda çığlık atıyorum. Ellerim çırpınıyor ve pençeliyor, yüzüne vuruyor ve tırmalıyor. Acımasızca hırlıyor ve beni arabanın yan tarafına doğru iterek bana tokat atıyor.

Savaşmadan yenilmeyeceğim.

Dizim yukarı kalkıyor ve onu taşaklarından yakalıyor.

"Bu çok aptalcaydı," diye hırlıyor yabancı şeytanca.

Göğüslerimi kabaca kavrayıp, bir meme ucumu acımasızca kısıtıp *sertçe* bükmeden önce kulüp elbisemi yırtıp atarken haykırıyorum. Çıplak meme ucuma bir tokat atıp acı ve dehşet verici bir şekilde içime elektrik göndererek bırakmadan önce irkilerek boğuk bir çığlık attım.

Ona doğru hamle yapıyorum ama eli aniden dışarı fırlıyor ve boğazımı sıkıca sarıyor. Diğer meme ucumu çimdikleyip tokatlayarak dudaklarımdan bir hıçkırık koparıyor.

Birdenbire zihnim yarım saniyeliğine boşalıyor ve düşüncelerim başka bir yere gidiyor.

Başka bir canavarla, başka bir kovalamacaya.

O kelimeyi söyle bebeğim ve her şey bitsin.

"TURUNCU"! DarkHeart1'in bana daha önce güvenli bir kelime olarak verdiği kelimeyi *bağırıyorum* ve Tanrı'dan bu adamın bunu yapmak istemediğimi anlayamayacak kadar kafayı yemiş ya da kendi fantezisine kapılmış olmasını umuyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor.

"TURUNCU!" Elim boğazımdayken elimden geldiğince tekrar bağırıyorum. "TURUNCU! TURUNCU! ORA-"

Canavar maskenin içinden kabaca güler.

"Senin sözde güvenli kelimeni umursadığımı düşünmen ne kadar da sevimli."

Aman Tanrım.

Beni acımasızca döndürüyor ve kabaca arabanın kaputuna doğru itiyor. Yanağımı hâlâ sıcak olan metale yapıştırırken çığlık atıyorum, yumruğu saçlarımda. Arabanın arkasından tuttu.

Diğer eliyle elbisemi yukarı çekip çıplak kıkımı ortaya çıkarırken içime saf bir korku ve tiksinti yayılıyor.

Sertçe tokatlıyor.

"*Turuncu...*" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "*Portakal-*"

Kıkımı tekrar tokatladı. Sonra birden külotumun üzerinden amımı avuçlamaya başladı.

"*Kimin amcığı bu?*"

Çılgılık atıyorum, korku kalbimi delip geçerken göğsüm

sıkışıyor. "*Sana lanet bir soru sordum, sürtük,*" diye

hırlıyor ses. "*Turuncu...*"

Yandaki arabanın kaputuna bir şey düşerken inliyorum.

Yüzüme doğru. Gözlerim odaklanıyor ve maskesini çıkarıp oraya fırlattığını fark ettiğimde ürperiyorum.

"*Kimin amcığı bu, bebeğim.*"

Bu bütün evren Donuyor. Yerçekimi ters.

Benim tüm gerçeklik matristeki bir aksaklık gibi titriyor.

Bir ya da iki saniye boyunca hareket edemiyorum.

Konuşamıyorum. Düşünemiyorum bile. Tek yapabildiğim her şeyi sindirmeye çalışmak.

Bu nasıl mümkün olabilir.

Korku o kadar gerçektir ki-

Kratos'un avuç içi kıkıma tekrar sertçe vurduğunda ve ardından külotumun içinden amımı kabaca kavradığında haykırıyorum. Beni vahşice ovalamaya başlıyor, yumruğu saçlarımı sıkarken sürtünme klitorisimi acıtıyor.

Bir *nanosaniye* içinde parmaklarını ıslatıyorum.

Sanki son bir saattir ormanda tecavüze uğrayıp öldürülmek üzere olduğumu düşünerek yaşadığım panik dolu korku aynı anda beni vuruyor. Ama o buradayken, beni kâbustan çekip çıkarırken ve beni boktan fantezimde vaftiz ederken, hepsi saf arzuya dönüşüyor.

Onu sadece istemiyorum. Şu anda *ona* gerçekten, fiziksel olarak *ihtiyacım var*.

Kratos tangamı kenara çekerken haykırıyorum. İki parmağını acımasızca sıırılsıklam amıma sokuyor, sırtım kavislenirken boğazımdan bir çığlık koparıyor.

"Sana lanet bir soru sordum, sürtük," diye hırlıyor, saçlarımı sıkıca çekerek. "*Bu kimin amcığı lan!*"

"SENİN!" Hıçkırarak ağlıyorum. "Bu-!"

Parmaklarını çekti ve kocaman sikini sonuna kadar soktu. Nefesim vücudumu hızla terk ediyor, kalçalarım arabanın yan tarafına sertçe çarpıyor. Kalçamı kavrayıp beni şiddetle sikmeye başladığında ham, vahşileşmiş meme uçlarım metalin üzerinde sürükleniyor.

Acımasızca.

Cezalandırıcı bir

şekilde.

Kratos canıma okurken çığlık atıyorum, ayak parmaklarım toprağa sürtünüyor ve bacaklarım t i t r i y o r .

"Bu sürtük amcığın *sahibi benim*, bebek kız. Bu *benim* amcığım. SÖYLE."

Arabanın kaputunu pençelerken hıçkırıyorum, bedenimden çektiği çarpık zevkte boğuluyorum.

"Senin!" Haykırıyorum. "Hepsi
senin!" "Benim ve *sadece* benim,"
diye hırlıyor.

Çekmeden önce son bir kez kıcıımı tokatladı. Beni uyarmadan ters çevirip kaputun üzerine iterken inliyorum. Kalçalarım birbirinden ayrılıyor ve parmaklarını boğazıma dolayıp beni kaputun üzerine geri iterken nefes nefese kalıyorum, şişman sikini istekli, sırılsıklam deliğimle hizalarken beni orada sabitliyor.

İçime girerken sırtım kaputtan şiddetle kalkıyor. Gözlerimi açtığımda, mürekkep gibi karanlığın ve soluk ay ışığının keskin gölgeleri arasında onunkilerle kilitleniyorlar.

Aramızda maske yok. Duvarlar yok.

Sadece biz varız.

İçime girerken dudakları ele geçirilmiş gibi kıvrılıyor, ıslak sesler küçük açıklığı dolduruyor. Eli boynumdan kayıyor, göğüslerimi tekrar tokatlamak için aşağı kayıyor ve meme uçlarımı, beni onun horozunun her tarafına fışkırtacak şekilde parçalıyor ve vahşileştiriyor. Yüzüme tokatlar atıyor, saçlarımı çekiyor ve parmaklarını ağızıma sokuyor, beni vahşi bir hayvan gibi sikerken onları açgözlülükle emmemi izliyor.

Hak iddia ediyor. Eşinin içine giriyor. Beni kendisinin yapıyor. Bana sahip olmak.

Beni yok ediyor.

Başparmağı dudaklarımın arasından kayıyor, ben inleyip sızlanırken ağızıma girip çıkıyor.

"İşte benim açgözlü küçük fahişem," diye hırlıyor. "İşte benim iyi küçük *fahişem*."

Kocaman siki içime giriyor, o kadar derine itiyor ki sanki boğazıma girmiş gibi hissediyorum. Sanki beni ezip geçiyor. Sanki bir daha asla düzgün yürüyemeyecekmişim gibi.

Buna değer.

Kocaman parmakları çenemi kavrayıp ince boynuma dolanırken başparmağını dudaklarımın arasında tutuyor. Temposu daha sert, daha hızlı, daha sert ve daha manik hale geliyor. Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor ve gözlerim geri dönerken nefes nefese kalıyorum ve ağzımı başparmağının etrafından açıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve üstümde hırlayan canavar için çığlık atıyorum, beni eşikten aşağıya ve unutulmaya iterken yüzüme bakıyor.

Hayır. "O" canavar değil.

Canavarım

benim.

Canavarım.

Benim kocam.

Benim

aşkım.

Siktir.

Bir ürperti ve iç burkan bir çığlıkla, içim sıkıştı
Sıkı ve spazmlı. Kalçalarım yükselirken omurgam bir kavis
çiziyor ve onun için patladığımda yeniden doğmuş gibi
oluyorum.

Kratos beni ayağa kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma
yapıştırdı. İçime giriyor, defalarca boşalırken kocaman
sikini içimde sonuna kadar tutuyor, ben onun etrafında toz
haline gelirken, dudaklarında kaybolurken sıcak döllerini
i ç i m i n derinliklerine boşaltıyor.

En tatlı çılgınlığımızda kaybolduk.

KRATOS

Kurallar çiğnenmek içindir derler.

Görünüşe göre kollarıma sarılmış, nefesi göğsümü gıdıklayan kadın bu sözün kişileşmiş hali.

Onu kovalayan ben olabilirim. *Onu* yere çivileyen, vahşileştiren, pençeleri ve hırıltılı dişleriyle sahip olduğu her çizginin üzerinden sürükleyen *ben* olabilirim.

Ama yavaş yavaş, emin adımlarla, hiç tahmin etmediğim bir şekilde, beni de asla geçmeyeceğimi söylediğim çizgilerin çok çok ötesine çeken o oldu. Kendim için koyduğum ve şimdiye kadar hiç yıkmadığım kuralları yıktı.

Bana asla sahip olamayacağıma yemin ettiğim "ilkleri" verdi.

İlk öpücük. Birinin ilk öpücüğü olmak. Şu anda Ares'ten ödünç aldığım şehir arabasının arka koltuğunda birbirimizin kollarına dolanmış halimiz bile.

Bakım sonrası. Yastık muhabbeti. *Sarılma*.

Bunlar sözlüğümden sildiğim şeyler. "Yapmadığım" şeyler.

Ama yine de buradayım. İşte *buradayız*.

Belki de sarılmayı sevmediğimden değil, sadece daha önce hiç Bianca' m olmadığı içindir.

Uyanık olduğunu biliyorum. Ama gözleri huzur içinde kapalı, yanağı çıplak göğsüme yaslanmış ve küçük eli karın kaslarımda geziniyor. Kendi büyük elimin onun çıplak dansçı sırtının belirgin kaslarında nasıl kaydığını izliyorum. İri parmaklarımin kışının üzerinde yayılışını, bir elimle tüm yanağını kavrayışımı.

O kadar kırılabilir ki. Çok *ezilebilir*. Ve yine de, bu kollarda son gücümü, ona zarar vermek yerine onu zarardan korumak için harcayacağımı biliyorum.

U z a n ı p bir tutam saçını yüzünden geriye doğru taradığımda dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Evet, telefonundaki hack aracılığıyla Venom sitesindeki eşleşme parametrelerini "sıfırladığını" izlediğimde çok kızmıştım. Onun durumunda bu hiçbir işe yaramadı çünkü hesabındaki bu işlevi arka uçta zaten kilitlemişim. Ama böyle bir niyeti olduğunu görmek beni kırmızı görmeme neden oldu.

Başka bir adam istediği gerçeği. Bu oyunlarımızda başa baş gidebileceğimiz başka bir oyuncu.

Onu orada durdurabilirdim. Onu gittiğini bildiğim kulüpte bulabilir, tuvalete sürükleyebilir ve ona *kim olduğunu* hatırlatabilirdim.

Ama bu gerçekten bir hatırlatma değil, bir tehdit. Ve bu kadını yanımda tutan şeyin tehditler olmasını istemiyorum. Hiçbir şeyin onu orada "tutmasını" istemiyorum.

Sadece orada olmak istemesini istiyorum.

Ben de onun oyununu oynadım. Bir role büründüm, çünkü gerçekten başka birini arayıp aramayacağını *görmek* istiyordum, görmek zorundaydım.

Sonunda yapmadı. Çekip gitti. Ve korktuğu için değil.

Çünkü istediği tek kişinin ben olduğumu fark etti. Ve görmem gereken tek şey buydu.

...Ama, yani, arabayı zaten Ares'ten ödünç almıştım. Peruk ve takma bıyık da almıştım. Ve ben kimim ki onu karanlıkta kovalarken çığlıklarıyla ziyafet çekme fırsatını geri çevireyim?

Yine de hala sorularım var. Bir şey onu ürküttü ve uzaklaştırdı ve banyoda korktuktan sonra ona karşı soğuk davranmam değildi.

Bianca'nın duvarlarını yıktığı, samimiyete karşı çıktığı o sahneyi tekrar oynarken dişlerim gıcırıyor - kendi içimde bulmam *çok zaman* alan bir samimiyet. Başka biriyle hiç aramadığım bir yakınlık. Canımı yaktı. Sonrasındaki soğukluğum da buradan geliyor.

"Kim o?"

Dikkatim Bianca'nın göğsüme yaslanmış yüzüne kayınca düşüncelerimden sıyrılıp kaşlarımı çatıyorum. Gözleri açık, arka koltuğun loş ve kozamsı sıcaklığına bakarken bir parmağını kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor.

"Kim kim-"

Parmağı

hareketsiz.

"O kadın, Kratos. Sadece... söyle bana," diyor sessizce.

"Becerdin mi söyle bana-"

Suratıma ters bir yumruk gibi çarpıyor ve kükrete isteği uyandırıyor. Bir şeyleri kırmak istememe neden oluyor.

Yani, Amaya'nın lanet boynu.

"Onu evden çıkarken gördün."

Bianca hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Çünkü bir anda her şey yerli yerine oturuyor ve ben bunu onun yüzünde görebiliyorum.

Orospu beni hapis cezasıyla tehdit etmek için habersizce uğradıktan sonra Amaya'yla brownstone'dan çıkarken karşılaştı. O sefil kancığın Bianca'yı kaırtmak için bir şey yaptığını ya da söylediğini varsayabilirim, çünkü o böyle bir gulyabani.

Bianca *bu* yüzden gitti. Bu yüzden dışarı çıktı, iti ve Venom sitesinde başka birini bulmaya çalıştı.

Orospu ocuğu.

İçimde kükreyen canavarı sakınleştirmeye çalışarak yavaş nefesler alıyorum. Kollarım onu biraz daha sıkı sarıyor.

Bianca sessizliğimi yanlış anlayarak, "Lütfen," diye fısıldıyor. "Beni bu ıstıraptan kurtar. Canım yanacaksa, bunun yerine hızlıca yap-"

"Adı Amaya Mircari." Bianca

kollarımda sertleşiyor.

"Ve *hayır*," diye tıslıyorum sessizce. "Ona dokunmadım bile." Bianca göğsüme doğru hızlıca nefes veriyor.

"Sanırım yle olduğunu ima etti?" Bianca'nın dudakları sıkıca büzülür.

Bu evet demek.

Gözlerimi başka tarafa çeviriyorum, gözlerim camlı pencereden ormanın karanlığına doğru acımasızca saplanıyor.

"Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim."

Ona Amaya'nın CIA'den olduğunu söyleyemem. Dünyamdaki insanlar Federallerle konuştuğumu öğrenirse başım belaya girer diye değil... gerçi girerdi de.

Kendim için endişelenmiyorum. Ama *onun* için endişeleniyorum. Bianca da bu suç dünyasının içinde. Eğer bunu bilirse, bu onu tehlikeye atabilir. Ve ben buna izin vermem.

Bianca bana bakıyor, gözleri bir şeyler söylemek için cesaretini topluyormuş gibi yüzümde geziniyor. Sonunda söyledi.

"İkinizin bir geçmişi var mı?"

Başımı salladım.

"*Ah*," diyor sessizce, gözlerini kaçırırken sesi biraz kırılıyor.

"Düşündüğün gibi değil."

"Kratos, bu beni

ilgilendirmez-"

"Babam ben çocukken beni bir gladyatör kahramanıymışım gibi dolaştırmayı severdi. Onun şampiyonu. Küçükken bile büyük ve güçlüydüm ve beni arkadaşlarına ve iş ortaklarına göstermeyi severdi, tıpkı tasmaını kısa tuttuğu bir saldırı köpeği gibi."

Yutkunuyorum, çenem gıcırıyor.

"İşe yaradı tabii ki. Olmam gerekenden çok daha küçük yaşta mafya hesaplaşmalarına sürüklendim. Babam arkasında durmamın onu sert gösterdiğini düşünüyordu, tüm oda sadece on yaşında olduğumu biliyordu ve hala çok tehditkârdım."

Bianca'nın yüz çöküyor. O alçaltır onu
Ağız, usulca göğsümü öperdi.

"Yaşım ilerledikçe, arkasında durmaktan daha fazlasını yapmam için beni zorladı. Damlalara gittim, ona borcu olan insanların ofislerine uğradım, bu tür şeyler. On iki yaşında bir mafya infazcısıydım... Tam da istediği buydu."

Gözlerim kapanıyor. Kalbimin üzerinde bir ustura geziniyor.

Bunu bilmesi gerekiyor. Amaya'nın CIA bağlantısını Bianca'dan saklayacağım ama beni bu hale neyin getirdiğini bilmesi gerek. *Neden* böyle olduğumu. Eğer bu onu kaçmaya itecekse, öyle olsun.

Onun bilmesini istiyorum.

"Amaya ile on üç yaşımdayken tanıştım," diye homurdandım. "Babamın gözüne girmek istediği bazı nüfuzlu kişiler için çalışıyordu ve benimle 'ilgileneiyordu'. Bir anlaşma yaptılar. Babam güçlü insanların arasına girdi, o da benden istediğini aldı."

Bianca'nın kaşları çatıldı. "Ve ne-"

Gözle görülür bir şekilde boğulurken yüzü

bembeyaz olur. "*Aman Tanrım...!*"

"On üç yaşındaydım," diyorum sessizce. "O otuz yaşındaydı."

Bianca hıçkırıklara boğuluyor, yüzünü göğsüme sıkıca bastırırken bana yapıyor. Göğsümü, boynumu ve yüzümü öperken vücudu kasılıyor, gözyaşları tenimi ısıtıyor.

Kollarım ona sarılırken kalbim sıkışıyor. Geçmişin jiletleri içimi kesiyor, derimi yüzüyor ve derimi yüzüyor. Ve yine de, tam önümde bir merhem var.

Sakinleştirici, iyileştirici bir dokunuş.

Bir tedavi.

"Yıllarca sürdü," diye yavaşça devam ediyorum. "Londra'da bir üniversite seçmemin nedeni de buydu."

"Kratos..."

"O... bana bir şeyler öğretti."

Bianca'nın yüzü kül rengine döner. Başı iki yana sallanıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Neden söylüyorsun-"

"Çünkü bilmene ihtiyacım var," diye homurdanıyorum, gözlerim onunkilere saplanırken yüzünü kavıyorum. "Eğer kalacaksan-"

"Tabii ki kalacağım."

Gözlerim onunkileri arıyor. "O zaman anlamam gerek Bianca. Neden benim..." Başka tarafa bakıyorum. "Beni kıran şey."

Yumuşak dokunuşu yanağıma iniyor. Küçük, narin parmakları tenimi okşuyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere çekiyor.

"Sen kırılmadın Kratos," diye fısıldıyor karanlıkta.

Başımı sallıyorum. "Evet, ben-"

"Farklı yaratılmış olmanız, kırıldığınız anlamına gelmez. Taşdığınız yaralar ya da çektiğiniz acılar da öyle." Gözleri benimkileri yakalıyor. "Sadece farklı bir şekilde bir araya getirilmişsin." Ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Benim gibi."

Kollarım onun küçük bedenini sararken dudaklarım usulca dudaklarına yapışıyor ve onu derinden öpüyorum. Küçük bir çığlık attığında, çatılmış bir kaşla sertçe geri çekiliyorum.

"Bebeğim..."

"I..." Gözleri yaşlarla bulanıklaşıyor. Gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor ve başka tarafa bakıyor. "Benim de sana söylemem gereken bir şey var."

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşarken çenem sertleşiyor. Kalın bir parmağımı yanağında gezdirip bir damla gözyaşını siliyorum.

"Daha önce saçımı yıkamaya çalıştığında..." "Endişelenme-"

"Hayır, bu..." Gözleri sıkıca kapanıyor ve derin bir nefes alıyor. "Seni istemediğimden değil. Saçımı yıkaman çok hoşuma giderdi," diye boğuluyor. "Sadece..."

Başparmağımla yanağını okşayarak yüzünü tekrar kavriyorum. Eli benimkine dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Lise ikinci sınıftayken Tim Ciglione adında bir çocukla çıkmaya başladım. Son sınıftaydı ve bütün kızlar ona bayılırdı. Tipini bilirsiniz: zengin, popüler, lakros takımının kaptanı. Ve her konuda kendini beğenmiş."

Ağzı geriliyor. Gözleri biraz daha kararıyor.

Kanım kaynamaya başladığında benimki de öyle.

"Babasının çatı katında havuzu, jakuzisi ve her şeyi olan büyük, lüks bir çatı katı vardı, bu yüzden Tim babası şehir dışındayken bir parti düzenlemeye karar verdiğinde, olması gereken parti *buydu*. Sadece birkaç kez buluşmuştuk, ama bana gecenin özel olmasını istediğini ve beni orada görmek istediğini, böylece arkadaşı olan tüm havalı ve popüler insanlara beni gösterebileceğini söyledi. Partiye gittiğimde hemen üzerime atladı. Bana gülümsüyor, aptalca şakalarımı gülüyor, bana dokunuyor..."

İçimdeki canavar hırlıyor.

"Bana içki veriyordu. Kısa süre sonra oldukça sarhoştum ve jakuzide onunla yalnızdım." Bana kaçamak bir şekilde baktı. "Biz... Öpüşmekten başka bir şey yapmamıştık, yani yaptığımız şey buydu... sadece öpüşüyorduk."

Göğsümde öfke patlıyor ama devam etmesi için başımı sallıyorum. Kalbimde bunu duymak istemediğimi biliyorum, ama Amaya'yı bilmesine ihtiyacım olduğu gibi, onun da bunu bilmeme ihtiyacı var.

Kanımdaki asidin gittiğini düşündüğü yere giderse, yine de bu hikayenin tek bir sonucu olduğunu biliyorum: Ben, bu Tim orospu çocuğunu bulacağım ve onu lanet olası toprağa gömeceğim.

"Sonunda ona eve gitmem gerektiğini söyledim. Ama o daha fazlası için zorlamaya başladı. Bilirsiniz, ellerini bikinimin altına sokmak istedi, bu tür şeyler."

Saf kırmızı görüyorum.

"Hayır dedim, bu yüzden *ona* dokunmam için *bana* baskı yapmaya başladı. O..." Yutkunuyor, başka tarafa bakıyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin, bebeğim." "Evet, zorundayım. İstiyorum."

Titrek bir nefes alıyor.

"Aletini çıkardı, kafamı tuttu ve şöyle yapmaya çalıştı, oraya *yönlendir*."

Anne. *Şerefsiz*.

O ölü bir adam. Lanet bir *ölü*.

"Hayır dediğimde daha sert çekti. Uzaklaşmaya çalıştığımda, o..." Yüzünü buruşturuyor. "Başımı suyun altına itti ve aletini ağzıma sokmaya çalıştı."

Kollarımda titriyor. Onu sıkıca tutarken öfkemi bir kenara itiyorum, göğsümde usulca ağlarken kollarımı ona sarıyorum.

Şu anda benim öfkeme ve intikamıma ihtiyacı yok. Sadece buna ihtiyacı var.

İntikam daha sonra alınabilir ve alınacaktır da.

"O zamandan beri başımdan aşağı su dökemiyorum," diyor kırılgan bir sesle. Soğuk bir şekilde gülüyor. "Eskiden yüzmeyi çok *severdim*. Hatta dalış takımındaydım ve *iyiydim*. Şimdi ne oldu?" Dudakları bükülüyor. "Banyo rutinimi görmelisin, acınacak haldeyim. Saçımı banyoya eğilerek yıkıyorum-"

"Bu acınası bir durum değil," diye homurdanıyorum, elini elime alarak. "Bu hayatta kalmak. Bu şekilde bir arada kalıyor ve yaralarımızı kapatıyoruz. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Gözlerimiz karanlıkta kilitleniyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, dudaklarını kendime çekiyorum.

Yanılmışım.

Onun kırılabilir hiçbir *yanı* yok.

BIANCA

Banyodan sonra aşağı indiğimde burnuma şAşIRTICI BİR ŞEYLER SÜZÜLÜYOR. Koridorda ilerlerken mutfaktan James Brown ve sote tıslamasıyla karışık, metalin kaplara çarpma sesi geliyor. İçeri adımımı attığımda kaşlarım havaya kalkıyor.

Woah.

Kratos bu sabah bana y e m e k pişirmek istediğini söyledi.

"*Ne yani, DATE gibi mi?*" diye dalga geçtim.

"Aynen öyle," diye mırıldandı.

Sonra beni banyo makyaj masasının üzerine yatırdı, kıcıma sıcak ve cızırtılı olana kadar şaplak attı ve beni sertçe becerdi, önümüzdeki aynada kendimi boşalırken izletti.

Yani, evet. Orada bir yerde, "bu akşam bize yemek yapmanın" gerçekten "mutfakta fırtına koparmak" anlamına geldiğini anlamamışım.

Kapı aralığında duruyorum, ona bakarken tenimde hafif bir sıcaklık hissediyorum.

Kahretsin.

Bazı erkekler giyinmeyi çok seksi gösterir, Kratos da buna dahildir. Diğer erkekler egzersiz kıyafetleri içinde veya spor yaparken süper seksi görünürler.

Kratos *da* dahil.

Ama bir erkeğin yemek pişirmesini ya da mutfakta cerrahi bir hassasiyetle hareket etmesini izlemek için bir saniye bile ayırdığımdan emin değilim. Ve şimdi keşke daha önce yapsaydım diyorum. Çünkü kutsal vay canına.

Çok ateşli.

Siyah kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, omzuna küçük bir havlu asmış ve beline bağladığı şef önlüğünü kalçalarına doğru sarkıtmış. Arkasında çeşitli tavalar cızırdıyor. Elindeki bıçak, mutfak adasında bir şeyleri acımasızca doğrarken bulanıklaşıyor. Bıçağın parıltısını ve dilimleyişini izlerken içimi bir başka sıcak ürperti kaplıyor.

Ölümcül bir bıçağı kullanan bir adamı izlemek muhtemelen bu kadar seksi olmamalı. Ama belki de bıçağı iyi kullandığı *diğer* yolları ilk elden bildiğim içindir.

Duraklıyor, sanki orada durduğumu yeni fark etmiş gibi gözleri benimkilere kayıyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve açlık parıltısı gözlerinde dalgalanırken ürperiyorum.

Tamam, *belki de* bu görünüm tam olarak bu elbiseyi seçmemin nedenidir - siyah, kısa, flörtöz, Latin esintili bir şey. Halter yaka arkadan bağlanıyor, etek ucu keskin bir açıyla kesilmiş, bir tarafta baldırımın ortasından neredeyse diğer tarafta kalçama kadar çapraz olarak kesiliyor. Altına sütyen giymeme gerek yok. Topuklularla birlikte, şimdiden *sıcak* hissediyorum.

Ama bana böyle beni yiyip bitirmek ister gibi baktığında, düpedüz kavrulduğumu hissediyorum.

"Beğendin mi?" Sırıtiyorum, biraz dönüyorum.

Kratos hiçbir şey söylemiyor. Ama çenesi gıcırıyor, beni içine çekerken gözleri saf şehvetle parlıyor.

"Bu akşam İspanyol yemeği yapacağını söylemiştin."

"Ve sen kesinlikle baharatı getirdin," diye sessizce homurdanıyor.

Mutfağa girdiğimde yüzüm kızarıyor. Önümdeki manzarayı incelerken dişlerim alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Sen... ciddiye yemek yapıyorsun." Hazırlanan yemekler karşısında şok olmuş bir şekilde gülüyorum. "Yani, *yemek* yaptığını biliyordum ama..."

"Bu işte kötü olduğumu düşünüyordun."

Yine kıkırdıyorum. "*Hayır*. Sadece senin yemeklerini hiç yemedim." "Bu gece, bu değişecek."

Eli kalçamda gezinirken ürperiyorum, beni öpmek için eğilmeden önce beni biraz döndürüyor. Geri çekildiğinde, ocakta sotelenen ve karides gibi kokan bir şeyi çevirmek için dönüyor. Sonra tezgahın üzerindeki hoparlöre uzanıyor. Tekrar ocağa dönmeden önce James Brown'dan boğucu bir Latin tangosuna geçiyor.

"Yemek yaparken James Brown dinlemeyi seviyorum," diye mırıldanıyor ocaktaki cızırtının üzerine. "Ama bu gece bir tema yapıyorsak..."

Sırıtiyorum, onun takla atmasını, dönmesini ve zar atmasını izliyorum. Kalçalarım müziğin yavaş gümbürtüsüyle sallanmaya başlıyor. Dans etmeye başladığımda gözlerim kapanıyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Kratos'un tezgâha yaslanmış, karanlık ve aç bir bakışla beni süzdüğünü görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yüzüm kızarıyor.

"Ne?" Dudağımı ısırarak kızardım.

"Sen," diye hırlıyor.

"Siz de bale dansçılarının sadece tütülerle pirouette yapabileceğini mi sanıyordunuz?"

Sırıttıyor. "Bir kez bile aklımdan geçmedi." Gözlerimiz kilitlendiğinde kızarıyorum.

"Beni daha önce hiç dans ederken görmedin, değil mi?" "Evet, gördüm."

Gözlerimi deviriyorum. "*Ne zaman?*"

Bir omzunu kaldırıyor. "Aslında her zaman."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, yapmadın-"

"Seni neredeyse her gün dans ederken izliyorum."

Göğsümde bir şeyler sıkışıyor ve nabzım biraz daha hızlı, biraz daha sıcak atıyor.

"*Ne?*"

Omuz silkiyor ve maşasıyla ocağa geri dönüyor. "Çok iyisin."

Dilimlenmiş bifteği kesme tahtasından sıyırıp baharat ve soğan dolu bir tavaya atmasını izlerken tenim ısınıyor.

"Sen... gerçekten beni izliyor musun?"

"Evet," diyor tereddüt etmeden, eti karıştırırken. "Her zaman."

Alt dudakım dişlerimin arasına çekiliyor. "Ne yani, gölgelerden mi?"

"Bingo."

Kaynıyor

um.

"*Stalker*," diye takılıyorum.

Sonra Kratos dönerken nefes nefese kalıyorum. Eli kalçamı kavırıyor, bakışları benimkine kilitlenirken beni kocaman bedenine doğru çekiyor.

"Şimdi, bebeğim," diye mırıldanıyor sessizce. "Seni takip ettiğim fikri seni ıslatmıyormuş gibi davranmayalım."

Sikeyim.

Isı kalbimde zonkluyor. Parmakları kalçamın etine girerken tenim yanıyor. Tango müziği kulaklarımda şehvetli bir şekilde mırıldanırken mutfağın sıcaklığı üzerimde eriyor. Kratos'un kalçaları sallanmaya başlıyor. Maşayı ocağın yanındaki tezgâha bırakıyor ve iki elini kalçalarımın koyduktan sonra bir eli sahiplenici bir şekilde sırtımın alt kısmına kayıyor.

Sonra dans etmeye başlarız.

Yavaş ve alaycı. Şehvetli ve vahşi. Gözleri benimkilerle kilitleniyor, mutfakta dans ederken güçlü elleri vücudumu zahmetsizce kavırıyor ve döndürüyor. Beni sertçe buzdolabına yasladığında nefesim kesiliyor, ya beni öpmeye ya da yemeye hazır bir şekilde yakınıma eğiliyor. Ama daha temas bile edemediği geri çekiliyor ve mutfakta tekrar yavaşça dans etmeye başlıyoruz.

"Tango yapmayı biliyor musun?" İnanamayarak

gülümsedim. O da sırıtıyor. "Görünüşe göre öyle."

"*Nasıl?*"

Umursamazca omuz silkiyor. "Bir süre önce Ya-ya'dan ders almıştım."

"Sen... *büyükannenle* tango yapmayı mı öğrendin?"

"Doğum günü hediyesiydi ve çok hoşuna gitti," diye homurdanıyor alaycı bir gülümsemeyle. "*Sakin ol.*"

Kıkırdıyorum, sonra beni döndürüp kollarına çektiğinde nefesim kesiliyor.

"Seni gerçekten de çok iyi bir çocuk olarak görüyorlar, değil mi?"

Dudakları kıvrılır. "Aynen öyle. Hepsini kandırdım." "Beni kandıramazsın," diye nefes alıyorum.

"*Güzel.* Şimdi, lütfen, artık büyükannem hakkında konuşmayalım."

Bizi döndürürken ürperiyorum, beni aşağı indiriyor ve sonra tekrar yukarı çıkarıyor. Kol kasları tişörtünün kollarında dalgalanıyor ve kabarıyor, damarlı ön kolları bizi bir kez daha döndürürken kıvrılıyor.

Vücutlarımız sıcak bir şekilde birbirine bastırılmış, yüzleri birbirine dönük, meme uçlarım gömleğinin ve elbisemin içinden elektriksel olarak onun göğsüne sürtünüyor. Kalçalarım kayganlaşıyor ve şehvetli tango müziği eşliğinde beden bedene dans ederken nabzım yükseliyor.

Kratos'un elleri etrafımda daha da sıkılaşıyor. Yüzlerimiz birbirine yaklaşıyor.

Lanet mutfak zamanlayıcısı çalışıyor.

Sırtarak uzaklaştığında cinsel bir hayal kırıklığı iniltisini ısırarak geri çekiyorum. "Yemek hazır."

ARKA BAHÇE henüz bitmiş ya da tamamen düzenlenmiş değil. Ama dışarısı muhteşem ve cidden bu kadar az şey umurunda değil.

ya da tüm bitkilerin yerleştirilmediğini fark ettim.

Dışarıda küçük bir kafe masası ve iki sandalye var. Yemek, şarap ve *onu* da eklersek?

Tek ihtiyacım olan bu.

Ayrıca, Kratos'un sadece yemek pişirmeyi seksi göstermekte iyi olmadığı ortaya çıkıyor: aynı zamanda delicesine yetenekli bir şef. *Gambas al ajillo*, *boquerones* ve *albondigas'tan* gerçekten *lezzetli* bir biftek ve deniz mahsull paella'ya kadar bölgesel İspanyol mutfağından yemek üstüne yemek yiyoruz, hepsi de uygun şaraplarla eşleştiriliyor.

Hayatımın en iyi randevusu olabilir.

Yemeğimizi bitirdiğimizde hava kararmıştı. Ve ben gülüyorum, tokum ve "kafam güzel "i geçip "sarhoş "a döndüm. Tekilaya geçmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim.

Doğrudan şişeden.

Elimde bir şişe aejo ile evden çıkıp bahçeye girdiğimde Kratos kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"yle bir gece olacak, ha?" "Uh-

huh," diye sırtıyorum.

"Peki, bu durumda..." Dönüyor ve dışarıdaki hoparlörün sesini açıyor. Boğucu tango müziği arka bahçeye süzülüyor ve şişeden bir yudum alırken gözlerimi Kratos'un eğlenen gözlerine dikerek kapağı çıkartıyorum.

Yanına sokuluyorum, kalçalarım müzikle sallanmaya başlarken tekilayı ona uzatıyorum. Kratos şişeyi elinde tutarak ağır bir yudum alırken gözlerini benden ayırmıyor. Yumuşak bir sesle,

ılık yağmur serpiştirmeye başladı. Ama dışarısı hala muhteşem, henüz içeri girmeye hazır değilim ve şiddetli değil.

Bu yüzden dans etmeye devam ediyorum, yavaşça kalçalarımı sallıyorum ve parmaklarım saçlarımı iterken kollarımı kaldırıyorum.

"Seni biraz daha dans ederken izlemek istiyorum," diye gürlüyor sessizce.

Dönüyorum, kalçalarım dalgalanırken çıplak omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Öyle mi?"

Bakışlarında tehlikeli ve ilkel bir şey var. Kanımı kaynatan ve kalçalarımı sıkan karanlık bir açlık. Dişlerim dudağımın üzerinde gezi n i r k e n meme uçlarımın elbisenin altında çakıllaştığını ve sıkılaştığını hissedebiliyorum.

"Evet. Benim için dans et, bebeğim."

Dans etmeye ve kalçalarımı sallamaya devam ederken içimde erotik, boğucu bir sıcaklık titreşiyor. Gözlerim kapanıyor, ellerim vücudumda aşağı doğru kaymadan önce parmaklarım saçlarımı yavaşça karıştırıyor.

Neredeyse her tarz dansı nasıl yapacağımı ve vücudumu nasıl hareket ettireceğimi biliyorum. Ama bu bir ilk. Belki diğer insanlarla dolu bir kulüpte böyle dans etmiş olabilirim. Ama bunu hiç birinin önünde yapmamıştım.

Bana sanki içimi dışımı yalayıp yutmak istiyormuş gibi bakan bir adamın önünde hiç yapmadım.

Tekrar dönüyorum, gözlerim onunkilere odaklanırken kalçalarımı müzik eşliğinde sallıyorum. Kratos tekiladan bir yudum daha alıyor, bakışları hâlâ aç bir şekilde vücudumda geziniyor. Ona daha yakın dans ediyorum, şişeye uzanıyorum, sonra bileğimi kabaca tutup beni kucağına çektiğinde sessizce nefes alıyorum.

Yağmur biraz daha şiddetli yağmaya başlıyor. Ama damlalar ılık ve tenimle hafifçe oynayıp elbisemi ıslattıklarını hissetmek beni tahrik ediyor. Elindeki tekilayı alıyorum, yavaşça bir yudum alıyorum ve ağzı boynumu bulduğunda usulca inliyorum.

Dudakları oradaki yumuşak tene yapışıyor. Dişlerinin deliciliğiyle keskin bir nefes alıyorum. Tekiladan bir yudum daha alıyorum. Bu sefer yutmuyorum. Ağzımdan akıp çenemden boynuma doğru süzülmesine izin veriyorum. Kratos tekilayı tenimden yalarken, parmakları kalçalarımın sıkılaşıırken, hırıltısı şahdamarımın üzerinde gürlüyor.

Birden elleri sırtımda kaymaya başladı. Boynumun arkasındaki kravatu çekiştirerek elbisemin üst kısmının aramızdan aşağı yuvarlanmasına ve göğüslerimin serbest kalmasına izin veriyor.

Başını eğerken sessizce homurdanıyor. Dudaklarını sıkı, pembe, büzülmüş bir meme ucunun etrafına sararken gözleri benimkilerle kilitleniyor. Isırırken ciyaklıyorum, ben arzuyla inerken dişlerinin arasındaki küçük tomurcuğu acımasızca çekip büküyor. Bir yudum daha alıyorum, kalçalarım kucagında öğütülürken tekilanın çenemden aşağı ve göğsüme damlamasına izin veriyorum.

Ellerini aniden elbisemin altına kaydırduğunda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Kotunu çekip açtığını hissettiğimde inliyorum ve kalçamda zonklayan kalın sikini hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Kalın parmakları tangamı kenara çekti. Şişmiş başını istekli, damlayan ıslak dudaklarıma dayıyor. Bir eli boğazımı sarıyor, diğeri kalçamı kavırıyor. Ve tek bir hamleyle sikini dar ıslaklığımın içine acımasızca gömüyor.

"*Fuuuuck*," diye inliyorum, beni aletinin üzerine oturtmasının verdiği zevkle kaynıyorum.

Bu kadar büyük olmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama bunu seviyorum. Her seferinde içime ilk kez giriyormuş gibi hissettirmesini seviyorum.

Beni yukarı kaldırıp tekrar aşağı çekerken haykırıyorum, gözlerim mutluluk içinde geri dönerken şişmiş küçük amıma şişman aletini sıkıştırıyor.

Belki de içimdeki mazoşist duygudur: biraz acı çekme ihtiyacı. Tatlının yanında biraz ekşi için.

Cennetini ve cehennemini eşit derecede arzuladığımı gibi.

Bunu asla istemeyeceğimi biliyorum. Asla bir şey istemeyeceğim.

ama bu.

Kratos'un elleri her yerde: boğazımı sıkıyor, kıcımlı tokatlıyor. Kalçalarımı kavıyor ve dişleri çene çizgimi ve boynumu tırmıklarken göğüslerimi sıkıyor. Kollarım ona sıkıca sarılıyor, ellerim saçlarının arkasını kavıyor, başımı geriye atıyorum, ılık yağmurun ve tekila sıcaklığının ikimizi de yıkadığını hissediyorum.

Tişörtünü yırtıp çıkarıyor ve çıplak göğsüne sürtünen meme uçlarımın verdiği elektrik hissiyle ürperiyorum. Tekila şişesini kapıp bir yudum alırken parmakları içime giriyor. Sonra beni sertçe öpüyor, ben onun koca sikine binip kaslı kucağında zıplarken añejo'nun dilinden benimkine dönüp dans etmesine izin veriyor.

Yağmur daha sert yağıyor. Boğucu müzik etrafımızı sarıyor. Tenin tene değmesinin ıslak kayganlığı ve amımın onun uzunluğunun etrafındaki kaygan sıkışması, ben daha fazlası için ciyaklarken bizi daha da yükseğe çıkarıyor.

Parmağı kıcımlı yarığından aşağıya doğru iniyor, daracık arka deliğime doğru bastırıyor. Gözlerim parlıyor, beni kızdırıp kalın parmağını yavaşça içeri iterken sistemimden erotik bir elektrik akıyor.

Onu yakalıyorum, sertçe öpüyorum ve çözülmeye başladığımda ağzına çığlık atıyorum, elimden geldiğince ona biniyorum. Kratos ağzımın içinde inliyor, merhamet etmeden sert ve acımasızca içime giriyor. Eli, boğazımı sıkıca kavramak için yukarı kaymadan önce kabaca meme ucumu sıkıştırıyor.

"Aferin kızıma."

Başka bir feryatla boşalıyorum, hem de çok *sert* boşalıyorum. Tüm vücudumun kasıldığını ve sıkılaştığını hissedebiliyorum, içimde daha da şişerken amım sıkılıyor ve onun kalın uzunluğunda yukarı ve aşağı dalgalanıyor. Eli kabaca çenemi kavlıyor, başparmağı ve işaret parmağı dudağımı sıkıştırıyor ve beni derinden öperken ağzımı kendine doğru çekiyor.

Dölünün sıcak ipleri içimin derinliklerine dökülürken dudaklarıma doğru inliyor. Çılgınca inliyorum ve ona binmeye devam ediyorum, ikimiz de ayrılana kadar kalçalarımı ona karşı tekrar tekrar yuvarlıyorum.

O kadar uzun süre dışarıda kalıyoruz ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Yağmur yağarken öpüşüyoruz. Dünya etrafımızda dönerken birbirimize sarılıyoruz.

Bu artık bir kedi fare oyunu değil. Artık bir elim sende oyunu da değil.

Bu hayatımda hissettiğim en gerçek şey olabilir.

KRATOS

Bir onluk ve bir yedilikle, tekrar vurmak delicesine riskli. Ama kendimi biraz pervasız hissediyorum ve harika bir ruh halindeyim. Birincisi, dışarı çıkmadan önce Bianca'yı yere yatırdığım zamanki amının tadı hâlâ dilimde. İkincisi, bu gece buraya kumar oynamaya gelmedim.

Buraya kesin bir şey için geldim.

Bir kuru temizlemecinin, bir hipster barın ve bir iç çamaşırı butiğinin altında yer alan Bratva'nın işlettiği Black Swan, New York'un en seçkin, lüks ve kesinlikle sadece yüksek bahisçilerin girebildiği yeraltı kumarhanelerinden biri. Ben pek kumarbaz sayılmam. Ama buraya kâğıt oynamaya, zar atmaya, spor müsabakalarına ya da dövüslere bahis oynamaya gelen insanların çoğunun suç örgütlerine üye olduğunu biliyorum. Üye olmayıp da büyük meblağlar karşılığında gangsterlerle kâğıt oynamak isteyecek kadar çılgın olan birkaç kişi ise ya A: mafyaya bağlı ya da B: New York bölgesindeki tüm yasal kumarhanelerden men edilmiş serseriler ve pisliklerdir.

Bu akşamki hedefim tam olarak B kategorisine giriyor ve onun bu akşam burada olduğunu bilmek yüzümdeki gülümsemenin en az yüzde sekseninin nedeni.

...Diğer yirmisi ise çok iyi bir kart oyuncusu olmamama rağmen oldukça iyi gidiyor olmam.

Krupiye önüme bir kart attı. Anında tüm masa inliyor. Bazı oyuncular alkışlıyor ve yanımdaki Japon Yakuza görünümlü adam kolumu okşarken başıyla onaylıyor.

Az önce on yedide sinek dörtlüsünü

vurdum. Yirmi bir, bebeğim.

Krupiye büyük kazancımı bana doğru iterken sırtıyorum. Ama yine de sadece bu yüzden gülümsemiyorum.

Gülümsüyorum çünkü iki hafta süren merak, avlanma ve düpedüz takipten sonra nihayet bu gece avımı köşeye sıkıştırdım.

Şu anda şehirdeki dangalak bir hedge fonunda çalışan Tim Ciglione, yedi yıl önce Bianca'yı jakuzide sakso çekmeye zorladığı için sadece bir pislik değil. Aynı zamanda kumar sorunu olan ve namuslu, ana akım kumarhanelerden men edilen türden bir pislik. Bu yüzden burada, muhtemelen kendi evini ya da büyükannesinin emekli maaşını üç katına çıkararak kumarbazın kafasını kovalıyor.

Oh, ve ekstra sık kafalı puanları için, Tim ayrıca sarhoş olduğunda karısını tokatlamayı seviyor - ve onun hoşlanabileceği bir şekilde *değil*. Ayrıca sekreterini beceriyor.

Klas.

Her neyse, çok ama *çok* kötü bir gece geçirmek üzere. Bu masayı seçmem tesadüf değil. Oturduğum yerden odanın öbür ucuna baktığımda Tim'in yüksek bahisli bir poker masasında gömleğini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyorum. Buradan bile, sırtı bana dönükken bile ondan yayılan çaresizlik kokusunu alabiliyorum. Saçları sürekli saçmalamaktan mahvolmuş.

parmaklarını içinden geçiriyor. Ceketini ve kravatını çıkarmış, eli gergin bir şekilde ensesini ovuşturuyor.

Sırıtarak tekrar cipslerime bakıyorum. Biraz daha zamanım var. O masada işini bitirdiğinde hamlemi yapacağım.

"Pekala," diye gülümsüyorum, kazandıklarımı düzgün yığınlar halinde düzenliyorum. "Tekrar oynayalım mı?"

"Korkarım masa soğumuş. Hepinizden özür dilerim."

Tanıdık sesle kulaklarım dikiliyor. Gözlerimi kaldırıyorum, kaşlarım merakla kalkıyor.

Dağıtıcı gitti. Ve onun yerinde, bana doğru bakan, çok soğukkanlı bir Lukas Komarov oturuyor.

Etrafımızdaki diğer blackjack oyuncularını fişlerini toplayıp masadan kalkarken omuz silkiyorlar. Ben boğazımı temizleyip kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyeme oturuyorum.

"Lukas," diye sessizce homurdanıyorum ve siyah takım elbiseli, siyah gömlekli, düğmeleri sonuna kadar ilikli ama kravatsız adama başımla selam veriyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanır, parmaklarını masaya vurur. "Kumarhanemde ne arıyorsun, Kratos."

Kaşlarımı çatıyorum. "Buranın Dima Novikov'un kumarhanesi olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Kağıt üzerinde, elbette." Parmak uçları iskambil masasının yeşil çuhasında geziniyor. "Tekrar soruyorum, Kratos. Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Blackjack, çoğunlukla. Oyuncu için en iyi oran olduğunu duydum." Eğlenmenin tam tersi görünüyor.

"Bu bir sorun mu, Lukas?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ama sen kumar oynamazsın." "Bunu bilemezsin."

Gülümsüyor. "Aslında var."

Tartışabilirim ama burada *Lukas'tan* bahsediyoruz. Av ya da bilgi için takip ve avlanma konusunda iyi olabilirim. Ama Lukas Komarov başka bir seviyede.

"Senden hoşlandığım ve sana saygı duyduğum için bunu senin için açıklığa kavuşturmama izin ver Kratos," diye mırıldanıyor sessizce, öne doğru eğilerek. "Geceleri dışarı çıktığında aradığın kargaşayı burada bulamayacağını söylediğimde bana güven. İçki? Evet. Yozlaşmış kumarbazlar? O da var. Ve size yalan söylemeyeceğim, doğru insanlara sorarsanız muhtemelen fantastik kokain ve hoşunuza gidebilecek diğer zehirleri bulacaksınız." Gülümsemesi soluyor. "Ama benim endişem, her zamanki kötü alışkanlıklarınızın peşinde olmanız ki bu da benimkiyle uyuyor. Eğer bunu burada arıyorsanız, zamanınızı boşa harcıyorsunuz demektir."

Başımı salladım. "İnsan tacirlerini aramıyorum."

"Ne o zaman."

"Bir yanlış düzeltmek için buradayım." "Kişisel mi?"

"Öyle de diyebilirsin. Birisi değer verdiğim birine zarar verdi." Nabzım hızlandı. "Sevdiğim birini."

Lukas'ın kaşları çatılır. "Peki bu yanlışın niteliği nedir?"

"Cinsel saldırı."

Yüzü asılır. "*Gerçekten mi?*" diye homurdanıyor.

Başımı salladım. "Kumar oynamayı seviyor ve bu gece çok zor durumda..." Bakışlarımı masanın karşısındaki Lukas'a dikiyorum. "Ve ben gitmiyorum"

bu işi halletmeden. Ama buranın sizin yeriniz olduğunu da bilmiyordum. Bu yüzden, sorun için ödeme yapabilirim-"

"Senin paranı istemiyorum, Kratos." "O

zaman sana bir iyilik borçlu olacağım."

Başını sallar. "O da değil."

Lukas oturduğu yerden kalkıyor, siyah takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. Masanın etrafında dolaşıyor ve yakınımı eğilirken elini omzuma ağır bir şekilde bırakıyor.

"Sadece ortalığı dağıtmamaya çalış," diye mırıldanıyor sessizce. "Mutlu avlar, dostum."

Büyük beyinler aynı düşünür.

Masadan kalkıyorum, yüklü kazancımı cebe indiriyorum ve bir içki için bara uğruyorum. Viskiye yavaşça yudumlarken gözüm odanın karşısındaki poker masasına takılıyor. Tim'in durumu kötüye gidiyor, bunu buradan görebiliyorum. Parmaklarını yağlı, seyreli saçlarının arasından geçiriyor, gergin görünüyor. Krupiye nehri çeviriyor ve Tim'in midesinin yere vuruşunu neredeyse buradan duyabiliyorum. Az önce *daha fazla* para kaybetti.

Sallantılı ayakları üzerinde durana kadar bekledim. İçkisini geri çarpıyor ve sendeleyerek tuvalete doğru dönüyor.

Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

Gitme zamanı.

Onu yakaladığımda Tim pisuarlardan birine işemenin tam ortasıydı. Sıkışmış bir domuz gibi ciyaklıyor, çığlık atıyor, çırpınıyor ve ben onu yakasından tutup banyo zeminine doğru çekerken her tarafına işiyor.

Kabinin kapısını tekmeleyerek açtım, onu içeri sürükledim ve yüzüne sert bir yumruk attım. Burnu kırıldı ve

Ağzından kan fışkırırken acı içinde çığlık atıyor ve fokurduyor. Tek kelime bile etmeden ensesinden tutup onu tuvalete doğru çekiyorum ve yüzünü tuvalete sokuyorum.

Bir süre orada bekliyorum, boynumu kırıp omuzlarımı yuvarlayarak Tim'in çırpınan, kasılmış bedenini, kafası klozetin içindeyken kolayca yere yatırıyorum. Yaklaşık otuz saniye sonra, onu tekrar dışarı çekiyorum, yüzündeki kanlı, pembe tonlu tuvalet suyunu körü körüne silerken kekeliyor, boğuluyor ve çığlık atıyor.

"*Lütfen!!*" diye bağılıyor. "Lütfen! Ona ödeyeceğimi söyle! Yemin ederim ödeyeceğim! Bende de var!" diye bağılıyor, pantolonuma yapışıyor, dizlerinin üzerinde yalvarıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ve bacağımı tekmeleyerek onu sinir bozucu bir böcek gibi silkeliyorum.

"Bu parayla ilgili değil, Tim."

Adını söylediğimde yüzü

soldu. "Öyle değil mi?"

"Hayır."

Boynundan tutup yüzünü tekrar tuvalete sokuyorum. Bu sefer biraz daha uzatıyorum, boğulma tehdidi onu kasılmaya ve tekmelemeye iterken ölümün buz gibi pençesini gerçekten hissetmesine izin veriyorum.

Onu tekrar dışarı çıkardığımda boğuluyor ve hemen tuvalet suyunu kusuyor.

"Suyun altında tutulmak *berbat bir şey*, değil mi Tim?"

Soluk, odaklanmamış gözlerle bana bakıyor. "Ne?" Ağzına bir yumruk attığımda sersemledi.

"Yakalanmak, Tim," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve zorla, isteğin dışında, suyun altında."

Tekrar göz kırpmıyor, titriyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Yanlış cevap."

Ona tekrar yumruk attığımda kafasının arkası durak duvarına çarpıyor. Boğazını tutup yüzüne d o ğ r u hırlarken gözleri şişiyor.

"Suyun altında *kimin* kafasını tuttuğundan emin olmadığını söylemeyi aklından bile geçirirsen, o lanet olası boğazını hemen şimdi burada koparırım."

Aklına bir şey gelince yüzü kül gibi olur.

"*Lütfen...*" diye boğuluyor, sesi şimdi daha sessiz, gerçek bir korkuyla dolu. "Lütfen, ben asla-"

"Asla *ne*, Tim? Senin acınası aletini yalamakla ilgilenip ilgilenmediği umurunda bile değil miydi?" Fermuarından dışarı fırlayan pörsümüş "erkekliğine" bakıp sırtıyorum.

Şiddetle yutkunuyor, bana bakarken titriyor. "Kim... senin için kim o?"

Ona tepeden bakarken öfkem banyoyu dolduruyor. "*O benim karım.*"

"Tanrım, lütfen!" diye bağılıyor. "Hadi, adamım! *Lütfen!!* Ben sadece bir çocuktum! Anlıyor musun? Sadece aptaldım!"

"*Erkekler erkektir*, değil mi Tim?" Hırladım. "Kafasını suyun altına soktuğunda sadece *biraz eğleniyor muydun?*"

Elim boğazına sertçe kenetleniyor ve gözleri yuvalarından fırlayana kadar sıkıyor.

"*Lütfen!*" diye mırıldanıyor. "Lütfen! Benim bir karım var!"

"Karına *vurdun*, seni pislik," diye homurdandım. "*Ve* onu aldatıyorsun. Tekrar dene."

Yüzünü tekrar klozete soktuğumda hırıltısı bir çağılıya dönüşüyor. Onu dışarı çektiğimde nefes nefese kalıyor, boğuluyor ve gözlerinden akan suyu ve kanı siliyor.

"Eğer ölürsem, borç için *onun* peşine düşecekler!"

Lanet olsun.

Ağır ağır nefes veriyorum.

Karışmayın. Bulaşma-

"Kim yapacak," diye homurdanıyorum.

Yutkunuyor, gözleri endişeyle etrafta geziniyor.

"*Derin nefes al...*" Saçını tutarken homurdandım.

"BEKLE!"

Gözlerim kısıldı. "İtalyanlar

mı?" Başını sertçe salladı.

"Ruslar değil elbette..."

Zayıfça gülümsüyor ve ben inliyorum.

"Seni *aptal orospu çocuğu*. Ödünç aldın lanet olası *Bratva?!'*"

Kuvvetle başını sallıyor, hasta

görünüyor. "*Kim?*"

Dudakları kenetlendi.

"Tim, bir daha o klozete girdiğinde, aynı anda ben de içine işeyeceğim. *Kim?*"

Beni tanısaydınız -gerçek beni- zayıf noktalarım olduğunu düşünmezsiniz. Ama var: masum seyirciler. Tim gibi sık kafalıların etrafında olma talihsizliğine sahip insanlar.

Boğulana kadar yüzünü tuvalete atıp sifonu çekmekten gayet memnun olabilirim. Ama haksız da değil: eğer nalları dikerse, Ruslar öyle ya da böyle karısından borcu olan parayı alacaklar.

Gömleğinin arkasından tutup onu tuvalet suyu damlatarak kabinden çıkarıp tuvaletin zeminine sürüklediğimde Tim ciyaklıyor. Onu duvara çarpıyorum ve yere yığılmasına izin veriyorum. Sonra ellerimi yıkamaya başladım.

"Chernoff!" diye hüngür hüngür ağlıyor. "Boris

Chernoff!" Ona ters ters baktım.

Seni lanet olası aptal.

"O ve onun lanet olası ürkütücü cadısı!"

Ellerimi sabunlarken kaşlarım çatılıyor. "Kim o?"

"Bilmiyorum!" diye bağılıyor. "Chernoff'un yeni saldırı köpeği. Onun yeni consigliere'i ya da Bratva için her neyse o!"

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Bratva saçmalıklarına o kadar dikkat etmiyorum.

"Chernoff'a ne kadar borcun var?"

Zayıfça yutkunuyor. "Üç yüz bin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Üç yüz bin dolar için bu bok parçasının hayatını bağışlamak üzere olduğuma inanamıyorum. Ama yapmayacağım.

tek suçu bu yürüyen salağa "evet" demek olan karısının da bu işin içine çekilmesi.

"Ne kadar paran var?"

Arkamdaki hareket dikkatimi lavabodan yukarı çekiyor. Aynada Tim'in tökezleyerek ayağa kalktığını, gözlerinde dehşetle bana baktığını ve sonra banyo kapısına yöneldiğini görüyorum. Dönerken gözlerimi deviriyorum.

"Cidden kaçmaya çalışmayacaksın, değil mi-"

Tim'in ayakları tuvalet suyunda kayarak dışarı çıkar. Geriye doğru devrilirken nefesi kesilir, dünyası alt üst olurken aptal yüzünde şok olmuş bir ifade belirir. Boğuk bir melemeye, mide bulandırıcı bir çıtırtı sesiyle yere kafa üstü düşmeden önce bir şekilde yarım takla atıyor.

Banyo sessizleşiyor.

Sikeyim.

"Tim?"

Yanına giderken kaşlarımı çatıyorum, sonra çömelerek yüzüne bir iki tokat atıyorum. "Tim."

Başının altında kan birikintisi oluşmaya başladı. Boynunun o açıda olmasına *imkan* yok. Parmaklarım şahdamarına gidiyor ve çenem gıcırıyor.

Kahretsin.

O öldü.

Omuzlarımı kıvrıp ayağa kalkarak ona bakarken nefes veriyorum. Şimdi, bu konuda herhangi bir şekilde ya da biçimde *sinirli* değilim. Ama yine de Lukas'a bir iyilik borcum olacak gibi görünüyor.

Yani, benden ortalığı dağıtmamamı istedi.

Black Swan'dan çıkmak üzereydim ki yan poker odalarından birinde biri gözüme çarptı: Arian Kirakosian, yüzünü buruşturmuş, bir bardak bir şey yudumluyordu.

Sadece git, aptal.

İnleyerek nefes veriyorum.

Bianca pek çok açıdan -tamam, hemen hemen her açıdan- hayatım üzerinde yüzde bin net olumlu bir etki yarattı. Dünyadaki iyiliğin farkına varıyorum. Geceleri daha iyi uyuyorum. Benim ve canavarımın kan dökme ve şiddete olan ihtiyacı kesinlikle azaldı.

Düşündüm de, o hayatıma bir sepet papatya ve kedi yavrusu gibi girdiğinden beri hiç öldürdüğümü sanmıyorum. Az önceki Tim sayılmaz. Aptal gibi kaçması onun suçu.

Ama Bianca'yı aşırı dozda almanın bir yan etkisi var ki tam bir baş belası: Artık *umursadığım bir şey* var.

Bu günlerde bir türlü kurtulamadığım bir alışkanlık ve başımın belası. Her mantıklı düşünce, hemen şimdi bu kumarhaneden çıkıp gitmemi söylüyor. Arian ve Arnavutlar söz konusu olduğunda yeterince rahat bırakmamı. Ve yine de, kendime siktir olup gitmemi söylerken bile, ayaklarım beni odanın içine taşıyor, ta ki Arian'ın tam önünde durana kadar.

Bianca Etkisi, bayanlar ve baylar, tüm kaotik ihtişamıyla.

Önünde durduğumda Arian kaşlarını çatıyor.

"Başın sağ olsun Arian," diye sertçe başımı sallıyorum.
"Baban iyi bir adamdı."

Bana kötü kötü gülümsüyor ama başıyla onaylıyor. "Bunu takdir ediyorum. Kısa görüşlüydü, belki bazen biraz saftı..." Başını sallar. "Ama teşekkür ederim, Kratos." Boğazını temizler. "Ben, ah, senin kart oynadığını bilmiyordum."

"Bilmiyorum," diye gürlüyorum. "Sadece yarım kalmış bir işi tamamlamak için buradayım."

Sırıttırıyor. "Endişelenmeli miyim?"

"Yakın zamanda işemen gerekmediği sürece hayır."

Bana meraklı bir bakış attı. Tam o sırada biri beni arkamdan sertçe itti.

"Bu *herifin* burada ne işi var?" diye bağırtıyor bir ses.

Dönüyorum. Bakışlarım elinde bir içki ve yüzünde bir hırıltıyla ayakta sallanan Grisha Lenkov'a takıldığında gözlerim kararıyor.

"Bir tur daha atmak ister misin, seni *orospu*?" Grisha yüzüme saf votka soluyarak mırıldanıyor.

Tanrım, bu *harika* bir fikre benziyor.

Grisha'yı boğazından yakalayıp diğer elimi yüzüne vurmak için kaldırdığımda Grisha'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Birden biri kolumu tuttu.

"Bay Lenkov bu gece benim misafirim Kratos," diye tıslıyor Arian, bana soğuk soğuk bakarak.

Tam sert bir cevap vermek üzereydim ki, odadaki hemen her erkeğin elleri kalçalarında ya da ceketlerinin önlerinde gezinirken bana baktığını fark ettim.

"Sanırım bu iyi beylerin hepsi seninle birlikte?" Arian'a mırıldandım.

"Doğru tahmin ettin. Bırak onu Kratos."

"Evet!" Grisha beni iterek bağıyor. "Çek o lanet ellerini üzerimden!"

Bir tur daha atmayı önerenin o olduğundan bahsetmiyorum. Bunun yerine, elim hâlâ Grisha'nın boğazındayken Arian'a dönüyorum.

"Bence daha iyi bir arkadaş sınıfına ihtiyacın var ve bunu hak ediyorsun, Arian."

"*Kratos...*" diye uyarıyor.

Yüzümü buruşturarak Rus pisliğinin gitmesine izin verdim. Mırıldanmalarını ve hakaretlerini duymazdan gelerek tamamen Arian'a dönüyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Te Mallkuarit'in Bratva ile iş yaptığını bilmiyordum."

Arian bir omzunu kaldırıyor. "Yaptığımızı kim söyledi?"

"Senin sorgulanabilir seçim içinde poker arkadaşlar için akşam."

Arian yine omuz silkiyor, hiçbir şeyi doğrulamıyor ya da inkâr etmiyor. "Peki, *öyle misin?*"

"Ben neyim, Kratos."

"Ruslarla dostum." "Bir sürü

insanla arkadaşım."

"Bu herifin patronuna ne dersin? Boris Chernoff."

Arian ince ince gülümser. "Bu gece kumarhaneye sorgulanmak için gelmedim Kratos."

Başımı salladım. "Niyetim bu değildi. Sadece yarım kalmış bir işi tamamlamama yardım edebileceğinizi umuyordum." Elim cebime sokup bir düzine kadar yirmi beş bin dolarlık fiş çıkarıyorum ve onları kafası karışmış bir adamın eline tutuşturuyorum

Arian'a bakıyor. "Bu Boris'in Tim Ciglione adında birine olan borcunu ödemek için. Adamın bir karısı var. Bundan sonra her şey onun sorumluluğunda."

Arian meraklı bir bakışla bana bakıyor. "Neden bunu patronuna iletmesi için Bay Lenkov'a vermiyorsunuz?"

"Çünkü Bay Lenkov lanet olası bir kukla," diye homurdandım. "*Siktir git!*"

"Sen a Misafir Burada, Grisha," Arian parlıyor geçmiş Ben, a sesinde uyarı notu. "Kendini kontrol et." Gözleri tekrar bana kayıyor ve sertçe başını sallıyor. "Olmuş bilin."

"Teşekkür ederim. Sana borçluyum." Omzuna vurdum. "Ve tekrar, baban için başsağlığı diliyorum."

Gitmek için dönüyordum ki birden boğazındaki balgamı temizleyen birinin öksürük s e s i n i duydum.

Sonra ıslak ve iğrenç bir şey başımın arkasına çarpıyor.

Kıpırdamadan duruyorum ve yavaşça dönmeden önce omuzlarım sertleşiyor. Grisha sarhoş suratında kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor.

Görünüşe göre bu gecenin sonunda Lukas'a *iki* iyilik borçlu olacağım.

Arian burnunun kenarını sıkarak inliyor. "*Seni aptal herif,*" diye mırıldanıyor sessizce.

Grisha ona sırtıyor. "Ne?"

Arian'ın bakışları tekrar bana kayıyor. Derin bir iç çekiyor ve ona verdiğim fişleri ceketinin cebine koyduktan sonra parmağını kaldırıyor.

"Bir vuruş hakkın var. *Bir tane.*"

Kendini beğenmiş sırtış Grisha'nın yüzünden bir taş gibi düşüyor. Arian'a doğru döner. "Bekle, *ne*?!"

Boynumu kıvrıp Grisha'ya dönerken köpekbalığı gibi sırtıyorum.

"Merak etme. Bunu sayacağım."

Eve geldiğimde BIANCA yatakta *-yatağımızda-* kitap okuyordu. Kitabı yere bırakıp bana sırtırken sözümü sakınmadan ona doğru yürüyorum.

"Hey, sen-"

"Benimle gel."

Onu usulca öpüp elini tuttuğumda merakla kaşlarını çatıyor.

"Nerede-"

"Sadece gel."

Onu banyoya götürüyorum. Işıkları kapalı bırakıyorum ve makyaj masasının üzerinde birkaç mum yakıyorum, ta ki duvarlar parlayana ve hafifçe titreşene kadar. Tek kelime etmeden küveti ılık suyla doldurmaya başlıyorum. Ona dönmeden önce her zaman yaptığı gibi yanına katlanmış bir havlu koyuyorum.

"Giysilerinizi çıkarın."

Gülümsüyor, yüzünde meraklı bir ifade

var. "Bu yeni bir şey."

"Neymiş o?"

"Genelde kıyafetlerimi çıkarmadan önce izin istemezsin."

Gülümsüyorum. "K o n u bu değil. Sadece... Çıkar şunları."

Öyle yapıyor. Açlıkla izliyorum, utanmadan vücudunu gözlerimle yutuyorum. Ama tekrar söylüyorum, bu o değil.

En azından henüz

değil. "Diz çök."

Biraz sertleşiyor. "Ne-" "Saçını yıkayacağım."

Dudağı dişlerinin arasında kaybolur. "Kratos..."

"Geçmişindeki bir şey seni incitti. Seni korkuttu, yaraladı ve basit bir zevk olması gereken şeyi elinden aldı." Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve ellerini ellerimin arasına aldım. "O şey artık yok. Artık senin üzerinde hiçbir gücü yok."

Muhtemelen beni satır aralarını okuyabilecek kadar iyi tanıyor. Hatta bunu yüzümde görebilir ve bu gece ne olduğunu tahmin edebilir. Ama hiçbir şey söylemiyor ve bunun nedeni benden ya da içimde gizlenen canavardan korkması değil.

Artık değil.

Çünkü beni anlıyor. Ne olduğumu biliyor ve beni *kabul ediyor*. Tamamen.

Ve belki... sadece belki... onun içindeki benimkini yansıtan karanlık benimkine yeterince yakındır ve geçmişinden gelen gölgenin gittiğini bilerek aynı sevinç duygusunu hisseder.

Yavaşça, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde çenesini sallıyor. "*Tamam,*" diyor küçük bir sesle.

Onu küvete götürüyorum ve yanına çömeliyorum. Havlunun üzerine diz çöküyor ve suyun üzerine eğiliyor. Parmaklarım saçlarını tarıyor, öne doğru çekiyor ve suya değmesini sağlıyor. Uzun saçlarının üzerine ılık suyu yavaşça dökmek için bir fincan kullanıyorum. Bianca ilk başta biraz sertleşiyor ve nefesi normalden daha hızlı geliyor.

Ama yavaş yavaş huzura kavuşuyor. Omuzları yavaşça gevşiyor.

Gözleri kapanıyor ve küçük bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvrıyor.

Saçlarını uzun süre yavaşça şampuanlıyorum, her bir tutamı parmaklarımla nazikçe köpürtüyorum. Şampuanı duruladıktan sonra saç kremi ekliyorum, saç derisine masaj yapmak için yine zaman ayırıyorum ve durulamadan önce parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

İşimiz bittiğinde omuzları biraz çöktü. Etrafına bir havlu sardıktan ve saçlarını başka bir havluyla topladıktan sonra bana dönüyor, dudakları gülümserken gözlerinden tek bir damla yaş süzülüyor.

Elini uzatıp yüzümü kavradı.

"*Seni seviyorum,*" diye fısıldıyor banyonun sessizliğinde.

"Ben de seni seviyorum."

KRATOS

"SÜRÜNGEN."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Başımı çevirip gözlerimin gölgeleri delmesine izin veriyorum. Bianca mayo ve taytının içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana sırtıyor.

"Yani. Yakalandım," diye sırtıyor.

"Seni gözetlediğimi sana asla söylememeliydim."

Sinemada onu nereden izlediğimi anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Birkaç haftadır, Bianca'ya bunu yaptığımı itiraf ettiğimden beri, tam da bu koltuktan nerede saklandığımı anlamaya çalışmasını izliyorum.

Şüphe duyuyorum, eminim, eğer öyleysem bile.

Ama bugün beni sahnenin yan tarafındaki özel localardan birinde, perdelerin arasına gizlenmiş gizli tüneğimde buldu.

Aşağıda Madam Kuzmina, uğursuz siyah şalını sallayarak emirler yağdırıyor. Parmaklarındaki süslü yüzükler sahne ışıklarında parıldarken, dansçılara 1800'lerde öğrencileri disipline etmek için kullandıkları gibi gerçek bir tahta anahtar sallıyor.

Bunun için bir nedenim olduğundan değil, ama eminim ki bir milyon yıl geçse de o kadınla uğraşmak istemezdim. Korkunç biri.

Onu ayaklarından çekip kucağıma oturttuğumda Bianca çığlığını eliyle bastırırken perde bizi iyice gizliyor. Bacakları kalçalarımın iki yanına açılmış, taytının tepe noktası kasık tümseğine doğru çekilmiş ve kot pantolonumun içindeki sikime sertçe bastırırken duraklayarak nefes alıyor.

"Şu anda ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye fısıldıyor, ağzım boynuna doğru ilerleyip tenini hafifçe ısırırken titriyor.

"Benim de yapmak istediğim bu mu?"

Biraz inliyor. "Önce sen söyle."

"Üzerindeki o seksi mayoyu ve taytı bir bıçakla kes, benim için kıvranana kadar meme uçlarını ısır ve sonra seni kutunun parmaklıklarının üzerinden becer."

Bianca yutkunuyor, nefesi kesilirken loş ışıktaki gözleri büyüyor. Meme uçları mayosunun altında sertleşiyor, yüzü koyu bir şekilde kızarıyor.

"Sıra sende," diye mırıldanıyorum. Bir çığlık atıyor ve sonra elini ısırıyor, çünkü ben uzanıp kumaşın içinden o çok fazla cezbedici meme uçlarından birini sıkıştırıyorum ve daha da çakıllı hale getiriyorum.

"Hayır, fikrini sevdim," diye fısıldıyor hararetle. "Seni öpmek gibi saçma bir şey söyleyecektim."

"Hiç de kötü değil," diye mırıldanıyorum saçlarından bir avuç tutup ağzımı onunkine yapıştırırken.

Kahretsin, onu agresif bir şekilde öptüğümde nefes nefese inlemelerinin boğazında usulca mırıldanmasından asla bıkmayacağım.

"Ne yazık ki, altmış saniye içinde sahneye geri dönmem için bana bağıracaklar," diye iç geçiriyor.

Gülümsüyorum. "Zaten şu anda bir işim var."

Kaşları biraz kararıyor.

"Sadece bir toplantı."

Bianca'ya işimin gerektirdiği her detayı anlatmadım. Ama o mafyanın içinde büyüdü. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü, benim ne olduğumu ve ne olduğumu ailemin çıkarları için nasıl kullandığımı anlıyor. Yine de, geç saatlerde bir yere gitmek için çağrıldığımda ve çürük parmak eklemleri ya da ayakkabılarımda kanla geri döndüğümde onu endişelendirdiğini biliyorum.

"Bir toplantı gibi mi, yoksa elleriniz için buz torbası hazırlamam gereken türden bir toplantı mı?"

Yüzünü kavrayıp öperken sırtıyorum. "İhtiyacım olan tek buz içkim için. Oturarak içeceğiz. Centilmence. Medeni."

"*Sen* mi?" diye alay ediyor. "Medeni ve centilmen mi? Ben saçmalık diyorum."

Onu tekrar öperken derinden kıkırdıyorum. "Dikkatli ol. Yoksa sana ne kadar medeniyetsiz olabileceğimi göstereyim."

"Bu bir söz mü?"

"Bu akşam evde yemek yedikten sonra öğrenirsin."

Aç bir şekilde sırtıyor, kendini yavaşça kucağıma bırakırken kalçaları sallanıyor.

"Anlaştık."

"Dikkatli ol," diye

mırıldandım.

"Neye?"

"Böyle devam et, çünkü seni becermem bitene kadar Madam Kuzmina'yı bile bekleteceğim."

Yüzü sıcaktan kızarıyor ama yine de dramatik bir şekilde soluk soluğa kalıyor. "Meydan okumaya *cüret* edemezsin-"

"Alt sınıflar!" Madam K'nın soğuk, sigara kokan sesi tiyatronun içinde gümbürdüyor. "Sahneye, ŞİMDİ!"

"Bu kadın çok *korkunç*," diye mırıldanıyorum.

"O gerçekten güzel bir kez senolsun için Biliyorum Onu." Bianca girişimde bulunuyor.

"Yetersiz eğitim!! DOĞRU S.KTİR ŞİMDİ, BAYANLAR VE BEYLER!"

Kaşlarım şüpheyle kalkıyor. "Gerçekten mi?"

Bianca kıkırdıyor. "Aslında mı? Hayır." Kucağımdan kayarken iç geçiriyor, surat asıyor. "Öyleyse, bu akşam yemeğine kadar."

"Bu gece öyle."

Beni tekrar öpmek için eğilirken gülümsüyor. "Görüşürüz o zaman. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Lanet olsun. Canavarım kafesinin bir köşesinde sessizce kıvrılmadıysa.

İçerik.

"GELDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜRLER, KRATOS."

Arian beni çalışma odasına götürürken başımı sallıyorum - sanırım rahmetli babasının çalışma odasıydı - Yukarı Batı Yakası'nın geniş ve yaldızlı

Ŗu anda sahibi olduğu malikane. Arian'ın küçük bir kız kardeşi olduğunu hayal meyal biliyorum ama aile işiyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Ne olursa olsun, Ŗu anda Knightsblood niversitesi'nde okuyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Arian."

Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında yanılmışım. Davit'in oğlu hakkında duyduğum her Ŗey onun agresif bir pislik olduğuuydu. Onunla ilk tanıştığımda, Bianca'nın ve benim nişanımdan önce babasıyla sohbet etmek için buraya uğradığımda, bu abartıya uyuyor gibi görünüyordu.

Ama geçen gece Black Swan'da sakindi, aklı başındaydı ve Grisha Lenkov gibi pisliklerle takılmayı saymazsak her Ŗeyi yoluna koymuş görünüyordu. Ve bugün yine beni karşılayan adam, babasını görmeye geldiğimde bana siktir olup gitmemi söyleyen çatık kaşlı, hırılıtlı hıyar değil.

"Umarım geçen gece misafirinizle yaşadığım... *anlaşmazlık sizin için* ok fazla sorun yaratmamıştır."

Sırıtıyor. "Pek sayılmaz. Doğruyu söylemek gerekirse, bence Grisha o kadar sarhoştu ki senden gelen yumruğu bile hissetmemiş olabilir." Boğazını temizliyor. "Bu arada mesajınızı Bay Chernoff'a ilettim. Ona borçlu olan adam Ŗehri terk etmiş gibi görünüyor. Ama Bay Chernoff, alışılmışın dışında da olsa borcun ödenmesini takdir etti. Konunun kapandığını düşünüyor."

Başımı salladım. "Sana borçluyum."

Kaşları biraz çatılıyor ama sonra silkiniyor. "Merak etme. Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Her ne içiyorsanız mükemmel, teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum.

Arian bize birkaç viski doldurdu ve bana kristal bir bardak uzattı, ardından ikimiz de salonun yanındaki kanepelere oturduk.

pencereler. İkisinden bir yudum alır ve sonra yavaşça nefes verir.

"Sana bir özür borçluyum,

Kratos." Kaşlarını atıldı. "Ne

için...?"

"Burada, bu ofiste tanıştığımız ilk günkü davranışım. Ben... kendimde değildim."

Başımı salladım. "nemli değil, Arian. Başa ıkman gereken çok şey vardı. Baban hastaydı-"

"Tam olarak öyle değil. Yine de teşekkür ederim." Kaşları hafifçe derinleşmeden önce ikisinden bir yudum daha alıyor. "Haçı ailenize dn vermek benim fikrimdi, biliyorsunuz. Cehenneme gittiğinde bu kadar sinirlenmemin nedeni, babamın mistisizmle uğraşan danışmanlarının sertleştiğı bir avuç eski kemiğı umursamam değil. Çünkü mahvolduğunda, senin ailenle benim ailem arasındaki potansiyel ittifakın sona erdiğini düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Tekrar, en içten özürlerimi kabul edin-"

"Mesele lanet olası kemikler değil Kratos," diye homurdanıyor sessizce. "Bu daha büyük bir şeyle ilgili."

Kaşlarını çatıyor, ikisinin geri kalanını deviriyor ve bardağı aramızdaki masaya koyuyor. Kanepeye yaslanırken ellerini birleştiriyor, ayağını bir dizinin üzerine koyuyor.

"Ailenizle anlaşma imzalamadan önce Barone ailesinin Batı Yakası geliştirme projesiyle ilgilenen başka bir taraf olduğunu biliyor muydunuz?"

Omuz silktim. "Birkaç teklif aldıklarını varsayıyorum. Gerçi, evet, müzakerelerin ilerleyen aşamalarında, agresif bir şekilde ilgilenen başka bir tarafın daha olduğunu biliyordum. Ama fiyatımızı radikal bir şekilde yükselttiğimizde vazgeçtiler."

Arian yavaşça başını sallıyor. "Drazen Krylov'un anlaşmanın sessiz ortağı olduğu ve hatırı sayılır mal varlığını potu yükseltmek için kullandığı zamanı kastediyorsun."

Arian'a merakla bakıyorum. Hemen başını sallıyor.

"Bunu düşmanlık olsun diye söylemedim. Sadece gerçekleri söylüyorum."

Başımı sallıyorum. "Bu durumda, evet, Drazen projeye sessiz bir ortak oldu. Sanırım beklediğimizden daha fazla ödeme yaptığımızı söylemek doğru olur. Ama yine de sağlam bir yatırım ve Drazen ve parası olmasaydı bu anlaşmayı yapabileceğimizden şüpheliyim." Kaşlarım çatıldı "Bu iş nereye gidiyor Arian?"

"Ya size karşı teklif verdiğiniz tarafın *benim* ailem olduğunu söyleseydim?"

Bardağımın yarısını dudaklarıma götürürken duraklıyorum.

Arian tekrar başını sallıyor. "Düşündüğün gibi değil. Bunların hiçbirinde yer almak istemedim. Aslında babam da istemezdi ama eli kolu bağlıydı. *Ayrıca* sessiz bir yatırım ortağımız vardı." Yüzü kararıyor. "Daha doğrusu, *o kadar da sessiz olmayan* biri. Geçen gece bana Boris Chernoff ile iş yapıp yapmadığımı sormuştun."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Arian..."

"Pekala." Kollarını iki yana açıyor, yüzünde acı bir gülümseme. "Ne yazık ki öyleyim. Çünkü babamın imparatorluğu sadece bana miras kalmadı. Onun borçlarını ve *parazitlerini de* miras aldım." Arian nefes verir. "Drazen'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

Başımı salladım. "İyi değil. Sadece çoğu insanın bildiği şeyler. Çocukları korkutmak için her zamanki masallar."

Yanındaki masaya uzanıp bir yığın klasör alırken yüzü asık. Dönerek onları aramızdaki masanın üzerine fırlatıyor.

"Bunlar yatmadan önce anlatılacak hikayeler değil."

Kaşlarımı çatarak ilk dosyayı aldım. İçinde, takım elbiseli bir adamın bir yatta uzanırken çekilmiş bir sürü grenli siyah beyaz fotoğrafı var. Klasördeki belgeler, görünüşe göre resmi raporlar, Kiril alfabesiyle yazılmış.

"Ruşçam oldukça paslanmış," diye mırıldanıyorum. Bir sonraki sayfaya geçiyorum ve kaşlarım çatılıyor. "Arnavutçam daha kötü."

"İzin verin tercüme edeyim o zaman," diye homurdandı Arian. "Bu Serge Markarov, Londra merkezli Markarov Bratva'nın başı." Yüzünü buruşturuyor. "Daha doğrusu, o Serge Markarov'du, tıpkı onun yatı gibi. Aynı gece hem hayatını hem de devasa teknesini kaybetmesi de işin cabası. Aslında Serge, ölümünden önceki iki ay boyunca muhtemelen dünya tarihindeki en kötü şans serilerinden birini yaşadı."

Arian parmaklarıyla işaretlemeye başlar.

"Babası otuz katlı bir pencereden düştü. Yasadışı malları için kullandığı *on* iki nakliye deposunun tamamı *aynı gece* alev almayı başardı ve yangın söndürme sistemlerinin her biri arızalandı."

Kaşlarım çatılıyor. Arian parmaklarını tıklamaya devam ediyor.

"Açık denizden çok korkan amcası bir dalış kazasında ölmüş. Büyükbabası bir av tüfeğinin ucunu yedi. Annesinin birçok ilişkisi önde gelen bir İngiliz gazetesinde ifşa edildi. *Annesi* karşıdan gelen bir banliyö treninin altında kalarak hayatını kaybetti. Yirmi yaşındaki yeğeni bile aşırı dozda insanüstü miktarda kokain almış ve çocuk olimpiyat öncesi atletizm takımındaymış. Vücudu bir tapınak gibiydi, hayatında uyuşturucuya hiç dokunmamıştı."

Çenem gıcırdamaya başladı.

"Size önümüzdeki birkaç klasörün kısa notlarını vereceğim," diye tükürüyor Arian. "Borisov Bratva'dan Savin Borisov: sayısız ilişkisini itiraf eden bir not bırakarak kendini astı. Ama geride bıraktığı karısı için iyi haber: Listelediği kadınların hiçbiri *hayatta değil*. Ne yazık ki bu durum dul eşinin cenazesinin olduğu gece yarım kilo uyku hapı yutmasına engel olamadı. Depolarının yangın söndürme sistemleri de aynı dangalaklar tarafından kurulmuş olmalı, çünkü on deposu *da alev aldığı* gece arızalanmış."

Hay sikeyim.

"Zaytsev Bratvası: *Pakhan* ve tüm imparatorluk yeryüzünden silindi. Vlasov Bratva, aynı şey. Popov Bratva, bir tahminde bulunun." Acımasızca gülümsüyor. "Aynı lanet kader." Arian sert bir parmakla aramızdaki masaya vuruyor. "*Hepsinin* ölmeden yaklaşık bir hafta önce kiminle gizli toplantılar yaptığını tahmin etmek ister misiniz?"

Koltuğumda geriye yaslanıp çenemi okşarken nabzım gümbür gümbür atıyor. "Krylov," diye sessizce homurdanıyorum.

Adrian başını sallar. "Drazen Krylov. Şimdi, tahmin edin kim çok yakın olduğu kuzenini garip bir kayak kazasında kaybetti? Ayrıca birkaç hafta önce Jersey'de üç deposu alevler içinde kalan kim?"

Oh, kahretsin.

"Ve milyon dolarlık ödül için, Kratos," diye mırıldanıyor Arian, "tahmin et bakalım, yaklaşık otuz yıl önce zor zamanlar geçirip Vito Barone'ye satmak zorunda kalmadan önce Batı Yakası geliştirme projesi kime aitti?"

"Benimle taşak geçiyorsun."

"Chernoff ailesi," diye homurdanıyor Arian. "Boris Chernoff'un büyükbabası, Chernoff örgütü bir avuç sokak serserisi ve içki kaçakçısından başka bir şey değilken, sahip olduğu her şeyi o mülkü satın almak için harcadı. Boris'in annesi o binada *doğdu*. Boris orayı Vito'dan geri almak istiyordu dediğimde, eğer İtalyanlar bunun için gereken şeyin bu olduğunu söylerse bir damar açmaya hazırdı demek istiyorum. Ve sonra Drazen içeri girdi ve sen ve seninkilerin her şeyi almasına yardım etti."

Arian sandalyesine geri oturur ve başını sallar.

"Dur tahmin edeyim, büyük bir tadilat için biraz daha para dökmeye hazır."

Çenem gıcırıyor. "Geçici planlar önce her yeri yerle bir etmeyi içeriyor."

Arian homurdanıyor. "Evet, eminim öyledir. Ve bahse girerim Chernoff'u yeni temele falan gömmeden önce bunu izlemesini istiyordur."

Karşımdaki Arnavut yavaşça başını sallıyor. "Sen ve ben rakip değiliz Kratos. Hiçbir zaman da olmadık." Gözleri kararıyor. "Biz lanet olası *piyon*larız. Bütün bunlar Drazen Krylov'un Chernoff'a karşı yürüttüğü vekâlet savaşıydı ve biz de onun lanet olası piyadeleriydik."

Orospu çocuğu.

"Boktan bir his, değil mi?" diye mırıldanıyor Arian. "Ama lanet olsun, şu Krylov. Yani bu şeytani deha seviyesinde bir şey, Kratos."

Parmaklarım kolçağa vuruyor. Kafamın içinde çarklar dönerken burun deliklerim açılıyor. "Bu konuda ne yapacağıma dair bir fikrin var mı?"

Arian yine homurdanıyor. "Ne gibi? Uzaklaşmak mı? *Drazen*'den mi?" Islık çalarak başını sallar. "Senin cenazen, Kratos."

"Chernoff konusunda ne yapacaksınız?"

Sırıtırıyor. "Plan *hiçbir şey* değildi ve Krylov'un Chernoff'un kafasını kesmesini falan beklemekti. Ama ben onun bunu yapmasını beklerken, Chernoff beni her şekilde mahvediyor. Babamın ona yüklü bir borcu vardı, elimdekinden daha fazla. Boris tüm işlerimin bir yüzdesi için beni sağlıyor ve faiz sürekli artıyor." Kaşlarını çatıyor. "Hatta yeni saldırısını bile bu konuda bana yaptırıyor."

Kafamın içinde bir şey klikledi.

"Az önce ne dedin sen?"

Arian iç çeker. "I oldu diyerek ve ilgio lanet olası ezici-"

"Hayır, ondan sonra."

Bu, Chernoff'un yeni "saldırı köpeği", yeni "danışmanı" hakkında ikinci duyuşum. Önce Tim'den, şimdi de Arian'dan.

"Ne, yeni iki numarası ya da her neyse o hakkında mı?"

"Evet," kaşlarımı çattım. "Kim o?"

"Korkutucu olan da bu," diye homurdanıyor Arian karanlık bir sesle. "Bu kadın çok ciddi." Kaşları çatıldı. "Arya ya da öyle bir şey."

Çenem gerildi. "Ne?" "Ya

da belki Maya?"

Lanet olsun.

Arian ürperiyor. "Boynunun yan tarafında kötü bir yara izi olan korkunç görünümlü bir amcık, her neyse."

Görüşüm bir saniyeliğine kararıyor. İçimde soğuk bir his kıvrılırken kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

"Amaya," diye mırıldanıyorum dişlerimin arasından.

Arian şaşırmış görünüyor. "Evet, işte bu. Onu tanıyor musun?" "Tanışıyoruz," diye tükürdüm.

Arian saatine bakmadan önce başını sallayarak nefes verir. Yüzü kararır. "Kahretsin, üzgünüm Kratos. Gitmem gereken bir toplantı var."

Güçsüzce ayağa kalktım ve sersemlemiş bir halde elini sıktım.

"Bakın, bunu size söylüyorum çünkü ailelerimiz arasında yanlış anlaşılma ya da husumet olmasını istemiyorum. Haç gerçekten umurumda değil. Tek istediğim Chernoff'un boyunduruğundan kurtulmak." Boğazını temizler. "Ve bakın, burada herhangi bir gündemi zorlamaya çalışmıyorum. Ama ailen yakın gelecekte Boris'in kalbini sökeceğini tahmin ettiğim adamla iş yaptığına göre..." Kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırıyor. "Belki de *işleri hızlandırmak* için Sırp'a bir *şeyler* söyleyebilirsiniz."

Kafamda milyonlarca düşünce dönüp duruyor. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip Arian'ın uzattığı eli sıkarken nabzım damarlarımda şarapnel gibi titriyor.

"Aslında şimdi onu görmeye gidiyorum."

Hemen şimdi.

KRATOS

Ön kapıya vardığımda zaten öfkeliydim. Drazen'in adamları tarafından on beş dakika bekletildikten sonra, nihayet beni devasa çatı katında karşılamaya tenezzül ettiğinde çok *sinirlenmişim*.

Sırp, alışlagelmiş koyu gri takım elbiselerinden biriyle beni fuayede karşılıyor. Elimi sıkıca sıktı. Ama yüzümdeki buz gibi ifadeyi görünce kaşları kalktı.

"Bu bir dost ziyareti mi?" diye gürlüyor derin baritonuyla. "Yoksa düello tabancalarını mı çıkarayım. Çünkü sen-"

"Bizimle oyun oynuyorsun."

Drazen dönmeden önce çenesini okşayarak bir süre bunun üzerinde düşünür.

"Neden gelip bir içki içmiyorsun?"

"Uzun sürmez," diye çıkıştım. "Hemen burada yapabiliriz."

Drazen omzunun üzerinden, "Sen bilirsin," dedi. "*Ben* bir içki alacağım."

Arkasından hançer gibi bakarak onu, altımızda doksan kat boyunca uzanan New York'un tamamını gören geniş, iki kat yüksekliğindeki oturma odasına kadar takip ediyorum.

Drazen şöminenin yanındaki bar arabasına doğru ilerliyor. "Emin misin-"

"Beni etkilemene, beni memnun etmene ya da pahalı viskilerle beni yatıştırmana ihtiyacım yok," diye tıslıyorum. "Bu yüzden burada değilim."

Drazen başını sallıyor ve kendine bir içki doldurmak için dönüyor. "Seni daha rahat ettirecekse bok viskim de var."

Sessizce sızlanıyorum. "Beni *daha rahat* ettirecek şey, ailemle uğraşmanın neden bir nebze olsun sorun olmadığını düşündüğünü kendi ağzından duymak olurdu."

Bir yudum alırken bana bakmak için geri döndü. "Binana yaptığım yatırımı

kastediyorsun."

"Hayır, demek istediğim bizi piyon olarak kullanıp düşman."

Nefes verir. "Kratos, tek yaptığım ailenin bir bina satın almasına yardım etmek. Bu-"

"Saçmalık," diye çıkıştım. "Boris Chernoff ile sidik yarışına giriyorsun."

Drazen'in yüzü kararıyor, gözleri beni delip geçerken parlıyor.

"*Sidik yarışması* mı?" diye kıkırdıyor sessizce. Dudaklarının köşeleri vahşice kıvrılır. "Hayır, Kratos. Sidik yarışı, açık artırmada rakibinin istediği arabaya teklif vermek, kazanmak ve sonra sırf götlük olsun diye o arabayı yerle bir etmektir. Sidik yarışı, rakibinin kadınına becermektir. Benim yaptığım şey, Kratos," diyor soğuk bir şekilde, sesi zehirli, "sidik yarışı değil. Bu lanet olası bir gerilla savaşı. Ve sen benim bu insanlarla olan geçmişim ya da kalbimden geçenler hakkında en ufak bir fikre sahip değilsin."

Bana doğru yürüyüp parmağını göğsüme saplayınca sinirleniyorum ama yerimde duruyorum. "O yüzden geri çekil."

"Peki ya yapmazsam?" Hırlıyorum.

Bana soğukkanlılıkla bakıyor. "O zaman belki Ares ve ailenin geri kalanı CIA Ajansı Amaya Mircari ile yaptığının gizli sohbetleri duymak isterler. Eminim artık CIA için çalışmadığını biliyordur."

Ben sertleşince başını eğiyor ve soğuk bir kaşını kaldırıyor.

"Beni kör bir adamla karıştırma Kratos. Bu ölümcül olabilir."

"Benim ve ailemin hayatından uzak dur Drazen," diye karşılık veriyorum.

"Hayatlarınızı benim hedeflerimle çakışmayacak şekilde yeniden düzenlerseniz memnuniyetle."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. Bir saniye geçiyor. Sonra başka bir şey söylemeden dönüp oturma odasından çıkıyorum ve onun geniş çatı katının kapısına doğru yürüyorum.

"Kratos?"

Kapıda duruyorum, gözlerini yakalamak için başımı çeviriyorum.

"Sen büyük olabilirsin ama ben senin boyuna çok yakınım. Eğer bir daha evime gelip beni tehdit edersen, o lanet kafanı keserim."

"PİSLİK!"

Nefesimi vermeden önce Ares'in tiradının son kelimesinin telefondan içeri girmesine izin veriyorum.

"Önce seni kontrol etmeliydim."

"Oh, öyle mi *sanıyorsun*?!" diye karşılık verir. "Drazen lanet olası bir müttefik, salak!"

G-wagon'dan inip telefonu kulağıma götürürken kaşlarımı çatıyorum. "Belki düşman değil, ama sana söylediğim onca şeyden sonra hâlâ ona müttefik mi demek istiyorsun?"

"Bana söylediğin onca şeyden sonra yapmak istediğim şey lanet olası bir konuşma yapmak!" diye kükrüyor. "Hepimiz! Hep birlikte! Lanet evine silahlarla dalmak değil!"

Köşeyi dönüp evime doğru yürürken yorgun bir şekilde burnumun kenarını çimdikliyorum. Neredeyse akşam yemeği vakti ve bu boktan günün ardından tek istediğim Bianca ile oturup yemek yemek.

Bu tam olarak doğru değil. *Bu* boktan günden sonra tek istediğim onu evimizden kaçırmak, gözleri ve elleri bağlı bir şekilde eski kiliseye sürüklemek ve karanlıkta kovaladıktan sonra bir hafta boyunca yürüyemeyecek hale gelene kadar becermek.

...Aslında, yaklaşık yedi saniye sonra eve geldiğimde yapabileceğim şey bu.

"Ares, neredeyse eve geldim. Seni sonra arayayım-"

"Siktir git," diye tersliyor öfkeyle. "*Seni sonra* ararım, ahmak herif." Telefonu sertçe kapatır.

Kahretsın.

Bu biraz tamir gerektirecek. Ama yaptığının arkasındayım. Evet, belki Drazen'in etkisi ve parası

GELİŞİM inşa edilmiş ve bizim cepler Sıralı.
Ama I lanet olsun

Başkasının piyonu olmaktan *nefret ediyorum*.

Brownstone'un ön kapısı arkamdan kapanıyor. Günün gerginliğini üzerimden atıyorum ve yavaşça yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Burası uzun zamandır benim evim değil. Yakın zamana kadar da hiç *evim* gibi hissetmedim.

Bianca bunun bir parçası olana kadar.

Merdivenlerden yukarı bakmak için döndüğümde zihnim onun daha önce kucağıma kaydığı hissini tekrarlıyor.

"Ben geldim!" Sesleniyorum. "Akşam yemeği için Yunan yemeği yapsam çok mu klişe olur-"

Gözlerim merdivenin dibinde duran bavul ve sırt çantasına takılınca sözlerim kekeleyerek kesiliyor.

"Bianca?"

Merdivenlerden yukarı çıkarken kaşlarım

çatılıyor. "Bianca-"

"Bu doğru mu?"

Sesini duyunca başım döndü. Bianca oturma odasında bir sandalyede oturuyor, o kadar sakin ve sessiz ki içeri girdiğimde onu fark etmedim bile. Ona doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Bavullar da neyin nesi-"

"Öyle. *Bu. Doğru.*"

Onunes o haggard ve Soğuk; Yumuşak, gibi
Bu olmak

Bir mil öteden fısıldanıyor. Sandalyesinden kalktı.

Ağzı bir çizgi gibi ve elleri sertçe iki yanında kenetlenmiş. Ona doğru ilerlerken başımı sallıyorum.

"Emin değilim-"

İrkiliyor, geri çekiliyor ve s e h p a y ı aramızda tutuyor.

"Ailemi gözetlemeye mi çalışıyordun?"

Yanaklarından tek bir damla gözyaşı süzülüyor, bana hüznle bakarken gözleri perili ve karanlık. Kıpırdamadan duruyorum, kanım buza dönüşüyor.

Lanet olsun. Amaya.

Çenem gıcırıyor. "O kadın sana her ne söylediye-"

"Bana yalan söyleme, Kratos."

Çıglık atmıyor ya da bir şeyler fırlatmıyor. Çok sessiz. Nedense bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Bianca, beni dinle," diye homurdanıyorum. "Seni seviyorum-"

"Lütfen şu anda bunu söyleme," diyor soğuk bir şekilde, neredeyse mekanik bir şekilde.

"O *kaltak*," diye hırladım,

"saçmalıyor." "Ve sana inanmam mı

gerekiyor?" "Evet!"

"*Neden?*"

"Çünkü ben senin *kocanım*!"

Gözleri yaşla dolarken boğazı düğümleniyor. Sonra gözyaşlarını elinin tersiyle silerek arkasını dönüyor.

"Silah suçlamasıyla hapse girmemek karşılığında sizden ailemi gözetlemenizi mi istedi?"

Sessiz kalıyorum.

"*Lanet soruya cevap ver,*" diye tıslıyor, sesi sessiz ve soğuk.

"Benden istedi, evet," diye karanlık bir şekilde gürlüyorum. Bianca sanki ona vurmuşum gibi fiziksel olarak irkiliyor. "Ama ben hiç yapmadım-"

"Sana sorduğunu da *söylemedin,*" diye tükürüyor Bianca. Hâlâ bana bakmıyor. Hâlâ uzaklara bakıyor, vücudu kaskatı ve sesi gergin.

Sessizlik odayı boğuyor.

"Neden ön koridorda bir bavul var?" diye homurdanıyorum.

Bianca'nın boğazı düğümleniyor. "Nedenini biliyorsun."

İçimde kötücül bir şeyler dönüyor.

"Babygirl-"

"*Hayır,*" diye boğuluyor, sesi gergin. "Bana öyle deme."

"Bianca-"

"Bu iş bitti, Kratos."

Sonunda dönüp doğrudan bana bakarken kelimeler göğsüme sıkılmış kurşunlar gibi çarpıyor. Gözleri kırmızı çerçeveli, ifadesi taş gibi.

"*İşimiz* bitti."

Hayır. "Affedersiniz?"

"Bitti gibi," diye zehirli bir şekilde tükürüyor. "Bitti. Oynayıp durduğumuz bu saçma oyunlarla *işim* bitti ve *seninle de işim* bitti."

Gözlerinin arkasında hiçbir şey yok. Öfke yok, acı yok. Sadece... boş bir boşluk.

"*Bu da ne böyle?*" diye fısıldıyorum sessizce.

Yanağından süzülen tek bir damla gözyaşı, dile getirdiği tek duygu.

"Bu benim omurgamı büyütmem Kratos. Bu benim hayatımın kontrolünü ele almam." Bana doğru bakıyor. "İşimiz bitti. Ben gidiyorum."

Boğazıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ya da vurulmuş. O yanımdan geçip ön girişe doğru fırlarken ben orada öylece sersemlemiş bir şekilde duruyorum. Birden kendimi kaybettim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Refleks gibi bir şey. O kaçıyor ya da kaçmaya çalışıyor, ben de kovalıyorum. Bu benim doğamın değiştiremeyeceğim bir parçası. Dönüyorum ve kolunu tutuyorum, niyet ettiğimden daha sıkı, gitmesine izin vermemek için ham bir dürtü.

Bianca titriyor, gözleri kolunu kavrayan elime kayıyor. Yutkunuyor ve etrafındaki duvarlar bir anlığına dalgalanıyor. Ama sonra havayı içine çekiyor ve savunması tekrar yükseliyor. Çenesini bana doğru iterken gözleri beni yakıyor.

"Yoksa ne olur?" diyor soğuk bir şekilde. "Bana zarar mı vereceksin?"

Bunu söylediğinde kalbimin kırıldığını hissetmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

"Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun," diye boğuluyorum sessizce. "Bu şekilde değil."

Kolu tutuşumdan çekiliyor.

"*Kratos*," diye fısıldıyor. "Görünüşe göre kim olduğunu, neler yapabileceğini ya da seninle ilgili ilk şeyi bilmiyorum."

Ön kapıya doğru geri gitmeye başlar.

"Bianca-"

"Orada kal," diye boğuluyor, sesi biraz kırılıyor ama yüzü hâlâ soğuk ve katı, duyguları duvarlarla örülü.

"Bebğim-"

"*Orada kal* dedim."

Ona doğru ilerlerken kaşlarım çatılıyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Buradan öylece çıkıp gitmene izin vermeyeceğim."

Elleri iki yanında kenetlenirken ve gözleri kapanırken göğsü yavaşça inip kalkıyor.

Onları tekrar açıp konuştuğunda, yüzüme buz çarpmış gibi oluyorum.

"*Yok ol.*"

Tüm dünyam kendi ekseninde kayıyor.

Oda dönerken başımı sallayarak "*Hayır*," diye geveliyorum.

"Hayır, sen-"

"*Yok ol.*"

"O lanet kelimeyi kullanamazsın! Seni seviyorum!"

Boğuluyorum.

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Yanağından bir damla yaş daha süzülüyor.

"Eğer beni gerçekten seviyorsan," diyor soğuk bir şekilde, "beni dinlersin ve o kapıdan çıkıp gitmeme izin verirsin."

Gözleri benimkilerle kilitlendi. Evrendeki tüm acı onların
ardında paramparça oluyor. Başka bir şey söylemeden
dönüyor ve dışarı çıkıyor.

Ve dünyam parçalanıyor.

KRATOS

ONA 12 SAAT VERİYORUM.

On iki saat boyunca benden uzak kalmasına izin verdim. Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelmesine. Yatağımızda *olmamasına*.

Ondan sonra kendimi kaybediyorum.

Benden o kadar kolay kaçamayacak. Canavarım ona izin vermez. *Ben* izin vermeyeceğim.

Güvenli kelimesini siktir et. Artık oyun oynamıyoruz. Bu gerçek. Bu devam edecek.

Kontrol ettiğimde eski dairesinde değildi. Kapıcıya birkaç yüz dolar verdim ve onu haftalardır görmediğini doğruladı.

Vito'nun evinde ya da kardeşlerinden birinin yanında *olabilir*. Ama o yerlere gidip onu görüp görmediklerini sormak henüz cevaplayamadığım sorular doğuracak. Cevaplamak için ne zamanım ne de sabrım var.

Ben de Mercury Opera Binası'nı denedim. Ama perdelerin arkasındaki özel locada her zamanki yerime geçtiğimde kalbim sıkışıyor. Arkadaşları Naomi ve Milena'yı gördüm. Hatta o gece onu o sokakta bırakan iki kaltağı bile görüyorum.

Bianca yok.

İşte o zaman derim gergin ve tehlikeli bir enerjiyle ürpermeye başlıyor.

Eğer burada değilse bir sorun var demektir. Dansın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kendi ağzından on sekiz yıllık bale hayatında sadece *üç gün dansa gittiğini biliyorum*.

Olan onca şeye rağmen burada olmasaydı olmazdı. Dans onun terapisi.

Yine de, Bianca'nın bir özürle geç gelmesini umarak acı sona kadar bekliyorum.

Hiç gelmiyor.

Karanlık locada otururken gergin enerjim tam anlamıyla paniğe dönüşüyor. Sahne artık boş, ama ben hala aşağıya bakıyorum, sanki sonunda onun sahnede pirouette yaptığını görebilecekmişim gibi.

Sonunda aşağıya indim. Kafamı soyunma odasına sokuyorum; şimdiye kadar diğer dansçılar üstlerini değiştirip gitmişler. Geldiğim dolabın onunki olduğunu anlayana kadar birkaç dolabı açıyorum.

Onun gibi kokuyor. Bu koku göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

İçeride, ikimizin düğünümüzden kalma bir fotoğrafı arka duvara yapıştırılmıştı. Kimsenin Ya-ya'dan o gün için kiralamasını istemediği fotoğrafçının çektiği, tamamen kurgulanmış bu fotoğrafı hatırlayıp gözlerimi devirmek kolay olurdu. Ama dolabından çıkarıp yakından baktığımda, çarpık bir gülümseme kendiliğinden dudaklarımı yarıyor.

"Kratos?"

Yavaşça dönüyorum. Kim olduğunu gördüğümde ağzım öfkeyle çarpılıyor.

Alicia Houghton soyunma odasının kapısından bana zayıf bir gülümseme gönderiyor. "Benden hoşlanmadığını biliyorum," diyor sessizce, ellerini önünde kavuşturarak. "Ama ben... Sana gerçekten bir şey söylemem gerekiyor."

Başımı sallarken kaşlarım çatılıyor.

"Evet?" "Grisha Lenkov'u tanıyor

musun...?" "Tanışıyoruz," diye

homurdandım.

Titriyor. "Tamam, dün gece evime geldi. Ayrıldık, çünkü o tam bir pislik. Ama sarhoştı ve olay çıkarıyordu, ben de bütün binayı uyandırmasın diye içeri aldım."

Gergin bir şekilde dudağını çiğniyor.

"Sarhoş bir dallama gibi davranıyor ve beni kendisiyle yatmaya ikna etmeye çalışıyordu. Sonunda bir telefon geldi ve telefonu almak için banyoma girdi. Sarhoştı ve yüksek sesle konuşuyordu, ben de duydum..."

Bana bakarken yüzü soluyor.

"Birine 'cadı' ile birlikte 'İtalyan prensesi'ni nasıl kaçırdıklarını ve şimdi ona nasıl sahip olduklarını anlatıp övünüyordu."

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı.

"Ben..." diye titriyor. "O sırada neden bahsettiğini bilmiyordum. Ama bugün Bianca'yı görmeyince..."

Hay sikeyim.

Dudağını emiyor, kendine sarılıyor ve gerçekten korkmuş görünüyor. "Kratos... Sanırım Bianca Grisha'nın *elinde* olabilir. Yani,

belki de-"

Daha konuşması bitmeden yanından geçip kapıdan çıkıyorum. Sinemanın kapısını çarparak açtım ve arabama doğru koştum. Tam arabama varmışım ki, telefonum bilinmeyen bir numarayla çaldı.

Cevap verirken kanım donuyor, çenem titriyor.

"Merhaba, Kratos."

Amaya'nın kendini beğenmiş sesini duyduğumda kafamdaki alarm zilleri hava saldırısı sirenine dönüşüyor.

"Bende sana ait bir şey var," diye mırıldanıyor. Kırmızı gözümün içinde yüzüyor.

"*Seni* öldüreceğim," diye tısladım.

Amaya gülüyor soğuk bir şekilde. "Nasıl hakkında
yerine Biz yapmak bir ticaret."

Kanım kulaklarımda uğulduyor.

"Sen getirmek Ben Drazen Krylov, I ver sen
senin küçük oyuncak."

Bu kadın delirmiş. "Bir *Bratva kralını* kaçırmamı mı istiyorsun?"

"Kaçırmak ya da davet etmek, seçim senin," diye tükürür.
"Ama küçük Bianca'yı tek parça halinde geri istiyorsan, Drazen'i canlı olarak Batı Yakası'ndaki binaya getireceksin. Çatı katına. *Bu gece.*"

Dişlerim gıcırdıyor. "Eğer saçının teline bile dokunduysan." "Yalnız gel Kratos. Sadece sen ve Drazen."

Hat kesildi.

Şans cesurdan yanadır derler. Saçmalık. Talihin *gerçekten* kayırdığı şey, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam ve sevdiği kadının hayatının tehlikede olmasıdır.

Drazen'in binasına girmek intihar olur. Kapıcı ve kapıcı onun adamları. Çatı katının altındaki her katta onun askerleri devriye geziyor. Ve *Görevimiz Tehlike* tarzı bir pencereden içeri girmek için tüm yolu tırmanmamın imkanı yok.

Ancak çatıda bir helikopter pisti *var*. Ve kendi helikopterinizi oraya *indirmeye* çalışmak *da* intihar olmalı, ancak çatıda devriye gezen daha fazla adamı olduğu göz önüne alındığında, bu şekilde içeri giriyorum.

Taylor'a teşekkürler.

Ares'e ne yaptığımı söyleyemem. Ya beni durdurmaya çalışacak ya da bu işe karışmakta ısrar edecek ve ben de hiçbir kardeşimin zarar görmesini istemiyorum. Ama avukatıma güvenebilir ve ona bir Crown ve Black helikoptere ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim.

Drazen'la buluşmama yardım ettiğini sanıyor, onu kaçırdığını değil. Ama Taylor bir şampiyon gibi davranıyor. Hatta pilotun telsizle bina güvenliğine kiracılarından birinin müşterisi olduğunu ve ilgilenilmesi gereken "yasal bir acil durum" olduğunu bildirmesini sağladı.

Drazen'in çatıdaki üç adamı, soğuktan bayılıp bir köşeye bağlanana kadar oyuna geldiklerinin farkına bile varmazlar.

Gerisi kolay.

Ish.

Bakım merdivenlerinden çatı katına inin. Koridorda iki adamı daha haklayın. Drazen'in evine girmek için anahtar kartlarından birini kullan.

Sonra da öcüyü alnına silah dayayarak uyandırın.

"Bundan sonraki seçimlerini *çok* dikkatli düşünmelisin Kratos," diye homurdanıyor sessizce, gözleri yatak odasının loşluğunda benimkilerde. "*Çok-*"

"Benimle ve ailemle oyun oynuyorsun," diye tısladım.

"Kratos-"

"Ve piyon olmaktan *nefret etsem de*," diye homurdanıyorum, "şu anda burada olmamın nedeni bu değil." Daha yakına eğildim. "Buradayım çünkü *senin lanet olası oyunların yüzünden karım Chernoff tarafından* kaçırıldı."

Gözünü kırpmıyor.

"İşte anlaşma," diye tükürdüm. "Bunu sen düzelteceksin. Çünkü arı kovanına çomak sokan *sensin*. Bu yangına benzin döken sensin."

Drazen'e cinayet gibi gülümsüyorum.

"Onu geri almama yardım edeceksin."

Yavaşça başını sallarken ağzı koyu bir sırıtışla kıvrılıyor. "Aklında tam olarak ne var?"

BIANCA

"Biliyor musun, eğer dans başarılı olmazsa, senden *harika* bir aktör."

Bana sırttan kadına saf nefretle bakarken öfke, acı ve kalp ağrısı içimde asit gibi cızırdıyor.

"İstersen kızabilirsin," diye omuz silkiyor Amaya. "İltifat olarak söyledim."

"*Siktir git*," diye tükürdüm cevap olarak.

Gözlerini deviriyor. "Aynen öyle, güven bana. Cidden, iyi iş çıkardın Bianca." Dudakları zehirli bir şekilde kıvrılıyor. "Bir de iyi tarafından bak: Onun hayatını kurtardın."

Acının içimde patlamasını engellemek istercesine gözlerim kapanıyor.

Yaptığım şeyi yapmamın tek nedeni buydu: Onu kurtarmak. Bu psikopat kaltağın onu öldürmesini engellemek için.

Dün kapı çalındığında, Kratos'un erken geldiğini düşünerek koltuktan fırladım ve kapıyı açmak için koştum.

Ama sevdiğim adam yerine kendimi Amaya ile yüz yüze buldum, kafama silah dayamış, beş adam tam teçhizatlı

taktik teçhizatlı ve tüfekli bir Şekilde arkasında duruyordu.

Acımasız talepleri ciğerlerimdeki havayı emecek kadar hızlı bir Şekilde yüzüme çarptı: Bir  anta hazırla. Kratos'un eve gelmesini bekle. Ona aramızdaki her Şeyin bittiğini söyle. Onu iliŐkimizin bittiğine ve  n kapıdan tek *başına*  ıkabileceğine ikna etmek için on dakikam vardı, yoksa Amaya'nın adamları pencerenin önünde silahlarını doęrultmuŐ bekliyor olacak ve Kratos'u oracıkta öldüreceklerdi.

Oturma odasına gizli bir mikrofon ve kamera yerleŐtirmesini çaresizce izledim. Asidik bir gülümsemeyle, olanları herhangi bir Şekilde belli edersem ya da onu uyarmaya veya tehlikede olduğuna dair bir işaret vermeye çalıŐırsam, onu gözümün önünde öldüreceklerini söyledi.

Ben de aklıma gelen ve beni takip etmesini engelleyeceğini bildiğim tek Şeyi yaptım, her ne kadar kalbimi kırırsa da.

Nükleer seçeneği kullandım.

Kaybol.

Bunu söyleme Şekli mi ve bunu duyduğunda gözlerindeki perili bakışı hatırlamak bile kalbimi yeniden kırıyor.

Sanki kalbini kırmıŐım gibi.

Çünkü yüzünde gördüğüm Şey buydu. Acı ve ihanet gördüm ve bunlar beni neredeyse parçalıyordu.

Ama kalbini kırmak onu kurtardıysa, öyle olsun. Eğer kendi kırık kalbim ikincil zarar ise, bu binlerce kez ödeyeceğim bir bedeldir.

Bağlı olduğum sandalyede kayıyor, bileklerimi arkamdan bağlayan iplerin ısırđıęını hissediyorum. Kratos'un ailesinin yakın zamanda benimkinden satın aldığı binanın en üst katındaki eski, çoğunlukla yıkılmıŐ yönetici odasındayız. Tek ışık birkaç inşaat ampul nden geliyor ve

Duvarların ve tavanların çıplak metal çerçevelerinden loş bir ışık yayılıyor. Aşağıdaki Hudson Nehri'ne bakan duvardaki pencereler, Drakos ailesinin planladığı komple yıkıma hazırlık olarak sökülmiş ve soğuk bir rüzgar boşluktaki çerçeveleri kırbaçlıyor.

Amaya'nın telefonu çalıyor. Telefona sertçe cevap verirken arkasını dönüp uzaklaşır.

Dişlere çarpan bir dilin sesi dikkatimi Grisha'nın bir duvarın metal çerçevesine yaslanmış, bana baktığı mağaramsı alana sürüklüyor.

"Evet, harika oyunculuk," diye alay ediyor. "Ne yazık ki tek yaptığı o lanet kocana bir gün daha nefes aldirmek oldu."

Cevap vermiyorum.

Daha önce yaptığım şeyi yaptım çünkü tek düşünebildiğim onun hayatını kurtarmaktı. Bana ne yapacak olurlarsa olsunlar, bundan sonra ne olursa olsun, Kratos'u oturma odasında sırtından vurmalarını engellediğimi bildiğim sürece benim için sorun yoktu.

Ve beni minibüse bindirip gecenin karanlığına doğru götürdüklerinde, bavulumla birlikte taş binadan dışarı adımımı attığım anda korkumu yuttum.

Çünkü onun güvende olduğunu biliyordum.

Ama şimdi biliyorum ki, onun için duyduğum o anlık korku gözümü o kadar kör etmişti ki, şimdiki zamanın ötesini, bir sonraki adımın ne olabileceğini göremiyordum.

Artık yapabilirim.

Belki de Amaya'nın benim için tek gerçek planı beni bir pazarlık kozu olarak kullanmaktır. Kratos'a Bratva *pakhan* Drazen Krylov'u getirmesini söylediğinde odadaydım.

benim için burada. Belki de hepsi bir tuzak, ama bir parça umuda tutunmak zorundayım.

Grisha'ya baktığımda bu umut yıkılıyor.

Amaya gerçekten sadece bir takas yapmak istiyor olabilir. Ama Grisha'nın gözlerinde kötücül bir şey var.

Drazen'in de dahil olduğu Bratva politikalarını umursadığı için burada değil.

Kratos'a zarar vermek istediği için burada. Hatta belki de onu öldürmek.

"Yetkili olmaman ne yazık," diye tükürdüm ona. "Sadece onun küçük asistanı."

Odanın öbür ucuna fırlarken yüzünü öfke kaplıyor. Nefesim kesiliyor, irkiliyorum ama ağzıma sert bir tokat atan elinin tersinden kaçmak mümkün değil.

Ben irkilip dönerken ve dudağım yarıılırken kan tükürürken Grisha karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Burada yetkili olmadığımı mı sanıyorsun?"

Yutkunuyorum, ona ters ters bakıyorum. "Akıllı olan hiç kimse seni herhangi bir şeyin başına getirmez" diye tıslıyorum. "Sen Boris Chernoff'un ayakçısıydın. Ve şimdi onun iki numarası bile seni etrafta koşturup *ondan* emir alıyorsun."

Gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor ve kendimi başka bir darbe için hazırlıyorum. Ama Grisha sadece soğuk bir şekilde gülümsüyor ve karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Ne yaptığını biliyorum, *shlyushka*," diye homurdanıyor. "Beni yemlemeye çalışıyorsun. Beni kışkırtmaya." Sırıttıyor. "İşe yaramayacak. En azından şimdilik. O şerefsiz buraya gelene kadar olmaz."

"Onunla işi var ama," diye gülümsüyorum. "Patronunun da öyle. Yapamazsın-"

İçime girip ense mi sıkıca kavradığında nefesim kesiliyor.

"*Ne yapamazsın, sürtük,*" diye hırlıyor. "Ona dokunamaz mısın? *Sana* dokunamaz mı?" Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. İş sonuçlandıktan ve Bay Chernoff ile o kaltak Krylov'u aldıktan sonra, kocana istediğimi yapmama izin verecekler."

Daha da yakına eğildiğinde ürperiyorum.

"Ben de *sana* ne istersem *yaparım,*" diye alay ediyor, sesi mide bulandırıcı.

"Önce bacaklarını kıracağım, böylece kaçamayacak. Sonra sanırım göz kapaklarını keseceğim, böylece onları kapatamayacak." Grisha sırtıyor. "Seni sahip olduğun her delikten becerdiğimde, kendi kişisel fahişem gibi izleyecek. Adamlarımı da sırayla davet ettiğimde. Aslında..."

Grisha fermuarına uzandığında soğuyorum. Sırtıyor. "Bak sana ne diyeceğim. Eğer şimdi sikimi emersen ve iyi emersen, belki daha sonra bencil olurum ve adamlarımın eğlenmesine izin vermem. Buna ne dersin? Küçük orospu kocanın önünde dar deliklerinin her birini kullanırım." Sırtıyor. "Kahretsin, seni dizlerinin üzerinde, ağzında sikimle izlediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Grisha!" Amaya çıplak ofisin öbür ucundan soğuk bir sesle bağırıyor. Telefonuna dönmeden önce sabırsızca parmaklarını şıklatıyor.

"*Git getir* oğlum," diye tısladım.

Grisha bana hırlıyor, sonra itaatkâr bir şekilde dönüp Amaya'ya doğru yürümeye başlıyor.

"Seni öldürecek, biliyorsun."

Rus durdu ve bana baktı.

"Ne?"

"Kratos. Seni öldürecek," diyorum, sesim düzgün bir şekilde. "Mecazi anlamda demiyorum. Kelimenin tam anlamıyla seni öldürecek." Gözlerim soğudu. "Dişlerini kıracak. Sonra küçük taşaklarını koparacak ve onları mahvolmuş ağzından boğazına tıkacak."

Grisha'nın kaşları çatılır.

"Kalbini kesip çıkarmadan önce vücudundaki her kemiği kırarken onları yutmak ya da boğulmak sana kalmış. Tüm bunları nereden bildiğimi biliyor musun Grisha?" Ona acımasızca gülümsüyorum. "Çünkü tam orada olacağım ve ona bundan sonra ne yapması gerektiğini söyleyeceğim."

Grisha'nın yüzü soluyor, kenarları yeşil görünüyor. İçimde karanlık bir güç kabarıyor.

Belki Kratos'un canavarı bana da bulaşmıştır. Ya da belki de içimde başından beri bir canavar vardı ve *o* bana zincirinden nasıl kurtulacağımı öğretti.

Aniden bir kargaşa olur. Amaya emir yağdırmaya başladı ve Grisha bile kendini toparlayıp adamlarına Rusça bağırmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak bakışlarımı sağa sola çeviriyorum ki Amaya yanıma gelip gözlerini benimkilere dikeyor.

"Erkek arkadaşın burada," diye tersliyor

soğuk bir şekilde. Göğsümde umut

dalgalanıyor.

"*Koca*," diye tıslıyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"*Kocam* burada." Dudaklarım kıvrılıyor. "Ondan çok şey aldın," diyorum düşünceli bir şekilde, başımı sallayarak. "Ve yine de gerçekten istediğin şeyi asla elde edemedin."

Gözleri kısıldı. "Dikkatli ol, küçük kız."

"İnsanlarla temas kurmak için o kadar çaresizsin ki, bunu elde etmek için bir *çocuğu* istismar etmek zorunda kaldın ve hatta bunun... ne olduğunu düşünerek kendini kandırdın?" Soğukça gülüyorum. "Bir ilişki mi?! Sana karşı korku ve nefretten başka bir şey hissettiğini mi sandın? Cidden kendine onu *sevdiğini* mi söyledin? Taciz ettiğin *çocuğu*?"

Öfke yüzünde alevlenir. Gözleri kararıyor, dudakları kıvrılıyor.

"Bütün bunlar bunun için mi, seni zavallı yaşlı cadı?" Devam ediyorum. "Senin bir milyon yıl geçse de asla elde edemeyeceğin şeyi ondan elde ettiğim için mi? Onun sevgisini mi?"

Amaya gözlerini kırptırıyor, ağzı açılıp kapanıyor ve vücudu sanki ona vurmuşum gibi hafifçe sallanıyor. Sadece gülümsüyorum.

"O beni seviyor. Ve senden *nefret* ediyor-"

Açık avucu yanağıma sertçe değdiğinde haykırıyorum.

"Bayan Mircari."

Sessiz bir hırıltıyla benden uzaklaşıp az önce konuşan muhafıza doğru dönüyor.

"Ne?"

Adam asansöre, kabinin yükseldiğini gösteren yanıp sönen ışıklara başıyla işaret ediyor.

Amaya başını sallıyor. "Hazırlan," diye bağılıyor, dudakları soğuk, zehirli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Geldiler."

Asansör çalışıyor. Kapılar açılıyor.

Sonra onu görüyorum ve kalbim sıkışıyor.

Maskesini takıyor.

Kratos'un devasa gövdesi, karanlık bir güç yayarak, sözsüz bir şekilde asansörden çıkıyor. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve siyah bir kapüşonlu sweatshirt, gözlerinde neon X işaretleri ve alaycı gülümsemesiyle çok iyi tanıdığım maskesini takıyor.

Dönüp asansördeki bir şeyi kapıyor. Bir çekişle, bir adamı dizlerinin üzerinde kat boyunca sürükler. Koyu gri bir takım elbise giymiş, elleri arkadan bağlı. Adamın yüzünü siyah bir kar maskesi örtmektedir, gözleri ve ağzı dikilerek kapatılmış ve kör edilmiştir. Kratos homurdanarak adamı önündeki zemine fırlatır.

Her yer ölüm sessizliğinde. Önce birbirlerine, sonra da karşılarında duran dev maskeli psikopata bakan muhafızların tedirginliğini görebiliyor ve hissedebiliyorsunuz.

"Aman Tanrım, Kratos..."

Amaya öne doğru yürüyor, silahı eline alırken kaşlarını kaldırıyor.

"Cadılar Bayramı için biraz erken,

değil mi?" *"İstediğin şeyi*

getirdim."

Hay sikeyim. Daha önce kullandığı ses değiştiriciyi kullanıyor: sesini cehennemden gelen şeytani bir robot gibi çıkaran.

Etrafımdaki herkes - muhafızlar, Grisha ve adamları, hatta Amaya bile - biraz sertleşiyor, ürkmüş görünüyorlar. Sonra Amaya toparlanıyor.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyor ve yerde diz çökmüş olan Drazen'e bakıyor.

Kratos Sırp'ın arkasına doğru yürür ve sırtının ortasına kabaca bir tekme atarak onu yere yatırır.

Zemin.

"İstediğinizi aldınız."

Dönüp parmağını bana doğru uzatıyor ve ürpermeme neden oluyor.

"Şimdi onu istiyorum."

Amaya iki adamına başıyla işaret ederek yarım döner. Silahlarını indirip yanlarına giderler ve Drazen'i kollarından tutup odanın kenarına çekerek bir yığın halinde yere bırakırlar.

"Onu istiyor musun?" Amaya gülümseyerek bana dönüyor. Silahını kaldırıp bana doğru salladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. *"Onu mu?"*

Kratos tepki vermiyor. Sadece başını yana eğiyor, o sinir bozucu neon gülümsemesi Amaya'nın yüzüne bakıyor.

"O," diye o ürpertici sesiyle geveliyor. *"Şimdi."*

Bir hareket gözüme çarpıyor. Bakışlarım Kratos'un arkasından silahlarını çekmiş dört Chernoff adamına kayıyor.

"KRATOS!"

Çığlık atıyorum ama yeterince erken değil. Tam dönmeye başladığında, adamlar onu yere yatırıyor. Ben haykırırken ikisi onu kabaca dizlerinin üzerine yere yapıştırdı. Diğer ikisi silahlarının namlularını sırtına dayadı.

"Rahatına bak Kratos," diye alay ediyor Amaya. Ona doğru yürüyor ve av bıçağını yavaşça kemerindeki kılıfından çıkarıyor. Yavaşça bana dönüp elindeki bıçağı düşünceli bir şekilde çevirirken sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Bundan sonra ne olacağını izlemeni istiyorum."

Bana doğru yürümeye başladı.

"Dur bakalım," diye tükürdü Grisha. "Bay Chernoff ve benim bir anlaşmamız vardı." "Gerçekten mi? Neymiş o anlaşma?" Amaya mırıldanıyor.

Grisha müstehcen bir şekilde sırtıyor. "Onunla ne istersem yaparım kaltak."

Amaya gözlerini devirir. "Şey, bu... üzücü ve acınası. Ayrıca böyle bir şey olmayacak. O *benim*."

Onu itip geçiyor, bıçağı tekrar çevirirken bana karanlık bir şekilde sırtıyor. Tam önümde durup b a n a doğru eğildiğinde ürperiyorum.

"Ondan benim asla elde edemediğim bir şeyi elde ettiğini mi sanıyorsun?" diye sessizce alay ediyor. "Seninle oynadığı küçük oyunların *aşk* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Onu taciz etmenin kesinlikle öyle olmadığını biliyorum," diye tükürdüm.

Neşeyle gülüyor. "O yaşta bir çocuk mu? *Benim ona verdiğim şeyi* alıyor mu?"

Midemde safra kabarıyor. Saf nefret ve kısa süreli, korkunç bir kıskançlık duygusu içimde yükseliyor. Ama çoğunlukla hissettiğim şey acı. Ondan koparılan çocukluk için acı. Ondan çaldığı masumiyet için.

Amaya sessizce kıkırdıyor. "Oh, o beni severdi, seni küçük amcık. Onu parmağıma dolamıştım-"

Bale tamamen çekirdek gücü ile ilgilidir. Ben de 18 yıldır kendiminkini geliştiriyorum. Tek bir hareketle esniyorum, vücudumu ve bağlı olduğu sandalyeyi havaya kaldırıyorum, sonra tekrar yere çarpıyorum.

Sandalyenin metal ayağı Amaya'nın yüksek topuklu ayakkabılarının açık burnuna çarpıyor.

Acı içinde çığlık atıyor, bıçağı düşürüyor ve yere yığılıyor. Kanayan ayağını tutuyor, acı içinde inliyor.

"*Bu,*" diye homurdanarak ayağa kalktı, "sana pahalıya patlayacak!"

Bıçağı tekrar kaptı. Kolunu kaldırdı, bıçağı bana saplamaya hazırды.

"*Henüz değil!!!*"

Grisha onu geri çekerken kolu şiddetli bir şekilde sarsılarak duruyor.

"Sen bizim organizasyonumuzda lanet bir turistsin, sürtük," diye hırılıyor Amaya'ya. "Bay Chernoff bana onu orospum olarak kullanabileceğime söz verdi. Ve ben nekrofilili ile ilgilenmiyorum," diye tükürüyor.

Amaya başını yana eğiyor. "Nekrofilili. Hmm. Komik, benim de tarzım değil. Ama yine de sıtın."

Dudaklarından kırmızı bir köpükle birlikte korkunç bir guruldama sesi çıkarken Grisha'nın gözleri şişiyor. Boğazı Amaya'nın kestiği yerden yarılıyor ve kan fışkırıyor.

Gözleri kararırken ve vücudu yere yığılırken bir çığlık atıyorum.

Bazı muhafızlar silahlarını Amaya'ya doğrultmaya başlar. Onları soğukkanlılıkla durdurur.

"Hepinize doğrudan Bay Chernoff'a rapor verdiğimi hatırlatırım!" diye bağırıyor. "Bunu hatırlasanız iyi edersiniz!"

Adamlar birbirlerine bakar. Silahlar indirildi.

Kratos maskesinin arkasından manyakça gülüyor, mekanik ses herkesin ensesindeki tüyleri diken diken ediyor.

"*Senin liderlik anlayışın bu mu Amaya?*" diye hırlıyor. "*Kontrolün ve sorumluluğun sende olduğunu hissediyor musun?*" Ürkütücü vokoderi aracılığıyla tekrar gülüyor. "*Ne kadar acınası.*"

Amaya ona doğru dönerken yüzünü öfke kaplar.

"Kontrolün bende olmadığını mı düşünüyorsun, Kratos?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru fırladı. Dört adam onu sıkıştırmaya devam ederken bıçağının ucunu boğazına dayadığında ağzından bir çığlık kopuyor.

"Sana kontrolün ne olduğunu göstereceğim," diye tıslıyor ve adamın maskesinin üst kısmını tutuyor. "*Senin kanamanı izlemesine izin verdiğim zaman.*"

Maskeyi çıkarıyor ve Drazen Krylov ona zalimce gülümserken çenem *düşüyor*.

"Sürpriz, *shlyushka*."

Işıklar söner. Gardiyanlar kükrer ve silahlarına takılı el fenerlerini yakarlar. Gölgelelerin içinde, yerde bağlı duran adam aniden ayağa fırlar.

Ve kar maskesi aniden *parlıyor*.

Gözler için iki X işareti.

Alaycı, neon bir gülümseme.

Ellerinde iki çelik parıltısı. Ve sonra katliam geliyor.

Silah sesleri patlıyor. Adamların çığlıkları ıslak, soluk soluğa hıçkırıklara dönüşüyor. Loş, titrek ışıktaki Drazen'in kendisini sıkıştıran adamlardan kurtulduğunu görüyorum. Dönüyor, muhafızlardan birinin elindeki tüfeği vahşice çekip alıyor ve hemen adamın kafasında bir delik açmak için kullanıyor. Tekrar döndüğünde çığlık atıyorum, yüzü

ifadesiz ve soğuk, muhafızların yarısını görünüşte hiçbir duygu olmadan kesiyor.

Arkasında, neon maskeli psikopatım hırlıyor, eğiliyor ve kaçıyor, bir adamı, sonra bir başkasını ve bir başkasını kesiyor.

Arkamdan yakalandığımda keskin bir nefes alıyorum. Bir bıçak ipleri kesiyor ve arkamdan bir kol boğazımı sarıyor. Boğuluyorum, çırpınıyorum ve Amaya beni kavgadan uzaklaştırırken çığlık atmaya çalışıyorum.

Neon maske bize dönüyor. Yan yatıyor ve saf hayvani bir öfkeyle hırlıyor. Kratos elindeki bıçaklar parıldayarak katliamın içinden bize doğru ilerliyor.

Aniden, bir silah namlusunun soğuk metali şakağıma dayandı. Kratos anında durdu. Uzanıp maskeyi çıkarıyor, yüzü öfke ve endişeyle çarpılırken gözleri bana saplanıyor.

"Yavru kız..." diyor sessizce.

Tam ağzımı açmak üzereydim ki soğuk havanın bacaklarımdan yukarı doğru dalgalandığını hissettim. Arkama bakıyorum ve kalbim boğazımda düğümleniyor.

Amaya bizi aşağıdaki siyah nehre bakan, yerden tavana kadar uzanan camsız pencere çerçevelerinden birinin hemen yanında ayakta tutuyor. Dışarıdan trafik sesleri yükseliyor. Şehrin ışıkları elmas gibi parlıyor. Bir başka hava dalgası diğer pencere çerçevelerinden bazılarını kaplayan inşaat plastiğini dalgalandırıyor.

"Bir adım daha atma Kratos," diye fısıldıyor.

Beni sıkıca kavrarken kolu biraz titriyor. Diğer kolu Kratos'a silah doğrultmak için dışarı fırlıyor. Ama avantajını kaybetti. Kratos'un arkasında, tüm Chernoff adamları yerde yatıyor, ya ölmüşler ya da bayılmışlar. Drazen ortalarında duruyor, hiç de takım elbiseli, derli toplu birine benzemiyor.

Daha önce tanıştığım bir iş adamı gibi giyiniyor ve her şeyi kana bulanmış bir canavar gibi.

"Kaybettin Amaya," diye homurdanıyor Kratos sessizce. "Bitti artık. Bırak onu gitsin."

Amaya başını sallıyor, parmakları silahın etrafında sıkılaşıyor.

"I-Kratos..."

Gözlerim kocamınkilere sabitlenirken arkamdan yutkunduğunu duyuyorum.

"Biz... sen ve ben..." diye boğuluyor. "Biz-"

"*Biz diye bir şey hiç olmadı, seni sefil amcık,*" diye hırlıyor acımasızca. "*Biz hiç çıkmadık,*" diye tıslıyor. "Bana yaptığın şey asla bir *ilişki değildi.*"

"Kratos..." Sesi kesiliyor.

"Sen benim çocukluğumu çaldın, seni lanet psikopat," diye homurdanıyor Kratos. "Lanet olası bir çocuğa tecavüz ettin ve kendini aşık olduğuna inandırdın." Başını sallar. "Bu aşk değildi. Ben *bunu istemedim*. İşkenceydi. Bunun için *senden nefret* ettim."

Nefes aceleyle vücudunu terk eder.

"Hâlâ da öyle düşünüyorum. O yüzden bırak gitsin. Çünkü beni *sevdiğim karımdan* uzak *tuttuğun* her saniye, seni öldürmeden önce çektiğin acıyı bir saat daha uzatacağım demektir."

"Senin... Senin *bana ihtiyacın vardı*, Kratos!" diye bağırır.

"Sanki kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi, seni psikopat sürtük. *Bırak. Onu. GITSİN.*"

Oda sessiz ve hareketsizdir. Amaya titriyor. . Ben.

Yavaşça, I İzle onu thumb çizmek
geri ve

silahındaki çekic.

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılırken gözlerim

yuvalarından fırlıyor. "*Hayır.*"

Her şey ağır çekime giriyor. Silah ateşlendiğinde çığlık atıyorum.

kapalı. Kratos bize doğru hamle yaparken mermi patlıyor ve havayı delip geçiyor. Kurşun Kratos'un göğsüne saplanırken çığlığım suyun altındaymış gibi yavaş ve uzun bir feryat gibi geliyor. Sırtından ketçap paketinin patlaması gibi kan fışkırıyor.

O durmaz. Yavaşlamıyor. Gözleri benimkilere kilitlenirken ağzından sadece "Seni seviyorum" kelimesi çıkıyor ve beni kollarımdan tutup güvenli bir yere fırlatıyor.

Başım dönüyor. Kratos Amaya'ya çarpıp ikisi de geriye doğru devrilirken nefesim bedenimi terk ediyor ve kalbim ikiye bölünüyor.

Pencereden dışarı ve geceye.

Kulaklarımı patlatacak kadar yüksek bir çığlık atıyorum, ayağa fırlıyorum ve pencereye koşuyorum. Sessizlik, aşağıda gürültülü bir su sıçramasıyla noktalanıyor. Parmaklarım pencere çerçevesinin kenarlarına yapışıyor, gözlerim kocaman, mürekkep gibi karanlığa bakıp onun yüzeye çıkmasını bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Yukarı gelmiyor.

Aşkınız sizden koparıldığında içinizde bir şeyler değişir. Bir şeyler kopar ve kendinizi, tüm şeytanlarınızı, tüm korkularınızı unutursunuz.

En azından ben biliyorum. Çünkü bir anda Drazen'in bana bağırmasına aldırmadan pencereye doğru fırladım.

ve ařağıdaki karanlık uęuruma dűőüyor.

KRATOS

TEK BİLDİĞİM KARANLIK. Siyah bir yılan gibi, beni bütünüyle yutuyor. Saf hiçlik gibi, sessizliği her şeyi bastırıyor.

Soğuk etrafımı sarıyor, beni içine çekiyor. Beni daha derine çekiyor.

Thud.

Thud.

Thud.

Bir saatin tik takları gibi. Kum saatinde kayan kum taneleri gibi. Yavaşlıyorlar. Zaman yavaşlıyor.

Yavaşlıyorum.

Thud.

Thud.

Thud.

Hayır. Kum değil. Bu benim nabzım. Zayıfladığını hissedebiliyorum, soğuk mürekkep beni çevreleyip hiçliğin boş kucağına doğru daha da derine çekerken ölümcül bir hıza yavaşlıyor.

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Bu kadar erken ayrılacağım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

Ona, başıma gelen en iyi şey olduğunu ve kalbim durup karanlık beni yuttuktan sonra onun peşini bırakmayacağımı söylemek istiyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Uzuvarım uyuşurken dönen gölgeler yavaşlıyor.

İşte bu kadar. Kahretsin, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Birden bir şey karanlığı yarıyor.

Bir el, bana doğru uzanıyor. Geri uzanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim daha derine batmak, sayım artıyor.

Zayıf. Daha hızlı soluyor.

El daha derine sokulur, parıldar, bir ılık halesiyle çevrelenir.

Kurtar beni, fısıldamak istiyorum. Beni karanlıktan çek. Senin ışığına aşık oldum.

Ama yapamam.

Her şey daha karanlık ve daha soğuk oluyor. Ve sonra, hiçbir şey yok.

BIANCA

Hastane koridorunun floresan ışıkları altında Callie kollarıma yığılıyor. Bana sarılıyor, ben onunlaine ağıırken o da omzuma yaslanıp hıçkırır hıçkırır ağılıyor. Gözyaşlarımların arasından bize doğru yaklaşan diğerlerinin belli belirsiz farkındayım: Ares, Hades ve Deimos. Kardeşlerim. Fırtına.

Callie uzaklaşıyor ve ben de Dante'nin kucağına yığılıyorum, o bana sıkıca sarılırken gözyaşlarım gömleğini lekeliyor.

Sistemimde patlayan kaos ve kalp kırıklığı arasında, etrafımda konuşulan gergin, ciddi kelimelerin sessiz mırıltılarını duyuyorum.

Yirmi beş kat düştü.

Kurşun akciğerini delmiş...

Sepsis...

O Amaya sürtüğü öldü.

Drazen ikisini de dışarı çekti... Bianca bırakmadı...

Anlık olarak aklıma geliyor. Uzaya sıçradığımı ve yerçekiminin çekimini hissettiğimi hatırlıyorum. Suyu batma korkumla "yüzleşmediğimi", sadece suyun altına dalarken böyle bir korkum olduğunu bile hatırlamadığımı.

Karanlığın içinden ona uzandığımı, bilinci kaybolurken gözlerinin içine baktığımı hatırlıyorum. Onu yakalamak için daha derine yüzdüğümü. Tüm gücümle çektiğimi, yüzeye doğru tekmeler savururken ciğerlerimin yandığını.

Drazen'in elini tutmam için bana bağırdığını hatırlıyorum. Kratos'u bırakmayı reddettiğimi ve Sırp kralın Kratos'un cüssesini sudan çıkarmak için yanıma daldığını hatırlıyorum.

Onu kurtardı.

Dante'nin göğsüne doğru hıçkırırken ürperiyorum.

Yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Kratos şu anda Boston'dan uçakla buraya getirilen bir uzman tarafından acil ameliyata alındı. On dakika önce bir hemşireyi yakalayıp şansının ne olduğunu sorduğumda, sadece dudaklarını büzdü ve bana önemli olanın onu sevdiğimi hatırlamam olduğunu söyledi.

Benim var.

Ve onu kaybetmeye hazır değilim.

Yapamam.

Etrafımdaki konuşmalar sessizleşiyor. Döndüğümde gözlerim Dimitra'ya takılıyor, o da aramıza giriyor. Bir hıçkırıkla kardeşimden uzaklaşıp ona doğru koşuyorum. Kollarımla ona sıkıca sarılıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir acı ve ıstırapla ağlamaya başlıyorum.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, çelimsiz yaşlı kadın bana sıkıca sarılıp dayanağım olurken, ona can havliyle sarılıyorum. "*Çok, çok üzgünüm-*"

"Ne için, *Engoni*?" diyor usulca, saçlarımı okşayarak. "Torunumu sevdiğin için mi? Onu *kurtarmak için mi*?"

"I-" Hıçkırıklarımı bastırıyorum. "Yaptım mı bilmiyorum."

"*Yaptın*," diye fısıldıyor şiddetle. "İnan bana, sen-"

"Bayan Drakos?"

Dimitra beni bırakıyor ve bir erkek sesi duyunca dönüyor.

"Evet?"

Bana başını sallarken ağzı garip bir şekilde çarpılıyor. "B e n diğer Bayan Drakos'u kastetmişim."

Yüzüm soluklaştı. "*Evet?*"

Mırıldanıyorum. Koridor

sessizleşiyor.

Adam boğazını temizliyor.

"Acaba... Acaba özel olarak konuşabilir miyiz?"

Kalbim sıkışıyor ve bacaklarım kopma tehlikesi geçiriyor. Tam düşecekken, Dimitra orada, elimi tutuyor ve sıkıca kavlıyor, tüm gücünü bana aktarıyor.

"Burası iyi," diye boğuluyorum.

Adamın kaşları çatılır. "Üzgünüm ama hastane politikası acil aile-"

"Biz onun ailesiyiz," diye homurdanıyor Ares.

"Bu durumda, efendim, acil eş anlamına gelir-"

Hades onu yakasından tutup duvara çarparken adamın nefesi kesilir.

"*Kardeşim yaşayacak mı yoksa ölecek mi, seni pislik?!"*

Gözleri irileşmiş ve solgun adam bana baktı. "Bay Drakos ameliyattan çıktı ve iyileşiyor. İyileşecek."

Bu kez, koridor alkışlarla inerken ben de yere
yığılıyorum. Ama yüzümden düşen gözyaşları üzüntü
gözyaşları değil.

Bunlar saf sevinç
gözyaşları. Minnettarlık.

Rahatlam

a. Ve

sevgi.

EPİLOG

KRATOS

İlk kez hırsızlık yaptığımda sekiz yaşındaydım. Central Park'ın diğer tarafındaki lüks bir otelin hediyelik eşya dükkanından Snickers çikolatası çalmıştım.

Ben Oliver Twist ya da Aladdin değilim. Bu, yemek yemek ve hayatta kalmak için çalmak ya da bunun gibi asil ve şiirsel bir şey değildi. Tanrı aşkına, Central Park South'un üzerinde yükselen aile mülkümün *arazisinden* lanet olası oteli *görebiliyordum*.

O yaşta bile ailemin nasıl para kazandığını biliyordum. Ne olduğumuzu ve muhtemelen ne olacağımı biliyordum. Bir oda için gecelik iki bin dolar isteyen otelin Snickers bara ihtiyacı olmadığını söyleyerek hırsızlığı mantıklı hale getirdiğimi hatırlıyorum. Özellikle de o lanet şeyi *dokuz dolara* satmaya çalışıyorlarken.

Yani, siktir git bu saçmalıktan.

Dimitra beni yakaladı, çünkü tabii ki yakaladı. Kendime sunduğum gerekçenin aynısını ona da sundum. Bu onu gülümsetti ama yine de Snickers çikolatayı geri getirmemi ve muhtemelen hiçbir şeyi umursamayan hediyelik eşya dükkânındaki görevliden özür dilememi istedi.

Ama Ya-ya'nın izniyle benim için bir ders vardı. Suçlu bir aile olsak da ve muhtemelen büyüyünce daha fazla şey çalacak olsam da, her eylemin bir tepkisi olduğunu hatırlamak önemliydi.

Her hırsızlığın, ne alırsanız alın, bir kurbanı vardır. Bu yüzden eğer çalacaksanız, kurbanın bunu hak ettiğinden emin olun.

Tamam, muhtemelen büyükannenin bilgece sözleri değil ama ben onları ciddiye aldım. O zamandan beri bir sürü şey çaldım: Televizyonlar, mücevherler, spor ayakkabılar -Hades ve ben gençken bir *sürü* Nike çalmıştık- arabalar ve daha fazlası. Ama her zaman çaldığım zaman, muhtemelen ağzının burnunun kırılmasını hak eden birinden çaldığımdan emin oldum.

Bu durumda, Ölüm'ün arada sırada sikilmeyi kesinlikle hak ettiğini söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi?

Daha önce hiç kendi hayatımı Ölüm'ün buz gibi pençesinden çalmamıştım. Ama daha önce bu konuda bana *yardımcı* olacak bir suç ortağım da olmamıştı.

İyi ki de öyle yapmışım.

Çünkü çaldığım başka bir şey daha var: onun kalbi. Ve bunu kimin öğrendiği ya da sorun ettiği umurumda değil.

Asla geri vermeyeceğim. Asla.

Hudson Nehri'ne düştükten iki hafta sonra Mt. Sinai'den ayrıldığımda hava güneşliydi. Kurşundan dolayı akciğerim delindi, ayrıca kırık bir kol, dört kırık kaburga, yarılmış kafa, kırılmış burun, yırtılmış dalak, delinmiş böbrek ve düşmenin kendisinden dolayı birinin bana kin ve beyzbol sopasıyla saldırdığı gibi morluklardan oluşan eğlenceli bir çeşitlilik paketi aldım.

Ama ben hayattayım.

Ve yanımda Bianca var.

...Tekerlekli sandalyeye geri dönmem için homurdanıyor.

"Bunu sana vermelerinin bir sebebi var!" diye mırıldandı.

"Evet, arkadaşlarından ve aileden sempati toplamak için," diye sırtıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Az önce lanet bir binadan düştün, biliyorsun."

"Sen de öyle."

Bana alaycı bir bakış attı. "Ben *daldım*. Arada fark var."

"Dalış sadece stil ile düşüyor."

Kıkırdıyor, morarmış yüzüme bakarken dudağını ısırıyor.

"Peki," diye iç geçiriyor. "Ama tekerlekli sandalyeye oturmayacaksan, en azından beni kırma ve *şuna* otur."

Kaşlarımı çattım. "Neyin içinde?"

Bir anahtarlık tutuyor ve düğmeye basıyor. Bir araba bip sesi çıkarır. "Bu."

Merak ettim, döndüm.

Vay canına. Kahretsin.

Pırıl pırıl siyah 1980 model Defender 110'a bakarken çenem biraz düştü, gözlerim büyüdü. Direksiyonu sağ tarafta olan Avrupa standartlarına bile sahip.

Şaşırmış bir halde ona döndüm. "*Ne?*"

Sırtıyor. "Bana teşekkür etme. Hades'e teşekkür et. İngiltere'den bir çeşit Land Rover uzmanıyla geldi ve bütün gününü

son iki haftadır üçü birlikte yeniden inşa ediyorlar."

Ona bakakaldım. "Havaya uçurduğun *bu* muydu? Parçalar halindeydi."

Gözlerini devirerek kızarır. "Evet. Ama cidden bana teşekkür etme-"

"Çok kötü." Onu tuttuğumda kıkırdıyor, her yerindeki... acıyı görmezden gelerek eğilip onu şiddetle öpüyorum. "Yine de yapacağım."

"Evet, şey," diye rahatça omuz silkiyor. "Sanırım hayatını kurtardım."

"Kahramanım," diye mırıldanarak onu kollarıma çektim. "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Sen...." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Benimle evlenmek mi? Yine mi? Gerçekten mi?"

"Bitti ve bitti. Başka ne var?"

Sırıttıyor. "Beni kilisemize geri götürmek, peşimden koşturmak ve hayatımın sonuna kadar sikmek mi?"

"Duruma göre değişir," diye homurdanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "*Açık* mı?"

Onu kollarıma çektiğimde Bianca sessizce nefes alıyor. Dudaklarım kulağına değiyor ve boynunun yumuşak derisini sertçe ısırduğımda sarsılıyor.

"Eğer benim için iyi bir sürtük olacaksan." İnliyor.

"*Her zaman.*"

"Bu durumda, evet. Başka bir şey var mı?"

Başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenirken yüzü kızarıyor. "Evet. Belki beni... sonsuza kadar sevebilirsin?"

"*Anlaştık*," diye mırıldanıyorum ve dudaklarım onunkileri buluyor.

Zehirli Tanrılar serisi Drazen'in hikâyesiyle *Canavarca* Dürtüler'de devam edecek.

Kratos ve Bianca'ya doyamadınız mı?
Ekstra sahnelerine buradan ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <http://Bookhip.com/MNHCJHB>

Bu, *Bozuk Kalp'in* sonsözü ya da devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Bozuk Kalp'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Zehirli Tanrılar serisi Drazen'in hikayesiyle *Canavarca Dürtüler*'de devam ediyor. Ayrıca bu kitapta adı geçen diğer karakterlerden bazılarını (Drakos ve Kildare aileleri), karanlık bir düşman-aşık, zorla evlendirilen mafya romantizmi olan *Sapkın* Kalpler ile başlayan Karanlık *Kalpler* serisinde görebilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaptan bir ön bakış bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

Bölüm 1

Neve

Sikeyim. Ben

yapıyorum.

Bunu

yapıyor. *Yine*

yapıyor.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddi *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinizde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemenin sorunu nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran o.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve eminim ki, elimden gelenin en iyisini yapmama
rağmen - ya da, tamam, gerçekçi olalım,
vasat çabalar, çok geçmeden bakışlarım

Önümdeki notları çelik kanyonun karşısındaki adama veriyorum.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel taranmış* saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksektydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metrekaarelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Tamam. Her türlü sorun

romantik ilişkiler, aynı sebepten mi? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne yapıyor?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiyi sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat *üzerinde* yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikli cam çatı katı olan bina.

Camdan çatı katı.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam.
Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf
görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür
günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam.
Sadece beni casusluk yapan bir sürüngen yaptığı için değil.
Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam
gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim *düşmanım*.

Ama dene anlatmak o için benim az memnun
libido ve
sıkılmış uyluklar.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a
baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden
kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri
çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses
sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika
sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı
çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş -
kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise.
Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet
politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat
dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken
iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin
toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?"

Kendime bakarken kaşlarım çatılıyor.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu a d a m a doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum ama boş veriyorum. Castle son on yıldır Eilish'in ve benim -sanırım "bodyguard"- korumamızdı. Büyürken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan, bir buçuk metre boyunda, bir oyun kurucu gibi yapılı gölgeye bakıp ağzının suyunu akıttırdı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "çocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı dışarı çıkarıyorum.

"Ama *Caaaastle*-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, sık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik

mi?"

"Geniş eşofman koleksiyonuma geri dönebilirim, eğer tercih edersiniz."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. O haklı. Ben hala

oldukça

gelişigüzel giyinmiş. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie-O'su gibi görünen, saçı ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. Hem de *sabahın dokuz buçuğunda*. O yüzden beni dava edin, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç

kalmamalıyoruz."

"Hey, bu konuda sinirlenen ben değilim. kıyafet yönetmeliği."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?" Omuz

silkiyor, arkasını

dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas,

cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi biri hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırlılı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından, birkaç ay önce Londra'dan.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de en az benim kadar olayın dışında, çünkü hâlâ sinmiş durumda.

arkamda, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"*Boo*," diye kıkırdıyor Hades ince bir sesle, omurgamı ürperten bir şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırışıklıklar Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşir.

"Bu Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-

" "Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü ciplerden inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları tam içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürlüyor sessizce, sesi sorgulanamaz bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun* bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtlıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince.

"Fark etm e m i ş t i m . "

Üzerimde beliren tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam acımasızca, soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak oluyor.

"BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan yanımdan geçip gitmeye başladı.

Hala kaldırıma yapışmış durumdayım.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağında nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." o growls Sessizce."Şeftali değil senin rengin."

Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ışık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Sonra koyarak üzerinde ve ÇAMAŞIR GÜNÜ çift . şeftali rengi külot.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2

Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral olacaklarını bilirler.

Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için *yaratılmadım*. Ben Lancelot'um, yakıp yıkan, yağmalayan ve kırsalda yolunu beceren. Kral Arthur *değilim*.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da adına ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş; bu kız da derin cepleri ve tehlikeli arkadaşları olan bu adamla birlikte olmuş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuştum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak acımasızlık ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama

Bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta oturduğumda hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıldır Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orasıydı, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşamadı. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. Bu evlilik suya düştüğünde bile, sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimiz arasında en azından bir soğukluk yaşandı.

Ta ki işler *kötü bir şekilde* ters gidene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başi olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian lanet bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Kendisi birden fazla kez

duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen bir adam. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarlarımızdan ya da açgözlülüğümüzden dolayı bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, ağzım bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında, *biz de* kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. *Ben* de onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağında durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırıp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken, babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerimi devirirdim - Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama büyüdükçe hepimiz garip bir şekilde isimlerini aldığımız mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri onda da var. I

babamızın karanlık, düşünceli olanları var.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim kardeşimize sert bakışımı taklit ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı sallıyorum. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, yani Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılgan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan *benim* sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik olmamayı *deneyebilir* misin, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtıtmak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve başımızı sallıyoruz.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları sonsuza dek geride bırakmanın bir yolu. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız zaman Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyor, amcasının ona hala ne olacağını söylemediği açık.

Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi aştık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

üzerimdeydi. Gözümü

kırpmadım.

"Biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sona erdirecek bir anlaşma

ve ailelerimizi birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü kılacaktır."

Amcasına dönüp kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

İşler iyiye gidiyor. "*Birleşik*

bir cephe mi?" *Lanet olsun,*

Ezio.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı saplamak için dönüyorum

Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya doğru ilerliyor.

"Lütfen, *git üzerinde* hakkında Bu lanet olsun
birleşik ön birlikte olmamız gerekiyor-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü verdiler ve Ezio'nun tüm bu tartışmayı intihar bombasına çevirmek üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, *lütfe*," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor.

"Bu kalleş, onursuz *Mick'lerle* ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor *olamazsın*-"

"*Sessiz ol,*" diye çıkıştım.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama burası kesinlikle bunun yeri *değil*. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının zamanı *değil*.

Cillian boğazını temizliyor ve Ezio'ya masanın diğer tarafından bakıyor. "Kederini ne *hafifletir*?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması *değil*.

Bu onun boğazına sarılması ve Ezio'nun da onun tuzağına düşmek üzere olması.

"*Kahrolası kederimi ne hafifletecek?!*" İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağa fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada oturmayacağım-" "Evet, oturacaksın."

Bakışlarım ona sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada *değil*.

"Sen. *Will*."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor.

"Bu bok parçası bana *para* teklif etmeye *cüret mi ediyor?!* Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir *kardeşimi* kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğimden İKİ KAT daha eğlenceli," diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmaını daha sıkı tutmalısınız."

"Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasınıninkine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum. "Anlaşmamıza sadık kalacak mısınız?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çeker ve sonra yavaşça başını sallar.

"Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda *sessizliğe gömülür*. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini ister e s i n e kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve *ben* bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, onun yüzüne yayılan dehşet ifadesinden iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin *ediyorum*.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üfledikten sonra izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm."

Gözlerini kırıştırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbirisi çıkmıyor.

"Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Sanırım bunun tüm küskünleri barıştırmanın en iyi yolu olduğunu göreceksin Neve-"

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, *Ares*."

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "*Bitti*-"

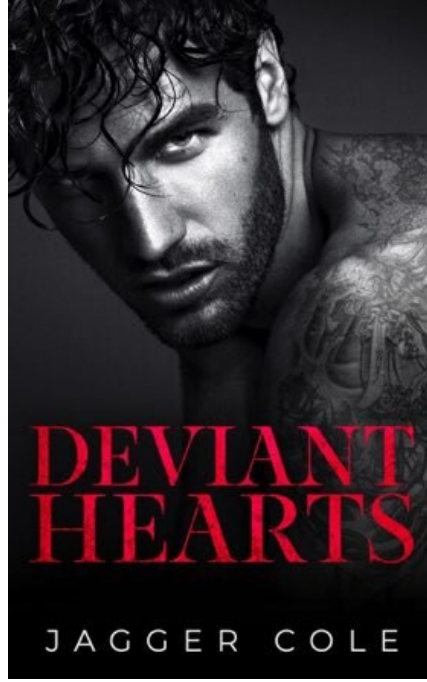
"Oh, işimiz bitti, tamam."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor.
"Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

[Okumaya devam edin!](#)

[Deviant Hearts - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!](#)

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

ALSO BY JAGGER COLE

Zehirli Tanrılar:

Zehirli Aşk
Şeytani Yemin
Zehirli Öpücük
Bozuk Kalp
Canavarca Dürtüler

Karanlık

Kalpler:

Sapkın Kalpler
Kötü Kalpler
Günahkâr
Kalpler Çarpık
Kalpler
Çalıntı Kalpler
Pervasız Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık
Burned Cinder (Cinder Duet #1)
Empire of Ash (Cinder Duet #2)
The Hunter King (Hunted Duet #1)
The Hunted Queen (Hunted Duet #2)
Nefretin Prensi

Vahşi

Varisler: Vahşi

Varis Karanlık
Prens Acımasız
Kral Yasak Taç
Kırık Tanrı
Meydan Okuyan
Queen

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

[Bratva'nın Çalınan Gelini](#)
[Bratva Canavarı Tarafından](#)
[Avlanan Esir Bratva Prensesi](#)
[Bratva Kralı Tarafından](#)
[Sahiplenilen Bratva'nın Kilit](#)
[Altındaki Aşkı](#)

Scaliame Suç Ailesi:

[Tetikçinin Saplantısı](#)
[Patronun Ayartması](#)
[Bodyguard'ın Zayıflığı](#)

Güç:

[Tiran](#)
[Haydut](#)
[Savaş](#)
[Lordu](#)

Standalones:

[Kırık Çizgiler](#)
[Patron Deliğı](#)
[Grumpaholic](#)
[Benim Sapığım](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

